

Vetëm një orë është e nevojshme • Hans Erik Nissen

Vetëm një gjë është e nevojshme

Hans Erik Nissen

ALB

Vetëm një gjë është e nevojshme

Vetëm një gjë është e nevojshme

Hans Erik Nissen

Dansk Balkan Mission 2021

Vetëm një gjë është e nevojshme

Titulli në original: “Et er nødvendigt”

Hans Erik Nissen

© Dansk Balkan Mission, Rodding, Denmark

Printimi i parë në anglisht: 2012

Printimi i parë në shqip: 2021

Botues: Knud W. Skov at Dansk Balkan Mission

Përkthimi: Alba Thomollari

Redaktimi: Enkeleda Hebibasi

Printuar në: Vision Printing shpk, Tiranë, Shqipëri

Punimi grafik: Knud W. Skov

Ilustrimi i kopertinës: “Shkurrja që digjet LV” nga Jorn Henrik Olsen,
(www.jornhenrik.com).

Të gjitha citimet biblike janë marrë nga Bibla shqip

A keni pyetje për besimin e krishterë?

I dashur lexues, lutemi që Perëndia t’ju bekojë! Nëse doni të diskutoni për besimin ose shpëtimin që kemi në Krishtin Jezus, ju lutem kontaktoni një kishë të krishterë në Shqipëri:

“Kisha Ungjillore Europiane Luterane”

(kisha.kuel@gmail.com).

Ju do të udhëzoheni tek pastorët shqiptarë që do t’ju kontaktojnë.

Parathënie

Qëllimi i këtij libri është të shpallë një mesazh të thjeshtë, të qartë dhe një fjalë jetëdhënëse për Jezusin. Të gjithë ne kemi nevojë për fjalë të tilla. Disa nga leximet e përditshme na drejtojnë tek ai për të cilin kemi nevojë: **Jezus Krishtin si Shpëtimtarin dhe Pajturesin e mëkatarëve të humbur.**

Lutja ime është që këto lexime ditore të ndihmojnë jo vetëm dikë që të besojë, por gjithashtu edhe ata që besojnë të mbeten të tillë. Të gjitha burimet tuaja duhet të jenë në Të. Jezusi është gjithçka që kemi nevojë. Pa Të jemi të varfër, ndërsa me Të të pasur. Kur Fryma e Shenjtë na zbulon bekimin që kemi në Krishtin ne shenjtërohemi në qënien tonë të brendshme dhe do të sjellim fryt për Perëndinë. Në zemrat tona na është dhënë lavdërimi dhe fitorja dhe qoftë për mirë apo për keq ne e shohim veten tonë duke ecur në triumfin e Jezus Krishtit. Prandaj në këtë libër dëshiroj t'iu përcjell të tjerëve atë që më ka pasuruar jetën.

Zoti e takoftë secilin me bekime përmes fjalës, e cila do të vazhdojë të qëndrojë, edhe kur qielli dhe toka do të zhduken.

Kopenhagen 2012

Hans Erik Nissen

1 Janar

“Vëllezër, dëshira e zemrës sime dhe lutja që i drejtoj Perëndisë për Izraelin është për shpëtim të tij.”

Romakëve 10:1

Një vit i ri është përpara nesh. Shumë mendime na shkojnë nëpër mend. Çfarë do të sjellë ky Vit i Ri? Çfarë mund të bëjmë që ta shndërrojmë në një vit të mbarë? A do të na sjellë vallë ky vit luftë apo fatkeqësi të tjera? Ky ndërrim viti na fton për seriozitet.

Në mes të gjithçkaje për të cilën mund të jemi të shqetësuar apo për të cilën shpresojmë, ekziston diçka që është shumë më e rëndësishme se çdo gjë tjetër. Është çështja e shpëtimit tonë.

Askush prej nesh nuk e di nëse Viti i Ri do të shkruhet në gurin e varrit tonë. As mund të dimë nëse Jezusi do të kthehet këtë vit, por mund të jemi të sigurt për një gjë: do të vijë një ditë kur të gjithë çështjet e tjera do të jenë të parëndësishme - atëherë gjithçka do të ketë të bëjë me shpëtimin ose ndarjen e përjetshme nga Zoti.

Ti, që je i lindur sërish, duhet ta forcosh besimin tek Jezusi në këtë Vit të Ri. Duhet të rritesh në njohjen e pasurive të paimagjinueshme që ke në Jezusin. Këtë vit nuk do të përballësh me asgjë që ai nuk mund të të ndihmojë ta kalosh. Ai vetë do të jetë forca jote, fuqia jote, guximi yt. Ndaj, mos u frikëso, por beso fort tek Ai që të ka shpëtuar. Ai do të vazhdojë të përmbushë veprën që ka nisur.

Nëse nuk je i/e krishterë, duhet të lutesh që ky vit të jetë viti i shpëtimit tënd. Ti je si një pemë, të cilën Zoti e ka lejuar të qëndrojë në këmbë me shpresën që do të japësh fryte. Mos e lër Atë të të kërkojë më kot. Pendohu dhe beso te Zoti!

Ne kemi nevojë, më shumë se për çdo gjë tjetër, të shohim erën e Frymës së Shenjtë që fryn mbi vendin tonë. Le t'i kërkojmë Zotit ringjallje. Imagjinoni sikur, edhe një herë, të përjetonim lulëzimin e shkretëtirës si një kopsht me trëndafila!

Asgjë nuk është e pamundur për Zotin. Ai nuk varet nga kushtet e jashtme; Ai është Zoti i mrekullive që mund të ringjallë të vdekurit.

Prandaj, le t'i lutemi Zotit për shpëtim, shpëtim për veten tonë, për ata që janë pranë nesh, për njerëzit që ne i quajmë “njerëzit tanë” dhe për fushën e misionit për të cilin Zoti na ka dhënë përgjegjësinë. Është e dobishme të lutesh, sepse Zoti është një Zot që i dëgjon lutjet tona në këtë Vit të Ri.

“Vetëm një gjë është e nevojshme.”

Luka 10:42

Ti duhet të skalitësh fjalën e Zotit në mendjen tënde. Ti duhet t'i dëgjosh këto fjalë vazhdimisht, sepse ato janë kaq të vështira për t'u mbajtur aty. Mendimet e Zotit nuk janë mendimet tona.

Ti mendon se shumë gjëra të tjera janë më të nevojshme. Kjo ndodh për shkak se nuk arrin të kuptosh se ç'është përjetësia. Mendimet e tua nuk arrijnë të perceptojnë dot një kohë që s'ka fund. Përshkrimet biblike të ferrit të tmerrojnë; por nuk mund ta imagjinosh dot kurrë se sa i tmerrshëm është gjykimi i përjetshëm. Mendimi i lumturisë qiellore sjell gëzim në mendjen tënde dhe ti kupton se parajsja zotëron një lavdi që kapërcen gjithçka që ti mund të imagjinosh.

Nëse do ta njihje realitetin e përjetshëm, ashtu siç e njeh Jezusi, do ta kishe mëse të qartë se ekziston një gjë - vetëm një gjë - e cila është e nevojshme.

Nuk ekziston vetëm një, por dy mundësi në gjykim. Në gjykim Zoti nuk ju flet të gjithëve në të njëjtën mënyrë. Ka nga ata që ai i quan të bekuar dhe të tjerë që i quan të mallkuar.

Gjykimi i Zotit është i përjetshëm. Nuk mund të ndryshohet. Ndaj, të gjitha çështjet e tjera bëhen asgjë në krahasim me vendimin e Zotit në lidhje me shpëtimin dhe ferrin e përjetshëm.

Në mbretërinë e Zotit funksionon kështu: nëse dua të arrij në destinacionin tim, duhet të shkoj në rrugën që të çon në atë destinacion. Nëse dua të shkoj në parajsë, duhet të ndjek rrugën që më çon atje.

Dhe e vetmja gjë që nevojitet për shpëtimin është të bësh ashtu siç bëri Maria: të ulesh e të dëgjosh fjalën e Jezusit. Ajo nuk u ul atje duke kritikuar dhe duke vlerësuar. Ajo nuk mendoi se atje kishte diçka të madhe për të. Por, ajo zbuloi se Jezusi fliste fjalë lumturie. Asaj i duhej t'i dëgjonte ato që të mund të jetonte.

Vetëm një gjë është e nevojshme!

Gjëja më e rëndësishme në jetën e një fëmije të Perëndisë është fjala e Tij. Pa të nuk arrijmë në qiell, sepse Jezusi është një me fjalën e Perëndisë. Dhe pa të nuk ka shpëtim.

Prandaj, ka vetëm një gjë që unë dhe ti duhet të bëjmë: duhet të marrim përsipër pasojat e faktit se një gjë është e nevojshme. Ne duhet t'i japim fjalës së Zotit vendin kryesor në jetën tonë.

3 Janar

“Unë do të ec para teje dhe do të sheshoj vendet e ngritura, do të bëj copë-copë portat prej bronzi dhe do të thyej shufrat prej hekuri.”

Isaia 45:2

Ndjekja e rrugës së Zotit shpesh shkakton vështirësi të mëdha. Atje mund të ndeshësh porta prej bronzi të siguruara me shufra prej hekuri.

Vuajtjet dhe shqetësimet nuk duhet të të bëjnë të mendosh se nuk je më aty ku Zoti dëshiron që të jesh. Kjo vlen për familjen, vendin e punës apo bashkësinë e krishterë.

Pas 70 vitesh në Babiloni populli i Izraelit nuk kishte shumë pritshmëri për të parë sërish Jeruzalemin.

Megjithatë, Zoti është Zot. Ai e udhëhoqi Izraelin. Ai do të bëjë të njëjtën gjë edhe me ty. Do t'i zbusë pengesat.

Ndoshta ti mendon se Zoti të ka udhëhequr nëpër rrugë të ngushta dhe të errëta. Duket sikur ato nuk do të kenë kurrë fund. Por ja që e kanë. Perëndia nuk i lë kurrë fëmijët e Tij të përfundojnë në dëshpërim. Gëzimi do të agojë përsëri. Për dikë kjo nuk ndodh deri në përjetësi, megjithatë Zoti e udhëheq shumicën prej nesh jashtë nëpër fusha të hapura edhe këtu në tokë.

Nëse je aq me fat sa të kesh ecur për disa vite me Jezusin, do të kesh fituar një përvojë të bekuar. Herë pas here Zoti të ka nxjerrë nga telashet, sa herë që e ke thirrur i/e kapluar nga ankthi.

Prandaj duhet të besosh me guxim tek Perëndia edhe sot. Mos shiko padenjësinë tënde dhe mos lejo që ajo të zhvlerësojë premtimet e Perëndisë. Jo, drejtoji sytë përkundrejt hirit të Tij. Dashuria e Zotit për ty nuk bazohet në faktin nëse je apo jo i/e denjë për t'u dashur. Është vetëm rezultat i faktit që zemra e Zotit digjet nga dashuria për ty.

Zoti nuk të ka harruar. Ai të sheh edhe pse ka shkuar përpara teje. Kur të shkosh më tej, sytë e tu do të hapen. Zoti, i ka sheshuar vështirësitë.

Vuajtjet dhe shqetësimet nuk zgjasin përgjithmonë. Ti nuk je krijuar për t'i arritur vetë fitoret. Zoti do të luftojë për ty. Ngriji sytë! Mos iu dorëzo dëshpërimit. Ti ke një të ardhme dhe një shpresë.

“Dërgoi para tyre një njeri, Jozefin, që u shit si skllav.”

Psalmi 105:17

Pyes veten nëse ka pasur një person të vetëm që mendoi se ishte Zoti ai që e dërgoi Jozefin në Egjipt. A nuk ishin vëllezërit e tij ata që e shitën? A nuk ishin tregtarët midianitë ata që e çuan në Egjipt? A nuk ishin ata që e nxorën në shitje në treg? A nuk ishte gruaja e Potifarit ajo që, me akuza të rreme, shkaktoi burgosjen e tij? A nuk ishte kupëmbajtësi që e harroi atë?

Po, kështu ishte.

Ku ishte Zoti atëherë kur ndodhën gjithë këto gjëra? Ai që në secilën prej tyre. Prapa gjithë dukjeve të jashtme ishte Zoti që përmes Jozefit do të shpëtonte popullin e tij nga zija e bukës.

Ti përballesh me një numër të madh ngjarjesh të jashtme në jetën tënde. Ato mund të duken krejtësisht të rastësishme, por nuk janë të tilla. Zoti ka një qëllim për ty dhe për ata që ai do të bekojë përmes teje.

Ka momente kur ne nuk i shohim rrugët e Zotit. As Jozefi nuk mundej. Por ai u mbajti pas fjalës së Zotit dhe falë kësaj fjale të Zotit ai mundi t'i bënte ballë sprovës.

Ti s'mund t'i hamendësosh mendimet e Zotit, por Zoti e ka zbuluar vetveten përmes Biblës. Kjo është arsyeja pse ti duhet t'i kushtosh vëmendje asaj që është shkruar. Kjo është menduar të jetë ndihma jote kur Zoti të të udhëheqë përmes shtrengimeve dhe sprovave.

Kur Zoti të disiplinon, ka shumë gjëra që mund të marrë prej teje. Por Ai kurrë nuk e merr Fjalën e tij prej teje. Përmes saj të siguron se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirën e atyre që e duan Zotin.

Ngandonjëherë Zoti hedh dritë mbi sjelljen e Tij, teksa ne ende jetojmë. Jozefi e përjetoi një gjë të tillë, ashtu si dhe shumë të tjerë. Herë të tjera Ai nuk jep shpjegime në këtë anë të përjetësisë.

Çfarëdo që të bëjë Zoti, qoftë një gjë apo një tjetër, ti që je fëmijë i Perëndisë duhet të mbështetesh në faktin se nuk je lënë në dorë të fatit. Ka një At qiellor që sundon. Vëllezërit zemërgur dhe mizorë janë pjesë e planit të Perëndisë. Akuzat e padrejta dhe burgimi po ashtu.

Prandaj duhet të qëndrosh në udhën e Zotit edhe pse ajo mund të jetë e vështirë. Nënshtrou vullnetit të Tij. Në orën e Tij, Ai do të të udhëheqë jashtë nëpër fushë. Kështu, ti do të bëhesh një bekim për të tjerët dhe do të lëvdosh emrin e Zotit.

“Dhe me të vërtetë i konsideroj të gjitha këto një humbje në krahasim me vlerën e lartë të njohjes së Jezu Krishtit, Zotit tim.”

Filipianëve 3:8

Është e vështirë për një fëmijë të Zotit ta konsiderojë çdo gjë një humbje. Kjo mund të ndodhë vetëm duke e parë atë nga këndvështrimi i duhur, i cili është i kushtëzuar me njohjen e Jezusit.

Kjo është arsyeja pse ti duhet të kthehesh vazhdimisht tek themeli më i thellë, më i vërtetë dhe tek i vetmi themel i patundur në jetën tënde: njohja e Jezusit. Ti nuk di shumë për asgjë tjetër. Një moment mund të ndryshojë të gjithë kushtet e jetës tënde. Ndërkohë që Jezusi nuk ndryshon.

Ndërsa vitet kalojnë edhe ti vetë ndryshon. Na duket e vështirë të besojmë se vuajtjet apo sëmundjet e rënda mund të na fundosin, por ja që ndodh. Nëse Jezusi nuk arrin më parë, ne do të varrosemi një ditë, domethënë, nëse gjejmë një varr. Kush e di nëse do të vdesim gjatë një lufte atomike ku nuk ka njeri që të varrosë të vdekurit?

Ne do të humbasim gjithçka përveç njohjes së Jezusit. Vdekja nuk mund t'i japë fund kësaj.

A keni menduar se si gjërat më të mira në jetë shkërmoqen? Gradualisht Zoti të dëfton gjithnjë e më shumë mjerimin tënd. E ti kupton se madje dhe krishterimi yt është i molepsur nga mëkati dhe egoizmi. Nëse Zoti nuk e mbulon shërbimin tënd në mbretërinë e Tij me hir, do të të dënojë me zemërimin e Perëndisë. Ai nuk është i pastër dhe i shenjtë për Të. Ai ka parë emocionet, mendimet dhe mungesën e zellit tënd. Asgjë nuk ka mbetur para fytyrës së Zotit. Gjithçka dënon dhe akuzon.

A nuk është një pasuri atëherë që më lejohet ta konsideroj çdo gjë një humbje e të rikthehem te Jezusi? Ai s'më ka harruar kurrë dhe kurrë s'do të më harrojë.

Vetëm imagjino, Ai më lejon ta njoh Atë! Ai s'më hiqet nga sytë. Në besim unë do ta shoh atë ballë për ballë përmes fjalës së shenjtë.

Nuk do të lodhem kurrë së menduari për Jezusin. As në përjetësi. Ai është i pari dhe i vetmi që sytë e mi do të kërkojnë kur do të më duhet të kaloj kufirin. E kur ta kem parë nuk do ta lë të më humbasë kurrë.

Të njohësh Jezusin është gjëja më e madhe sot e përjetë.

“Kjo është fitorja që e mundi botën: besimi ynë.”

1 Gjonit 5:4

Besimi është të kesh besim te Jezusi. Të kesh një besim të madh do të thotë të kesh një siguri të madhe.

Bota jobesimtare e konsideron besimin si një hiç. Ajo mendon se njeriu është pak naiv nëse beson te Jezusi dhe e ndërton jetën e tij mbështetur tek Ai.

Zoti gjykon ndryshe. Ai vlerëson besimin tek një njeri. Nëse ai nuk ekziston, është e pamundur ta kënaqësh Atë.

S’ka rëndësi se çfarë ke bërë apo bën, ti s’ke për të qenë kurrë i/e aftë ta mundësh botën përmes veprave të tua. Ndërkohë që besimi yt ka mundur ta bëjë këtë gjë. E kjo për shkak të faktit se besimi yt është i lidhur pandashmërisht me atë tek i cili ti beson. Është fjala për Jezusin ajo që krijoi besimin në zemrën tënde dhe është po e njëjta fjalë ajo që e ushqen atë çdo ditë.

Ti je rritur së bashku me Jezusin. Ajo që vlen për të, vlen edhe për ty.

Jezusi e mundi botën. Ai e bëri këtë gjë atëherë kur u duk se bota arriti ta mundte atë. Bota mendoi se e mundi Jezusin në të Premten e mirë. Por bëri një gabim. Në fakt ndodhi e kundërta. Bota u mund nga kryqi i Jezusit.

Po e njëjta gjë ndodh përsëri edhe sot. Bota mund të triumfojë në dukje. Ajo mund të shkojë nga triumfi në triumf. Çdo gjë që i ka rrënjët në një këndvështrim të krishterë mbi jetën dhe natyrën njerëzore flaket tej. Fetë e panjohura kanë hedhur rrënjë në vendet me një krishterim të hershëm. Është përhapur kudo neopaganizmi në mënyrën e të menduarit dhe të vepruarit. Duket sikur bota do ta mundë besimin, por kjo gjë nuk do të ndodhë. Në mes të kësaj bote ka nga ata që nuk janë të kësaj bote. Ata kanë triumfuar mbi të. Besimi që ata kanë vazhdon edhe kur të gjithë elementet do të shkatërrohen nga zjarri dhe toka bashkë me çdo gjë tjetër që ndodhet në të do të shkretohet.

Besimi tek Jezusi mbetet.

Besimi është nyja midis teje dhe tij. Vdekja nuk mund ta shkatërrojë atë. Kjo është e vërtetë përjetë. Kjo është arsyeja pse ti duhet të qëndrosh në këtë besim të thjeshtë. Është i dobët në vetvete, por e njeh fuqinë e Jezusit. Jezusi e përmbush veprën e tij nëse ti mbetesh në besim. Atëherë ti mund të këndosh: “Triumfin e përjetshëm tash unë zotëroj, përgjithmonë, Zoti Krisht në ty!”

“Ti e rrite fuqinë e shpirtit tim.”

Psalmi 138:3

Mua më mungon guximi, thua ti.

Ti je dorëzuar. Vazhdimisht ke provuar të përpiqesh. Ke mbledhur të gjitha forcat por pa dobi. Nuk ke pasur fuqinë e mjaftueshme.

Ti ke keqkuptuar diçka. Zoti nuk ka pritur në asnjë moment që ti të triumfosh duke u përpjekur vetë. Nuk do të ishe në gjendje të shkoje më larg nga ç'mund të të çojnë forcat e tua. Por ka shumë gjasa që të dështosh nëpër këtë rrugë. Herët a vonë diçka shkon keq dhe ti e fut veten në telashe.

Jo, ti duhet ta marrësh guximin prej Zotit. Ai është i vetmi që është në gjendje të të japë një guxim që mban kur gjithçka shkon kundër teje.

Zoti nuk të jep guxim në një mënyrë të mistershme. Ai e dërgon ndihmën prej qiellit. Ai e bën këtë duke u takuar me ty në Fjalën e tij.

Kjo është arsyeja pse i shkruajuari duhet të jetojë prej fjalës së Zotit. Ti duhet ta lexosh dhe ta ruash këtë Fjalë. Duhet ta besosh Fjalën me gjithë fuqinë e shpirtit, sepse faktet janë ashtu siç i thotë fjala e Zotit. Toka dhe qielli do të zhduken por fjala e Zotit është vërtet “një llambë në këmbët e mia”. Ti s’duhet ta lësh këtë llambë të të humbasë.

Edhe ti që mbahesh fort pas fjalës së Zotit duhet të dish se Zoti do ta lërë dritën e Fjalës të shkëlqejë gjithmonë. Ai do të të ndihmojë dhe do të të udhëheqë me anë të Frymës së Shenjtë. Ai do ta lërë Fjalën të digjet në shpirtin tënd dhe të mbushë zemrën tënde.

Pikërisht në këtë moment ndodh diçka e mrekullueshme: ti merr guxim. Ti nuk e mendon vetë sepse ti je pushtuar nga fjala e Zotit. Ti ke filluar të mbështetesh në të. Ajo është bërë tokë shkëmbore e jetës tënde.

Gjithçka tjetër mund të tronditet, por fjala e Zotit qëndron e patundur. Ndoshta ti nuk e kupton, por e di se të gjitha premtimet e Zotit mbeten në fuqi përjetë.

Fjala e Zotit vazhdon të të ngrejë. Ti rritesh me mençuri. Ti je mbushur me një guxim që është vendosur në zemrën tënde falë Frymës së Shenjtë. Ndaj, mund të ngresh sytë e t’i thuash Zotit: “Ti e rrite fuqinë e shpirtit tim!”

“Kështu, kur Salomoni u plak, bashkëshortet e tij ia kthyen zemrën në drejtim të perëndive të tjera.”

1 Mbretërve 11:4

Si do të jesh ti vallë kur të plakesh? A do të jesh një njeri i devotshëm? Një person i shenjtë? A do të ndodhë vallë që fundi i jetës do të udhëheqë të qëndrosh hareshëm përpara fytyrës së Zotit? A do ta përdorësh kohën e lirë për t'u lutur?

Shumë ëndrra të gënjeshtërtja janë ëndërruar në lidhje me jetën e krishterë të një personi të moshuar. Por në shumicën e rasteve, një njeri vazhdon në të njëjtën linjë që nisi në vitet e rinisë dhe e ndoqi më tej në moshën e pjekurisë.

Po kështu ndodhi edhe me Salomonin. Ka shumë gjëra të mira që mund të thuhet për të. Ai kërkoi vlerat e vërteta shpirtërore dhe njerëzore në shumë mënyra. Por ai nuk e bëri këtë në të gjitha aspektet.

Në ligjin e mbretit tek Ligji i Përtërirë 17:14-20, Zoti thotë, se një mbret nuk duhet të marrë shumë gra, ai s'duhet të grumbullojë pasuri të mëdha, ai s'duhet të zotërojë një numër kaq shumë të madh kuajsh për veten. Salomoni nuk u përshtat me këto fjalë të Zotit. Për shumë vite dukej se ai po shkonte mirë. Por fundi i jetës së tij iu bë shokues. Me shumë gjasë u bë një idhujtar.

Salomoni duket sikur të pyet: A i je futur një udhe që të çon në ferr kur të plakesh? A ka fusha në jetën tënde në të cilat nuk jeton në përputhje me Fjalën e Zotit? A e kupton se në jetën e një të krishteri mund të ndodhin gabime vendimtare, edhe pse, në dukje, gjithçka mund të shkojë mirë me të?

Është e rëndësishme t'i lani hesapet me mëkatin. Nëse ai është pjekur plotësisht, ai sjell vdekje. Vdekjen e përjetshme! E atëherë do të jetë shumë vonë të pendolesh. Ti s'mund ta gjesh ngushëllimin në të gjitha gjërat e mira që bën. As mund ta shpjegosh mëkatin në jetën tënde.

Dhe ti që je moshuar: ka ende kohë për t'u penduar. Ndoshta ke humbur shumë mundësi dhe ke qenë i pasuksesshëm në jetë. Nëse është kështu ti duhet të dish se Jezusi erdhi për të shpëtuar mëkatarët. Me Jezusin ka falje. S'ka rëndësi se sa larg ke shkuar, Jezusi mund të të shpëtojë, e gjithçka mund të bëhet mirë.

Sot Jezusi po të thërret. Përgjigju me një “Po”! Atëherë fundi i jetës tënde do të jetë i ndryshëm nga ai i Salomonit.

“Na mëso, pra, të numërojmë ditët tona për të pasur një zemër të urtë.”

Psalmi 90:12

Pse duhet të tkurrem vallë nga numërimi i ditëve të mia? Sepse vdekja është armiku i fundit dhe për shkak se natyra ime e vjetër nuk pëlqen të mendojë për faktin se një ditë unë do të jem duke luftuar me vdekjen dhe se trupi im duhet të varroset.

Zoti më njeh mua plotësisht. Kjo është arsyeja pse Fjala e tij më tregon rrugën ku duhet të shkoj. Mund të pyes Atin tim qiellor të më japë mësimin që nuk mund ta nxjerr me mendjen time. E kjo është jashtëzakonisht e rëndësishme, sepse me anë të tij fitojmë urtësi në zemër.

Djali përpiqet të të bëjë ta harrosh vdekjen. Armiku i shpirtit e di se mund të të bëjë ta largosh mendimin për fundin e jetës tënde; ti e kthen mendjen drejt kësaj bote, dhe bën planet e tua, sikur nuk do të vdesësh kurrë.

Të lutesh për të mësuar se si të numërojmë ditët tona do të thotë të lutesh për të kuptuar realitetin. Zoti na mëson pjesën e tij të detyrave të shtëpisë. Ai mund të na lejojë të kuptojmë se si gjërat e kësaj bote janë gjëra që humbasin. Sëmundjet e rënda e të dhimbshme janë si ushqim për mendimet. Zemërimi dhe vdekja midis miqve bëjnë të njëjtën gjë. Nëse nuk je më kaq i ri, lajmërimet e vdekjeve të sjellin ndërmend faktin se shumë njerëz vdesin përpara se të kenë arritur moshën tënde.

Ti je një person i bekuar nëse e ke shlyer llogarinë tënde dhe je gati të largohesh. Ti e di se mund të vdesësh në mënyrë krejtësisht të papritur. Ti mund ta shohësh të shkuarën tënde me mirënjohje. Zoti të ka mbartur në ditë me dritë dhe errësirë. Dhe ti je mbuluar nga hiri i faljes së mëkateve gjatë gjithë këtyre ditëve.

Në të njëjtën kohë ti sheh përpara me besim. Çdo gjë që ti zotëron në besim një ditë do të bëhet e dukshme për sytë e tu. Ti do t'i bashkohesh një morie të madhe njerëzish që askush s'mund t'i numërojë nga të gjitha kombet, fiset, njerëzit dhe gjuhët. Kështu të paktit janë shndërruar në të shumtit. Sytë e çdokujt do të kthehen kundrejt Perëndisë At, të Gjithëfuqishmit dhe Qengjit. Fryma e Shenjtë do ta përlëvdojë Zotin, dhe përjetësia do të mbushet me këngë lëvdimi.

Kur Zoti të mëson të numërosh ditët, Ai të lejon ta shohësh jetën nga këndvështrimi i përjetësisë. Kjo gjë të dhuron një zemër të urtë.

“Ja, është për paqen time që kam provuar hidhërim të madh.”

Isaia 38:17

Gjërat e hidhura në jetën tënde janë të rrezikshme. Ato mund të të bëjnë edhe ty vetë të hidhur. Mendja është gjithmonë në rrezik të marrë ngjyrën e asaj me të cilën ti përballesh. Është një gjë e natyrshme të reagosh kështu. Që nga dita kur mëkati hyri në jetën tonë, natyra jonë është e korruptuar. Nëse e ndjekim atë, i kthejmë krahët Zotit dhe vdesim.

Mbreti Ezekia ishte nga të paktët mbretër të Judës që i frikësoheshin Zotit. Në jetën e tij, hidhërimi u kthye në paqe. Ai po vdiste, por e dinte se hidhërimi dhe gjërat e vështira ishin dora disiplinuese e Zotit. Kjo është arsyeja pse kërkoi Zotin në fatkeqësinë e vet.

Perëndia dëshiron gjithashtu që ti të përfitosh nga vuajtja dhe hidhërimi. Kjo do të ndodhë vetëm nëse ti arrin të kuptosh diçka. Në çdo gjë që të ndodh, ti në thelb ke të bësh vetëm me Zotin. Edhe kur Satani vërsulet ndaj teje, ti duhet të dish se Zoti është më i forti i të gjithë të fortëve dhe se armiku i Zotit nuk mund të shkojë më larg nga sa e lejon Zoti.

Përmes ndodhivë të hidhura Zoti do të zbulojë se ç’do të thotë të jesh si një mëkatar i humbur në një botë të rënë ku paga e mëkatisht është vdekja. Bota dhe epshi i saj zbulojnë ngjyrat e saj të vërteta. Ti kupton se paqja që ofron kjo botë përfundon gjithmonë me shqetësime.

Bota nuk mund të japë atë për të cilën shpirti yt digjet. Nëse do të mund të shihje prapa fasadës së atyre që bota i ka bërë të lumtur, ti do të gjeje krimbin e hidhërimit brejtës në rrënjët e jetëve të tyre. Bota zhgënjën dhe mashtron dhe këtë e bën më seriozisht në fund.

Ndodhitë e hidhura, kësisoj, janë thirrja e Zotit: ti duhet të besosh tek Ai, që mund t’i japë paqe zemrës tënde. Me Jezusin dhe vetëm në Jezusin mund të gesh gjërat që do ta shuanin etjen tënde zhuritëse.

Jezusi e përfundoi kauzën tënde me të mirën e Zotit. Nëpërmjet besimit në sakrificën e tij në Golgota, ti duhet të dish se ke paqe pavarësisht gjithçkaje që të ndodh. Dhe paqja me Zotin është gjëja më e rëndësishme nga çdo gjë tjetër. Ajo nuk tundet edhe kur elementet i përpin flaka. Ajo shpëton mëkatarët e humbur si unë e si ti.

“Por te ti ka falje, me qëllim që të kenë frikë prej teje.”

Psalmi 130:4

Perëndishmëria është e dobishme për çdo gjë. Ajo bekon çdo gjë në jetën tonë të përkohshme dhe jetën tonë shpirtërore. Perëndishmëria ka vlerë për të gjitha gjërat, duke mbajtur premtimin si për jetën e tanishme, ashtu edhe për atë që do të vijë.

Është kështu një gjë e trishtë kur një njeri gjen kaq pak perëndishmëri në jetën e tij. Unë vazhdimisht më duhet t'i bashkoj duart në lutje. Zot, mësoni më para se gjithash të kem frikë dhe ta dua emrin tënd.

Zoti na vjen në ndihmë nëpërmjet Fjalës së Tij. Na ndihmon ta shmangim ndjekjen e rrugës së ligjit. Ai e di se qëllimet e mira nuk janë të mjaftueshme. Vullneti është i dobët. Jezusi ka të drejtë kur thotë se trupi është kaq i dobët.

Prandaj është një bekim që Zoti na dëfton një rrugë të ndryshme për perëndishmërinë. Është rruga e faljes së mëkateve.

Mund të duket e çuditshme për mendjen tonë ekzistenca e një lidhjeje midis faljes së mëkateve dhe perëndishmërisë. E megjithatë është kështu.

Perëndishmëria e vërtetë nuk është frika nga tmerri, por frika nga dashuria. Dashuria e përsosur e largon frikën dhe i jep hapësirë perëndishmërisë së vërtetë.

Nëse jeton falë besimit, ti e ke provuar një gjë të tillë në jetën tënde. Ti e urren të veprosh kundër vullnetit të Zotit. Dashuria të bën që ta kënaqësh Zotin në çdo mënyrë. Ti do që vullneti yt t'i nënshtrohet vullnetit të tij. Dhe kur kupton se sa i pabindur je, atëherë e përul vetën përpara Shpëtimtarit tënd. Ti dëshiron plotësisht që të përmbushësh vullnetin e Zotit. Jo tëndin.

Bëhesh kështu i vogël në takimet e tua me hirin e Zotit. Kupton se për çdo gjë i detyrohesh Zotit. E s'mund ta kuptosh që Zoti vazhdon të të dojë.

Krishterimi yt është në formë jo të mirë.

Por në të njëjtën kohë kupton se hiri i Perëndisë është bërë akoma dhe më i madh. Ti ke nevojë për të çdo ditë. Nëse mendon për të shkuarën, kupton se Zoti të ka dhënë një oqean hiri. Ti di gjithashtu se ke nevojë për më shumë hir, nëse do ta përshkosh me sukses rrugën e ngushtë që të ka mbetur këtu në tokë.

Kur zemra jote kthehet kundrejt oqeanit të hirit, dashuria dhe perëndishmëria rriten në jetën tënde.

“Asgjë nuk do të më mungojë.”

Psalmi 23:1

Ndoshta ti mendon se të mungojnë shumë gjëra. Ti je gjithçka përveçse i kënaqur.

Zoti i ka dhënë njerëzve të tjerë dhurata shumë më të mëdha se sa ty. Disa kanë një pamje më të bukur dhe një natyrë më të këndshme. Të tjerët janë zanatçinj më të mirë. E të tjerë akoma më të zotë në shpalosjen e vetvetes.

Shumë të tjerë janë të krishterë shumë më të mirë kur bëhet fjalë për gjërat shpirtërore. Ata jetojnë më afër Zotit dhe kontribuojnë në një masë më të madhe në përlëvdimin e Tij.

Ti mund të mendosh se je inferior në shumë gjëra. Atëherë, si mund të të thotë vallë Zoti se asgjë nuk do të të mungojë?

Kjo ndodh sepse Zoti është bariu yt, kur ti beson tek Jezusi. Është kaq e mrekullueshme që ty nuk do të të mungojë asgjë. Ti nuk je supozuar ta gjesh vetë rrugën. Dikush tjetër të udhëheq. Ti nuk je supozuar as të marrësh përgjegjësi për veten, sepse Jezusi e ka bërë këtë gjë.

Si fëmijë i Zotit nuk e di se çfarë është varfëria. Ti ke një hise në gjithë pasurinë dhe bollëkun e Krishtit. Jezusi do të përkujdeset për ty në çfarëdo mënyre.

Për aq gjatë sa ti mbetesh në krahët e tij, nuk ka mëkat që mund të të ndajë nga Zoti. Bariu yt, që të kërkoi dhe të shpëtoi, të pastroi në mënyrë të përkryer. Gjaku i tij mbërriti gjer në thellësitë e zemrës tënde dhe e bëri shpirtin tënd të bardhë si dëbora.

Asnjë sulm satanik nuk do të të shkatërrojë për aq gjatë sa të mbron bariu yt. Kur Zoti lejon që ti të tmerrohesh, kjo ndodh thjesht për shkak se Ai kërkon të të mbajë akoma më afër.

Ne kalojmë përmes shumë vështirësive, sepse kërkojmë të jemi pikërisht ajo gjë që vetë bariu është për ne. Ne kërkojmë të ushqejmë veten. Oh, sikur t'i hapnim sytë e të shihnim ç'bari që kemi! Atëherë do të kuptonim se në bashkësi me Jezusin nuk na mungon asgjë.

Ai përkujdeset për trupin dhe mendjen tonë. Ditë pas dite na udhëheq në rrugën tonë drejt qiellit, ku ne do ta lëvdojmë në jetë të jetëve.

“Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezu.”

Romakëve 8:1

Ky është njëri nga vargjet më të njohur të Biblës dhe me të drejtë. Lum ti nëse e ke hedhur spirancën tek ky varg. Kjo spirancë do t'i bëjë ballë të gjitha stuhive.

Një fëmijë i Zotit përjeton shumë akuza në jetën e tij si i krishterë. Për shumë njerëz krishterimi i tyre i dështuar bëhet një barrë nën të cilën ata mbyten. Ata e kuptojnë në mënyrë të përsosur se si duhet të jetojnë si të krishterë. Ata gjithashtu kanë luftuar për t'u bërë të krishterë me gjithë zemër, të lumtur dhe vetëmohues. Por ata kurrë nuk ia dolën mbanë. Fryma është e gatshme, por trupi është i dobët. Ka shumë të këqija në njeriun tonë të vjetër, të cilat është e vështirë të kapërcehen.

A keni menduar ndonjëherë për faktin se Romakëve 8:1 është shkruar nga një person që e kishte lodhur për vdekje veten në këtë luftë?

Në kapitullin e mëparshëm, Pali na udhëheq në luftën midis qenies sonë të vjetër dhe asaj të re. Është shokuese të lexosh çfarë shkruan ai. Ai kish përjetuar se edhe kur donte të bënte mirë, e keqja ishte pikërisht pranë tij. Kështu që të mirën që kërkonte të bënte, s'e bënte dot. Përkundrazi, ai bëri pikërisht atë të keqe që nuk donte të bënte. E në dëshpërim briti: “Kush do të më çlirojë nga ky trup i vdekjes?”

Pra, ti nuk je i pari që e ke provuar se përpjekja për t'u bërë i krishterë i suksesshëm është e pashpresë. Por ndihma gjendet tek Fjala e Shenjtë, që thotë: “Ndaj, nuk ka më dënim për ata që janë në Jezu Krisht.”

Këtu gjeti prehje Pali. Të krishterë të panumërt kanë bërë të njëjtën gjë.

Ka të ngjarë që të tjerët të të dënojnë, por nëse je në Jezusin, ti ke dikë që nuk e bën një gjë të tillë. Ai është Gjyqtari në gjykatën më të lartë të drejtësisë. Ai të ka shfajësuar.

Shfajësimi i Perëndisë e ka themelin e vet në faktin se Ai ka dënuar dikë tjetër në vendin tënd. Ai lejoi që dënimin ta vuante biri i Tij i dashur. Duke i vendosur mbi supet e tij të gjitha mëkatet e tua, Ai e shndërroi atë në një mallkim. Ndërsa për ty nuk ka asnjë dënim. Ti je i lirë falë Jezusit. Ti je i pasur në varfërinë tënde. Për shkak të tij, ti ke gjithçka.

Atëherë Zoti i tha Gedeonit: “Për mua njerëzia që është me ty është tepër e madhe, që unë të jap Madianin në duart e tij; Izraeli do të mund të mburrej para meje duke thënë: “Është dora ime që më ka shpëtuar.”

Gjyqtarët 7:2

Shumë pak duhet për t'ia marrë lavdinë Zotit. Ndoshta ti nuk e bën këtë gjë me fjalë, por në mendimet e tua. Dëshira për të qenë dikushi e ka ndjekur njerëzimin që nga dita e rënies së njeriut. E që prej atëherë të gjithë e kemi helmin brenda.

Shumë prova dhe mundime janë të lidhura me faktin se Zoti nuk do të na lërë të mbetemi në mëkat. Ai dëshiron të na mësojë të vërtetën mbi veten tonë. E ne duhet të kuptojmë se nuk kemi merituar asgjë. Çdo gjë e kemi falë mirësisë dhe hirit të Zotit.

Gedeoni nuk mendonte se kishte shumë njerëz me vete. Ndoshta ai do të dëshironte edhe shumë të tjerë në betejën kundër një kundërshtari superior, por ai duhet të kuptonte se Zoti ia mori atij mundësinë e fitores. Mjaftonte që forca e tij të ishte e vogël. Zoti donte t'i tregonte Gedeonit se ai nuk duhet të besonte në fuqinë e tij.

Ndodh, po njëlloj, edhe në jetën tënde. Ti mendon se ke shumë pak forcë. Lutesh shpesh që të kesh më shumë. Por ti nuk mund ta kuptosh se Zoti nuk e dëgjon lutjen tënde. Është njësoj sikur ti të marrësh të kundërtën e asaj për të cilën je lutur. Zoti të bëri ty njëherësh të dobët e të pafuqishëm. Mos e lejo kurrë veten të tundohesh nga mendimi se Zoti nuk i ka dëgjuar lutjet e tua. As mos mendo se Zoti të ka lënë vetëm. Jo, ai kujdeset për ty. Kur ti nuk je askushi në vetvete dhe i paaftë për të bërë ndonjë gjë, Zoti të lejon të përjetosh hirin dhe fuqinë e tij. Ai bëhet i përsosur në dobësinë tënde.

Po në lidhje me lavdinë? Ajo i përket vetëm Zotit. Ti nuk ke asgjë për të cilën të krenohesh. Ti mund të thuash vetëm: “Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Lavdi atij përjetë!”

E gjërat e mrekullueshme ndodhin vetëm kur Zoti është i madh për zemrën tënde dhe ti je i mbushur krejt me lumturi. Është gjë e mirë të mos nderohesh, e në të njëjtën kohë të jesh ai ç'ka është çdokush: një mëkatar pa nder që gjithçka ia ka borxh Zotit.

“Ky është Perëndia juaj!”

Isaia 40:9

A beson se këto katër fjalë mund të të ndihmojnë? Apo ti je një nga të shumtit që kur zhgënjehen kthehen të kërkojnë rrugë të tjera për ndihmë?

Ka të krishterë që kanë braktisur besimin se Zoti mund t’i ndihmojë. Ata kërkojnë për ndihmën që mund t’ju japë bota.

Po gjithsesi, Zoti ka një mbetje mes nesh që dëgjon fjalët: “Ky është Perëndia juaj!” Dhe ata nuk mund t’i dëgjojnë ato fjalë pa i ndjekur.

Një i krishterë ka dy natyra. Natyra jote e vjetër egoiste nuk ka besim në Zot. Në thelb, ajo e urren Zotin dhe nuk i nënshtrohet atij. Njeriu natyror nuk do t’i fiksojë kurrë sytë e tij mbi Të me besim dhe siguri.

Jezusi të ka shpëtuar prej njeriut të vjetër, ndaj ai nuk do të jetë më zot. Kjo është arsyeja përse ti nuk duhet t’iu nënshtrohesh atyre gjërave brenda teje të cilat refuzojnë të ndjekin fjalën e Zotit.

Kur ti u rilinde Jezusi nisi të banojë brenda teje falë Frymës së Shenjtë. Ndaj, ti je një njeri i ri, i cili i thotë gjithmonë po premtimeve të Zotit. Tingëllon si një “po” në mendjen tënde sa herë dëgjon thirrjen: “Ky është Perëndia yt!” Në zemër ti je i bindur se këto fjalë mbajnë çelësin që të shpëton nga çdo hidhërim, sot dhe përjetë.

Nuk është gjë e mirë të analizosh veten dhe të tjerët vazhdimisht dhe të përshkruash perspektiva të zymta për njëri-tjetrin. E gjitha kjo veçse rrit ndjenjën e pafuqishmërisë. Jo, të ndihmosh do të thotë të ngresh sytë lart mbi të gjitha malet e vështirësive dhe të shohësh Zotin. Të shohësh Atë që dha Birin e Tij për mëkatet tona. Të shohësh Atë që na gjeti, që na vuri mbi shpatullat e Tij, për të na shpënë në shtëpinë e Atit. Të shohësh Atë, që përmes gjithë vuajtjeve dhe mundimeve, na udhëheq kah Tokës së Premtuar.

Ne do t’i hapim zemrat tona për thirrjen e bekuar: “Ky është Perëndia juaj!” Ne do t’ju japim këtyre fjalëve hapësirë në mendjen tonë. Dhe me sytë e besimit do të shohim Zotin për të cilin asgjë nuk është e pamundur.

“A mundet një grua të harrojë foshnjen e gjirit dhe të mos i vijë keq për fëmijën e barkut të saj? Edhe sikur ato të të harrojnë, unë nuk do të harroj. Ja, unë të kam gdhendur mbi pëllëmbët e duarve të mia.”

Isaia 49:15-16

Mendimi se Zoti më ka harruar vjen vazhdimisht tek çdo njeri. Ai vjen kur je lutur e lutur me pikëllim të madh dhe Zoti nuk ka ndërhyrë. Vjen kur mëkatet e vjetra nisin të shfaqen edhe njëherë përballë syve të mendjes. Vjen kur je lutur për fitore, por je i tmerruar përsëri nga plagët e reja të mëkatit.

Jezusi thotë: “Unë nuk do të harroj!” Ai të tregon dhe arsyen se përse nuk do të të harrojë: ti je i gdhendur në pëllëmbët e duarve të tij. Fjala i gdhendur do të thotë edhe i skalitur. Emri yt nuk është shkruar me një dorëshkrim, i cili mund të fshihet lehtësisht.

Ti nuk mund ta lexosh këtë fjalë pa menduar për shenjat e gozhdëve. Në atë moment, shpirti yt mrekullohet nga fakti se kur Jezusi u gozhdua në kryq, si të qe barra jote e borxhit, ti u gdhende në pëllëmbët e duarve të tij.

Ti e di nga takimi i Jezusit me Thomain se ai ende i ka shenjat e gozhdëve në duar. Ringjallja nuk e ka ndryshuar këtë gjë. A ka vallë ndonjë vend ku ti do të doje të ishe gdhendur, përveçse ndoshta në zemrën e Jezusit? Po ti je dhe aty. Ai të mban në zemrën e tij në dashuri të përjetshme.

Kjo dashuri nuk është thjesht fjalë. Duart e tij të shpuara janë prova se Ai të do. Ai dëshiroi që ti dhe sakrifica e tij e dashurisë të ishin një. Kjo ndodhi përmes besimit në vepërën e hirit në Golgota.

Nëse ti e humb vetveten në çmimin që Jezusi duhet të paguante për ty, atëherë e gjithë çështja rreshtet. Zemra e dhembshur e Jezusit i thotë zemrës tënde se ti nuk je i harruar. Përkundrazi, ti je i dashuruar me një dashuri aq të madhe e aq të thellë, sa që s'ke për ta kuptuar kurrë plotësisht.

Zoti nuk të lejon gjithmonë të kuptosh pse Ai të udhëheq në një rrugë të caktuar. Gjithsesi, ai nuk do që ti të dyshosh për këtë gjë: Ai s'të ka harruar. Ai të ka gdhendur në pëllëmbët e duarve të tij. Emri yt është atje edhe sot. Është atje edhe kur gjithçka për ty është errësirë. Është atje edhe kur ti të shfaqesh përpara gjyqit. Jezusi nuk të ka harruar.

“Në të cilin ne kemi shpengimin ... dhe faljen e mëkateve.”

Kolosianëve 1:14

A e njihni dëshirën e zjarrtë për shpengim? A nuk e kemi provuar të gjithë? Ne digjemi nga dëshira për t'u çliruar nga gjithçka që na lidh.

Shpresa për t'u pasuruar shkaktohet nga kjo dëshirë e zjarrtë. Shumë njerëz duan të çlirohen nga shtrëngimet financiare, në mënyrë që të bëjnë ç'të duan. Të tjerë i shkëpusin lidhjet me familjen, miqtë dhe të njohurit e tyre. Ata nuk duan të jenë të kufizuar nga këto lidhje. E kush vallë nuk do të donte të çlirohej nga sëmundja dhe vuajtja?

Ka shumë e shumë njerëz që e vërvisin veten nga njëra gjë në tjetrën për të qenë të çliruar, ndoshta edhe në dehje a trallisje, vetëm që për pak momente të mund të besojmë se koha e shpëtimit ka ardhur.

Mirëpo, ka vetëm një rrugë për shpëtim. E ajo sjell çlirim, jo vetëm nga pasojat e mëkatit, por edhe nga vetë mëkati. Ka vetëm një njeri që mund ta bëjë këtë: Jezusi. Ai mund të çlirojë çdo skllav të mëkatit.

Jezusi nuk na transformon në njerëz të fortë dhe të çliruar vetëm së jashtmi. Ai përkujdeset për njeriun tonë të brendshëm. Ai na jep një jetë të re. Ai na jep një zemër të re.

Dhe kjo ndodh kur ti fillon të besosh tek Jezusi. Atëherë Zoti të jep fuqinë dhe të drejtën të fitosh gjithçka që Ai të ka premtuar në Fjalën e Tij.

Edhe pse ti ndihesh i lidhur nga shumë pengesa, ti je përsëri i çliruar në Jezusin nga gjithçka që të mban lidhur. E që je i çliruar në Jezusin do të thotë që ti je i lirë nga çdo gjë që Ai u çlirua. Ai u çlirua nga ligji prandaj edhe ti je i çliruar. Ai u çlirua nga vdekja dhe gjykimi, ja pse edhe ti je i çliruar prej tyre.

Nëse, je një mëkatar i shpëtuar, atëherë ti je i lejuar t'i thuash zemrës tënde: Jezusi nuk është i lidhur nga asgjë tjetër përveçse dashurisë dhe vullnetit të Zotit. Ai më ka dhënë gjithë pasuritë e tij. Çfarë i është dhënë atij, më është dhënë edhe mua. Unë jam vërtet i lirë. Hijet dhe vuajtjet që mëkati hedh vazhdimisht sipër meje do të zgjasin veç për pak kohë. Shumë shpejt unë do të jetoj i lirë dhe i shpëtuar përpara fronit të Zotit me këngët e pavdekshme të lavdeve dhe falënderimit.

Sepse tek Ai ne e kemi shpëtimin.

“Ja, të vura përpara një dere të hapur që asnjëri nuk mund ta mbyllë.”

Zbulesa 3.8

Herë pas here fjalët e Zotit thonë të kundërtën e asaj që ne mendojmë.

Gjendja e kishës të Filadelfias ishte vërtet e vështirë. Ata qenë shumë të paktë në numër. Shumica e qytetit ishte pagane dhe kongregacioni jetonte nën një trysni të fortë nga ana e judenjve.

E megjithatë, Jezusi kish vendosur një derë të hapur përpara tyre.

Po gjendja jote si është vallë? Po qëndron përpara dyerve të mbyllura? Dalëngadalë a nuk të duket se situata është bërë e tillë saqë nuk di çfarë të bësh?

Dëgjoje fjalën e Jezusit, “Ja, të vura përpara një dere të hapur që asnjëri nuk mund ta mbyllë”. Ndërsa ne përpiqemi të gjejmë dyer të hapura, Jezusi tashmë na ka udhëhequr kah derës së tij të hapur. Po ç’lloj dere është kjo?

Para së gjithash, është dera e zemrës së Zotit. Ishte Jezusi Ai që e hapi këtë derë për ne. Kjo ndodhi atëherë kur Ai u godit nga mallkimi që duhet të na kish goditur ne. E prapa Jezusit është Perëndia. Ai dha dhe Birin e Tij të vetëmlindur që ti të mos kishe asnjë lloj dyshimi në lidhje me ndjenjat e tij kundrejt teje. E ti duhet ta dish se çfarëdo që të të ndodhë, rruga për tek dashuria e Zotit është gjithmonë e hapur.

Së dyti, Zoti ka ndërhyrë herë pas here, kur të gjitha rrugët dukeshin sikur ishin mbyllur. Shpesh, ka ndodhur më vonë se sa ne do ta dëshironim. Po megjithatë, kjo ka ndodhur gjithmonë në kohën e duhur.

Zoti na njeh. Ai e di se çfarë është më e mirë për ne. Ai s’bën kurrë asnjë gabim kur na udhëheq.

Ai kërkon të na mësojë të besojmë në fjalën e Tij. Ai ka vendosur përpara nesh një portë hapur, edhe pse ne nuk mund ta shohim. Ka një udhë të hapur edhe për ty, edhe pse t’i nuk mund ta gjesh. Zoti do të ndërhyjë në kohën dhe në mënyrën e tij.

Ndonjë ditë ti do të qëndrosh e do të mendosh për jetën që ke kaluar. Atëherë do ta kuptosh se si Zoti e ka drejtuar atë që ishte e shtrembër. Dhe i habitur do të thuash: “Zot, ti ke bërë gjithçka mirë.”

**“Dhe Jezusi u tha atyre: “O djema, a keni ndonjë gjë për të ngrënë?”
Gjoni 21:5**

Duket e çuditshme që Jezusi bën një pyetje kaq të natyrshme pranë detit të Galilesë. Nuk ishte e shpeshtë shfaqja e Jezusit të ringjallur ndaj dishepujve të tij në formë të dukshme. A nuk ishte atëherë e një rëndësie më të vogël nëse ata kishin për të ngrënë?

Kjo ishte e rëndësishme për Jezusin dhe ai donte t'ua bënte të ditur edhe miqve të tij. Ai donte që ata ta dinin se shpëtimtari i ringjallur dhe i përlëvdur përkujdeset për nevojat tona të përditshme. Kjo nuk ndodhi vetëm kur ai jetoi në tokë dhe ndryshoi ujin në verë apo kënaqi pesë mijë njerëz në shkretëtirë. Jezusi është i njëjtë edhe sot.

S'janë të paktë të krishterët që janë të pllakosur nga shqetësimi se si t'i plotësojnë nevojat e tyre. Ata nuk dyshojnë se Jezusi i ka shpëtuar dhe se Ai është avokati i tyre me Zotin, por ata kanë vështirësi të besojnë se Jezusi përkujdeset për bukën e tyre të përditshme.

Dishepujt bënë atë që do ta kishit bërë edhe ju, ata i treguan gjithçka Jezusit. Atë natë ata s'kishin kapur asnjë peshk. Atëherë Jezusi i urdhëroi t'i hidhnin rrjetat përsëri në anën e djathtë të varkës. Dhe ata kapën plot 153 peshq të mëdhenj.

Zoti kërkon të të ndihmojë edhe ty, e ti duhet ta besosh këtë. Kjo ngjarje në detin e Galilesë me gjasë shërbeu si ndihmë për dishepujt më pas. E kjo që ti të mos kujtosh vetëm herën e fundit kur ata vuajtën.

Gjithmonë e gjithmonë ti duhet t'i kthehesh fjalës së Zotit. Zoti përkujdeset për nevojat e tua të përditshme. Ai nuk do të të lejojë të vuash nga uria. Ndoshta ai dëshiron të të mësojë ta përballosh jetën edhe me më pak se sa je mësuar, por nuk do të të braktisë asnjëherë.

153 peshq të mëdhenj nuk ishte një sasi e vogël. Disa prej tyre i hëngrën, pjesën tjetër e shitën. Në këtë mënyrë fituan para për t'ë plotësuar nevojat e tyre për një farë kohe. Pas kësaj Jezusi duhet t'i ndihmonte përsëri. Kështu, ata u ndihmuan përgjatë gjithë jetës së tyre.

Do të ndodhë po kështu edhe në jetën tënde. Tregoja Jezusit se si qëndrojnë gjërat. Besoji Atij. Beso në ndërhyrjen e tij. Ka mundësi që Ai të të lërë të presësh, por s'ka për të të zhgënjyer kurrë. Ai s'i ka lënë kurrë vetëm fëmijët e Tij.

“Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u trondittë dhe mos u frikësotë.”

Gjoni 14:27

Shumë njerëz i luten Jezusit që t’u japë atë që jep bota. Por Ai nuk ka për ta bërë këtë gjë.

Një njeri iu afrua Jezusit. Ai kërkonte ndihmë për një çështje trashëgimie. Dhe ai mori ndihmë. Por, gjithsesi, ishte një ndihmë e ndryshme nga ajo që ai kish shpresuar. Jezusi i tregoi rrëfimin e të pasurit budalla (shih Lukën 12:13-21).

Jezusi s’ka për të të dhënë atë që jep bota. Bota s’jep kurrë pa kërkuar shpërblim. Dhe çmimi është i lartë, sepse bota kërkon zemrën tënde. “Por ata që dëshirojnë të pasurohen, bien në tundim, në lak dhe në shumë pasione të paarsyeshme dhe të dëmshme, që i plandosin njerëzit në rrënim dhe shkatërrim”, thotë fjala e Zotit tek 1 Timoteut 6:9.

Mos i kërko kurrë Zotit të të ndihmojë të shkosh në rrugën që do të bëhet rrënimi yt i përjetshëm. Por duhet të kërkosht ndihmën e tij që të mos i dorëzohet kurrë dëshirave të njeriut të vjetër, për të fituar atë që jep bota.

Ajo që të ka lënë Jezusi është më e madhe se gjithçka tjetër, domethënë paqja e tij.

Para së gjithash vjen paqja me Perëndinë. Jezusi mbarti mëkatet tona dhe mori mbi vete pagën e mëkatit. Dënimi që na solli ne paqen ra mbi të, dhe prej plagëve të tij ne u shëruam.

Lum kushdo që është një mëkatar i varfër, i cili merr paqen me hirin e pamerituar të Perëndisë me anë të besimit në Jezusin. Kështu, asnjë mëkat nuk i pengon marrëdhëniet tona me Zotin. Nuk ekziston asnjë ndëshkim. Ekziston vetëm paqja që na ka dhënë Jezusi.

Gjatë udhës së tij, Jezusi u çlirua nga të gjitha lidhjet që e bashkonin atë me gjërat e krijuara në tokë. Ai jetoi një jetë të vërtetë njerëzore në mirënjohje për të gjitha dhuratat e Zotit. Ai u lidh vetëm prej Perëndisë dhe dhuratave të tij.

Prej besimit në Jezus, ti je i shpënguar nga të qëniti i detyruar t’i përulësh zotit të kësaj bote. Jeta jote nuk varet nga ajo që ti zotëron. Ti ke një Atë në qiell që përkujdeset përjetësisht për ty. Ti mund të kesh me Të marrëdhënien e një fëmije me atin.

Prej besimit në Jezus ti ke paqe në qiell dhe paqe në tokë. Kjo është dhurata e Jezusit për ty. Pranoje atë sot!

“Jezu Krishti ... na lau nga mëkatet tona me gjakun e tij.”

Zbulesa 1:5

Është e vështirë të ruash gjërat thelbësore. Mendja nuk arrin dot të kuptojë se cila gjë është më thelbësorja e të gjithave. Por zemra jote mund ta besojë atë. E zemra beson prej dëgjimit. Për këtë arsye, fjala e Zotit të kujton vazhdimisht se je i çliruar prej mëkateve të tua, falë gjakut të Jezusit.

Gjithsesi, ti i ndjen ato. Ndoshta i ke kapërcyer mëkatet që të tjerët mund të shohin. Por nuk ke arritur dot të kapërcesh mëkatet e brendshme dhe të fshehura. Arroganca ngre krye vazhdimisht. Ti do të jesh dikushi. Ti do ta mbrosh vetveten. Ndaj, këndon bashkë me poetin norvegjez, Per Nordsletten:

“Po qaj e psherëtij, vallë ç’po më thotë e ardhmja,

Bregun e mrekullueshëm të qiellit, a do ta arrij dot.”

Oh, sikur t’i vinit vesh fjalës së Zotit! Ajo thotë se ti je i çliruar nga mëkatet, prej të cilave nuk arrin të çlirohesh dot vetë. Ti i ke kapërcyer mëkatet nga të cilat vuaje. Ti je çliruar prej tyre falë gjakut të Jezusit. Mëkatet ose përvojat e tua nuk mund ta tundin këtë ungjill.

Ti s’je i çliruar nga mëkati në po të njëjtën shkallë që e përjeton atë. Ti je i çliruar deri aty sa mund të arrijë gjaku i Jezusit. Dhe gjaku i Jezusit arrin tek çdo mëkat i jetës tënde. Kur je i çliruar nga mëkati, ti je i lirë edhe nga të menduarit për të. Në vend të tij, mund t’i fiksosh sytë tek Shpëtimtari dhe Çliruesi yt. Ti duhet të vendosësh besimin tënd në çmimin që pagoi Jezusi kur të çliroi. Ari dhe argjendi nuk mundën të të shpëtonin. Asgjë tjetër përveç gjakut të Birit mund ta bënte këtë gjë.

Ti s’mund ta çlirosh veten duke e vendosur në mendjen tënde. Mirëpo, gjaku i Jezusit të ka çliruar. Përpara se të shihje së pari dritën e ditës, ti ishe çliruar. Dhe përmes besimit në Jezus ti fiton edhe shpëtimin e tij të plotë.

Madje as edhe në qiell ti s’mund të jesh më i çliruar nga mëkatet se sa mund të jesh këtu në tokë me anë të besimit. Zoti nuk e njej më mëkatin që gjendet brenda teje. Ai e flaku atë në thellësitë e detit të hirit.

Ti mund të ndihesh fajtor, por nuk je i tillë. Ti je i lirë. Prangat të janë këputur. Jezusi të çliroi. Ndaj ti mund të këndosh:

“Tash fitoren e përjetshme e kam përgjithnjë,
Tek ty Zoti ynë Jezu Krisht, vetëm tek ti.”

“Ruhuni nga profetët e rremë... Ju do t’i njihni nga frytet e tyre.”

Mateu 7:15-16

Jezusi po u fliste dishepujve të tij kur tha se duhet të ruheshin nga profetët e rremë. Ata janë të rrezikshëm si për besimtarët, ashtu edhe për jobesimtarët. Në natyrën e vjetër të një të krishterit jeton një dëshirë e zjarrtë për një mesazh të ndryshëm dhe të ri.

Njeriu ynë natyror lodhet lehtësisht nga mesazhi i kryqit. Fakti se Jezusi është Shpëtimtari dhe Çliruesi për mëkatarët e humbur s’është asgjë e re. Kjo është thënë e dëgjuar shpesh.

Ja përse shumë njerëzve iu duket monoton dhe i mërzitshëm. Nëse dikush vjen me diçka të re dhe të padëgjuar, atëherë kurioziteti i tyre ndizet menjëherë. Janë të shumtë ata që mendojnë se jemi në një amulli shpirtërore. Ata digjen nga dëshira për një fillim të ri. Kjo është arsyeja pse marrin një qëndrim të hapur ndaj gjërave të reja. E vazhdimisht pyesin: “Ku është rruga e ringjalljes shpirtërore?”

Shumë njerëz që kanë këtë qëndrim janë larguar prej ungjillit jetëdhënës. Intelektualisht ata mbahen tek ai, por ai s’është më buka e jetës për shpirtat e tyre.

Nga frytet e tyre do t’i njihni profetët e rremë, thotë Jezusi. Ti s’mund t’i njohësh ata duke i parë. As edhe nga ajo që thonë për vetveten. Jo, ata duhet t’i njohësh nga frytet që japin.

Një dishepull i vërtetë i udhëheq mëkatarët tek Jezusi, në mënyrë që ata të mund të marrin faljen e mëkateve dhe të gjejnë favor me Zotin. Një dishepull i vërtetë nuk mund të reshtë kurrë së lartësuar gjakun e Jezusit. Ai e predikon Jezusin si Qengjin e Perëndisë të flijuar.

Në të njëjtën kohë zbulohet edhe thellësia e mëkatit. Asnjë i krishterë s’është i lejuar të jetojë pa qenë i shqetësuar. Aty ku shkon Jezusi mëkati zbulohet. Paqja e Zotit na mëson t’u themi “Jo” pasioneve tokësore e të paperëndishme.

Profetët e vërtetë ndjekin gjurmët e Jezusit. Fryti i shërbimit të tyre janë kësisoj mëkatarët e shpëtuar që lëvdojnë Jezusin. Ata nuk mund të lodhen kurrë së foluri për atë se sa ka kushtuar shpëtimi i tyre. Përsëri e përsëri ata predikojnë se vepra e Jezusit ka përfunduar. E kanë zgjedhur të njohin asgjë tjetër përveç Jezu Krishtit dhe atë të kryqëzuar.

Profetët e rremë predikojnë një ungjill anemik. Ata flasin për gjithçka, përveç mëkatit dhe hirit për mëkatarët e humbur. Ruhuni prej tyre.

**“Sepse përmes ligjit, vdiqa për ligjin, që unë të rroj për Perëndinë.”
Galatasve 2:19**

Jeta nuk do të shuhet. Po njëlloj edhe jeta e Qenies. Ajo përpiqet të mbijetojë në mënyra nga më të ndryshmet.

Ligji i Zotit është shenjtëria e Zotit e shprehur me fjalë. Ligji nuk njuh kufij. Ai kërkon gjithçka. Nëse ke mëkatuar ndaj një urdhërimi, ti je fajtor për të gjithë urdhërimet.

Njeriu yt i vjetër është i friksuar nga ligji. Vazhdimisht ai përpiqet t’i shmanget atij. Vetëm kur Shpirti i Zotit hedh dritën e Fjalës mbi ty, bëhet e pamundur që t’i shmangesh ligjit. Atëherë ti qëndron i bindur përpara Zotit. Goja jote do të mbyllet e ti nuk mund ta mbrosh dot veten.

Nuk janë vetëm mëkatet e mëdha ato që të akuzojnë kur vendosesh ballë për ballë me Zotin e gjallë. Jo, ti kupton se madje dhe gjërat më të mira që ke bërë janë të papastra. Në çdo gjë që bën në qendër vendos veten. Madje përdor edhe gjërat më të mira e më të përshpirtshme për të lartësuar veten. Dëshiron që të tjerët të të vënë re, e nëse askush nuk të kushton vëmendje, ti kujdesesh vetë për këtë gjë.

Honi i korruptimit është shumë i thellë. Fryma e Zotit e thyen zemrën tënde atëherë kur ajo lejohet të ta dëftojë këtë korruptim.

Nëse do të të duhej të shpëtoheshe për shkak të krishtërimin tënd, do të ishe i humbur përgjithmonë. E ky nuk është vetëm një dështim. Ai është tërësisht poshtë pragut të shpëtimit.

E kur arrin të kuptosh këtë, nuk ke më asgjë tek e cila mund të mbështetesh. Ndiheh më i humbur se kurrë. S’ke asgjë tjetër përveç mëkatit për të sjellë përpara Zotit dhe çdo gjë që përpiqesh të gjesh shndërrohet në një akuzë kundër teje.

Dhe gjëja e tmerrshme në këtë mes është se ligji ka të drejtë në aktakuzën e tij. Askush s’mund të jetë më i humbur se sa ti. Të gjitha veprimet e tua, madje edhe ato më të mirat, të dënojnë të shkosh në ferr.

Kur Zoti të shkatërroi kështu me anë të ligjit, ai ngriti bashkë me ty edhe këtë pyetje: “Ç’duhet të bëj që të shpëtohem?” Ka vetëm një përgjigje për këtë pyetje: “Beso në Zotin Jezus dhe do të shpëtohesh.” Kape dhe ti dorën e shtrirë të shpëtimit që prej Golgotës.

“Kur Jezusi e mori uthullën, tha: “U krye!” Dhe duke ulur kryet, dha frymën.”

Gjoni 19:30

Atëherë ai ngriti zërin dhe tha “U krye”, e fjalë me të mira se këto nuk janë thënë ndonjëherë. I takojnë atij që i tha ato. Ai nuk mund të gënjejë. Kësisoj ti mund të mbështetesh në çdo gjë që ai ka thënë.

Shumë njerëz kanë thënë fjalë të mëdha dhe të fuqishme. Ata shpesh i janë referuar mënyrave të ndryshme për shpëtim. Miliona njerëz janë zhgënjyer dhe hidhëruar, dhe shumë të tjerë do ta përjetojnë këtë në Ditën e Gjykimit, kur e vërteta do të zbulohet. Atëherë shumë njerëz do të duhet të pranojnë se kanë ndjekur profetë të rremë.

Jezusi e ka vërtetuar se është Biri i Perëndisë. Dhe e bëri një gjë të tillë kur u ngjall. Ai tha “U krye!” e këtë ua tha të gjithëve atyre në mesin e të cilëve jetoi, tagrambledhës dhe mëkatarë, skribë dhe farisej. Po kjo ka të bëjë edhe me ty e këdo që është me ty. Askush s’është i përjashtuar. S’do të thotë asgjë nëse jeta jote është e shkatëruar. Po ashtu s’do të thotë asgjë nëse ti ndihesh i pavlerë.

Jezusi tha “U krye!” Fjalët e tij të ndjekin ty pas përgjatë gjithë jetës; ato janë një gjykim kundër teje, nëse e shpërfill një shpëtim të tillë kaq të madh.

Po çfarë u krye vallë?

Gjithë sa të nevojitet për shpëtimin. Shpëtimi yt u krye. U krye dhe tashmë është yti, nëse ti e pranon përmes besimit.

Si mundi Jezusi t’i thotë këto fjalë të bekuara?

Ai mundi t’i thotë për shkak se pagoi për ty, në drurin e kryqit, me gjakun e tij të shenjtë e të çmuar. Ky çmim ishte i mjaftueshëm për Zotin. Prandaj mund të drejtohesh me besim drejt gjykimit. Nëse e ndërton shpëtimin tënd në veprën e tij të kryer, ti e ke ngritur atë mbi një themel të sigurtë. E s’të duhet t’i shtosh asgjë. Shenjat e gozhdëve në duart e Jezusit, tregojnë se ti je blerë dhe se çmimi është paguar. Gjithçka është kryer!

“Por, kur dishepujt u mblodhën rreth tij, ai u ngrit dhe hyri në qytet.”

Veprat 14:20

Në qytetin e Listras, Palin e thërrisnin Mërkur. Por kur ai refuzoi të adhurohej, nuk ishte e vështirë për judenjtë të ndërsenin një persekutim kundër tij. Kjo ishte arsyeja pse ai u gjuajt me gurë prej atyre që shumë pak kohë më parë mendonin se ai ishte një zot. Turma nuk ishte e qëndrueshme. Një moment ata bërtisnin “Hosana”, më pas “kryqëzohen”.

Ata e zvarritën Palin jashtë qytetit, sepse menduan se kishte vdekur. Por në fakt, nuk ishte kështu.

Çfarë mendon ti se përjetoi Pali kur iu kthye vetëdija? Të krishterët qenë mbledhur përreth tij. Të jesh i sigurt se shumica e tyre qëndronin aty duke u lutur.

Kur Pali humbi ndjenjat, sy të mbushur plot urrejtje ishin kthyer drejt tij. Kur u zgjua, ai ndeshi sy të mbushur plot me dashuri.

Situata është mallëngjyese, por nuk është e pazakontë. Shumë të krishterë kanë përjetuar diçka të tillë. Ata janë goditur nga furtuna të ashpra. Ndonjëherë janë ndjerë tërësisht të gjunjëzuar. Megjithatë, ata s’u lanë vetëm. Miqtë iu gjenden pranë. Këta njerëz e çuan njërin prej atyre që donin tek Perëndia. Sepse ata e dinin që kur të gjitha rrugët janë të mbyllura, ajo e lutjes nuk mbyllet kurrë.

Ka dy arsye pse Pali qëndroi i palëkundur dhe mori guxim që të kthehej përsëri në qytet. Arsyeja më e rëndësishme është se Zoti i dëgjon lutjet. Ndërmjetësimi i hap rrugën forcës së Zotit për atë për të cilin është lutur. Kur Pali gjuhej me gurë ai nuk mund të lutej për veten. Por ishin të tjerët që mund ta bënin këtë. Dhe Zoti i dëgjon lutjet.

Përkujdesja e dishepujve ishte arsyeja tjetër pse Pali fitoi përsëri fuqi. E kjo na jep edhe ne fuqi të dimë se askush nuk do të lihet vetëm.

Le të ndërhyjmë atëherë me lutje për njëri-tjetrin! Le të formojmë në një mënyrë të veçantë një unazë lutjesh përreth njerëzve të sëmurë dhe përreth atyre që vuajnë sprovë apo vështirësi. Zoti është një Zot mrekullish edhe sot. Shumë fëmijë të Zotit mund ta dëshmojnë këtë.

Ka vëllezër e motra të krishterë që ndihen pothuajse të mundur. Le t’i dërgojmë ata përpara Zotit. Atëherë Zoti lejon që bekimi i tij të vërshojë mbi ata dhe mbi ne.

“... dhe ata e kanë zbatuar fjalën tënde.”

Gjoni 17:6

Nuk është e vështirë të tërheqësh vëmendjen tek dishepujt e Jezusit. Sigurisht, jetët e tyre ishin të shënjuara nga mëkati. E përsëri, ata lanë gjithçka dhe ndoqën Jezusin. Ata duruan bashkë me të në vështirësitë e tij, dhe u desh të bënin shumë sakrifica për të ndjekur gjurmët e tij. Me aq sa dimë, disa prej tyre e dëshmuan besimin me gjakun e tyre.

Sidoqoftë, kjo nuk është gjithçka që Jezusi tërhoqi vëmendjen në lutjen e tij të lartë priftërore. Por është fakti që dishepujt i qenë bindur fjalës së Zotit. Një i krishterë nuk mund ta nderojë Zotin më shumë se kaq, pasi ai që i bindet fjalës së Zotit beson në të. Ai bazohet tek fakti që kur Zoti thotë diçka, atëherë është e vërtetë. Askush dhe asgjë s'është i aftë ta shkatërrojë këtë fjalë. Ai ka të gjithë autoritetin në tokë dhe në qiell. Ai nuk mund të gënjejë. Fjala e tij qëndron e patundur.

Fjala e Shenjtë u vendos në zemrat e dishepujve përmes mësimëve të Jezusit. Ai ua dha atë miqve të vet si bazë të patundshme për jetët e tyre. Shpëtimtari i ringjallur e ka bërë këtë brez pas brezi.

Nuk ka shumë gjëra në jetën tënde që qëndrojnë të palëkundura. Por një gjë po: fjala e Zotit. Përmes sprovave, vështirësive dhe betejave, Zoti gjithmonë të udhëheq drejt këtij shkëmbi. Kur në mençurinë e tij të padepërtueshme të hedh në thellësira, ai të jep në të njëjtën kohë edhe çfarë të nevojitet. S'ka rëndësi se sa errësirë është ose ka qenë në jetën tënde, aty ka ende një dritë që shndrrit. Ajo nuk mund të shuhet. Është drita e Fjalës së Shenjtë. Ndoshta ti mendon se është shuar dhe se nuk ka të bëjë me ty, por e ke gabim. Nuk ka situatë ku Fjala nuk mund të gjëjë zbatim.

Kur besove për herë të parë tek Fjala, ti u shpëtove. Pastaj u pastrove nga të gjitha mëkatet në gjakun e Qengjit.

E njëjta gjë ndodh edhe me jetën tënde si i krishterë. Për aq kohë sa qëndron ngjitur pas fjalës së Zotit, nuk mund të humbasësh. Jezusi e garantoi për ty këtë gjë, pasi tha: “Duke qenë se ai ka vënë mbi mua dashurinë e tij”, thotë Zoti, “unë do ta çliroj dhe do ta çoj lart në vend të sigurt, sepse ai njeh emrin tim.” (Psalmi 91:14)

“Është tepër pak që ti të jesh shërbëtori im për të lartuar përsëri fiset e Jakobit dhe për të kthyer ata që kanë shpëtuar nga Izraeli. Të kam vendosur si dritën e kombeve, me qëllim që të jesh Shpëtimi im deri në skajet e tokës.”

Isaia 49:6

Kjo është fjala e Zotit drejtuar Birit të Tij.

Jezusi duhet të lartonte përsëri fiset e Jakobit. Ligji nuk mund ta bënte një gjë të tillë. Rruga e veprave të mira nuk mund të çonte përpara. Pa një zëvendësues, shpëtimtar dhe shpëngues nuk mund të shpëtohet askush në Izrael.

Zoti e dërgoi Birin e Tij tek populli i tij. Ungjilli është së pari për judeun gjë që është e vërtetë edhe sot. Me habi dhe gëzim ne do të shohim se fiset e Zotit do të lartohen. Kudo nëpër Izrael po formohen grupet e Mesias prej hebrenjsh besimtarë. Zoti nuk e ka harruar popullin e tij.

Po sidoqoftë, Zoti nuk kënaqet me kaq. Ai e bëri Jezusin një dritë për të gjitha kombet. Kudo nëpër botë njerëzit po shpëtohen përmes konvertimit dhe besimit.

Në disa vende janë më të shumtë, në disa të tjera më pak.

E përsëri është diçka shumë e vogël për Jezusin të shpëtojë ata që tashmë i ka arritur. Shpëtimi i tij duhet të mbërrijë deri në skajet e tokës. Ndaj, nuk ka asnjë dyshim në qëllimin dhe vullnetin e Zotit.

Çështja është, nëse ajo që është diçka shumë e vogël për Jezusin është po ashtu kaq e vogël edhe për ty? A je dorëzuar për shkak se ungjilli ka arritur deri tek ne, apo qëllimi i jetës tënde është që shpëtimi të arrijë deri në skajet e tokës? Ajo çka është shumë e vogël për Jezusin duhet të jetë e tillë edhe për ne! Ne nuk mund të jemi të kënaqur me faktin se ne dhe disa nga miqtë tanë jemi në anën e duhur të kufirit të mbretërisë së Perëndisë. Ne duhet të shkojmë më larg me ungjillin. Ne nuk do ta përfundojmë punën misionare përpara se të jenë arritur skajet e tokës.

Më shumë se 1000 vjet më parë kishte njerëz që nuk mund ta pranonin faktin se ne jetonim në errësirën e paganizmit, pa Zotin dhe pa shpresën në botë. Ky ishte shpëtimi ynë. Besimi vjen prej dëgjimit të fjalës. Po si mund të jemi në gjendje të dëgjojmë, nëse askush nuk ishte i gatshëm të kapërcente kufijtë?

Sot Zoti po na thërret e po na dërgon. Ne nuk mund të bëjmë pushim kur paganët vdesin. Zoti nuk mund të lejojë të kënaqemi me atë çfarë kemi arritur deri tani. Është shumë pak. Ne s'duhet t'i lëmë duart të lira. Duhet të shkojmë më tej, deri në fund të kohës.

“Dhe në qoftë se ndokush mëkatoï, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin.”

1 Gjonit 2:1

Disa e marrin lehtë mëkatin. Ata i kanë premtuar vetes faljen e mëkateve që më përpara. Kjo është arsyeja pse ata nuk kërkojnë kurrë mëshirë. E llogarisin një gjë të tillë si diçka të vetvetishme. Ndaj, jeta e tyre në besim është shëndetligë. Ata s’e njohin agoninë e mëkatit. Pse vallë dikush duhet të përjetojë një agoni të tillë?

A s’është e çuditshme që një njeri i tillë të mos ketë nevojë për një avokat?

Çfarë duhet të bëhet, pasi ata lehtësisht përkujdesen për vetveten.

Kjo është arsyeja pse mungon dëshira për të dëgjuar ungjillin e Jezusit dhe veprën e tij të shfajësimit.

Është krejt ndryshe me ty që jeton në një marrëdhënie të vërtetë me Zotin. Ti e di se sa i kushtoi mëkati Shpëtimtarit tonë. Ja përse mëkati është armiku yt më i keq.

Ti nuk mund të ndalosh së luturi që Zoti të të ndihmojë, që të mos mëkatosh kundër tij. Mendo për parajsën, është vendi ku ti kurrë nuk do të kesh frikë se mos mëkaton.

Ti mundesh të ndjesh gjithashtu se si premtimet e mësuesve të rremë për një jetë pa mëkate, kanë një ndikim magjepsës mbi ty. Por ti s’i ndjek ato sepse fjala e Zotit thotë diçka tjetër. Për aq kohë sa jeton këtu poshtë në tokë, ti mbart një çoroditje të pafund në natyrën tënde të vjetër dhe herë pas here mëkati shpërthen. Atëherë ti tmerrohesh dhe pyet: “Çfarë do të ndodhë?”

Fjala e Zotit është ajo që të jep përgjigjen. Ti ke një avokat me Zotin. Dhe ai s’e lë kurrë vendin e tij.

Zoti i ka dhënë atij detyrën për të të mbrojtur dhe Jezusi e ka pranuar këtë thirrje. Ai nuk e bën një gjë të tillë duke e drejtuar vëmendjen tek rrethanat lehtësuese. Mëkati buron nga natyra jote e vjetër, krejtësisht e shturur. Kjo është arsyeja pse Jezusi nuk i referohet asgjëje që ka të bëjë me ty. Ai drejtohet te vetja, sepse ai është një sakrificë shlyese për të gjitha mëkatet e tua. Po, ai të ka pajtuar ty me Zotin.

Jezusi i ka marrë mbi vete të gjitha mëkatet e tua. Kur ai i mori ato mbi vete, ai vuajti edhe dënimin për to. Ndaj, ti nuk ke pse i mbart pasojat e mëkatit. Ai ka bërë gjithçka në vendin tënd, prandaj ka hir për ty.

“Dhe unë i kam bërë të njohin emrin tënd dhe do të bëj ta njohin akoma, që dashuria, me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në ta dhe unë në ta.”

Gjoni 17:26

Si mbetet dashuria e Zotit tek një i krishterë? Kjo është një pyetje e rëndësishme. Ne nuk e zotërojmë dashurinë e Zotit njëlloj sikur të zotëronim një shumë parash. Inflacioni mund ta reduktojë vlerën e kapitalit tënd. Përndryshe e ke në dispozicion kur ke nevojë për të.

Nuk ndodh kështu me dashurinë e Zotit. Ajo është jetë dhe çdo lloj jetë duhet të ushqehet që të mos vdesë. Ajo mbetet në ty kur Jezusi të shpall ty emrin e Zotit. Pastaj të mëson të njohësh Zotin. Kështu, ajo çka nënkupton emri i Zotit vjen e bëhet e gjallë në zemrën tënde.

E Jezusi ta mëson këtë gjë, së pari nëpërmjet fjalës së tij. Ta dëgjosh dhe ta lexosh fjalën e shenjtë është gjëja më e rëndësishme për një fëmijë të Zotit. Nëse ti nuk e përdor atë, dashuria e tij nuk ushqehet dhe jeta jote mbetet pa rritjen shpirtërore.

Përmes udhëheqësisë së tij, Jezusi të mëson të njohësh emrin e Zotit. Ai të lejon të shkosh në errësirë, në mënyrë që ti ta njohësh Zotin si dritën tënde. Ai lejon të të shkunden themelet e jetës, në mënyrë që ti ta njohësh Zotin si shkëmbin tënd të patundshëm. Ai i lejon njerëzit të tregohen të ftohtë me ty, në mënyrë që ti të kërkosh ngrohtësinë e dashurisë tek Ati yt Qiellor.

Jezusi e bën Zotin të njohur duke të të udhëhequr në mënyrë që ti të kesh nevojë për të. Ti ke gjithmonë nevojë për të, por jo gjithmonë e pranon një gjë të tillë. Ai t'i hap sytë, që ti ta kuptosh.

Shumë të krishterë i shqyrtojnë rrugët e Zotit. Ata mendojnë se udhëtimi përgjatë jetës përfshin caq shumë vështirësi. Dhe kjo është e vërtetë. Por për Jezusin është më e rëndësishme që ti të njohësh emrin e Zotit, se sa ta kalosh jetën lehtë.

E të njohësh Zotin do të thotë të njohësh dashurinë e tij. Nëse pasuria dhe madhështia e tij agon mbi ty, ti përjeton një gëzim të thellë përbrenda, që vështirësitë nuk mund ta largojnë prej teje. Por përkundrazi, ky gëzim do të vazhdojë të rritet ditë pas dite. S'ka asgjë më të mrekullueshme sesa të njohësh Zotin!

“Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne.”

Galatasve 3:13

Mallkimi më i madh i jetës tëndë është mallkimi i ligjit. Asgjë nuk mund të krahasohet me të qenit nën zemërimin e Zotit. Imagjino të mos jetosh sipas vullnetit të tij, në një fushë të caktuar. Gjithçka është e pambuluar dhe shfaqet lakuriq para syve të atij tek i cili ne duhet të japim llogari. Ai sheh deri në thellësinë e zemrës time, aty ku as unë s'mund ta shoh kurrë veten. Ai njeh edhe “korridoret” më të fshehta të zemrës.

Kur ti e sheh veten në dritën e Zotit, të duhet të pajtohesh me të. Përndryshe, për ty nuk ka rrugë tjetër, përveç vdekjes. Ti s'mund ta qortosh Zotin se të ka flakur tej. Në ditën e gjykimit do të të duhet të ulesh në gjunjë përpara tij dhe ta njohësh atë si Zot. Ai zotëron të gjithë të vërtetën, ndërkohë që e pavërteta dhe errësira gjendet brenda teje.

Gjithsesi, kjo nuk është gjithçka që mund të thuhet për Të. Mbetet edhe një fjalë mjaft surprizuese dhe e mrekullueshme. Ajo është ungjilli. Është dikush që na ka shfajësuar nga mallkimi i ligjit. Ky është Jezusi. Çfarë nuk i kushtoi vallë atij të bëjë një gjë të tillë? Së pari, ai duhej ta vendoste veten në një pozicion në të cilin Zoti mund ta mallkonte. Mirëpo, Ai s'mund ta bënte këtë gjë, ndërsa ishte i drejtë. Zoti nuk e dënon një njeri të pastër dhe të pamëkat.

Jezusi duhej të bëhej mëkat për ne. Ai duhej të shndërrohej në dikë që i ka shkelur të gjithë urdhërimet e Zotit. Ai duhej të kishte një zemër të papastër dhe mëkatore. Mendimet e të gjithë jetës së tij duhej të molepseshin. Marrëdhënia e tij me Atin duhej të thyhej. Ai duhej të shkonte deri në pikën, kur bërtiti: “O Zot, o Zoti im, pse më ke braktisur?”

Përgjigjja ndaj kësaj britme dëshpërimi është se Jezusi u bë një mallkim i Zotit për hirin tënd. Zoti e vendosi të gjithë barrën e mëkatit tënd mbi qengjin e flijuar. Ai kundroi Jezusin, e pastaj pa mëkatën e gjithë botës të mbledhur në një vend të vetëm.

A mund ta kuptosh tani se Jezusi u kolapsua nën një peshë të tillë? A mund ta kuptosh se ti do t'i shpëtosh kësaj, sepse Ai e bëri këtë gjë për ty? Ndaj, ti që beson në Jezusin, mbështetu tek një Shpëtimtar që zuri vendin tënd. Ai e bëri këtë që ti të lejohesh të ishe në vendin e tij. Ai të do ty shumë fort.

“Atëherë ai u tha atyre: “Kam pasur dëshirë të madhe ta ha këtë Pashkë bashkë me ju, para se të vuajj.””

Luka 22:15

Jezusi mezi priste t’u jepte dishepujve prej mishit dhe gjakut të tij. Kjo ishte për shkak të dashurisë së tij të pakufishme. Ai do t’u jepte atyre gjërat më të mira. Nuk bëhet fjalë për shëndet, mirëqenie dhe prosperitetet. Jo, bëhet fjalë për mishin dhe gjakun e tij.

Një fëmijë i Zotit mund të jetë më i interesuar për atë çka përfiton si bonus se sa për dhuratën më të madhe: Jezusin. Dashuria për botën vazhdimisht përpiqet të pushtojë zemrën dhe mendjen e tij. Nëse fiton lirinë për të vepruar, nuk ke më të njëjtën dëshirë për Jezusin.

Nëse miqtë nuk takohen rregullisht dalëngadalë ata largohen. Në fillim gjithçka duket të jetë si më parë. Por ndërsa koha kalon, ne mund të zbulojmë se jetojmë secili në botën e tij. E kjo bëhet mëse e qartë kur takohemi. Nuk kemi më interesa të përbashkëta me njëri-tjetrin.

Jeta midis miqve ka nevojë të ushqehet. Kjo ndodh atëherë kur ata janë së bashku. Ndodh po njëllor edhe në jetën shpirtërore. Nëse ti nuk kërkon gjithmonë të jesh aty ku është Jezusi, atëherë ti largohesh prej tij.

Kjo vlen edhe për Darkën e Zotit. Është mirë që një fëmijë i Zotit të qëndrojë në tryezën e Zotit. Jezusi është aq i dëshiruar të të forcojë ty në besimin se Ai jo vetëm që të jep dhurata, por Ai të dha edhe vetë mishin dhe gjakun e tij. Ty të është premtuar kjo gjë në Fjalën e Shenjtë. Gjëja e jashtëzakonshme është që Ai e bëri këtë gjë të dukshme duke të dhënë vetveten, përmes bukës dhe verës. E kjo, pasi nuk do që ti të dyshosh se Ai është vërtet i yti.

Jezusi po të pret që ta pranosh. Ai dëshiron të të takojë ty në tryezën e darkës. Vendi yt aty s’duhet të jetë bosh.

Është karakteristike e një dishepulli të gjallë e të vërtetë që të dojë e të jetë aty ku Jezusi e takon atë. Dhe nuk është çështja nëse dishepulli vetë mendon se ka nevojë të vijë në tryezën e Zotit. Rregullisht e përgjatë gjithë jetës ai e merr dhuratën e mrekullueshme të Zotit. Në këtë mënyrë, ti predikon edhe për veten, edhe për të tjerët se trupi e gjaku i Jezusit është themeli mbi të cilin Ai ndërton shpëtimin tënd.

1 Shkurt

“Dhe ishte i veshur me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe emri i tij quhet: “Fjala e Perëndisë”.”

Zbulesa 19:13

Kur Jezusi iu shfaq Gjonit si Ai që kish ardhur të mundte Antikrishtin, rroba e tij ishte e ngjyer në gjak. Nuk ishte gjaku i armiqve të vet, por vetë gjaku i tij i çmuar.

Gjoni e pa Jezusin, në parajsë, si një qengj që ish therrur. Jezusi është përgjithmonë i lidhur me flijimin që Ai duhej të bënte për të shpëtuar mëkatarët. Ai mbetet gjithmonë i vetmi që derdhi gjakun e Tij për mëkatin tënd.

Jezusi të kujton për gjakun e tij si në fjalën e shenjtë, ashtu dhe në tryezën e darkës. Ti s'e ke takuar kurrë për herë të fundit. Gjaku është në parajsë. Jezusi është çmimi që duhej paguar në mënyrë që mëkatet e tua të shlyheshin. Prandaj ai do të jetë pafundësisht i çmuar për ty përgjithmonë.

Kohët e fatkeqësive mbajnë shumë mistere. Kjo vlen veçanërisht për shtrëngimin e fundit të madh. Ne nuk e kuptojmë se si Zoti mund të lejojë që fëmijët e tij të sprovohen kaq rëndë. Si mund ta shtyjë Zoti ndërhyrjen për hir të atyre që janë të shqetësuar nga frika dhe hutimi, kur forcat satanike ngrihen kundër tyre?

Nëse unë dhe ti do ta përjetojmë atë kohë, nuk e dimë. Por në të gjitha këto sprova duket sikur themelet po shkunden, dhe ne pyesim: “Pse?”

Zoti nuk na jep zgjidhjen për të gjitha misteret e jetës sonë. Por ai nuk dëshiron që ne të dyshojmë se jemi blerë për të me gjakun e Jezusit.

Gjendet një forcë e mrekullueshme përbrenda zemrës kur kthehet përkundrejt gjakut. Kur ajo lejohet të të flasë, atëherë çdo gjë fillon të ndryshojë. Pyetjet e tua janë të një rëndësie dytësore, dhe ti përulesh nën goditjet e ashpra të Zotit. Dhe i thua: “U bëftë vullneti yt në tokë ashtu si në qiell!”

Në të njëjtën kohë ti lutesh që Jezusi të vijë sa më shpejt. Atëherë ti do të shohësh rrobën e tij të ngjyer me gjak. Sot të duhet vetëm të besosh, por atëherë do ta shohësh atë ballë për ballë.

Nuk duhet të të trembë mendimi që ta shohësh atë. Gjëja e parë me të cilën do të ndeshesh është gjaku që të pastron nga të gjitha mëkatet. Ti je i blerë. Çmimi për ty është paguar. Ndaj, ndiqe Qengjin kudo ku ai shkon.

2 Shkurt

**“Forca dhe nderi janë rrobat e saj dhe qesh për ditët që do të vijnë.”
Fjalët e urta 31:25**

Kapitulli i fundit tek “Fjalët e urta” të Solomonit i thurr lavde një gruaje të mirë. Marrëdhënia midis Zotit dhe njerëzve të tij herë pas here është përshkruar si një marrëdhënie martesore. Ky fakt hedh një dritë të veçantë mbi këtë kapitull.

Forca dhe nderi janë rrobat e saj! Kjo fjalë përmban sekretin e shpëtimit. Një mëkatar nuk ka forcë dhe dinjitet në vetvete. Asgjë e jona s’është e mjaftueshme.

Madje tek ne nuk ka as nder. Ndoshta ka ndaj njerëzve, por jo ndaj Zotit. Ai sheh përmes nesh. Mëkati qëndron edhe tek gjërat më të mira brenda nesh.

A je një mëkatar i pandershëm dhe i humbur para Jezusit? A e ke dëgjuar atë të thotë fjalët e mrekullueshme: “Mëkatet e tua të janë falur”? A ke lindur përsëri nga Fryma e Jezusit?

Në atë moment Jezusi të zhveshi nga rrobat e ndyra. Pastaj të veshi me forcë dhe dinjitet. Forca nuk vjen nga ti. As dinjiteti. Jezusi të ka veshur me forcën dhe dinjitetin e tij.

Ky është sekretin e shfajësimit. Ti merr veshjen e dikujt tjetër. Kjo është arsyeja pse ti mund t’i rezistosh provës para Zotit.

Nëse ti vjen tek Jezusi me zhelet e tua, ai të jep gjithë pasurinë e tij. Çfarë të mungon atëherë? Ty s’të mungon asgjë. Ti ke me bollëk. Pavarësisht se sa i mjerë të duket vetja, për Jezusin ti nuk ke të metën më të vogël.

Prandaj mund ta presësh të ardhmen me një buzëqeshje. Ti nuk e di se çfarë do të sjellë. Sidoqoftë, ti je besimplotë. Ti di gjënë më të rëndësishme: hiri i Zotit është i ri edhe nesër. Rrobat e shpëtimit nuk të lejohet t’i veshësh vetëm sot. Sepse ti do të jesh nusja e Qengjit jo vetëm për një ditë . Ti do të jesh i/e tillë përgjithmonë.

Gjaku i Jezusit të pastron nga çdo mëkat, sot dhe nesër. Ai as do të të lërë, as do të të braktisë nesër. Ë nesërmja do të jetë një ditë me Jezusin. A është çudi atëherë që një fëmijë i Zotit e pret të ardhmen me një buzëqeshje?

3 Shkurt

“Unë ju kam dhënë çdo vend që tabani i këmbës suaj ka për të shkelur, siç i thashë Moisiut.”

Jozeu 1:3

Ekziston një lloj hezitimi që zë fill nga mosbesimi. Është e vërtetë që ne nuk mund të përballojmë dot çdo gjë. Por është gjithashtu e vërtetë se çdo gjë që bëjmë është e molepsur nga mëkati. Asgjë në ne s'është e pastër dhe e shenjtë përpara Zotit. Por nëse këto fakte na shtrëngojnë të mos guxojmë t'i provojmë premtimet e Zotit, atëherë Satani është ai që ka fituar.

Ka të krishterë që shkojnë përpara në mënyrë të pamatur e të nxituar. Ata e sajojnë vetë rrugën e Zotit. Por ka dhe të tjerë që ende nuk guxojnë të shkojnë në tokën e re që Zoti ua pat premtuar. Ata rrojnë në kufi me tokën e premtuar, duke mos e marrë në zotërim atë.

Zoti lehtësisht mund ta kishte pastruar Izraelin nga banorët paganë. Mëkatet e tyre kishin arritur kulmin dhe gjykimi i Zotit ndaj tyre ishte shpallur. Megjithatë, ai donte që njerëzit e tij ta pushtonin vetë vendin.

Zoti mund të kishte dërguar engjëj për ta predikuar ungjillin e shpëtimit ndaj kombeve të rinj, por ai caktoi dishepujt e tij për ta kryer një gjë të tillë. Kjo kërkon guximin e besimit, për të lënë një ekzistencë të qetë e të sigurtë në këtë vend. Mirëpo, nëse Zoti të thërret ti duhet të shkosh. Kërkon gjithashtu besim të punësosh misionarë e t'i dërgosh jashtë. Kështu, numri i misionarëve rritet dhe, në përputhje me këtë fakt, edhe nevoja e dhurimit të parave. A do të arrijnë paratë në mënyrë që misionarët të sigurojnë jetesën?

Ne nuk mund të ecim përpara në mënyrë të pamatur e të nxituar. Na duhet të llogarisim edhe kostot. E para së gjithash, duhet të flasim me Zotin për çdo gjë.

Në të njëjtën kohë ne duhet të dimë se Zoti nuk do të na shfajësojë nisur nga hedhja e hapit tjetër në besim. Premtimet e Tij ndaj Moisiut dhe Jozeut janë njëherësh edhe premtime ndaj nesh. Zoti nuk ndryshon. Ai është i njëjti përherë. Ne duhet të shkojmë tek fjala. Siguria jonë është në atë çfarë shkruhet aty.

Ndaj, na duhet të mbushemi me guxim. Ne jemi tërësisht të varur nga Jezusi. Ne nuk jemi asgjë në vetvete. Gjithsesi, ne duhet të shkojmë përpara duke u mbështetur tek Zoti.

4 Shkurt

“Po a nuk e dini se ne të gjithë që u pagëzuam në Jezus Krishtin, u pagëzuam në vdekjen e tij?”

Romakëve 6:3

Të jesh një fëmijë i Zotit është diçka e mrekullueshme. Ndaj, pyes i habitur nëse mund të jetë e vërtetë që unë, një njeri i vogël, i shënjuar nga mëkati dhe mjerimi, mund të jem vërtet fëmija i krijuesit të qiellit dhe tokës? Është e mundur që, një ditë, në kohën e gjykimit, unë do të jem i aftë të qëndroj përpara tij pa vdekur në vend? Si mund vallë të ndodhë një gjë e tillë?

Vetë Zoti ka ndërhyrë. Ai na siguron për bazën e tij të shpëtimit nëpërmjet fjalës dhe sakramenteve të tij.

Dhe baza është vdekja e Jezus Krishtit.

Nëse beson tek Jezusi, atëherë është Krishti i kryqëzuar ai që do të thotë gjithçka për ty. Në kryq ai ishte Qengji Flijues që shlyeu të gjitha mëkatet e tua. I varur midis qiellit dhe tokës si një mallkim i Zotit. Kjo është arsyeja pse ti mund të shpëtohesh.

Zoti dëshiron që ti të jesh i aftë të tregosh një ditë të caktuar e në atë ditë të thuash unë u pagëzova në vdekjen e Jezus Krishtit. Zoti nuk do që ti të dyshosh se vdekja e Birit të Tij u bë për ty. Gjithçka që Jezusi kreu atë të Premte të Mirë u bë për ty.

E kupton pra që ne nuk mund t'i shmangemi gjykimit të Zotit, nëse e shpërfillim një shpëtim kaq të madh? Mohimi i veprës së shpëtimit dhe shlyerjes së mëkateve është më i rëndë se të gjitha mëkatet e tua.

Nëse ti nuk beson në atë që Zoti të dha në pagëzimin tënd, do të jesh përgjithmonë i humbur. Por, nëse e ke marrë atë me besim të vërtetë në zemër, ti mund të këndosh bashkë me Roseniusin: “Krishti të bleu, të pastroi dhe të pagëzoi. Ai mbarti, ruajti dhe bekoji shpirtin tënd.”

Vdekja e Jezusit nënkupton që Ai u bë një me mëkatin tënd. Zoti e bëri atë mëkatin tënd në kuptimin e plotë të fjalës. Ai vetë ishte i pamëkat. Ai vdiq në vendin tënd, i goditur nga zemërimi dhe gjykimi i Zotit.

Të duket si diçka imagjinare të jesh i blerë në këtë realitet! Jezusi mori gjithçka ishte imja, me qëllim që unë të kisha gjithçka ishte e tij, gjithë dashurinë e tij, gjithë pastërtinë dhe bollëkun e hirit të tij.

A ke ndonjë dyshim nëse të duan? Çfarë tjetër mund të bësh përveçse të besosh në Jezusin dhe ta ndjekësh atë?

5 Shkurt

“Rri në heshtje përpara Zotit dhe prite me durim atë.”

Psalmi 37:7

Jeta me Zotin shënohet nga ndjenja e zemrës. Prandaj Fjala thotë: “Rri në heshtje përpara Zotit!”

Zëri i Zotit është depërtues. Ai mund të vendosë në heshtje çdo gjë tjetër. Pasi Zoti ka njëherësh fjalën e parë dhe të fundit. Nga ana tjetër, është e lehtë të mbysesësh zërin e Zotit në këtë botë të mëkatit dhe vdekjes.

E kjo ndodh për shkak të faktit se Zoti erdhi në tokë me një dukje krejt të parëndësishme. Ai nuk ulëriti apo bërtiti. Ai nuk u përpoq të tërhiqte vëmendjen së jashtmi. Ndjekësit e tij janë thirrur t’i mbeten besnikë marrëzisë së asaj që predikohet. Sipas mendimit të njerëzve nuk ka asgjë të madhe tek ky shërbëtor i Zotit që predikon fjalën e kryqit për shpëtim.

Megjithatë, është kjo Fjalë që të shpëton nga vdekja. Kur ti u lodhe së dëgjuari zërat e shumtë të kësaj bote, qëndrove në heshtje përpara Zotit. Nuk kishe ç’të thoshe më, ai që është i humbur dhe i dënuar nuk ka ç’të thotë. Ti qëndrove përballë gjykatësit tënd dhe i ule sytë poshtë.

Atëherë u ndeshe me të pakuptueshmen. Zoti të tregoi diçka të ndryshme nga ajo që kishe imagjinuar. Ai nuk të shembi përdhe prej zemërimit të shenjtë. Ai të predikoi rreth Atij që u shtyp dhe e duroi këtë gjë në heshtje: Jezusin, i cili as që e hapi gojën edhe atëherë kur e nxorrën jashtë për ta therrur.

Kur Fryma e Shenjtë e vendosi Fjalën mbi zëvendësuesin dhe shpëtimtarin tënd në zemrën tënde, atëherë ti linde përsëri. Ti s’ke bërë asgjë. Fjala e Zotit bëri gjithçka. Ti u bërë një njeri i ri.

Heshtja përpara Fjalës së Zotit është një pjesë që nuk mund të mungojë në gjithë jetës së vërtetë me Të. Nëse ajo shkon, ti ligështohesh. Atëherë, nuk është më e mundur për Zotin të mbetet në kontakt me ty. E kur Ai s’mund ta bëjë një gjë të tillë, besimi vdes. Se ashtu siç mund ta dish, besimi vjen prej dëgjimit të fjalës së Zotit.

Ekziston, kësisoj, një lidhje e ngushtë midis dëgjimit dhe pritjes për Zotin. Nëse ti e lejon Zotin të jetë në kontakt me ty, nuk është e vështirë të besosh. Ai nuk gënjen. Kur zemra jote është e hapur për fjalën e Tij, si mund të bësh gjë tjetër, veçse të mbështetesh tek Ai?

Ndaj “rri në heshtje përpara Zotit dhe prite atë me durim!”

6 Shkurt

“Ne kemi një altar prej të cilit nuk kanë të drejtë të hanë ata që i shërbejnë tabernakullit.”

Hebrenjve 13:10

Ne jetojmë në një kohë të pështjelluar dhe të papastër shpirtërisht. Ngandongjëherë rekomandohet një mënyrë e caktuar për t'u rritur dhe zhvilluar në jetën shpirtërore e ngandongjëherë një tjetër. Udhëzime për ushqimin, lutjen dhe oraret e kreshmës, ushtrime meditimi dhe plot gjëra të tjera janë futur vjedhurazi në mes të krishterëve. E përpara se ata ta kuptojnë këtë gjë, ndërgjegjja e tyre është lidhur. Interesi për gjithçka që është e re u pushton mendjen, kështu që zemrat e tyre nuk kthehen më kundrejt Jezusit si autori dhe përsosësi i besimit tonë.

Në nivelin intelektual, dikush i përmbahet fjalëve dhe mendimeve të duhura, mirëpo e vërteta s'ka asnjë ndikim në jetën e vet.

Ne i jemi kthyer ligjit dhe jemi të zënë me gjithçka që duhet të bëjmë e duhet të jemi.

Një njeri i tillë nuk ka më të drejtën e sakrificës që Jezusi ofroi në Golgota. Shumica e njerëzve mendojnë se në çdo lloj rrethane ne kemi të drejtën e faljes së mëkateve përmes Jezusit, por nuk është kështu.

Ligji e përjashton hirin. Ti s'mund të jesh nën ligjin e Zotit dhe nën hirin e Tij në të njëjtën kohë. Aty ku ekziston ligji, nuk ekziston hiri. Aty ku ekziston hiri, nuk ekziston ligji.

Një i krishterë duhet të sillet në mënyrë të përkorë me fjalën e Zotit. Por ai nuk duhet t'i nënshtrohet rregullave dhe normave të Besëlidhjes së Vjetër, e cila është vetëm një hije e gjithë atyre gjërave të mira që erdhën më vonë. Nga ana tjetër, ai duhet të mbahet fort pas asaj ç'ka ai vetë mori në Krishtin.

Ti ke një altar dhe ke të drejtë të hash nga ai. Ashtu si Levitët i morën mjetet e jetesës së tyre nga altari, ti merr gjithçka nga Golgota. Atë që nuk mund ta arrish përmes veprës së përfunduar të Jezusit, nuk duhet të dëshirosh që ta zotërosh.

Golgota të bëri shumë të pasur. Gjaku i Jezusit të pastroi nga të gjitha mëkatet dhe përmes jetës së tij të shenjtë Ai të dhuroi drejtësinë e tij. Ç'gjë tjetër vallë mund të dëshirosh? Ti ke me bollëk në jetë të jetëve.

7 Shkurt

“...ke pak forcë, dhe e ruajte fjalën time edhe nuk mohove emrin tim.”

Zbulesa 3:8

Është vuajtje të kesh pak forcë. Pastaj shpresa zbehet dhe ti pyet veten se si do të përfundojë e gjithë kjo.

Por është ndryshe në mbretërinë e Perëndisë. Atje, është përparësi të jesh i dobët. Sepse të bën të qëndrosh në fjalën e Zotit.

Kur ke vetë forcë dhe fuqi, fjala e Zotit ka më pak rëndësi për ty. Ti e di, natyrisht, se nuk mund t'ia dalësh mbanë pa ndihmën e Zotit, por mendon se mund të bësh diçka edhe vetë.

Nëse forca jote është e vogël, atëherë duhet të kërkosh forcë gjetkë. Perëndia mund të të hapë sytë, pra, për faktin se ai të ka vendosur mbi themelin e patundur të Fjalës. Qielli dhe toka do të kalojnë, por ti nuk do të kalosh. Këmbët e tua qëndrojnë në tokë të përjetshme.

Fjala e Zotit të mbart përmes gjithçkaje. Ti nuk mund t'i përmbahesh fjalës, pa e ndarë atë fuqi që Fjala përmban.

Shpesh fjala e Zotit të dhuron një fjalë të veçantë në një situatë të caktuar. Ai e bën atë të gjallë për zemrën tënde dhe ti i beson asaj. Ndoshta disa njerëz mendojnë se kjo është e çuditshme, por ti e përjeton atë që të është thënë drejtpërdrejt, duke ndjerë edhe fuqinë mbartëse dhe rrëmbyese të fjalës. Ndaj, ia përsërit atë vetes.

Ekziston një lidhje e ngushtë midis të mbështeturit tek fjala dhe mosmohimit të Jezusit.

Ti e mohon Jezusin nëse nuk beson në fjalën e tij. As edhe gërma e saj më e vogël nuk do të zhduket. Zoti nuk mund të gënjejë. Nëse jo më parë, ti mund ta thuash atë në parajsë: Perëndia e përmbushi gjithë fjalën e tij.

Në fillim, të dhemb kur Zoti të merr gjithë fuqinë. Nuk është e lehtë të bëhesh i pafuqishëm. Mirëpo pafuqia nuk është qëllimi i vërtetë i Zotit. Ai dëshiron që ti të ecësh në pasurinë e Jezusit. Dhe ti e bën një gjë të tillë duke u fshehur brenda fjalës së tij. Atëherë duhet të thuash: “Sa mirë që gjërat shkuan kështu”. Rruga e Zotit është gjithmonë më e mira. Qëllimi i tij është që unë të hap zemrën time ndaj dhuratës më të madhe se gjithçka: plotësisë së hirit dhe pasurisë së Jezusit. E nëse i kam këto, atëherë nuk më mungon asgjë. Kam gjithçka – dhe e kam me bollëk.

8 Shkurt

“Krishti është gjithçka dhe në të gjithë.”

Kolosianëve 3:11

Ti nuk e kupton Zotin. Ke dëshiruar aq gjatë të jesh një i krishterë me besim të gjallë dhe një bekim për të tjerët. I je lutur Zotit për këtë por asgjë s'ka ndodhur. Zoti është i gjithëpushtetshëm dhe me shumë lehtësi mund ta ndërmernte këtë hap, por ai se ka bërë një gjë të tillë. Ti je përsëri po i njëjti person. Pse vallë ai nuk e plotësoi dëshirën tënde për t'i ngjarë akoma më shumë Jezusit?

Dëshira jote për t'u bërë një njeri i shenjtë buron nga Zoti. Ajo që nuk është në rregull është se mendimet e tua për mënyrën se si do të ndodhë një gjë e tillë janë të gabuara. Ti mendon se duhet të ndodhë diçka me ty. Ti nuk e ke kuptuar se sekretit është që ti të zotërosh gjithçka që tashmë zotëron në Krishtin Jezus.

Zoti kënaqet me ty kur ti beson tek Jezusi, me të cilin Zoti është i kënaqur. Zoti e kërkon Jezusin tek ty. Jezusi është gjithmonë më i fortë tek ai që është më i dobët në vetvete.

Kjo është arsyeja pse Zoti bën që të mos besosh tek vetja. Ti e përjeton këtë gjë sikur ai të ka marrë gjithçka, në mënyrë që ti të thuash: “Tani kam vetëm Jezusin.”

Ne mendojmë se jemi të varfër kur nuk mund të besojmë më tek vetja. Është e vështirë të humbasësh vetëbesimin shpirtëror. Ne zhvishemi nga gjithçka kur Zoti lejon dritën e fjalës të shkëlqejë në thellësi të zemrës, aty ku fshehur rri kaq shumë mëkat.

E megjithatë Zoti vjen tek ty përmes fjalës së tij. Ti duhet t'i kushtosh vëmendje asaj. Nuk ka vuajtje apo pikëllim për të cilin fjala nuk mund të të ndihmojë. Nëse i nënshtrohesh fjalës, ajo do të të mbushë me besim.

Një fëmijë i Zotit është një trashëgimtar i parajsës. Nëse Jezusi është shpëtimtari yt, ti je shumë i pasur. Ai jeton tek ty. E kjo nuk vlen për ndonjë të krishterë të veçantë. Jo, kjo vlen për të gjithë. Është e pamundur të jesh i krishterë, pa pasur gjithçka në Jezusin. Edhe sikur të kesh besimin më të dobët e më të pakët, pavarësisht kësaj, Ai ka hyrë në zemrën tënde me të gjitha bekimet frymore të mbretërisë së qiejve. Ai nuk i mban ato për vete. Ai t'i ka dhënë ty, e ti nuk mund të marrësh më shumë. Krishti është gjithçka dhe në çdo gjë, edhe tek ty gjithash-tu. Kësisoj, pavarësisht vogëlsisë, ti je një fëmijë i bekuar i Zotit.

9 Shkurt

“Sepse në fakt janë fryma të demonëve që bëjnë mrekulli, që shkojnë te mbretërit e dheut dhe të gjithë botës, që t’i mbledhin për luftën e ditës së madhe të Perëndisë së Plotfuqishëm.”

Zbulesa 16:14

Kur mëkati erdhi në botë, armiqësia eci krah për krah me të. Lufta ka sjellë luftën dhe Lufta II Botërore nuk do të jetë lufta e fundit e madhe.

Miliona njerëz, në mbarë botën, i frikësohen luftës së ardhshme me pasoja që do të kapërcejnë gjithçka që ne mund të imagjinojmë. Njerëzit shpresojnë se dëshira e mjaft njerëzve mund ta parandalojë luftën. Por kjo shpresë do të bëhet copë e çikë.

Lufta shkaktohet nga frymërat e dajve, thotë fjala e Zotit. Këta shpirta të këqinj kontrollohen nga Satani. Jezusi thotë për të, se ai erdhi vetëm për të vjedhur, për të vrarë e për të shkatërruar.

Satani zotëron forcat shpirtërore të së keqes në mbretëritë e qiejve si bashkëpunëtorë të tij. Këto forca nuk lejojnë të lidhen nga asnjë dëshirë njerëzore që ka të bëjë me paqen. Vetëm një emër i bën ata të pafuqishëm: ky është emri i Jezusit.

Nëse bota do ta njihnte atë dhe do të hapte veten ndaj fjalës dhe frymës të tij, atëherë do ta ndiqte atë që është më i forti i të fortëve, e kështu përpjekjet e demonëve të luftës do të ishin të kota.

Mirëpo bota nuk e njeh Jezusin. Shumica e njerëzve e takojnë me të njëjtën urrejtje me të cilën Ai u godit në të Premten e Mirë. Bota do të ndjekë djallin, që është princi i botës. Kjo është arsyeja pse frymërat e demonëve do të kenë sukses në mbledhjen e mbretërve të botës në luftë.

Gjëja e çuditshme është se lufta quhet dita e madhe e Zotit të Plotfuqishëm. Nuk ishte qëllimi i shpirtave të këqij të promovonin një ditë të tillë. Mirëpo, ligësia nuk është mjeshtri i vetvetes. Kur kupa e mëkatis mbushet, ajo bëhet një kamzhik në dorën e Zotit.

Do të vijë ora kur Zotit do t’i duhet ta përdorë këtë kamzhik. Është ligji i tij që njeriu korr atë që mbjell. Bota nuk mund të zgjedhë Satanin si princ pa qenë i detyruar t’i bindet atij.

Çfarë duhet të bëjë një fëmijë i Zotit ballë për ballë me këtë realitet kërcënues?

Zoti nuk do që ne të jemi të pandërgjegjshëm për një gjë të tillë. Në vargun pas atij që flet për frymërat e demonëve, Zoti thotë: “Ja, unë po vij si vjedhës; lum ai që rri zgjuar”.

10 Shkurt

“Sepse për mua të jetuarit është Krishti dhe të vdekurit fitim.”

Filipianëve 1:21

Për një numër të konsiderueshëm jo të krishterësh të jetosh do të thotë të jesh mirë me shëndet dhe të kesh gjithçka. Kjo nënkupton të jesh në formë të shkëlqyer, të kesh një punë të mirë dhe të mos i kesh borxh askujt.

Por nuk është kështu për një të krishterë. Ai mund të falënderojë Zotin për gjërat e mira në jetë. Ato janë dhurata nga Zoti, por jo ato që kanë vërtet rëndësi. Dhurata e vërtetë është Jezusi.

Nëse bëhet fjalë për jetën në kuptimin më të ngushtë të fjalës, ti që je fëmijë i Perëndisë duhet t'i drejtohesh atij dhe t'i thuash: “Jezusi është jeta”.

Ti e di se ajo që të tjerët e quajnë jetë, përfundon me vdekje. Një ditë ajo merr fund. Ti e di se një jetë pa miqësinë me të Ringjallurin është një jetë në varfëri.

Fakti që Jezusi është jeta jote nënkupton se zemra jote është e kthyer kundrejt tij. Besimi yt fokusohet në të. Jezusi është i vetmi që ti beson në çfarëdolloj rrethane, sepse e njeh dashurinë e tij. Është brenda zemrës tënde, në një mënyrë të mrekullueshme. Zoti e ka derdhur atë mbi ty falë Frymës së Shenjtë. Ti nuk mund ta kuptosh këtë gjë duke analizuar vetveten. Fjala e Zotit të ka treguar se është pikërisht kështu. Dhe ti i beson fjalës së Zotit.

Faktin se jeta është Krishti nuk është një e vërtetë që ti duhet ta arrish nëpërmjet ushtrimesh shpirtërore. Ai të është dhënë ty dhe ti e ke pranuar atë. Kjo është arsyeja pse ai është jetë për ty.

Asnjë i krishterë nuk mund ta pranojë Jezusin pa e pranuar atë si vetë jeta. Prandaj ti mund të thuash: “Sepse për mua të jetuarit është Krishti”. Ai ka hyrë në zemrën tënde. Aty ai është pulsi që rreh në jetën tënde shpirtërore.

Jezusi është ringjallja dhe jeta. Tek ai, ti fiton një jetë që s'mund të vdesë. Tek Gjoni 14:19, Ai thotë: “sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni”. Kjo vlen edhe për ditën tënde të fundit në tokë. Trupi yt do të varroset, por ti nuk do të vdesësh. Ai që është vetë jeta do të të marrë në Parajsë. Falë besimit në Jezus, ti je i bashkuar me të. Ti je i lidhur me të me nyje që vdekja s'mund t'i këpusë. Për mua jeta është Krishti, dhe kjo jetë vazhdon përjetë.

11 Shkurt

“Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit; hap gojën tënde dhe unë do të ta mbush.”

Psalmi 81:10

Njerëzit e Zotit ishin shpërhapur si dele në tokën e skllavërisë. Nuk kishte rrugëdalje njerëzore drejt çlirimit. Por Zoti ndërhyri.

Ndodh po njëlloj edhe në jetën tënde. Ti nuk ishe i zoti ta shpëtoje veten, por Zoti ndërhyri. Ai ngriti pemën e shlyerjes së mëkateve në një kodër jashtë Jeruzalemit dhe la të gozhdohej mbi të Biri i tij. Jezusi u godit nga zemërimi shkatërrues i Perëndisë, në mënyrë që çdokush që strehohet tek ai të shpëtojë.

Ti s'mund ta harrosh Golgotën. Të duhet të kthehesh gjithmonë tek ajo që Zoti ka bërë për ty. Kur përballesh me sakrificën e dashurisë së Zotit, Ai të dëfton se zemra e tij nuk ka ndryshuar.

Ti duhet ta hapësh gojën dhe Zoti do të ta mbushë atë. Ti duhet t'i lutesh Zotit me guxim për gjëra më të mëdha. Nuk duhet të tërhiqesh pas modestisht. Zoti do të ta dëgjojë lutjen.

Më e madhja e të gjitha gjërave është të shpëtohesh. A e ke pyetur veten vallë: “A do t'ia arrij ndonjëherë qëllimit? A do të jem unë njëri nga të shumtët që shihet përgjatë rrugës?” Po në të njëjtën kohë shpresa jeton në zemër dhe thotë: “Ah, sikur të mund të shkoja në Jeruzalemin e Ri një ditë!”

Hape gojën! Lutju Zotit të të shpëtojë. “Ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezu Krishtit.” (Filipianëve 1:6)

Është armiku yt më i keq ai që do të të mbushë me shpirtin e shkurajimit. Satani ishte i paaftë të mundte shumë njerëz duke u treguar atyre shkëlqimin e botës, por ai i theu ata duke i paralizuar me anë të shkurajimit.

Ti gjithashtu duhet t'i lutesh Zotit sot. Ai do të të udhëheqë, ashtu siç udhëhoqi më parë popullin e tij nëpër shkretëtirë. Dëgjoje përgjigjen e tij. Zoti kërkon ta forcojë besimin tënd përmes fjalës së vet. Është Shpirti i Shenjtë ai që e mbart fjalën e Zotit në zemrën tënde. Atëherë ti s'dyshon më. Zoti do ta plotësojë atë për ty. Ti do t'ia arrish qëllimit. Ti do të lejohesh të jesh në turmën që do ta lëvdojë përjetë Jezusin, si qengjin e therrur e të sakrifikuar të Zotit, jo falë teje, por falë Zotit tënd që të udhëhoqi përmes rrugës së shpëtimit.

12 Shkurt

**“Në qoftë se Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh?”
Romakëve 8:31**

Zoti nuk i trajton njëlloj të gjithë fëmijët e tij. Udhë e jetës është shumë e ndryshme për shumë nga ne. Ne njohim si kohë të mira ashtu dhe kohë të vështira.

Herë pas here na duket sikur gjithçka dhe çdokush është kundër nesh. Nuk është e lehtë, atëherë, t'i shtysh ditët.

Njerëzit të keqkuptojnë. Nuk i kuptojnë shpjegimet e tua. Ti lufton me një mur dhe nuk shikon rrugëdalje. Njerëz të tjerë të atribuojnë motive që s'i ke patur kurrë. E ti ndihesh i vrarë thellë në zemër. Ti e di edhe se ç'do të thotë të qortosh veten. Ndoshta akuza më e keqe është ngritur kundër teje. Nuk sheh asgjë tek vetja që të të kënaqi. E fillon të gjykos veten.

Prapa gjithë kësaj historie qëndrojnë forcat frymërore të së keqes. Udhëheqësi i tyre është armiku i shpirtit. Ata duan të ta vrasin shpirtin. Duan që ti të biesh në dëshpërim, dhe kështu të kaplon shqetësimi se ata do t'ia arrijnë qëllimit.

Çfarë do të bësh?

Nëse Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh?

Shumë gjëra mund të jenë kundër nesh. Por ç'kuptim vallë kanë të gjithë kundërshtarët përpara Zotit?

Ata s'mund të bëjnë dot asgjë. Zoti i mposht të gjitha sulmet e tyre bazuar në planin e tij të shpëtimit. Ai lejon që të gjitha gjërat të shërbejnë për të mirën tënde. Pali thotë se ne jemi konsideruar si dele për t'u therur. Nuk është e lehtë të jesh një qengj në ditën e therjes. Por sido që të na konsiderojnë, e sido që të sillen me ne, ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi.

E vërteta është se Perëndia është me ne. Dhe një ditë të gjitha forcat dhe fuqitë do të bien në gjunjë përpara këmbëve të tij. Çdo fuqi tjetër është thyer nga Jezusi. Ai është fitimtari. Ne nuk e shohim ende, por së shpejti do të zbulohet.

Nëse Jezusi është Shpëtimtari yt personal, atëherë Perëndia është me ty. Ti je me të dhe Perëndia të trajton ty si Birin e Tij. Askush dhe asgjë s'mund të të dëmtojë. Ai është mbrojtësi yt - në jetë, në vdekje dhe në përjetësi.

13 Shkurt

“Ai më çon nëpër shtigjet e drejtësisë, nga dashuria që ka për emrin e tij.”

Psalmi 23:3

Ti nuk beson gjithmonë se rrugët e Zotit janë të drejta. Shpesh ato duken kaq të çuditshme sa ti nis të dyshosh nëse je udhëhequr apo jo nga Zoti.

Rrugët e drejta janë shpesh rrugët e vuajtjes. Zoti e udhëhoqi Birin e Tij drejt përsosmërisë përmes vuajtjes, dhe Biri mësoi nga ajo që vuajti.

Zoti, gjithashtu, ka shumë për të na mësuar në shkollën e vuajtjes. Edhe ne duhet të mbartim kryqin mbi shpinë dhe të ndjekim Jezusin. Duke ecur në gjurmët e Jezusit ne nuk mund të meritojmë atë që Jezusi ka fituar për ne. Megjithatë, Zoti do të na udhëheqë në parajsë pikërisht përgjatë kësaj rruge.

Ne shpesh mendojmë se nëse Zoti do të na e kish bërë rrugën e jetës më të lehtë, do të kishim qenë të aftë t'i shërbenim më mirë atij. Ne mendojmë se kryqi ynë vetëm na shtrëngon në detyrën që Zoti na ka ngarkuar.

Zoti e di që unë jam i prirur të jem krenar. Ai e di se sa sipërfaqësor bëhem në kohë të mira. Mirëpo, përpara se të ndërjegjësohem për këtë, unë largohem nga varësia ime e thellë nga Jezusi. Sipas mendimit tim unë po rritem.

Veçse një shërbyes i tillë nuk është i dobishëm për shërbbim. Kjo është arsyeja pse Perëndia ndërhy. Ai lejon që unë të ndeshem me vuajtjen. Më ndalon dhe m'i kthen sytë kundrejt tij.

Rrugët e Zotit shpjen gjithmonë drejt Jezusit. Ai përdor jetën tënde për të të lidhur me të. Ai të bën të dobët dhe të pashpresë sipas mendimit tënd, në mënyrë që ti të kesh nevojë për hirin e tij.

Zoti të ndihmon të mbetesh në rrugë. Një gjë e tillë është më e lehtë të ndodhë kur Zoti të jep për të mbartur një barrë. Kështu duhet më shumë forcë për të ecur përpara.

Para se gjithash, rrugët e Zotit të shpien drejt qëllimit. Ne bëhemi lehtësisht shumë të zënë me të gjitha detyrat e jetës, kështu që Zoti na ndalon. Ai do që ne t'i kemi sytë të kthyer drejt destinacionit tonë të përjetshëm.

Një ditë ti do të shohësh prapa. Atëherë do ta vlerësosh në një mënyrë tjetër nga tani kur të shohësh përpara. Ti do të thuash, se në hirin e pamerituar të Zotit ai të lejoi të provosh gjënë më kryesore që mund të të nevojitet, nëse do të arrish ujërat e qeta e të mrekullueshme! Atë ditë zemra jote do të mbushet me lavde. Lëvdo Zotin. Përjetësia ka filluar.

14 Shkurt

“Dhe rrobat e tij u bënë të shndritshme dhe krejt të bardha, si bora, më të bardha nga sa nuk mund t’i zbardhojë asnjë rrobalarës mbi tokë.”

Marku 9:3

Dëshira për pastërti jeton mu në zemër të shpirtit. Bota nuk ka mundur ta shuajë atë. As fëlliqësia jonë. Ne jemi krijuar për të qenë të shenjtë. Çdo gjë e papastër është krijuar nga Satani. Ai na ka ngopur ne dhe botën ku jetojmë me helmin e gjarpërit të tij. Ai e ka kthyer dëshirën për pastërti në një ëndërr.

Pastërtia njerëzore duket mbresëlënëse, dhe megjithatë e gjithë pastërtia që mund të shfaqim është vetëm një gjë e jashtme. Këtu në tokë mëkati ka molepsur çdo gjë. Ti mund të gësh pastërtinë e përkryer vetëm në një vend. E ky është Jezusi. Ai është i pamëkat edhe në skutat më të thella të shpirtit.

Tre dishepuj panë rrobat e tij të shndritnin e të bëheshin të bardha si bora në Malin e Shpërfytyrimit, më të bardha nga sa nuk mund t’i zbardhojë kurrkush në botë. E ata dishepuj s’e harruan kurrë këtë vegim. Pastërtia e rrobave të tij ishte mishërim i shpirtit të Jezusit.

Dashuria e Zotit për ty është aq e madhe saqë Ai nuk do të mbajë asgjë për vete. Do të ndajë gjithçka me ty, edhe pastërtinë e tij. Kjo i kushtoi Atij gjakun e tij. Nëse ai nuk do të derdhej, ne do të na mungonin mjetet që na pastrojnë nga të gjitha mëkatet.

Gjaku i Jezusit jo vetëm e mbuloi mëkatin, por edhe e fshiu atë. Kjo do të thotë që mëkati yt nuk ekziston më. Zoti nuk e njeh mëkatin që ka fshirë gjaku i Jezusit.

Kjo është arsyeja pse Jezusi mund të të paraqesë ty përpara Zotit si një virgjëreshë. Tek “Zbulesa” theksohet në mënyrë të përsëritur se ata që i përkasin Jezusit do të veshin rroba të bardha përpara fronit të Perëndisë.

Fjala tregon gjithashtu edhe se si rrobat janë bërë të bardha. Ato janë larë në gjakun e Qengjit. Pavarësisht nga kjo, ne s’mund t’i përqëndrojmë mendimet tona tek teshat tona në parajsë. Ne do të shohim Jezusin dhe kundrimi i tij zbeh çdo gjë tjetër. Nuk është ngazëllimi për veten tonë ai që do të na bashkojë. Është ngazëllimi për Të.

Ai është Ylli i mëngjesit tek i cili ne duhet të përqëndrojmë mendimet tona.

15 Shkurt

“Kështu fjala e Zotit u bë për ta urdhër mbi urdhër, urdhër mbi urdhër, rregull mbi rregull, rregull mbi rregull, pak këtu, pak atje, me qëllim që ata të binin mbrapsht, të bëheshin copë-copë, t’i zinte laku dhe të kapeshin.”

Isaia 28:13

Njerëzit u mërzitën me Isaian. Ata talleshin me të. Ai ishte objekt bisede mes të dehurve. Ata thoshin: “E kë do të mësojë ai vallë? Po na përçan. Sipas tij, ne gabojmë gjithmonë.”

Njerëzit po shfaqnin indinjatë. Isaia nuk bënte çfarë i thosh mendja e vet. Ai vetëm përsëriste atë që i kish thënë Zoti.

Askush nuk mund ta trajtojë fjalën e Zotit pa u ndëshkuar ashtu siç trajton fjalët dhe opinionet e njerëzve. Ajo që ne mendojmë dhe themi përcaktohen nga fakti se i përkasim një race të rënë. Fjala e Zotit mbetet përjetë. Çdo fjalë që Zoti ka thënë është e vërtetë. Kjo vlen edhe për sa Ai ka thënë për gjykimin dhe për shpëtimin.

Ne duhet të vëmë re gjykimin e Perëndisë kundër atyre që përçmojnë Fjalën e tij. Ai i lë të vazhdojnë në të tyren dhe rri në heshtje. Prandaj ata bëhen gjithnjë e më të sigurt se kanë të drejtë.

Fjala e Zotit lejohet të jetë, në jetën e tyre, ajo që ata vetë e konsiderojnë të jetë. Ata mendojnë se fjala e Zotit është gjithmonë qortuese për ta. Kjo është arsyeja pse dëgjojnë vetëm gjykimin e Zotit, sa herë që ndeshen me fjalën e shenjtë, duke mos dëgjuar kurrë mesazhin e kryqit që është fuqia e Perëndisë në rrugën e shpëtimit.

Po ne çfarë qëndrimi mbajmë?

A e keni menduar ndonjëherë për faktin se ekziston një lidhje e ngushtë midis qëndrimit tënd personal ndaj fjalës së Zotit dhe rëndësisë që Zoti lejoi që ajo të ketë në jetën tënde? Nëse je indiferent ndaj fjalës së Zotit, edhe ajo do të jetë indiferente me ty. Nëse je kritik, leximi i saj do të të bëjë akoma dhe më kritik.

Nëse e lexon fjalën e Zotit me zemër të thyer, Zoti do të të lejojë të hysh në të falë hirit të tij.

Le t’i kushtojmë vëmendje vetes. Kur dëgjojmë fjalën e Perëndisë, ne po dëgjojmë Perëndinë e gjallë. Ne jemi duke qëndruar në tokë të shenjtë në atë moment.

Le të përshtatemi me Fjalën e tij. Fjala e Zotit nuk është e parëndësishme. Gjithçka varet nga Fjala e Zotit.

16 Shkurt

“Ai (Uziah) kërkoi Perëndinë gjatë jetës së Zakarias, që kuptonte vizionet e Perëndisë.”

2 i Kronikave 26:5

Uziah ishte vetëm gjashtëmbëdhjetë vjeç kur i vdiq i ati. Të bëhesh mbret kaq herët në jetë do të thotë të kesh një barrë dërrmuese mbi supe. Por Uziah ia doli mbanë me sukses. Ai nuk ishte aq krenar sa të mos dëgjonte Zakarian, priftin i cili i mësoi para së gjithash devotshmërinë.

Zoti i ka përdorur njerëzit për të më udhëhequr në një jetë në të cilën kam frikë prej tij. Nuk e di se ku do të kisha qenë sot, nëse dikush s’do të kishte ndërje përgjegjësi për mua. Ata më morën përdore dhe më shpunë në pasuritë ku gjendej sekreti më i thellë i jetës së tyre.

Është gjithmonë e rrezikshme të humbasësh drejtuesit e tu shpirtërorë. Ishte e rrezikshme për Uziahun, është e rrezikshme edhe për ty. Ai u bë një njeri tjetër pas vdekjes së Zakarias. Më parë ai kishte menduar shumë për Perëndinë. Tani ai mendonte shumë për veten.

Çfarë do të ndodhë me ty ditën kur s’do të kesh më nënën, babain apo një drejtues tjetër shpirtëror, ndaj të cilit ndihesh përgjegjës?

Pyetja kryesore është nëse do të arrish të jesh i ndërgjegjshëm për faktin se është Zoti Ai të cilit ti duhet t’i përgjigjesh. Është ai ndaj të cilit je përgjegjës.

Nuk mund të jetosh me perëndishmërinë e të tjerëve në planin afatgjatë. Do të vijë dita kur Zoti do të heqë prej teje të gjithë mbështetjen njerëzore. Atëherë besimi yt do të vihet në provë.

Ti duhet të kësh një marrëdhënie të drejtpërdrejtë dhe personale me Jezusin. Nëse s’e ke, besimi yt nuk do të zgjasë shumë. Në kohën e provës do të rrëzohesh.

Kur Zakaria vdiq, Uziah mund të hynte në një varësi të plotë dhe të thellë me Zotin! Ai tashmë kish humbur drejtuesin e tij shpirtëror dhe Zoti mund të bëhej këshilluesi i tij. Por kjo nuk ndodhi. Uziah e mori jetën në duart e veta.

Kur drejtuesi yt shpirtëror vdes, ti mbetesh në një udhëkryq dhe sytë e Zotit janë ngulitur mbi ty. Ç’rrugë do të ndjekësh? Do ta vendosësh vetë? Apo do të kërkosh Zotin? Do të konsultohesh me Të për çdo gjë dhe do ta lësh atë të të udhëheqë?

17 Shkurt

“... ai që ka vuajtur në mish pushoi së mëkatuari.”

1 e Pjetrit 4:1

Vuajtjet e rënda fizike e ndryshojnë njeriun. Atij mund t'i duket sikur të tjerët jetojnë në një botë tjetër. Ndihet i çuditshëm dhe i lënë jashtë. Ndërsa të tjerët janë kureshtarë për një gjë a një tjetër, dëshira për të shpëtuar nga vuajtjet mbrrin në mënyrë konstante në mendjen e tij. I rrethuar nga vuajtjet është e vështirë që ai të dëgjojë të tjerët dhe problemet e tyre. Ai mendon se i dalin dhe i tepronjë problemet e veta. Rreziku për t'u mbyllur në vetvete është mëse i dukshëm. Kjo e bën jetën aq të varfër sa njeriu fillon të ndjejë diçka të ngjashme me fjalët domethënëse të Jobit: “Shpirtit tim i parapëlqen të mbytet dhe të vdesë se sa të bëjë këtë jetë.” (Jobi 7:15)

Vuajtja e bën njeriun shumë të hidhur, por Zoti do ta përdorë atë. Ai dëshiron të përmbushë premtimin: “Ai që ka vuajtur në mish pushoi së mëkatuari.”

Bota dhe epshi i saj e humbasin joshjen e tyre kur vuajtjet fizike dhe mendore bëhen pjesë e jetës. Njeriu nuk e kupton se të tjerët mund të kërkojnë gjithçka që tërheq mendjen dhe mendimet larg Zotit. Ai mendon se duhet të jenë jashtëzakonisht mirënjohës, kur u lejohet të jetojnë pa vuajtje. Por kujto se si je ndjerë vetë, atëherë kur shëndeti yt ishte i përsosur? S'ishte vallë mendja jote e mbushur me gjithçka që mund ta linte shpirtin të zbrazët?

Tani je i pafuqishëm. Dhe më e keqja është se është kaq e vështirë të gjesh gëzimin dhe prehjen tënde te Zoti. Je si zogu që fluturon poshtë reve të stuhisë. Shpirti shtyhet drejt tokës. Vuajtjet të kanë lidhur e prangosur.

Zoti e sheh situatën tënde ndryshe nga ti. Sipas gjykimit të tij, ti i ke larë duart me mëkatën përmes vuajtjes. Dashuria për të ka sosur. Perëndia dëshiron që ti t'i përshtatesh vullnetit të tij, në mënyrë që, në sëmundje, vuajtje dhe shqetësime, ta lësh veten në dorën e Zotit dhe ta lejosh atë të kujdeset për ty.

Një i krishterë i përkulur dhe i thyer nuk është shumë i vlefshëm në sytë e të tjerëve, por ti je i çmuar në sytë e Perëndisë. Vuajtja jote ka prerë çdo hallkë të zinxhirit që të ka mbajtur lidhur. Bota ka humbur fuqinë e saj joshëse. Në të njëjtën kohë, lidhja midis teje dhe Zotit është bërë më e fortë. Ti nuk e ndjen, por ja që kështu thotë fjala e Zotit. “Ai që ka vuajtur në mish pushoi së mëkatuari.”

18 Shkurt

“Trofimin e lashë të sëmurë në Milet.”

2 Timoteut 4:20

Pse Pali s’e shëroi Trofimin? Ai kishte dhuntinë e shërimit. E ç’mund të kishte qenë më e lehtë për të sesa të vinte duart mbi Trofimin dhe ta ndihmonte të ngrihej nga shtrati ku dergjej?

Pali donte ta merrte Trofimin me vete në Romë, mirëpo Zoti donte diçka tjetër. Dhe Pali iu përul këtij vendimi. Jo të gjithë bashkëpunëtorët e Zotit shërohen, sepse Perëndia ka nevojë për shërbëtorë të sëmurë.

Për ne dobësia dhe sëmundja mund të duken si një pengesë, por për Zotin s’është kështu. Ne e shohim si diçka poshtëruese që të tjerët duhet të na ndihmojnë kur nuk mund të kujdesemi për veten. Ne thjesht mendojmë se Perëndia ka nevojë për një kishë që karakterizohet nga gatishmëria reciproke për të ndihmuar. Ndihehi keq nëse kemi nevojë për ndihmë. Pali e la Trofimin pas të kujdesej për detyrën e tij.

Duhet të ketë qenë e rëndë për Trofimin i cili dëshironte shumë të shkonte bashkë me Palin. Ai e dinte se Pali kish nevojë për të dhe e kishte shijuar bekimin e ndjekjes së këtij shërbëtori besnik të Zotit.

Ishte një ndarje që i kushtoi Trofimit kur anija u largua nga kalata në Milet. Kjo ishte hera e fundit që ata të dy e panë njëri-tjetrin këtu në tokë. Gjithsesi, që të dy ishin në shërbim të Zotit. Pali po kthehej në Romë të lëvdonte Jezusin me vdekjen e tij. Trofimit iu desh të qëndronte në Milet për ta lëvduar Jezusin përmes sëmundjes së tij.

Ti s’mund ta kuptosh Zotin kur të vendos një barrë të rëndë mbi supë. Është e lehtë të këndosh: “Jep e merr si të të pëlqejë!”. Por është e vështirë kur Zoti të trajton ashtu si i pëlqen. Disiplina e Zotit është pjesë e edukimit të tij. Dhe është një pjesë shumë e rëndësishme. Është e lidhur ngushtë me dashurinë e Perëndisë. “Sepse Perëndia ndreq atë që do dhe fshikullon çdo bir që i pëlqen.” (Hebrenjve 12:6)

Ti u fundose dhe u poshtërove, sepse Zoti kërkon të të mësojë durimin dhe këmbënguljen përmes gjërave të rënda. E pastaj, do të të udhëheqë në një varësi të thellë nga Jezusi. Është i krishteri që është më i varur nga Jezusi ai që pasqyron më qartë imazhin e Jezusit.

19 Shkurt

“Perëndia dërgoi Birin e tij të vetëmlindurin në botë që ne të rrojmë nëpërmjet tij.”

1 Gjonit 4:9

Një i krishterë duhet të jetojë sipas Jezusit.

Shumë e harrojnë këtë. Ata thonë se ne jemi të shpëtuar prej tij, por pas kësaj ata janë të zënë me atë që duhet të jenë dhe të bëjnë si të krishterë. Kur kjo gjë mbush mendjen dhe mendimet, fjalët dhe opinionin mund të jenë ende të drejta, por Jezusi nuk është në qendër të zemrës sonë.

Ashtu si trupi yt jeton me bukën e përditshme, jeta jote shpirtërore rron në sajë të Jezusit. Buka i jep trupit tënd ngrohtësi, forcë dhe jetë. Jezusi i jep zemrës tënde gjithçka që i nevojitet.

Ka shumë të krishterë të lodhur. Kjo nuk është çudi. E si mund të jetë ndryshe? Ne jemi të molepsur me frymën dhe mënyrën e të menduarit të botës. Çdo njeri sillet gjithnjë e më shumë rreth vetes. Të gësh veten tënde të vërtetë është bërë qëllimi i jetës.

Mirëpo, krishtërimi ka Jezusin në qendër të vet. S'bëhet fjalë për mua pasi gjithçka ka të bëjë me të.

Nëse shkon te burimet e jetës tënde, dëshpërohesh. Mendon se ke aq pak gjëra për të nxjerrë prej tyre. Herë pas here ato thahen plotësisht. Është diçka krejtësisht ndryshe t'i drejtohesh Jezusit. Lumi i jetës buron prej tij. Nëse pi prej tij, rrjedhat e ujit të gjallë do të rrjedhin vazhdimisht nga thellësia jote.

Ne duhet të jetojmë përmes Jezusit. Ne duhet të jetojmë në sajë të tij.

Ti duhet t'i besosh gjithçkaje që thotë fjala e shenjtë. Besimi i gjallë qëndron në atë që beson. Nuk e lëshon atë. I ngjitet asaj.

Fjala e Perëndisë thotë se Jezusi është drejtësia ime. Është kësisoj i patundshëm dhe i pashkatërrueshëm.

Fjala e Zotit thotë se Jezusi është shpengimi im. Unë jam kësisoj i shpenguar nga çdo gjë që më rëndon, që më shqetëson dhe më lidh.

Jezusi është shenjtëria ime. Unë jam kësisoj i shenjtë, pavarësisht faktit se ndihem i papastër dhe mëkatar.

Zoti do që ti të jetosh në atë çka ti je në Jezusin. Kjo është rruga drejt jetës me bollëk.

“Atëherë krerët e priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Llazarin.”

Gjoni 12:10

Llazari ishte një dëshmi e fuqisë hyjnore të Jezusit. Ai ishte “po”-ja e Perëndisë në lidhje me dëshminë e Jezusit për vetveten. Nuk qenë fjalë të zbrazëta ato që Jezusi tha se ai është ringjallja dhe jeta.

Satani dhe shërbëtorët e tij duan gjithmonë që dëshmia për Jezusin të reshtë. Kjo mund të ndodhë duke i bërë të heshtin dëshmitarët. Ja, pse Llazari duhej të vritej.

Çdo fëmijë i Zotit është një dëshmitar i gjallë i fuqisë së shpëtimit të Jezusit. Ai u udhëhoq nga vdekja në jetë, siç mund ta kujtoni, nga fuqia e Satanit tek Zoti. Kjo është arsyeja pse Satani e sheh çdo të krishterë si armik.

Herë pas here, kundërsulmi satanik kalon në persekutim të drejtpërdrejtë. Ka të krishterë, edhe në kohën tonë, të cilët duhet t'i kujtojmë sikur të ishim shokët e tyre të burgosur. Shumë vështirësi priten për popullin e Perëndisë në të ardhmen. Kështu thotë fjala e Zotit. Koha menjëherë përpara rishfaqjes së Jezusit në shumë mënyra do të jetë e ngjashme me kohën e Apostujve.

Satani do të përdorë dhunë. Do të ketë njerëz që do të tremben. Por kjo nuk do të ndodhë pa probleme për Satanin. Një fjalë e vjetër thotë se gjaku i martirëve është fara e kishës. Ishte kështu atëherë dhe është kështu dhe tani.

Ja, pse Satani përdor një rrugë tjetër. Ai përpiqet të vrasë Jezusin në zemrën tënde. Nëse s'ia arrin, përpiqet në një tjetër mënyrë. Mjeti për të nuk ka rëndësi, i mjafton që t'ia arrijë qëllimit. Për aq kohë sa Satani është mbreti i jetës së një personi, ajo që ai posedon lejohet të lihet në paqe. Kjo paqe është alarmante, sepse është për shkak të një mashtrimi. Është paqja e vdekjes që i përket ferrit.

Nëse Satani e humb prenë e vet, ai sulmon. Jezusi foli për dishepujt e tij, se Satani ka kërkuar t'i shoshit si grurin. Satani nuk ka pushuar së vepruari kështu. Ai dëshiron t'i bëjë të tijët sërish.

Mirëpo, ti s'je i aftë të bësh asgjë me forcat e tua. Rri afër Jezusit. Jeto në shpëtimin e tij. Përdor fjalën e tij. Ngazëllehu në fitoren e tij.

Atëherë do të kesh vendosur mburojën e besimit, me të cilën mund të shuash të gjitha shigjetat flakëruese të së keqes. Satani nuk do të lejohet të të japë më ndonjë plagë fatale. Edhe nëse mund të ndodhë që ti të humbësh jetën, duhet të dish se shpirti yt i përket Jezusit.

21 Shkurt

“Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do.”

Gjoni 14:21

Dashuria për Jezusin shprehet në dy mënyra: ti ke urdhërimet e tij dhe i zbaton ato.

Dashuria ndërtohet gjithmonë mbi fjalët e të dashuruarit. Një letër nga një njeri i tillë lexohet gjithmonë e më shumë se një herë. Ajo përmban një mesazh që nënkupton diçka të rëndësishme për personin emrin e të cilit ajo mban në fund.

Kështu është edhe me fjalët e Jezusit. Ai qëndron pas gjithë Biblës, kështu që fjalët e saj janë jashtëzakonisht të vlefshme për atë që e do atë. Ato nuk janë si një investim i paprekshëm. Jo, një i krishterë i nxjerr ato herë pas here. Ndërsa lexon dhe dëgjon, duhet të lutesh: “Zot, më ndihmo t’i përmbahem fjalës sate!”

Nëse nuk kam një fjalë të Zotit ku të mbahem, besimi vdes. Besimi jeton me Fjalën. Nëse nuk e merr Fjalën, do të vdesë. Sidoqoftë, nëse merr ushqim të bollshëm nga fjala e Perëndisë, bëhet i shëndetshëm dhe i fortë.

Ti nuk e ke fjalën e Perëndisë, nëse nuk e zbaton atë. Ndaj, duhet të marrësh ushqim prej saj. Nëse nuk e bën një gjë të tillë, dashuria e Jezusit është një frazë boshe.

Së pari duhet të dëgjosh e pastaj të veprosh.

Të dëgjosh dhe ta mbash fjalën është njëri aspekt i çështjes. Aspekti tjetër është se ti duhet të besosh atë që dëgjon. Ndërto mbi një truall të fortë. Lëre fjalën e Zotit të jetë themel për jetën tënde. Mos dëgjo se ç’mendojnë dhe nënkuptojnë të tjerët. Udhëheqja dhe ndihma e njerëzve nuk mjaftojnë. Është krejt e ndryshme nga ajo që ka thënë Zoti. Ajo ngelet përjetë e palëkundur. Kur fjala i premtos atij që beson tek Jezusi një shpëtim të plotë e përfundimtar, ti duhet të jesh i kënaqur me veprën e tij të përfunduar. Ti nuk e mban fjalën nëse nuk guxon të besosh premtimet e Zotit.

Mendja jote nuk është në gjendje të kuptojë madhësitinë e privilegjeve që ka një i krishterë. Por ti mund t’i besosh ato, sepse Zoti është ai që ka folur.

Kjo është e vërtetë edhe për atë që Jezusi ka thënë për jetën këtu në tokë.

Ti duhet të përshtatesh me fjalën e Zotit. Nëse nuk e bën këtë, nuk e do Jezusin. Ai foli me autoritet hyjnor. Le ta dëgjojmë, ta ndjekim dhe ta duam.

22 Shkurt

“... përfundimi i ligjit është Krishti, për shfajësimin e kujt do që beson.”

Romakëve 10:4

Për sa kohë përpiqesh të bësh drejtësi vetë, nuk mund të jesh i kënaqur me drejtësinë që të është dhënë. Më kot i zgjat duart drejt diçkaje që nuk ekziston. Kësisoj nuk mund të marrësh atë që Jezusi ta ofron si dhuratë.

Gjërat ndryshojnë ditën kur dorëzohesh së bëri gjërat vetë. Kjo ndodh kur kupton që çdo gjë me të cilën ke të bësh është përlyer nga mëkati dhe egoizmi. Kur mendon se ke gjetur diçka të shenjtë, përgjatë kqyrjes së saj, nuk rezulton të jetë kështu. E ti ndjehesh i pashpresë, mjeran dhe i humbur.

Çfarë duhet të bësh?

Duhet të kërkosh drejtësinë që të është dhënë. Është ajo që Jezusi fitoi për ty duke përmbushur ligjin në vendin tënd. Kështu, ligji nuk kërkon më asgjë prej teje përveç atyre që Jezusi i ka përmbushur. Dhe Jezusi i ka përmbushur të gjitha kërkesat. Kjo është arsyeja pse drejtësia i është dhënë kujt do që beson. Ai të dha përsosmërinë e tij, në mënyrë që ti të qëndrosh përpara Zotit.

Kthehu te Jezusi! Ai është vërtet drejtësia jote. Ti nuk mund të bëhesh më i drejtë përpara Zotit se sa je tashmë. Ti je i shenjtë, i pastër dhe i dashur për shkak të gjithçkaje që Ai të ka dhënë.

Ky është sekret i shpëtimit dhe i jetës tënde si i krishterë. Një mëkatar i shpëtuar nuk shkon kurrë më larg sesa të marrë gjithçka me anë të hirit. Zoti nuk do që ti ta bësh këtë në intervale të rralla. Jo, ti duhet të nxjerrësh ujë nga burimet e shpëtimit. Jezusi ka ardhur me një drejtësi të përrjetshme. Vetëm kjo do të jetë pasuria jote e çmuar.

Kur përhumbesh në këtë drejtësi që është caktuar për ty, këngët e lavdeve gjejnë gjithmonë fuqinë për të shpërthyer. Atëherë, ti nuk mund të lodhesh kurrë së falënderuari Zotin për atë që të ka dhënë tashmë.

Sa herë që lexon Fjalën, je i sigurt se shpëtimi yt bazohet në një themel të përrjetshëm dhe të palëvizshëm. Është një fakt i vërtetuar dhe asgjë brenda teje nuk mund ta dobësojë atë. Ti je plotësisht i drejtë përmes plagëve të Jezusit.

Nëse je mirënjohës për drejtësinë e Jezusit, bekimi do të vijë tek ti. Falëndero Zotit për të sot! Bëje këtë çdo ditë! Atëherë ke për ta bërë këtë përgjithmonë.

“... ju, të rinjtë, nënshtrojuni pleqve.”

1 Pjetrit 5:5

Të dish se dikush ndjek Fjalën e Zotit është një bekim i madh. Mendo për fjalët e Biblës që kanë ndryshuar rrjedhën e jetës tënde. Ato të kanë bërë të veprosh ndryshe nga sa do të kishe bërë zakonisht. Atëherë, nëse këto fjalë vijnë përmes leximit dhe predikimit, a s'të mbushin ato vallë me një gëzim të veçantë? Jeta jote është e endur bashkë me to. Pasi, ti ke shijuar bekimin që Zoti u ka bashkëngjitur këtyre fjalëve.

Është një gjë e rrallë që arsyeja jonë të pajtohet me Zotin. Ky rregull zbatohet, gjithashtu, edhe kur duhet t'u nënshtrohemi pleqve. Shpesh këshillat e tyre duket se frenojnë dhe kufizojnë përparimin dhe rritjen.

Megjithatë, nënshtrimi ndaj të moshuarve sjell një paqe të mrekullueshme. Ajo e ka bazën e saj në faktin që ti je i bekuar. Dhe ti je gjithmonë i bekuar kur ndjek fjalën e Perëndisë.

Ka mundësi që ti të protestosh nëse mendon këtë gjë. Mund të duket sikur kostoja e nënshtimit ndaj pleqve është shumë e madhe. Atëherë ti je në rrezik, duke harruar se rrugët e Zotit janë më të larta se të tuat. Shkrimi i Shenjtë thotë se nëse ti e ul veten përpara Zotit dhe njerëzve, atëherë ai do të të lartojë ty në kohën e duhur.

Nuk është një gjë e rrallë që Zoti e lë të ndodhë edhe në këtë jetë. Midis nesh ka njerëz të moshuar, të cilët nuk janë të mëdhenj dhe të rëndësishëm në sytë e botës, por Zoti i ka lartësuar ata. Ne që i njohim jemi të bindur për këtë. Zoti është pranë tyre në një mënyrë të mrekullueshme. Dhe a ka lartësim më të madh?

Gjithsesi, për një gjë nuk ka pikë dyshimi: Ai që e përul veten do të lartësohet në ditën e përjetësisë. Kështu thotë fjala e Zotit.

Një e kaluar e pasuksesshme me shumë mëkate nuk duhet t'ju pengojë të ktheheni te dëshmia e Zotit. Hiri ju ngre përsëri dhe i vë këmbët tuaja në rrugën mbretërore të bekimit kur ndiqni fjalën e Perëndisë.

E kjo pasi fjala e bekuar shkëlqen në mes të një bote të errët: “... ju, të rinjtë, nënshtrojuni pleqve.” Zbatoje këtë dhe do të jesh i bekuar.

“... Jezui Krishti... Princ i mbretërve të dheut.”

Zbulesa 1:5

Njerëzit i kushtojnë vëmendje asaj që thonë njerëzit e mëdhenj dhe të fuqishëm të kësaj bote. Shumë mendojnë se janë ata që kanë fatin e miliona njerëzve në duart e tyre, por nuk është kështu.

Ka një që është Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve. Ai është Jezui.

Ngarjet në tokë vendosen prej tij. Nuk mjafton të thuhet se ai është i përfshirë. Jo, asgjë nuk ndodh nëse ai nuk qëndron prapa saj.

Është e rëndësishme të kujtojmë se është Zoti ai që gjykon, atëherë kur lufta, fatkeqësia dhe pikëllimi shkaktajnë rrënim.

Satani na tundon të besojmë se mëkati nuk ka pasoja, se asgjë nuk ndodh kur njerëzit qëllimisht kthehen kundër Perëndisë dhe i lënë vend përbuzjes, talljes dhe armiqësisë.

Por mos e besoni atë. Ai është një gënjeshtar. Ka qenë i tillë që prej orës së parë dhe do të vazhdojë të jetë i tillë deri sa të përfundojë në detin e zjarrit. Vetëm atëherë çdo njeri do ta kuptojë se ç'fuqi joshëse kanë pasur gënjeshtarit e tij.

Jezui gjykon.

Ai e bëri këtë kur mori një kamxhik dhe i dëboi tregtarët nga tempulli. Ai nuk toleroi që shtëpia e Atit të tij të përdhosej.

Jezui e gjykoj Jeruzalemin kur perandori Titi ngrii një ledh rreth qytetit dhe e rrafshoi përtokë.

Jezui e gjykoj shekullin e 20-të duke lënë dy luftëra të tmerrshme të shkaktajnë kërdi në pjesë të mëdha të Botës së Vjetër të Krishterë. Tani ka shumë vite që ka paqe. Megjithatë, kjo nuk duhet të shtyjë askënd të besojë se gjykimi i zemërimit të Zotit ka mbaruar. Ai nuk do të mungojë të shfaqet. Zoti është një Perëndi i shenjtë. Ai ka thënë: “Ç’të mbjellë njeriu, atë edhe do të korre”.

Abrahami u lut për hir për Sodomën dhe Gomorrën. Kështu duhet të bëjmë edhe ne. Për habinë tonë, ne do të shohim se Jezui e ka frenuar zemërimin e tij. Nga ana tjetër, le të kujtojmë se ai nuk do të dështojë të shfaqet. Njerëzve do t’iu bjerë të fikët nga tmerri. S’ka për të shpëtuar as edhe njeriu më i madh i kësaj bote. Jezui është gjykatës dhe ai mbretëron mbi mbretërit e tokës.

25 Shkurt

“Sepse u bletë me një çmim! Përlëvdoni Perëndinë, pra, në trupin tuaj ...”

1 e Korintasve 6:20

Disa anëtarë të kishës në Korint kishin një qëndrim të gabuar ndaj mëkatit. Në fillim ata e lanë atë të kontrollojë mendimet e tyre. Më vonë ai u bë zot mbi trupat e tyre.

Nëse e lejon njeriun e vjetër të sundojë, kjo do ta çojë një të krishterë në mëkat dhe mjerim. Është e rëndësishme të kihet parasysh se natyra njerëzore në një të krishterë është po aq mëkatore sa në një jo të krishterë. Njeriu ynë i vjetër nuk do të bëhet kurrë i shenjtë. Ai duhet të vdesë gjatë gjithë jetës tonë. Kjo ndodh përmes pendimit të përditshëm.

Një qëndrim i gabuar ndaj mëkatit lidhet me një qëndrim të gabuar ndaj hirit. Njeriut të vjetër nuk i pëlqen të detyrohet të jetojë në hir. Për pasojë, ai përpiqet të të bëjë të interesuar ndaj diçkaje tjetër. Në shumë raste ai ka shumë sukses. Ungjilli bëhet çuditërisht i largët, joreal dhe teorik. Ti bëhesh, kështu i dobët, për orën e tundimit.

Kur Zoti kërkon të të ndihmojë t'i largohesh mëkatit, të kujton faktin që je blerë dhe çmimi është paguar. Zoti të njeh më mirë se sa ti e njeh veten. Urrejtja për mëkatin është gjithnjë më e fortë kur sheh se çfarë i duhej të vuante Shpëtimtarit për të thyer prangat e mëkatit. Atëherë ti tmerrohesh dhe pyet Vallë kaq shumë i kushtoi Jezusit mëkati im?

Po, kaq shumë. Kjo është arsyeja që njeriu nuk mund të bëjë shaka me mëkatin. Ai e shpuri shpëtimtarin tënd në errësirën e braktisjes së Zotit. Ti nuk duhet t'i hapësh rrugë mëkatit për të cilin Jezusit i duhej të paguante. Ai të ka shpenguar prej tij. Kësisoj, ti s'mund të bëhesh më një skllav i mëkatit.

Jezusi të shpengoi ty për të nderuar Zotin.

Kur ti mban në mendje çmimin që Jezusi duhej të paguante, një dëshirë hyjnore lind për ta nderuar atë në çdo gjë. Ti nuk dëshiron të kesh asnjë fushë në jetën tënde që të mos jetë marrë nën zotërimin e Jezusit. Ai të ka blerë, kështu që duhet të të marrë në ngarkim. Ndaj, nderoje Jezusin me trupin tënd!

26 Shkurt

“Prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë ...”

Hebrenjve 7:25

Pse është kaq e vështirë të besoj se jam vërtet i shpëtuar? Kjo ndodh për shkak të jetës sime të dobët të krishterë, e cila më akuzon vazhdimisht. A mund të jem një fëmijë i Perëndisë kur jam ashtu siç jam? A mund të jem një person i rilindur, kur ndjej kaq pak forcën e jetës së re brenda meje?

E kam vendosur disa herë që gjërat duhet të jenë ndryshe. Gjithashtu jam përpjekur të rregulloj sjelljen time. Megjithatë, nuk kam pasur ndonjë ndryshim të qëndrueshëm. Sapo merrja një vendim, më dukej se gjërat shkonin pak më mirë. Por pas një kohe të shkurtër gjithçka kthehej si më parë.

Në të njëjtën kohë, unë njoh të krishterë të tjerë që mund të dëshmojnë për përparimin dhe fitoren. Ja, pse vjen natyrshëm pyetja: “A jam vërtet një fëmijë i Zotit?”

Po, shumë të krishterë të sinqertë pyesin kështu. Pa e kuptuar, ata zaptohen nga mendime jo-biblike në lidhje me atë çka do të thotë t’i përkasësh Jezu Krishtit.

Vepra e Zotit ka përfunduar. Shumica e njerëzve bien dakord me këtë. Nuk ka asgjë të keqe me Zotin dhe veprën e tij. Problemi është se çfarë duhet të bëjmë.

Gjëja e mrekullueshme është se Zoti ka përfunduar jo vetëm të gjitha veprat e tij. Ai ka përfunduar gjithashtu edhe të tuat. Nuk ka mbetur asgjë që mund të bëhet prej teje.

Fjala e Zotit thotë se Jezusi të shpëton plotësisht dhe përfundimisht. Nuk është një shpëtim i pjesshëm.

Është e vërtetë se çdo gjë tek ne është e gabuar, kur e shikojmë veten në dritën e ndritshme dhe depërtuese të së vërtetës. Në të njëjtën kohë mbetet fakti se Jezusi e bën të suksesshëm gjithçka që prek. Çfarë donte ai? Ai donte të ishte burimi i një shpëtimi të përjetshëm dhe të përsosur për mëkatarët. Dhe ai u bë i tillë. Zoti e ngriti nga varri. Me këtë, Ati e shpalli veprën e Jezusit të përfunduar.

Në mes të dobësisë tënde, ti e zotëron atë, kur i drejtohesh Atij. Ai është garanti yt. Ndaj, me besim ti mund ta ngresh kokën dhe të thuash: “Unë jam i shpëtuar. Jezusi më shpëtoi mua tërësisht dhe përfundimisht!”

27 Shkurt

“Po t’i rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi.”

1 Gjonit 1:9

Pse ka vallë kaq pak rrëfime mëkatesh?

Kjo është për shkak të faktit se ka kaq pak vetëdije për mëkatin. Nëse nuk e pranon mëkatin si mëkat, nuk ka kuptim ta rrëfesh atë. Gabimet mund të korrigjohen. Atë që nuk duhet ta kishe bërë, mund ta bësh ndryshe herën tjetër. Gabimet dhe defektet mund të korrigjohen.

Në thelb është vetë-drejtësia ajo që gjithmonë dëshiron të justifikojë mëkatin. Fjala mëkat është një fjalë e tmerrshme. Ajo vret vetë-drejtësinë. Prandaj armiku i shpirtit dëshiron të të bëjë të zgjedhësh fjalë të tjera për mëkatin. Ai të pengon t’i japësh fund mosmarrëveshjes me Zotin.

Nuk mund të çlirohesh nga mëkati që nuk e ke pranuar dhe që për këtë arsye nuk e ke rrëfyer. Njeriu nuk ka nevojë për ndihmën e dikujt tjetër për diçka nga e cila mund të çlirohet vetë.

Këtu gjendet arsyeja për shumë nga ata që e mbajnë veten për të krishterë. Ata nuk shpengohen për shkak se nuk e lejojnë veten të pastrohen në gjakun e Jezu Krishtit. Ata lodhen në përpjekjet e dështuara për të shpenguar veten. Ata nuk e njohin gëzimin e hirit dhe nuk e konsiderojnë veten të bekuar për shkak të Jezusit.

Nëse ti je një prej tyre, atëherë ke vetëm një rrugë: të ecësh në dritë - në dritën e fjalës së Perëndisë. Aty të gjitha gjërat thirren me emrin që kanë. Aty ti del zbuluar.

Nuk janë vetëm veprimet e tua të jashtme, por dhe motivet pas tyre që do të shpalosen. Mëkatet më të imta të fshehura në korridoret e errëta të mendjes do të dalin në dritë. Ti duhet vetëm t’i rrëfesh mëkatet. Ti nuk arrin të heshtësh më, pasi bëhet një domosdoshmëri që t’i tregosh Zotit të gjithë të vërtetën. E nga thellësia e zemrës buron lutja: “O Zot, ki mëshirë për mua, mëkatarin!”

Në këtë situatë, ti je i lejuar të dëgjosh fjalën e mrekullueshme të Zotit. Duke iu referuar drejtësisë së tij, Ai të siguron se mëkatet e tua janë falur dhe se ti je pastruar nga çdo paudhësi. Zoti nuk mund ta harrojë kurrë Jezusin. Mëkatet e tua u fshinë dhe dënimi yt është shlyer. Kjo vlen për sot, nesër dhe përgjithmonë.

28 Shkurt

“Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj.”

Mateu 11:29

Jezusi thotë se zgjedha e tij është e lehtë dhe ne mund ta kuptojmë një gjë të tillë. Është më e vështirë të kuptosh se barra e tij është e lehtë. Por ja që kështu është.

Nëse pranon të mësosh prej tij, do të jesh nën një barrë. Në të njëjtën kohë do të marrësh diçka që e bën të lehtë atë barrë.

Barrë do të thotë të mësojmë nga Jezusi butësinë dhe përlulësinë.

Në këtë botë ti je sjellë të bësh detyrën tënde dhe të kërkosh të drejtat e tua. Ndërkohë që Jezusi nuk veprimi kështu. Ai iu dha krejtësisht thirrjes së Atit që kishte besim tek ai. Dhe përfundoi çdo gjë. Megjithatë, ai nuk e kërkoi të drejtën e tij. Ia la atë Atit.

Ka mjaft padrejtësi në këtë botë mëkatesh. Dhe një i krishterë merr hisen e vet të kësaj padrejtësie. Përgjigja jonë e natyrshme është të protestojmë.

Por Jezusi nuk bëri kështu. Ai e qortoi shërbëtorin e kryepriutit, por nuk ndodhi që ai vetë të provonte se qe i drejtë. Ai ishte i përqendruar në qetësimin e të tjerëve madje edhe në orët e fundit të jetës së tij. Tek çdo njeri ai pa një vëlla të cilin duhet ta shpinte në rrugën e së vërtetës. Dhe kur shërbëtori i kryepriutit u godit pa arsye, ai duhej t'i ndalonte për hir të tij.

Mund të duket sikur padrejtësia mbizotëron, por nuk është kështu. Zoti është gjyqtari i gjithë botës dhe asgjë nuk vendoset nëse ai nuk thotë fjalën e fundit.

Një fëmijë i Zotit ka kohë të presë. Me besim ai e lë çështjen në dorën e Zotit. Askush s'mund ta udhëheqë atë si Ai që njuh gjithçka plotësisht. Çdo gjë është e zbuluar dhe e zhveshur para syve të tij.

Zoti e njuh edhe zemrën tënde. Ndoshta duart e tua nuk janë aq të pastra sa mendon. Kur na duhet të mbrohemi, jo gjithmonë e gjykojmë veten drejt.

Është një gjë e mirë të shfaqesh përpara Zotit me dobësi dhe përlulësi. Paskësjaj, e gjitha përfundon gjithmonë me faktin se duhet të kërkojmë mëshirë për veten tonë. Gjetja e hirit na lehtëson zemrën dhe mendjen. Është një gjë e mirë të mësosh nga Jezusi.

29 Shkurt

“...atyre që kanë marrë për pjesë një besim të çmueshëm sikurse edhe ne ...”

2 Pjetrit 1:1

Besimi ynë është i çmuar. Është dhurata më e madhe dhe më e vlefshme e Zotit për ne. Prandaj duhet t'i kushtojmë vëmendje. Duhet të bëjmë gjithçka për ta ruajtur atë.

Ne nuk mund ta nderojmë Perëndinë më shumë sesa duke e besuar me besimin që ai vetë na ka dhënë. Para së gjithash, ne nuk do ta nderojmë Perëndinë me besimin tonë. Në thelb, ne nuk kemi asgjë që mund ta quajmë tonën. Ne i detyrohemi Zotit për gjithçka. Ai është dhuruesi i madh. Ne jemi ata që duhet të marrim vazhdimisht.

Nëse i ke dhënë dikujt tjetër diçka që është e çmuar për ty, ti e vë re nëse personi në fjalë e përdor dhuratën tënde. Kur shikon se gjëja që ke dhënë po përdoret, kjo të lumturon gjithmonë.

Kur Zoti të kundron, para së gjithash ai nuk fokusohet në të gjitha aktivitetet e tua. Ai sheh se si ti e përdor dhuratën e tij.

Besimi është i çmuar për Zotin, sepse i kushtoi atij gjakun e tij që e dha për ty. Duhej bërë një sakrificë. Nuk mjaftonte flijimi në masë i qeve dhe i dhive. Duhej therur një qengj. Ishte qengji që u zgjodh para se të hidheshin themelet e botës.

Ky qengj do të lartësohet përgjithmonë si qengji që u flijua.

Kur Zoti të dha besimin tënd të çmuar, ai e bëri duke të dhënë Jezusin, jo Jezusin e lartësuar apo si shembull, por Jezusin si flijim për mëkatën dhe fajin.

Gjaku i tij është i çmuar për Zotin. Edhe besimi yt është i çmuar, sepse është besim në atë gjak. Ti s'ke qenë kurrë në gjendje ta sigurosh atë vetë. Ai të është dhënë nga Zoti. Në dashurinë e tij të pakufijshme ai deshi ta ndante me ty dhuratën më të çmuar. Ai donte që ajo gjë që ishte e çmuar për të, të ishte gjithashtu e çmuar edhe për ty. Zoti do ta ndajë me ty gëzimin e tij në Jezusin.

Përmes besimit tënd ti e kënaq zemrën e Zotit. Përmes besimit Jezusi është përjetë i pranishëm tek ty ashtu siç është Ai tek Zoti.

1 Mars

“Atëherë një nga pleqtë më tha: “Mos qaj; ja, Luani i fisit të Judës, Rrënja e Davidit, fitoi të hapë librin dhe të zgjidhë të shtatë vultat e tij.” Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër qenieve të gjalla dhe në mes të pleqve, një Qengj si i therur ...”

Zbulesa 5:5-6

Herën e vetme që dimë se Gjoni qau, ai ishte në parajsë. Zoti e kishte lejuar të ngitej deri aty për t'i treguar se çfarë do të ndodhte në të ardhmen. Ai pa një dorëshkrim që përmbante planin e Perëndisë për shpëtimin. Por askush nuk mund ta hapte. As në qiell dhe as në tokë nuk kishte njeri që mund të zbulonte rrugën dhe vullnetin e Perëndisë. Prandaj ai qau.

Atëherë, njëri nga pleqtë e ndihmoi duke i tërhequr vëmendjen tek Qengji që ishte therrur. Në kërkimin e tij për dikë që ishte i denjë, Gjoni e kishte harruar Jezusin. Tani shikimi i tij ishte drejtuar ndaj atij që kishte qenë atje gjatë gjithë kohës.

A je dhe ti si Gjoni? Sa nga shqetësimet në jetën tënde lidhen me faktin që ti e kthen shikimin drejt të gjitha vështirësive dhe problemeve në vend që të shikosh atë që shoqëron ata që janë të pikëlluar dhe të hapësh Shkrimet?

Po, e vërteta është se edhe në këtë jetë Zoti fshin çdo lot nga sytë tanë. E kjo ndodh kur na lejon të shohim Qengjin e therrur. Atëherë ne shohim edhe vurratat e shfajësimit. Ai u përbuz, u qëllua dhe u poshtërua nga Zoti. Dhe diçka e tillë i ndodhi për mëkatet e mia. Sa herë që Zoti zbulon pasurinë e shpëtimit, dielli i hirit shndrit dhe vezullon mbi çdo gjë tjetër.

Lehtësisht ne besojmë se ndihma vjen kur Zoti bën diçka krejtësisht të re. Por kjo është e gabuar. Në Jezusin, Ai i ka bërë të gjitha gjërat të reja. Ajo që na duhet, është që t'i kemi sytë hapur për Qengjin që është shumë afër nesh. Jezusi ka ardhur tek ne. Ai është mes nesh. Ai ka hyrë në botën tënde mëkatare, jo për të të ndëshkuar, por për të të pastruar në gjakun e tij.

Ti s'ke mbizotëruar e s'mund të mbizotërosh kurrë. Megjithatë fitorja është e jotja. Kur beson tek Jezusi, ke një pjesë në fitoren që ka fituar Luani i fisit të Judës.

Nuk ka arsye për të qarë. Jezusi ka triumfuar. Për këtë ai na siguron në fjalën e tij. Prandaj, le ta këndojmë tashmë këngën për lavdi dhe nder të Qengjit.

2 Mars

“Ai na mban gjallë dhe nuk lejon që këmbët tona të pengohen.”

Psalmi 66:9

Ushtria e shpirttrave të Satanit është e stërmadhe dhe armët e tij të sulmit janë të shumta. Ai sulmon nga të gjitha anët dhe në çdo kohë. Njeriu s'mund të ndihet kurrë i sigurtë, edhe kur rri në hije për një kohë të gjatë. Paskësaj, ai mbledh të gjitha fuqitë e tij për të sulmuar.

A do t'ia dal mbanë në jetë, apo do të përfundoj në detin e zjarrit me djallin dhe engjëjt e tij?

Ndërsa vitet kalojnë kam mësuar ta njoh më mirë veten. Sytë e mi janë hapur për kurthet e reja. Nëse shoh prapa në jetë, atëherë një gjë të tillë e bëj me tmerr. Sa herë vallë kam qenë një hap larg prej vdekjes shpirtërore? Megjithatë, ecja i shkujdesur dhe pa u menduar.

A është, pra, një gjë e çuditshme që zemra ime bërtet nga gëzimi kur lexoj Fjalën e bekuar: “Ai na mban gjallë dhe nuk lejon që këmbët tona të pengohen?”

Këtu e gjeta sekretin. Është tërësisht falë Zotit që unë vazhdoj të jem fëmija i Tij.

Ai e ka ruajtur jetën time. Unë vetë jam përkujdesur shumë pak për këtë gjë. S'i kam dhënë ushqimin e mjaftueshëm. Por Zoti është kujdesur për të.

Sa shpesh këmba ime desh ka rrëshqitur? Ka qaq shumë shtigje të rrëshqitshme në tokë. Para se ta kuptoj, e gjej veten në njërin prej tyre. Pastaj filloj të rrëshqas. Por Zoti është befasues. Ai ndërhyt gjatë gjithë kohës. Unë nuk kam rënë në humnerë, sepse ai jeton.

Kur mendoj për Zotin, unë mbushem plot gëzim dhe falënderime. Vetëm imagjinoni, ai është i njëjti dje, sot e përgjithmonë. Ai do të përkujdeset për shpirtin tim edhe në të ardhmen. Në ditët që do të vijnë Zoti do të ecë përkrah meje e do të ndërhyjë sa herë unë të jem në rrezik të rrëshqas.

Fuqia e madhe e satanit nuk duhet të të paralizojë, pasi ti njeh dikë që është më i fortë se ai. Dhe ky është Zoti. Ai e ka treguar këtë përmes fitores së tij në Golgota. Në sajë të kësaj fitoreje ai vjen përherë në ndihmën tënde.

3 Mars

“...duke pushuar tek unë, do të shpëtoni; forca juaj qëndron në qetësinë dhe në besimin tuaj ...”

Isaia 30:15

Mëkati rezulton në shqetësim. Mëkatari është si një det i trazuar në lëvizje të vazhdueshme. Diçka duhet të ndodhë gjatë gjithë kohës. Jeta kthehet kështu në një kërkim për përvoja dhe zbatimje.

Por nuk ka shpëtim në këto gjëra. Shpirti nuk do të gjejë kurrë prehje atje. Ai lodhet nga zbrazëtia dhe bëhet gjithnjë e më shumë i zbrazët.

Mungesa e qetësisë nuk është vetëm një problem i jo të krishterëve. Edhe një fëmijë i Perëndisë ka vështirësi për të qenë i qetë. Presioni nga jashtë është i madh. Pa dashje, mund të jesh nën ndikimin e të tjerëve gjatë gjithë ditës. Kështu që s'je kurrë i qetë. Edhe vetë mendja jote mund të të shqetësojë. Shumë mendime e shqetësime vazhdojnë të kenë një ndikim të tmerrshëm në mendje. Në krye vijjnë kërkesat e jetës. Ti s'mund t'i plotësosh në asnjë mënyrë ato. Prandaj ato ngrihen kundër teje duke të akuzuar.

Fjala e Perëndisë na këshillon të largohemi nga çdo gjë që na shqetëson. Jezusi i ka kaluar të gjitha problemet dhe vështirësitë tona në vendin tonë. Ai di gjithçka plotësisht. Dhe ai na ka siguruar një strehë: përpara Perëndisë, në prehjen dhe paqen e mrekullueshme të Ungjillit.

Është një pasuri e madhe të jesh në gjendje të largohesh nga çdo gjë që të shqetëson dhe të pish nga rrjedhat e gjalla të ujit. Nuk mund të jesh i qetë përpara Zotit pa qenë i mbushur me besim tek ai. Ai shfaqet në zemrën tënde dhe ti fillon ta njohësh. Sheh në thellësitat e pakuptueshme të dashurisë. Kupton se në të gjitha vështirësitë Zoti ka menduar për ty. Zoti prek gjithçka dhe e lë të bëhet një bekim.

Por para së gjithash Zoti të dëfton hirin. Hirin për të gjithë mëkatet e tua. Hirin për gjithçka që ti nuk mund ta menaxhosh. Hirin për të gjitha mohimet. Po, në heshtje përpara fronit të Perëndisë, ai të dëfton se si të kundron. Ti tashmë je i mbuluar me hirin e Jezusit; po, i fshehur në të.

4 Mars

“në të cilin ju edhe u rrethpretë me një rrethprerje që nuk u bë me dorë, por me rrethprerjen e Krishtit, me anë të zhveshjes së trupit nga mëkatet e mishit: të varrosur bashkë në të në pagëzim ...”

Kolosianve 2:11-12

Në Besëlidhjen e Vjetër ekzistonte një shenjë e besëlidhjes: çdo djalë 8-ditësh duhej rrethprerë. Nëse një gjë e tillë nuk bëhej, atëherë ai duhej të shkëputej nga njerëzit, duke mos i përkatur më popullit të besëlidhjes.

Edhe në Besëlidhjen e Re ekziston një shenjë e besëlidhjes: pagëzimi. Ashtu siç rrethpriteshin fëmijët në Besëlidhjen e Vjetër, kështu edhe ne i çojmë ata tek Ai që ka thënë: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë.” (Luka 18:16)

Shumë vërejtje janë bërë kundër pagëzimit të fëmijëve. Shumica tyre e konsiderojnë absurde edhe rrethprerjen sipas Besëlidhjes së Vjetër.

Është e vërtetë që një fëmijë nuk mund të besojë. Por po njëlloj edhe një i rritur. Luteri kishte të drejtë, kur në interpretimin e nenit të tretë të besimit, thoshte: “Unë besoj se jam i paaftë të besoj në Jezu Krishtin, Zotin tim, ose të shkoj tek Ai, falë arsyes ose fuqive të mia.” Nëse një person do të shpëtohet, Zoti duhet t’i japë besim atij. Askush nuk shpëtohet pa besuar tek Jezusi. Ja, pse i çojmë fëmijët për t’u pagëzuar. Ne duam që ata të besojnë tek Jezusi dhe të shpëtohen.

Pagëzimi nuk duhet të përsëritet, “sepse dhuntitë dhe thirrja e Perëndisë janë të pakthyeshme”. Nëse një person nuk jeton prej besimit, ai është i humbur. Pagëzimi e bën humbjen më serioze në disa aspekte. Vetëm imagjino të kesh marrë të gjithë bollëkun e Jezusit si dhuratë, e megjithatë ta refuzosh atë duke mos besuar tek ai!

Nëse beson tek Jezusi, çdo gjë që Zoti të ka dhënë në pagëzim është për shpëtimin tënd. Nëse nuk beson, atëherë do të marrësh një ndëshkim akoma dhe më të fortë.

Le t’i pagëzojmë, pra, fëmijët tanë dhe t’u predikojmë atyre Krishtin. Kjo është rruga e shpëtimit si për ta ashtu edhe për ne.

5 Mars

“Dhe dëshirojmë që secili nga ju të tregojë deri në fund të njëjtin zell për të arritur në sigurimin e plotë të shpresës, që të mos bëheni përtacë ...”

Hebrenjve 6:11-12

Një i krishterë i vërtetë është vazhdimisht i ekspozuar ndaj sulmeve të Satanit. Ndonjëherë ai vrumbullon; ndonjëherë ai vjen vjedhurazi. Ndoshta ai është më i rrezikshëm, kur përpiqet të vërë në gjumë një të krishterë nga mërzia. Satani nuk lejon që një i krishterë të jetojë në qetësi.

Po çfarë duhet të bësh kur ekspozohesh përpara këtij rreziku?

Fjala e Zotit përgjigjet: “Dhe dëshirojmë që secili nga ju të tregojë deri në fund të njëjtin zell për të arritur në sigurimin e plotë të shpresës.”

Ti vepron kështu duke shqyrtuar, pa reshtur, atë që Zoti ka thënë në fjalën e tij. Nëse nuk e bën këtë gjë, ai tërhiqet ngadalë në sfond dhe bëhet i pavërtetë për ty.

Mbi çfarë ta ndërtoj jetën time? Ku janë rrënjët e mia? Cili është themeli im i palëkundur? Çfarë do të qëndrojë, kur gjithçka tjetër të lëkundet?

Njëra nga gjërat më të pasigurta është jeta në tokë. “Në qoftë se era i kalon sipër, ai nuk është më dhe vendi i tij nuk njihet më.” Kështu këndon Davidi në psalmin 103:16. Jeta është si një shkullm ere. Unë nuk e di nëse e nesërmja do të jetë e imja.

Megjithatë, shpresa është e palëkundur. Jezusi garanton Parajsën. Ai ka përgatitur një vend për çdo mëkatar të vetëm që beson tek ai. Nuk e di se si do të jenë rrugët e mia në këtë jetë. Por di se ku do të jetë fundi.

Në këtë anë të përjetësisë unë jam në një udhëtim. Shtëpia ime këtu poshtë është vetëm një vendbanim i përkohshëm i udhëtimit. Unë jam një pelegrin që ngutet të shkojë përpara. E çdo mbrëmje lë pas një ditë të këtij udhëtimi.

Nëse udhëtimi zgjat me vite, rreziku i mërzisë është i madh. Shfaqet lodhja. Vështirësitë gjatë udhëtimit rrisin dëshirën për t'u qetesuar.

Mos e bëj!

Trego zell deri në fund, për të siguruar shpresën tëndë! Mos u dorëzo! Prit me padurim ditën kur do të ecësh përmes portave të ndritshme në Jeruzalemin e Ri. Jezusi do të të takojë aty. Ai do të të çojë përpara Perëndisë tënd. Ajo ditë do të vijë së shpejti!

6 Mars

“Sa për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe koha e nisjes sime arriti.”

2 e Timoteut 4:6

Është edukative të ecësh në varreza. “Ditët e viteve tona shkojnë deri në shtatëdhjetë vjet dhe për më të fortët në tetëdhjetë...” Në të njëjtën kohë, njeriu pyet veten se sa janë ata që duhet të largohen nga kjo jetë para se të arrijnë atë moshë.

Atëherë lind pyetja: Po unë kur do të largohem? Është mirë të jem gati. Koha e largimit tim mund të jetë më afër se sa mendoj.

Çfarë do të thotë të jesh gati?

Do të thotë të kesh një marrëdhënie të drejtë me Zotin dhe me njerëzit.

Po ti, a ke një marrëdhënie të drejtë me Zotin? A ka hije mes tij dhe teje?

Mëkati i falur nuk është hije. As dobësia dhe brishtësia. Por, nëse jeton me mëkate të pafalura, duhet t'i rrëfesh ato. Duhet t'i japësh fund mosmarrëveshjes tënde me Zotin. Duhet t'i dorëzohesh atëherë kur Fryma të thërret përpara fytyrës së tij, në pendesë dhe duke ndrequr mënyrën tënde të jetesës.

A ke një marrëdhënie të drejtë me njerëzit? Ka ndonjë që ti nuk e ke falur? Ka ndonjë tjetër me të cilët duhet të bësh paqe përpara se të largohesh?

S'duhet të harrosh se sa shpejt mund të vijë ikja jote.

Lum ti që ke një marrëdhënie të drejtë me Zotin dhe njerëzit e tjerë. Mesa mund të shohësh, ti e di se s'ka asgjë që duhet të rregullosh përpara se të ikësh. Ti je gati. Jezusi mund të vijë e të të marrë kur të dojë. Ti mund t'i shtrish gjithë gëzimin duart drejt tij, sepse do të shkosh në vendin ku zemra jote ka qenë për shumë vjet. Tani do të marrësh në zotërim shtëpinë që ai ka bërë gati për ty.

Vdekja nuk është gjëja më e keqe për një të krishterë. Jezusi e mori fshikullimin e vdekjes, duke e kaluar atë. Ai e ktheu vdekjen në një udhëtim për t'u kthyer në shtëpi.

Çfarë është ajo gjë për të cilën ti duhet të ikësh?

Janë festimet e dasmës qiellore. Jeta që ti jeton sot duhet të jetë nën dritën e kësaj dasme, pasi një gjë është e sigurtë: kjo ditë do të të sjellë gjithnjë e më afër objektivit, nëse je një nga ata që janë gati të takohen me Zotin.

7 Mars

“I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin.”

Efesianëve 1:3

Shumë të krishterë janë më të zënë me bekimet tokësore se sa me ato qiellore. Mendo se sa shumë prej lutjeve tona janë për jetën këtu në tokë.

Nuk është gabim t'i lutesh Zotit për bukën e përditshme. Vetë Jezusi na ka mësuar ta bëjmë këtë. Ai gjithashtu ka thënë se e di se çfarë kemi nevojë dhe se kujdeset për ne.

Megjithatë, bekimi që Perëndia u jep fëmijëve të tij është para së gjithash bekimi frymëror i mbretërive qiellore. Po, shpesh Zoti kthen prapa diçka nga bekimet tokësore, për të hapur kështu vend për bekimet qiellore në mendjen dhe zemrën tonë.

Zoti ka pamjen e plotë gjithëpërfshirëse. Ai e sheh se sa lehtë kapemi pas gjithçkaje që kjo botë ka për të ofruar. Ai e di se sa e natyrshme është për një njeri që jeton në bollëk, të rrijë i qetë me mendimin se ka mjaftueshëm për shumë vite. Ndaj, Perëndia na paralajmëron se jeta është e shkurtër. Ti duhet të jesh gati të largohesh. Pasuria nuk zgjat përjetë.

Zoti nuk të jep atë çfarë kërkon, nëse ti dëshiron një jetë ku dielli të shkëlqejë gjithmonë. Ajo i përket përjetësisë. Këtu në tokë, frytet e Frymës nuk piqen thjesht nga dielli dhe gëzimi i kulluar. Nëse ngopesh me atë që ofron kjo botë, zemra jote ftohet kundrejt bekimeve shpirtërore të mbretërisë së qiellit.

Ja, pse Zoti të udhëheq përmes jetës, që ti të jesh i etur dhe i uritur për drejtësinë e tij. Atëherë, ti bëhesh i aftë të marrësh bekimet e tij frymërore.

Zoti dëshiron që pasuritë që ke në Jezusin të jenë thesari yt më i madh dhe i vetëm. Nëse do të qe kështu, ti do të ishe i lumtur edhe në tokë. Këtu poshtë ka vetëm një gjë të mirë që s'duhet ta humbasësh kurrë. Është Jezusi dhe gjithçka Ai është për ty.

Thesari që ke në të, nuk e humbet kurrë vlerën. Sa më shumë ta kundrosh, aq më i çmuar ai do të bëhet për ty. Ai i bën gjërat tokësore të duken të zbehta. Ai ta kënaq zemrën, aq sa ti të thuash: “I bekuar qoftë Perëndia që më bekoji në mbretërinë e qiellit, me çdo bekim të mundshëm qiellor në Krishtin.”

8 Mars

“Në të vërtetë ti je një Perëndi që fshihesh, o Perëndi i Izraelit, o Shpëtimtar.”

Isaia 45:15

Kur Perëndia të shpie në vuajtje e mundime, ti e ke të vështirë ta kuptosh qëllimin e tij. Në errësirën e brerjes së ndërgjegjies mund të të duket sikur Zoti të ka lënë. Mund të bërtasësh e të lutesh pa marrë asnjë përgjigje.

Dëgjo se ç’thotë fjala e Zotit: Perëndia e ka fshehur veten prej teje, por kjo nuk do të thotë se Ai të ka lënë. Ti s’mund ta shohësh, por ai është me ty. S’mund ta dërgosh, por ai dëgjon çdo psherëtimë tënden.

Perëndia e ka fshehur veten. Ai është sjellë kështu në mënyrë që të të shpëtojë. Zoti i shpie fëmijët e tij në rrugë ku mund të duket sikur ai vetë është larguar. Ai e bën këtë në mënyrë që të krijojë një mall të thellë për të në zemrat e tyre.

Zoti do të të përqafojë. Por ti je një fëmijë i çuditshëm. Ti do ta lejoje të të shpëtonte vetëm kur të ishte në ankth. Kjo është arsyeja pse Zoti fshihet prej teje për një farë kohe.

Kur Zoti fshihet prej teje, ti je nën dorën e tij disiplinuese. Është e vështirë të jesh aty, por në të njëjtën kohë është edhe bekim. Perëndia të disiplinon që të të tërheqë drejt vetes. Ai e lë errësirën të të mbulojë që të të shpjerë në dritën e tij të mrekullueshme.

Më vonë do ta kuptosh këtë. Duke u fshehur prej teje, Zoti të solli një bekim të ri kur t’u shfaq sërish. Ti s’kishe asgjë. Ishe pafundësisht i varfër. Mirëpo më pas, Perëndia erdhi si shpëtimtar. Atëherë sytë e tu u hapën e ti pe se edhe pse ishte i fshehur prej teje, Ai të rrethoi përpara dhe prapa.

Jezusi u braktis nga Zoti. Ai u braktis në vendin tënd. Nëse je një mëkatar i pashpresë që në ankth je ngjitur pas tij, s’ke për të bërtitur kurrë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” Këtë e bëri Jezusi në vendin tënd.

Ndaj, duhet të dish se kur Perëndia fshihet prej teje për një farë kohe, kjo ndodh që të të shpëtojë. Zoti vjen tek ty me tërë pasurinë e hirit të tij. Mund të ndodhë që të humbasësh diçka në tokë, por së brendshmi nuk ka për të ndodhur. Shpëtimtari yt i përdor ditët e vështira të jetës tënde për të të udhëhequr drejt parajsës. Ajo ditë është përpara teje - dita kur ti do të takosh Zotin e do t’i thuash: Mbreti dhe Perëndia im!

“... ne e kumtuam ...”

Kolosianëve 1:28

Pali dhe bashkëpunëtorët e tij e dinin se në thelb gjithçka ka të bëjë vetëm me një gjë, të predikonin Jezusin. Kjo është arsyeja pse ata e portretizuan atë si të kryqëzuar përpara syve të auditorit.

Kohët kanë ndryshuar që atëherë, por ndihma është e njëjtë. Edhe ti duhet ta kthesh vëmendjen drejt Jezusit. S'ka fatkeqësi më të madhe se sa të mos i kesh sytë drejt Tij.

S'mund të shohësh Jezusin pa parë dikë që ndalon përballë teje.

Ka të ngjarë që të tjerët të jenë lodhur, por Ai jo. Ai të dëgjon dhe dëshira e tij më e madhe është që ti ta lejosh të marrë pjesë në vuajtjet e tua.

Jezusi nuk ndërhyt gjithmonë në mënyrën që ti do të dëshiroje që Ai ta bënte. Ti do të triumfosh e të kesh fuqi, ndërkohë që Jezusi të jep shumë hir. Ai e bën një gjë të tillë, sepse e di çfarë të nevojitet më shumë. E di se edhe sikur të bëhesh i krishteri që dëshiron të jesh, përsëri do të humbasësh pa gjakun e tij pastrues.

Nevoja më e madhe që unë dhe ti kemi është të pastrohemi nga të gjitha mëkatet tona. Kjo mund të ndodhë vetëm përmes gjakut të Jezusit.

Fakti se ai dha gjakun për ne, do të thotë se ai dha jetën e tij me qëllim që ne të shpëtojmë nga zemërimi dhe gjykimi i Zotit. Ai i mbarti mëkatet tona me të gjithë tmerrin e tyre të frikshëm. Fjala e Zotit thotë se Jezusi u bë vetë mëkat.

Mëkati që provoi nuk ishte i tij. Zoti e vendosi mëkatin tënd mbi Birin e Tij. Si Qengji i flijuar, Biri i mbarti ato nën gjykimin e Zotit dhe Zoti e lejoi Jezusin të marrë pasojat e mëkateve tona. Ja, pse vdekja ishte aq e hidhur për të. Gjithsesi, Jezusi nuk u përpoq ta shmangte atë. Ai e çoi luftën deri në fund, në mënyrë të atillë që më në fund të thoshte: “U krye”.

Ne e kumtuam, tha Pali. Ai e kish njohur vetë Jezusin dhe kishte ndryshuar gjithçka. Besimi në Zotin e kryqëzuar dhe të ringjallur e bëri hirin që ta përmbyste gjithë jetën e tij. Është po njëjllë edhe për ty. Fjala e kryqit është fuqia e Zotit për shpëtim sot e përgjithmonë. Është një ndihmë në çdo mundim, vuajtje, rrezik e tundim, ende edhe sot.

“Sepse juve ju është dhënë hiri për hir të Krishtit, jo vetëm që të besoni në të, por edhe të vuani për të.”

Filipianëve 1:29

Ekziston një ndryshim midis besimit vetjak dhe besimit që na është dhënë.

Besimi vetjak është fryt i një vendimi. Është një çështje vullneti dhe intelekti. Është një besim i ftohtë dhe i vdekur. E kësisoj, pa fryte. Bota dhe nxitja e diskutimit e ndjekin atë pas - jo perëndishmëria dhe një jetë e shenjtë.

Shumica e njerëzve me një besim të tillë i thonë lamtumirë kishave dhe vendeve të adhurimit, herët a vonë. Pak prej tyre qëndrojnë gjatë gjithë jetës. Tmërri për ta do të jetë akoma dhe më i madh. Imagjino të kalosh pranun drejt përjetësisë dhe vetëm përpara gjyqit të Zotit të kuptosh se nuk ke një besim shpëtues.

Besimi i dhënë është besimi që jep Jezusi. Ai nuk vjen falë aftësisë dhe fuqisë njerëzore. Fryma e Zotit e krijon atë në zemër, atëherë kur dëgohet fjala e Zotit.

Fryma e Shenjtë e shmang kontrollin njerëzor. Kur dhe ku dëshiron, ai arrin ta kryejë veprën e tij në zemrën e një mëkatori të humbur dhe krijon besimin tek Jezusi.

Ky është hiri, ashtu siç thotë fjala e Zotit. Askush s’e meriton atë.

Ashtu, siç Zoti na jep besimin si dhuratë, po kështu na jep edhe vuajtjet. Natyra jonë e vjetër nuk mund ta kuptojë që Zoti na i dha. Mirëpo, natyra e re e di se çdo gjë me të cilën unë përballem vjen nga Zoti, edhe ajo që është e vështirë, e rëndë dhe e errët.

Përmes vuajtjeve për hir të Jezusit, ti ke një marrëdhënie me të që ndryshe s’kishe për ta patur. Jezusi e ndau dhimbjen e vet me ne.

Ne s’mund të shpëtohem vetë. Vetëm Jezusi mund ta bëjë këtë. Por ne duhet të sjellim edhe të tjerët në pasurinë e hirit. Kjo nuk mund të ndodhë pa sakrificë. Zoti i ka vendosur ato mbi ne teksa na thërret me dëshirë të ndjekim gjurmët e tij.

Ai na ka dhënë besimin me anë të hirit. Falë hirit ai na bëri edhe ne ndjekësit e tij. E Zoti na e jep këtë për të na mbajtur në një besim të gjallë e të vërtetë. Ai nuk na e jep që të jetojmë me egoizëm, por që ta lejojmë atë të ketë kontroll mbi ne.

“sepse në atë ju u bëtë të pasur në të gjitha ...”

1 e Korintasve 1:5

A s'ka shumë trishtim në jetën tënde të krishterë që lidhet me faktin se ti nuk i sheh pasuritë që ke në Jezusin?

Ti e sheh veten 10 herë për çdo herë që sheh Jezusin. Vazhdimisht të duhet të pranosh se ti dhe krishterimi yt nuk jeni ashtu siç duhet të ishit. Së jashtmi, ti dukesh mirë. Po së brendshmi ndihesh keq. Pse vallë ka kaq pak ndjeshmëri për shpëtimin e shpirttrave? Pse është kaq i dobët besimi yt kur fryjnë shtrëngatat e telasheve? Si mund të jesh kaq i pakujdesshëm, kur e di se jeta në tokë është kaq e shkurtër? Pse ferri nuk të tmerron më shumë se sa duhet? Pse vallë nuk sheh përpara për të shkuar në Parajsë?

A e ke menduar se ky shqetësim bazohet në faktin se ti je shumë pak i kënaqur me atë që zotëron në Jezusin? Pavarësisht se sa shumë përpiqesh, kjo s'ka për të ndryshuar kurrë. Nëse je një i krishterë i sinqertë, ti s'ke për të qenë kurrë i kënaqur me asgjë në veten tënde.

Ndaj, ti duhet t'i drejtohesh Jezusit menjëherë. Ai dëshiron që të të zbulojë pasuritë e tij për zemrën tënde. Me Jezusin ti arrin të gjesh pasuri pafund. Ai është vërtet i pasur në çdo gjë. Dashuria e tij shkon përtej të gjitha ideve tona. Pastërtia e tij hyjnore është aq e lavdishme sa ti mund t'i përulesh në gjunjë. Durimi e këmbëngulja e tij ndaj teje nuk janë pakësuar pavarësisht se ndjen sikur je i mohuar.

S'duhet të dyshosh për pasuritë e Jezusit! Oh, sikur Zoti të t'i hapte sytë! Atëherë do të shihje se ti ke një hise në gjithçka që është Jezusi. Kështu është zemra e tij: Ai nuk mund të mbajë asgjë për vete. Është e vërtetë që ti je i varfër, po kjo s'ka rëndësi kur në të njëjtën kohë, përmes besimit ti ke një hise në të gjitha pasuritë e tij.

Të gjithë fëmijët e Zotit janë të varfër në vetvete, por pafundësisht të pasur në Jezusin. E ata janë të pasur në të gjitha. Kur fjala e Zotit thotë “në të gjitha”, ajo nënkupton vërtet çdo gjë. E kjo sepse Jezusi të ka marrë ty në të gjitha pasuritë e tij. Ato janë vërtet të tuat. Sepse ti në të, je i pasur në të gjitha.

12 Mars

“Ja, unë të kam rafinuar, por jo si argjendi; të kam provuar në poçen e pikëllimit. Për hir të vetvetes, për hir të vetvetes e bëj këtë ...”

Isaia 48:10-11

Perëndia dëshiron që jeta jonë të pastrohet nga skorja. Ky është një proces i vështirë. Skorja nënkupton gjithçka që dëshiron ta mbajë vetë kontrollin. Dhe gjëra të tilla ka boll. Natyra jonë e vjetër dëshiron të jetë në qendër.

Njeriu egoist nuk pajtohet me besimin, që i jep Jezusit gjithë nderimin dhe kërkon të lartësojë vetëm atë. Kjo është arsyeja pse bëhet luftë. Fryma lufton kundër mishit si natyrë e vjetër, dhe mishi si natyrë e vjetër lufton kundër Frymës.

Në këtë luftë, Zoti s'të ka lënë vetëm. Ai të ndihmon. Dhe e bën këtë duke të shpënë në poçen e pikëllimit. Aty skorja do të veçohet e do të nxirret jashtë.

Shumë të krishterë janë shpënë në një marrëdhënie të re me Jezusin, kur vuajtjet u kanë rënë mbi supë. Ata kanë parë se sa e ndryshueshme dhe e shkatërrueshme është gjithçka. E sesi lumturia tokësore e një njeriu mund të ndryshojë sa hap e byll sytë.

Vuajtja na zgjon. Ne përballemi me të vërtetën. Jemi si një mjegull që shfaqet për pak kohë dhe më pas zhduket. Gjithçka që posedojmë, e kemi thjesht si hua.

Arroganca dhe vetëbesimi zhduken kur shkrihemi në poçen e pikëllimit. E ne kuptojmë se sa pak jemi në gjendje të bëjmë. Ne jemi asgjë nëse Zoti nuk na jep gjithçka.

Po. Zoti e di çfarë bën kur i shpie fëmijët e tij në poçen e pikëllimit. Ai do të na pyesë për vlerat e vërteta që as fatkeqësia, as sëmundja, madje as vdekja nuk mund t'i japin fund.

Gjithsesi, ai nuk ia arrin gjithmonë qëllimit. Ka plot gjëra që nuk shkojnë sipas mënyrës së Zotit në jetën tonë.

Çfarë bën Zoti atëherë?

A na refuzon? A na dënon? A thotë se ne jemi të padobishëm? Jo, ai ndërhyr për hir të tij. Gjithçka është e mrekullueshme me Zotin. Por a ka ndonjë gjë më të mrekullueshme se hiri i Perëndisë? Ai nuk e ka bazën tek ne, por vetëm tek ai.

Ai na shpëton ne që jemi të varfër, të padenjë dhe të pasuksesshëm, kur gjejmë strehë të Jezusi. Ai e bën këtë për hir të tij.

“Sepse ai që nuk e kurseu Birin e vet, por e dha për të gjithë ne, qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjëra bashkë me të?”

Romakëve 8:32

Të gjitha gjërat e Jezusit!

Mbahu fort te kjo, ti fëmijë i Zotit, që nuk mund të kuptosh pse Zoti nuk ka ndërhyrë. E pe rrezikun dhe i kërkove ndihmë Zotit, por Ai s’e parandaloi aksidentin. Duket sikur Zoti mbeti pasiv.

Tani ti je i zhgënjyer dhe i shkurajuar.

Zoti nuk hesht. Ai që nuk kurseu pasurinë e tij më të çmuar, ai gjithashtu të jep të gjitha gjërat së bashku me Jezusin.

Por a kam unë vallë gjithçka me Jezusin nëse humbas gruan, shëndetin, punën apo shtëpinë?

Po, ti ke gjithçka! Kjo është pika fikse për një fëmijë të Perëndisë, që Perëndia gjithmonë dhe në çdo rrethanë të jep të gjitha gjërat së bashku me Jezusin. Kështu është edhe kur të disiplinon. Dhe Zoti disiplinon ashpër. Kështu thotë Fjala e tij. Por Perëndia kurrë nuk ta heq Jezusin dhe bekimin që gjendet në të. Nuk mund të kalosh asnjë vështirësi, në të cilën nuk mund të thuash me gëzim: Edhe tani i kam të gjitha gjërat në Jezusin.

Ti duhet të mësosh që t’ia nënshtrosh mendimet e tua bindjes ndaj fjalës së Zotit. Arsyeja jote nuk duhet të vendosë kufij. Mesazhi duhet të hyjë në zemrën tënde dhe besimi mund të rrokë atë që mendja jote nuk mundet ta kuptojë.

Zoti nuk është i paarsyeshëm. Nëse dha Birin e Tij të çmuar, ai do të të japë edhe çdo gjë tjetër.

Që i merr të gjitha bashkë me Jezusin do të thotë që kjo është për të mirën tënde të përjetshme. Zoti ka në mendje shpëtimin e shpirtit tënd më tepër se çdo gjë tjetër. A je ti vallë mirënjohës për të?

Një ditë do të shohësh gjithçka në një dritë të shpërftyruar. Atëherë nuk do të kesh më dyshime. Përkundrazi! Do të jetë shumë e qartë për ty se Perëndia të dha çdo ditë të gjitha gjërat në Jezu Krishtin.

14 Mars

“Do të ngazëllojë tërë ditën me emrin tënd dhe do të gëzohet shumë në drejtësinë tënde.”

Psalmi 89:16

Të gëzohesh gjatë gjithë ditës nuk do të thotë të jesh i suksesshëm gjatë gjithë kohës. Herë pas here Zoti i udhëheq fëmijët e tij nëpër luginën e lotëve. Është e vështirë nëse të duhet të shkosh në atë rrugë. Por Perëndia të ka dhënë një mjet për ta kaluar sproven. Është kënga e lavdërimit.

Ti nuk mund ta lavdërosh veten sepse e përballon mirë jetën. Por ti mund të lavdërosh Zotin. E këtë mund ta bësh si ditën ashtu edhe natën. Zoti është gjithmonë i njëjtë. Ai qëndron si një shkëmb i pandryshueshëm dhe i përjetshëm në mes të detit të trazuar të kohës.

Ti gjithashtu mund të gëzohesh gjatë gjithë ditës. Ka edhe diçka tek ti që nuk mund të ndryshohet, nëse beson tek Jezusi. Është drejtësia që ai të ka dhënë në mënyrë të pamerituar me anë të hirit. Nuk është një drejtësi që ai e ka prodhuar në jetën tënde. Jo, Jezusi e fitoi kur jetoj nën ligj.

Për shkak të ringjalljes së Jezusit, Perëndia pranoi të drejtën e tij të padiskutueshme për jetë. Dhe është kjo e drejtë që i jepet kujtdo që beson. Askush dhe asgjë nuk mund ta lëkundë, nëse strehohesh te Jezusi.

Ti nuk lartohesh falë drejtësisë tënde. Nëse do të qe kështu, ti do të gjendeshe përjetësisht jashtë jetës përpara se të përballesh me Atin. Ti lartohesh falë drejtësisë së Jezusit. Zoti e miratoi këtë gjë njëherë e përgjithmonë. Kjo është arsyeja pse çdokush që vesh drejtësinë e Perëndisë lartësohet.

Jeta në tokë kalon përmes shtigjeve të ngushta dhe të errëta. Ato shkaktohen prej nesh dhe prej shumë rrethanave që nuk i kontrollojmë. Zoti shpesh vendos mbi ty dorën e tij disiplinuese. Është e lehtë, atëherë, të mendosh se Zoti s'është më si më parë. Por ti s'duhet të kapesësh pas këtij tundimi. Përkundrazi, duhet t'i drejtohesh asaj që nuk zhduket kurrë: drejtësisë së Jezusit.

Atëherë mendja akordohet për të lavdëruar. Imajino vetëm se ke një shpëtimtar i cili të shpëtoi plotësisht! Zemra e tij s'ka ndryshuar. Ai s'e ka marrë mbrapsht dhuratën. Ai përsëri gëzon të shikojë se shpëtimi i tij është bërë pasuria e jetës tënde. Kjo është arsyeja pse ti ngazëllesh përgjatë gjithë ditës.

“... Kini kujdes dhe ruhuni nga kopracia ...”

Luka 12:15

Jezusi flet për të gjitha llojet e lakmisë. E në të vërtetë ekzistojnë shumë lloje lakmish. Pas çdonjëres prej tyre fshihet idhujtaria. Lakmia e lidh shpirtin me gjërat tokësore. Kjo është arsyeja pse mendimet rrotullohen e rrotullohen aty vazhdimisht.

Lakmia nuk është vetëm një rrezik për të pasurit. Të paktë janë të krishterët që nuk infektohen nga “sëmundja-dua-më-shumë”.

Mund të jenë krejt të ndryshme gjërat që dikush dëshiron të ketë më shumë. Interesat nuk janë të njëjta. Materializmi, mania për të grumbulluar sa më shumë dhe interesat kulturore shkojnë dorë për dorë.

Për djallin është dytësore ajo që ti zgjedh. Ai është i kënaqur nëse mendimet e tua vërtiten rreth gjërave tokësore. Ai dëshiron të të bëjë rob të dëshirës për të marrë gjithnjë e më shumë, për të vazhduar kështu në mënyrë të qëndrueshme e për t'u bërë vazhdimisht më i aftë.

Satani e di se nëse ia del mbanë ta bëjë një gjë të tillë, Perëndia dhe ajo që ka të bëjë me mbretërinë e Perëndisë do të dëbohet nga jeta jote. Leximi i Biblës dhe lutja do të bëhen një detyrë e dhimbshme. Dëshira për të dëgjuar fjalën e Perëndisë do të zhduket. Mendja do të pushtohet nga diçka tjetër.

Jini vigjilentë, thotë Jezusi. Ai e njuh shpirtin tonë shumë më mirë se ne vetë. Jezusi e di se Tunduesi nuk erdhi vetëm tek ai. Jo, ai vjen edhe tek ne në shumë mënyra.

Njeriu lakmitar shpesh është i admiruar nga të tjerët, pasi ai flet për punë të vështira, largpamësi, aftësi dhe interesa të shumta.

Gjithsesi, Zoti i vlerëson gjërat në mënyrë të ndryshme. Ai sheh përtej fasadës. E di se lakmitarët e vendosin jetën shpirtërore në një dietë urie, e cila përfundon me faktin se jeta e Zotit fillon të vdesë dalëngadalë. Kështu ka ndodhur me shumicën e të krishterëve. Nuk ishin mëkatet e rënda e të dukshme që e mbytën jetën e tyre shpirtërore. Ishte lakmia.

Lakmia merr fund natën kur shkon në shtrat për herë të fundit. Pastaj Zoti kërkon kthimin e shpirtit tënd. Por atëherë është tepër vonë për t'u penduar. Jezusi do të të quajë të marrë atë natë. Ajo natë mund të vijë më herët nga sa mendon. Prandaj ti ke çdo arsye për të kërkuar shpirtin tënd përpara fytyrës së Zotit. Mos harro që Jezusi e dëgjon lutjen. Nëse strehohesh tek ai, ai do të të ndihmojë në luftën kundër lakmisë. Ai do ta fshijë këtë mëkat dhe do të të çojë përpara në rrugën e jetës.

“Ki shpresë të patundur tek Zoti dhe ndiq rrugën tij, dhe ai do të të lartojë me qëllim që ti të trashëgosh tokën ...”

Psalmi 37:34

Rruga e Perëndisë herë pas here mund të duket e çuditshme. Bekimi i Zotit e pason, por jo gjithmonë duket kështu. Është rruga e dritës dhe rruga e së vërtetës dhe kushton ta ndjekësh në botën e errësirës. Shumica e njerëzve udhëhiqen nga shpirti i kohës dhe është një tundim i vazhdueshëm për një të krishterë që të dorëzohet dhe të veprojë si gjithë të tjerët.

Ti duhet të qëndrosh në rrugën e Zotit. Edhe pse mund të jetë e errët dhe e panjohur, megjithatë është ajo që të çon te qëllimi. Ç'përfitim ka kur rruga është e lehtë dhe e gjerë, nëse përfundon në humbje?

Nëse ecën në rrugën e Zotit, ti ke një privilegj që nuk ekziston në asnjë rrugë tjetër. Ti mund të presësh për Zotin dhe nuk do ta bësh këtë më kot. Koha e pritjes mund të duket e gjatë, por Zoti vjen me ndihmën e tij.

Ndoshta mund të njohësh edhe të krishterë të vërtetë që kanë kaluar mirë në jetë. Atyre iu desh të shkonin përmes shumë luftrash dhe vështirësish. Por, në çdo rrethanë, ata mbetën në rrugën e Zotit.

Ec edhe ti gjurmët e tyre. Çdo rrugë tjetër të shpie në zhgënjim dhe telashe. Kur përballësh me telashe dhe shqetësime në rrugën e Zotit, është një pasuri e jashtëzakonshme të jesh në gjendje të thuash, se je i bindur se je aty ku Zoti dëshiron që të jesh. Ti nuk e ke marrë jetën në duart e tua.

Do të vijë dita kur Zoti do të të lartojë. Mos u nxito në padurim e sipër dhe të lartosh veten. Thirrja e Zotit për ty është të qëndrosh në rrugën e tij. Ti nuk duhet të shqetësohesh për pjesën tjetër. Perëndia ndërhyt shpesh edhe në kohën e tanishme. Ai mund të të japë bekime të shumëllojshme me bollëk. Po, ai mund të të përgatisë edhe një tryezë përpara teje në prani të armiqve të tu.

Ndodh që Perëndia i çon fëmijët e tij të provojnë të njëjtat vuajtje që provoi Jezusi. Sipas mendimit të njerëzve, Jezusi u zhvesh nga gjithçka. Madje iu desh të hiqte dorë nga vetë jeta. Megjithatë, e vërteta është se ai mbeti në rrugën e Zotit. “Prandaj do t'i jap pjesën e tij midis të mëdhenjve...” (Isaia 53:12)

Kur të larton Zoti, ti do të trashëgosh edhe atë që nuk e ke merituar. Jezusi fitoi mbretërinë që ti duhet të pushtosh. Qëndro në rrugën e tij, në mënyrë që të mund të ta japësh edhe ty.

“Atë që po bëj unë, ti tani nuk e kupton, por do ta kuptosh mbas kësaj.”

Gjoni 13:7

Ti nuk kupton një pjesë të madhe të gjërave që është duke bërë Jezusi. Por Ai tha se një ditë ti do të kuptosh.

Pjetri u mërzit kur pa që Jezusi e bëri veten skllav të tij. Ai nuk donte që Jezusi të ndërmerre detyra poshtëruese. Ai donte që Jezusi të ngrihej në lavdi.

Mirëpo, Jezusi nuk vjen tek ne me madhështi, fuqi dhe nder. Ai është gjithmonë ai që i përulet të mjerit.

Ne s’e kuptojmë atë kur diçka shkon kundër nesh. I lutemi Zotit për ndihmë, por, në dukje, s’ndodh asgjë. E ne bëhemi gjithnjë e më shumë të pafuqishëm dhe të pashpresë.

Ndërkohë që Jezusi përulet përpara shpirtit tënd të trishtë e të trazuar, ti nuk e kupton se është hiri ai që do të të sjellë shërim. Ti mendon se ndihma e Jezusit duhet të vijë në formën e çlirimit nga shqetësimi. Ti nuk je i kënaqur me asgjë tjetër.

Megjithatë, ajo që ti nuk je do të bëhesh. Do të vijë një ditë kur Jezusi do të të hapë sytë për faktin se gjëja më e rëndësishme është hiri i tij. Është më e rëndësishme se çdo gjë tjetër, që ti prapa dhe përpara, nga të gjitha anët të jesh i rrethuar prej Zotit.

Kur Pjetri filloi të ndjente se Jezusi bëri diçka të madhe për të, ai nuk mund të ngopej. Ja pse Jezusit i duhej t’i thoshte se ai tashmë e kishte marrë atë që i duhej. Ai ishte i pastër tashmë.

Kështu është edhe me ty që ke shijuar hirin e Perëndisë. Ti dëshiron rreke hiri. Jezusi të tha: “Ti tashmë e ke marrë atë për të cilën je lutur.”

Jezusi nuk e jep me kursim hirin e tij. Ai e mbush me hir njeriun e varfër e të përvojatur. Kur ti i përket atij, ti qëndron në hirin e tij.

Kur kjo e vërtetë të bëhet reale dhe madhështore për ty, nuk do të jetë e vështirë të lejosh që Jezusi të kontrollojë gjithçka tjetër. Gjërat shkojnë ashtu si do ai, nëse qëndron në hirin e tij. Atëherë ti je plotësisht i pastër. Nuk të mungon asgjë. Po, në mes të çdo shqetësimi, ti ke me bollëk.

“Prandaj ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryeprift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.”

Hebrenjve 2:17

Jezusi është kryeprifti.

Ai hyri mes teje dhe Zotit. Kësisoj, u godit nga rrufeja e zemërimit të Zotit e kur Ai kërkoi pagesë për mëkatet e tua, Jezusit iu desh të paguante. Ai doli përpara dhe mori pagën e mëkatit.

Jezusi e shlyeu mëkatin tonë si kryeprift. Ai mori mbi vete të gjitha pasojat e shumë mëkateve në jetën tonë. Jo vetëm që Jezusi e mbajti mëkatin, por ai u bë mëkat. E mori mbi vete, sa që u bë plotësisht një me të.

Çfarë neverie dhe urrejtjeje duhet të ketë ndjerë Jezusi kur mëkati i gjithë botës me gjithë shëmtinë e tij e ndryshoi atë që ishte i pastër!

Megjithatë, qengji flijues i Perëndisë nuk u tërhoq. Ai është kryeprifti që gjithmonë shfaqet para Perëndisë me ty. Si kryeprift ai është i mëshirshëm. Ai i di të gjitha mëkatet dhe dobësitë e tua. E di që ke dështuar dhe je rrëzuar; megjithatë ende dashuria e tij derdhet rrëke drejt teje.

Jezusi e ndjen shqetësimin tënd si të tijin. Kur Pjetri e mohoi Jezusin në oborrin e kryepriftit, pa një shikim që e bëri të dilte jashtë dhe të qante.

Kështu është Jezusi. Ai vjen tek ti edhe kur e ke zhgënjyer. Mohimi yt nuk mund ta shuajë dashurinë e tij. Mëkati yt nuk ka qenë në gjendje ta ndalojë Jezusin në rrugën e tij për në Golgota. I detyruar nga dhembshuria hyjnore ai shkoi deri në vendin e flijimit, për të paguar të gjitha mëkatet e tua.

Jezusi është besnik. Ti mund ta besosh atë. Sot ai është krejtësisht siç ishte atëherë kur përjetoi rrugën e vuajtjeve. Jezusi të bashkoi ty me Zotin. Ai ka pushtuar Zotin dhe të ka pushtuar edhe ty. E qëndron i tillë në jetë të jetëve.

“Krishti është i njëjtë dje, sot e përjetë.”

Hebrenjve 13:8

Si ishte vallë Jezusi dje?

Në lidhje me këtë pyetje ne jemi të prirur ta drejtojmë vëmendjen në përjetimin tonë të Jezusit. A e përjetova unë praninë dhe ndihmën e Jezusit dje?

Mund të ndodhë që ti të kesh marrë një provë të veçantë që Jezusi është i gjallë dhe kujdeset për ty. Është një inkurajim, pra, të mendosh për faktin se ai është i njëjti sot. Megjithatë, është gjithashtu e mundur që dje ishte një nga ditët e zakonshme të javës së jetës tënde. E ndaj ti nuk mendon se fakti që Jezusi do të jetë i njëjti sot të ndihmon kushedi se çfarë.

Pra, nuk duhet të mendosh, para së gjithash, për përvojat e tua. Ato mund të ndryshojnë. Ti nuk mund të marrësh ndonjë ndihmë të qëndrueshme nëpërmjet tyre.

Jo, kthehu tek fjala e Zotit.

Në atë kohë ai ishte pikërisht siç thotë fjala e Zotit. Asnjë fjalë e vetme e Jezusit apo për Jezusin nuk është hedhur poshtë dje. Gjithçka që shkruhet për të ishte e vërtetë. Kështu është edhe sot. Jezusi nuk ka ndryshuar.

Nëse mendon për përjetësinë, do të kuptosh se siç ishte Jezusi kur eci këtu poshtë, kështu do të jetë përgjithmonë. Nëse ky mendim zë vend në zemrën tënde, do të mbushesh me një lumturi të thellë dhe të paqtë. Ti ke gjetur Jezusin, i cili është gjithmonë i njëjti, në një botë ku gjithçka ndryshon dhe tjetërsohet.

Atëherë e ardhmja nuk është më e pasigurtë. Jezusi të shoqëron drejt saj. Ai s'do të të lërë kurrë vetëm. Do të jetë gjithmonë me ty. Do t'i mbulojë mëkatet e tua me gjakun e tij, në mënyrë që ato të mos të të dënojnë. Problemet dhe vështirësitë të cilat ai nuk të ndihmon t'i shmangësh, do të të ndihmojë t'i kalosh.

Jezusi ka qenë i tillë deri tani. Është fjala e tij që të siguron për këtë. Ai do të jetë i tillë edhe në të ardhmen. Fjala e Zotit thotë se ai është i njëjti dje, sot dhe përjetë.

“Edhe ai që na themelon neve bashkë me ju në Krishtin dhe na vajosi është Perëndia.”

2 e Korintasve 1:21

A e njeh pyetjen bezdisëse: “A do ta arrij qëllimin?” Ti i ke parë të tjerët të largohen nga besimi i tyre dhe pyet nëse e njëjta gjë do të ndodhë edhe ty. Ti nuk je më i mirë se ata, siç mund ta dish. Ti i njeh, nga përvoja jote, edhe forcat që i larguan ata nga Jezusi.

Ndoshta ti mendon se jeta jote shpirtërore ishte më e fortë më parë. Atëherë ishte më entuziast dhe më i zellshëm se tani. Marrëdhënia jote me Zotin ishte më intensive. Tani ndihesh i rrënuar me një shkujdesje të pakëndshme.

Ç’duhet të bësh vallë?

Duhet të dëgjosh fjalën e shenjtë: “Edhe ai që na themelon neve bashkë me ju në Krishtin... është Perëndia” Nëse do të varej nga unë dhe nga ty, ne kurrë s’do t’ia arrinim qëllimit. Mirëpo Zoti na themelon në Krishtin.

Kur Perëndia na lë të shohim se sa të dobët jemi dhe se sa pak gjëra jemi të zotë të bëjmë, kjo nuk ndodh që të na dëshpërojë. Ne duhet të nxitojmë drejt Jezusit. Aty ne gjejmë gjithçka na nevojitet. Në të ne jemi të pasur në mes të varfërisë dhe nevojave tona.

Zoti na ka vajosur. Ai na ka dhënë Frymën e Shenjtë. Është Fryma që përlëvdon Jezusin në zemrën e një fëmije të Perëndisë. Nëse nuk e sheh më Jezusin si të lavdishëm, duhet të lutesh që sytë e zemrës tënde të hapen. Largohu nga vetja. Rroke fjalën e Zotit. Nuk ka asgjë të mirë tek ty. S’duhet të mendosh vazhdimisht për të gjitha vendimet që s’i materializove kurrë. Përkundrazi, zhytu në premtimet e Zotit.

Ç’bekim nënkupton kjo fjalë! Është Zoti që të lidh me Jezusin. Dhe Zoti është Zot i mrekullive. Ai mund të përdorë gjithçka në jetën tënde për të të lidhur me të, madje edhe gjëra që duken të rënda dhe të vështira.

Ndoshta mund të kuptojmë se kjo fjalë vlen për Palin dhe bashkëpunëtorët e tij më të ngushtë. Por Pali përfshin korintasit e dobët dhe të papjekur. Zoti është Perëndia i hirit. Ai na lidh të gjithëve fort me Birin. Mund të pushojmë në këtë fjalë. Zoti do të na ruajë. Ai do të na udhëheqë përpara. Lëvdar qoftë Ai!

“Është më mirë një copë bukë thatë me paqe se sa një shtëpi plot me kafshë të vrara me grindje.”

Fjalët e Urta 17:1

Shumë njerëz thonë se stuhia e pastron ajrin. Kjo është e vërtetë kur është një ditë vere plot zagushi. Por nuk është e vërtetë kur mendojmë për marrëdhëniet midis njerëzve. Shpërthimet e nxehta të zemërimit nuk rezultojnë në asgjë të mirë.

“Është më mirë një copë bukë thatë me paqe se sa një shtëpi plot me kafshë të vrara me grindje.”

Fjalët fyese mund të depërtojnë në mendjen e personit të cilit i drejtohen. Personi në fjalë do t'i kujtojë për vite me radhë, edhe pse ti mund t'i kesh harruar. Fjalët fyese gërmojnë galeri nëntokësore në marrëdhëniet mes njerëzve dhe një ditë sipërfaqja shembet. Shpesh shkaktojnë më shumë të këqija nga sa mund ta imagjinonte kushdo.

Ka çështje që ne duhet t'i zgjidhim, por biseda duhet të zhvillohet në një frymë të qetë dhe të butë, dhe jo me ndjenjën se i kemi thënë njëri-tjetrit të vërtetën.

Shumë grindje fillojnë nga thashethemet. “Në fjalët e shumta faji nuk mungon”, thotë Zoti tek Fjalët e Urta 10:19. Është e rrezikshme të flasësh shumë për njerëzit që nuk janë të pranishëm. Përpara se ta mendosh atë që po thua, përfundon duke shpifur. Ne u atribuojmë të tjerëve motive që ata nuk i kanë. Marrëdhënia me atë për të cilin flasim ndikohet në mënyrë të pandërgjegjshme. Benzina i shtohet flakës së mosmarrëveshjes. Libri i Fjalëve të Urta na këshillon të heqim dorë nga thashethemet. Është mençuri të pyesësh veten nëse ajo që po thua mund të rezultojë në një mosmarrëveshje. Ti duhet të ndalosh, atëherë, para se të arrish në këtë pikë.

Sa mirë është kur vëllezërit e bëjnë atë në kohë. Kur ka mosmarrëveshje, duhet t'i themi njëri-tjetrit se duhet të ndalemi përpara se të rezultojë në një mosmarrëveshje. Është pasuri e vërtetë, që së bashku mund t'i lutemi Zotit që të na bashkojë në mëkatarët e vegjël në dashurinë dhe hirin e tij dhe të na ndihmojë të mos bëhemi shkaktarë të plagëve të pashërueshme.

Zoti na dhëntë hirin dhe na mësoftë përulësinë, që të ecim së bashku drejt ditës kur do të jemi të bashkuar në korin e përjetshëm të lavdërimit, për nder të Zotit dhe të Qengjit.

“Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Llazarin.”

Gjoni 11:5

Jezusi i do të gjithë. Megjithatë, ka disa për të cilët ai ka një dashuri të veçantë. Midis tyre ishin Llazari, Marta dhe Maria. Dashuria e Jezusit kishte gjetur një vend mes vëllait e motrave. Ata ishin të hapur për fjalën e tij. Gjithçka që tha Jezusi ishte shkruar në zemrat e tyre. Kjo është arsyeja pse ata ishin në dispozicion të tij.

Marta i shërbeu Jezusit duke hapur shtëpinë e saj për të dhe miqtë e tij. Maria i shërbeu duke i derdhur një parfum shumë të shtrenjtë. Llazari ishte dëshmitar i gjallë i fuqisë hyjnore të Jezusit. Kudo që shkonte Llazari, njerëzit e dinin se ai ishte njeriu që Jezusi kishte ringjallur nga të vdekurit.

Sa më shumë ta ndajmë me të tjerët aq më e madhe bëhet dashuria. Jezusi ndau besimin e tij me tre miqtë. Ai i lejoi të njihnin mendimet e tij, në mënyrë që ata të merrnin një njohuri të plotë për të.

Në të njëjtën kohë ata i paraqitën atij gjithçka që kishin në mendje. Ja, pse ata e dinin se kë duhet të lajmëronin kur Llazari u sëmur. Kishte një intimitet të thellë midis Jezusit dhe tyre.

Jezusi ka një lutje të madhe edhe për ty. Ai do që ti të jesh si ata të tre. Ai dëshiron të të japë një kuptim më të thellë të Fjalës së tij. Ai mund ta bëjë këtë, vetëm nëse ti do të ulesh në këmbët e tij dhe do të dëgjosh atë që ai thotë. Jezusi do të ndajë dhuratën e tij me ty. Ai mund ta bëjë këtë vetëm kur ti, si Marta, je i gatshëm të vësh në dispozicion të tij atë që e quan tënden.

Në thelb, Jezusi dëshiron që ti të jesh një dëshmitar i gjallë për të. Ti je i tillë kur e lejon atë të të mbushë me sigurinë se ti, që ishe i vdekur në shkëlje dhe mëkate, u ringjalle bashkë me të.

Jezusi mezi po të pret. Jepi fjalës dhe vullnetit të tij hapësirë në zemrën tënde. Është një gjë jashtëzakonisht e çmuar të jesh i dashur nga Jezusi.

“Le të dalim, pra, drejt tij jashtë fushës, duke bartur poshtërimin e tij.”

Hebrenjve 13:13

Kur Jezusi u var në kryq, ai u tall. Shumica e njerëzve menduan se vdekja e tij çnderuese ishte një gjykim shkatërrues ndaj fjalëve dhe veprave të tij. Gjykimi goditi edhe miqtë e tij që qëndronin pranë kryqit.

Tani kanë kaluar vite, por Jezusi është ende i përbuzur. E njëjta gjë është e vërtetë për ata për të cilët Fjala e kryqit u bë fuqia e Perëndisë për shpëtim.

Shumë njerëz interesohen për Jezusin. Ata nuk mund ta anashkalojnë atë. Me fjalë dhe vepra ai shpreh një sekret që askush nuk e ka kuptuar kurrë plotësisht. Për breza me radhë, njerëzit fetarë dhe jofetarë janë marrë me Jezusin.

Çfarë bën vallë një fëmijë i Zotit?

Ti duhet të shkosh tek ai “jashtë kampit” dhe të mbartësh poshtërimin e tij. Është tipike që interesimi i njerëzve të sotëm për Jezusin ka të bëjë me çdo gjë, përveç atij si Qengji i Perëndisë, që mbarti të gjitha mëkatet tona. Ata nuk e shohin Jezusin si atë që u mallkua nga Zoti në vendin tonë.

Jezusi të foli përmes të gjitha fjalëve dhe veprave të tij, nëse ti gjete jetë prej kryqit. Por, para së gjithash Jezusi sakrifikoi veten për të gjitha mëkatet e tua; ndaj vazhdimisht, ti duhet të dëgjosh fjalët e kryqit.

Poshtërimi i ka shoqëruar gjithmonë këto fjalë. Ai çnderon çdo njeri. Kryqi thotë se askush nuk mund ta shlyejë mëkatin e tjetrit. Jezusit iu desh të paguante një çmim të lartë e të pamatshëm. Nëse nuk do ta bënte këtë, një përjetësi nën zemërimin dhe gjykimin e Zotit, do të kish qenë mundësia e vetme për ne.

Qëndro në fjalën e kryqit. Bëje këtë në një kohë kur shumë të krishterë janë të zënë njëherë me një gjë e një herë me një gjë tjetër.

Kur Pali ishte në Korint, ai vendosi të mos njihte asgjë ndërsa ishte me ta, përveç Jezu Krishtit dhe atë të kryqëzuar. Ai shkoi “jashtë kampit”. Ai mbarti poshtërimin e tij. Le të ndjekim hapat e tij. Kjo është rruga drejt jetës.

24 Mars

“Në muajin e gjashtë, engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë, që quhej Nazaret, te një e virgjër, që ishte e fejuar me një njeri që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit; dhe emri i virgjëreshës ishte Maria.”

Luka 1:26-27

Shekulli ka pasuar shekullin, por Maria nuk është harruar. Kjo është vetëm për shkak të Jezusit. Nëse nuk do të ishte për të, nuk do të kishte njeri në tokë që do ta njihje.

Maria nuk ishte nga Jeruzalemi, por nga qyteti i Nazaretit në Galile. Ajo nuk vinte nga ndonjë rreth familjar me ndikim. Ajo nuk ishte as e fejuar me një burrë që për shkak të lindjes, dhuntive apo arsimimit do të bëhej i rëndësishëm për popullin hebre.

Jo. Zoti dalloi të parëndësishmen. E kjo s'ishte asgjë e re. Ai ka vepruar gjithmonë në këtë mënyrë.

Kur Samueli do të zgjidhte mbretin e dytë të Izraelit, ata nuk dërguan të thërrisnin Davidin. Sipas mendimit të njerëzve, zgjedhja e djaloshit bari ishte jashtë diskutimit. Por për Zotin ishte ndryshe. Kështu ishte edhe kur Zoti zgjodhi Marinë. Kështu ishte kur të zgjodhi edhe ty. Nëse ti je dikushi, duhet ta dish se nuk është kjo arsyeja pse Zoti të ka zgjedhur.

Zoti më së shumti zgjedh atë që sipas mendimit të njerëzve nuk duket premtues. Në këtë mënyrë, nuk jemi ne ata që meritojmë lëvdata. I gjithë lavdërimi i përket Zotit.

Jeta e Marisë dhe Jezusit qenë të ndërthurrura me njëra-tjetrën. Jezusi e udhëhoqi nënën e tij në historinë e njerëzimit. Po, Ai e shpuri në përjetësi.

Nëse je një fëmijë i Zotit, falë besimit në Jezus, atëherë edhe jeta jote është e ndërthurrur me jetën e tij. Ai është filli kryesor që lidh gjithçka. Ai i ka fshirë të gjitha mëkatet e tua me gjakun e tij. Ai ecën përkrah teje çdo ditë. Ai flet me ty dhe të thërret në shërbesën e tij.

Fryti i jetës tënde është ajo që Jezusi ka arritur nëpërmjet teje. Çdo gjë tjetër zhduket. Por fryti që ai ka krijuar mbetet përgjithmonë.

“...dhe do ta heq paudhësinë e këtij vendi në një ditë të vetme.”

Zakaria 3:9

E Premtja e Mirë është dita më e rëndësishme e jetës sime. Në atë ditë të gjitha mëkatet e mia u fshinë.

Edhe sikur të kaloja të gjitha ditët e jetës sime, nuk do të mund ta bëja atë që bëri Zoti në një ditë. Por kjo nuk do të thotë se ishte një gjë e lehtë për Perëndinë të fshinte mëkatit. E Premtja e Mirë është dita më e gjatë e të gjitha ditëve.

Pastaj Perëndisë iu desh të merrte për dore Birin e tij dhe të ecte me të deri në kodërvarin e flijimit. Ishte një shëtitje e rëndë. Jezusi kishte bërë atë që i pëlqente Atit të tij gjatë gjithë jetës së tij. E Ati e kishte parë gjithmonë me gëzim Birin e vet.

Imagjino shoqërimin e Jezusit në Golgota. Jeta duhej të ofrohej si flijim. Po më tepër se kaq, Biri i dashur duhej të vihej nën mallkimin e Zotit. Ai ishte Qengji i flijimit, që Zoti kish zgjedhur të mbartte mëkatet e botës.

A pyesni vallë veten nëse Zoti e harroi ndonjëherë ditën e tij të përvuajtjes? Çfarë pësoi zemra e Atit të tij kur vuri mbi Jezusin gjithë peshën e tmerrshme të mëkatit, askush nga ne nuk mund ta kuptojë. Aq më pak mund të kuptojmë se Zoti e bëri këtë për të na shpëtuar! Por Zoti na deshi kaq shumë!

Kur Zoti braktisi errësirën që kish zbritur në Golgota, Ai fshiu fajet dhe veprat e këqija të të gjithë vendit. Kjo nuk do të thotë se çdo njeri u shpëtua. Zoti nuk detyron askënd, por i ofron çdo mëkatari në tokë hirin e tij. Ti, që ke pranuar Jezusin, duhet ta dish se të gjitha mëkatet e tua janë fshirë. Kjo përfshin të gjitha mëkatet që ti ke kryer dhe të gjithë mëkatet që do të kryesh deri në çastin e fundit.

Në një ditë të vetme Zoti i zhduku të gjithë mëkatet. Hir i mrekullueshëm! Përpara se të kryhet, mëkati është fshirë. Edhe ti tashmë je i shpëtuar përpara se të hysh në portën e Parajsës. Zoti veproi. Ai ndërhyri. Në përjetësi do të kujtohet e Premtja e Mirë. Atë ditë Jezusi fitoi parajsën për ty.

“Dhe ushtarët thurrën një kurorë me gjemba, ia vunë mbi krye...”
Gjoni 19:2

Nëse do të duhet të zgjidhni midis kurorës së mrekullueshme së gjithë botës dhe kurorës së gjembave, zgjedhja nuk do të ishte e vështirë. Nëse do të ishte mes gjithë të tjerave, atëherë do të ndaleshit pranë saj. Ishte menduar të ishte një objekt talljeje. Por ajo i kalon të gjitha kurorat për nga bukuria. Jezusi e ka vënë mbi krye atë.

Nuk duhet të mendojmë se është një gjë e lehtë të vendosësh një kurorë mbretërore. Në fillim të duket kështu, mirëpo pushteti mbretëror ka çmimin e tij.

Kurora me gjemba është mbajtur nga një mbret i vetëm. Edhe ai ishte ngritur, por ishte mbi një kryq. Asnjë kurorë nuk ka kërkuar një çmim më të lartë për t'u vendosur. Jezusi e pagoi me jetën e tij.

Kur Gjoni pa Jezusin në Parajsë, ai pa një qengj, që dukej sikur ishte therrur. Kishte ende shenjat e vdekjes.

Kjo mund të na bëjë të pyesim veten nëse edhe ne do të shohim shenjat e kurorës së gjembave në përjetësi.

Zoti i ka dhënë Jezusit një emër mbi të gjithë emrat. Çdo gju do të përulet përpara tij. Lavdia e tij është shtangëse. Në të njëjtën kohë, ai është njëherësh personi që u tejshpua për mëkatet tona, e u shtyp për paudhësitë tona; dënimi që na solli paqen u vendos mbi të dhe falë plagëve të tij ne u shëruam.

Vdekja e kryqit është e tmerrshme. Është një vdekje nën torturë. Vdekja e Jezusit është akoma më e tmerrshme. Është një vdekje nën zemërimin e Zotit. Prandaj na kaplon tmerri kur lexojmë për Golgotën. Megjithatë, lavdia e Perëndisë qëndron mbi Jezusin. Jemi të mbushur me një mirënjohje të mrekullueshme të paqte dhe të thellë, e cila nuk mund të shprehet me fjalë. Zemra gjen prehje dhe qetësi falë dënimit që ra mbi të.

Ishte ushtarët ata që thurrën kurorën për Jezusin. Por pas tyre qëndronte Zoti. Ishte ai që i dha Birit të tij kupën e zemërimit. Jezusi nuk mund ta anashkalonte, nëse duhej të ishte shpëtimtari i botës.

Jezusi është Mbreti yt i kurorëzuar me gjemba. Tek ai bashkohet degradimi më i thellë dhe promovimi më i madh. Pas gjithçkaje zemra e tij e djegur rreh për shkak të dashurisë së tij për ty.

“Atëherë e pështynë në fytyrë, e goditën me shuplaka; dhe disa të tjerë i ranë me grushta, duke thënë: “O Krisht, profetizo! Kush të ra?”

Mateu 26:67-68

Ushtarët u sollën mizorisht ndaj Jezusit. Ata e bënë këtë, duke menduar se ai nuk e dinte se kush e goditi.

Është e çuditshme të mendosh se një ditë, këta njerëz do të kenë një dëshirë të vetme: të njihen nga Jezusi. Nëse Ai i njeh si të tijtë, atëherë, ata do të kalojnë përjetësinë me të. Nëse nuk i njeh, ata do të jenë përjetësisht në zjarrin, i cili është përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij.

Nëse konvertohen më vonë, ai i njeh. Asnjë mëkat nuk i dënon ata që besojnë në Jezusin; as mëkati i goditjes me shkop dhe as i rrahjes me grushte në fytyrë.

Në revoltën dhe urrejtjen e tyre ndaj Jezusit, ata donin të ishin anonimë. Rruga drejt shpëtimit qëndron në njohjen nga Jezusi. Gjithçka duhet të dalë në dritë. Gjithçka duhet rrëfyer.

Është lehtësim t'i tregosh gjithçka! Oh, sa mirë është të jetosh si një fëmijë i Zotit, që nuk i fsheh asgjë Zotit. Më e madhja nga të gjitha është se Jezusi më njeh kështu siç jam; madje edhe si të tillë, ai nuk më mohon. Ai më do, edhe pse nuk meritoj. Ai i sheh të gjitha papastërtitë e mia, por edhe lavdinë time të shndritshme në të njëjtën kohë. Më sheh edhe të veshur në hirin e tij. Madje, më mbulon nga koka deri te këmbët.

Supozo pak, sikur je në parajsë me ata që goditën Jezusin - do të qe diçka e jashtëzakonshme! Sepse, duke i marrë parasysh të gjitha, ishte edhe mëkati yt ai që e gozhdoi Jezusin në kryq. Dhe ai nuk dëshiron që shpëtimi i tij të jetë i kotë për asnjërin prej nesh; apo për atë që u rrëzua më shumë në mëkat se sa të tjerët. Lejoje Zotin të hyjë në të gjitha qoshet e errëta të jetës tënde. Atëherë, do të jetë hiri i tij që do të hapet për ty. E diçka e tillë do të thotë shpëtim.

Atëherë Biri i Perëndisë, Jezusi, do të njohë përjetë. Dikur, mëkati yt peshoi aq shumë mbi të. Sot, ti mund t'i gëzohesh shpëtimit të tij, duke pranuar hirin që ai dëshiron të të japë.

“...është e leverdishme për ne që të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi.”

Gjoni 11:50

Ishte kryeprihti Kajafa, ai që i tha këto fjalë. Zoti lejoi një kundërshtar të Jezusit të tregonte të vërtetën. Të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi.

Nëse Jezusi nuk do të kishte vdekur, të gjithë ne do të kishim vdekur. Do të duhej të vdisnim në kuptimin e mirëfilltë të fjalës. Pas vdekjes fizike, vdekja e përjetshme është e afërt, të cilën fjala e Zotit e quan vdekja e dytë. Kjo nënkupton flakjen në detin që digjet me zjarr dhe squfur.

Zoti është i shenjtë. Drejtësia e tij kërkon që mëkati të shlyhet. Duhet të paguhet. Nuk ka zgjidhje tjetër. Zoti është një zjarr që konsumon.

Kjo është arsyeja pse jemi nën zemërimin e tij. Të gjithë kanë mëkatur dhe janë larguar nga lavdia e Zotit. Ja, pse po humbet i gjithë populli.

Për ta është më mirë që një njeri të vdesë për popullin. Kajafa e tha këtë pa e ditur që Perëndia e ka thënë më parë. Ata nuk nënkuptojnë të njëjtën gjë. Kajafa mendon se Jezusi është një profet i rremë. Për Perëndinë, Jezusi është Biri me të cilin është shumë i kënaqur. Në të njëjtën kohë ai është qengji i vërtetë flijues i Perëndisë në rrugën e tij për në vendin e flijimit.

Ishte një njeri që mund të shlyente mëkatet e të gjithëve. Ai vetë ishte pa mëkat. Prandaj, ai ishte në gjendje të merrte mëkatin e të gjithëve. Ishte një përfitim për ne që dikush të vdiste në vendin tonë; përndryshe, të gjithë do të vdisnim. Por si ishte vallë situata e Jezusit? Cili ishte përfitimi i tij?

Nuk kishte rrugë tjetër që mund të përshkonte, nëse donte të qëndronte në rrugën e Zotit. Përpara se të hidheshin themelet e botës, ai u zgjodh nga Zoti për të qenë ai që mbart mëkatin.

Pikat e gjakut ranë nga Jezusi kur në luftën e tij të fundit në Getsemane, iu nënshtrua vullnetit të Zotit.

Me nderim të thellë duhet të themi se ishte e dobishme për Jezusin të pranonte të refuzohej nga Perëndia në vend të mëkatarëve. Prandaj Perëndia e lartësoi dhe i dha emrin që është përmbi çdo emër. Po, kjo është arsyeja pse ne mund të shpëtojmë.

“... morën rrobat e tij... dhe tunikën. Por tunika ishte pa tegel, e endur një copë nga maja e deri në fund. Prandaj ata i thanë njeri-tjetrit: “Nuk e grisim, por hedhim short kujt t’i bjerë”...”

Gjoni 19:23-24

Jezusi ishte i varfër. “Dhelprat i kanë strofkat, dhe zogjtë e qiellit i kanë çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështetë kokën.” (Mateu 8:20).

E vetmja gjë me vlerë që Jezusi zotëronte ishte një tunikë. Ne nuk e dimë se nga e kishte marrë, por dimë vetëm se si e humbi.

Ia hoqën kur e gozhduan në kryq. Ushtarët nuk mund ta prisnin apo ta ndanin, sepse ishte endur njësh nga lart poshtë. Ushtari, që do ta zotëronte, e donte të pandarë.

Në Bibël, tunika përdoret shpesh si personifikim i shpëtimit. Ne duhet të mendojmë për të sa herë që dëgjojmë për tunikën e Zotit.

Kur Jezusi u ngrit në kryq nën zemërimin e Zotit, një tunikë e tërë dhe e plotë shtrihej në këmbët e kryqit. Po atë të premtë të parë të mirë një mëkatar mund të kthehej në shtëpi nga Golgota i veshur me tunikën e Jezusit. Ajo e mbulonte atë nga koka tek këmbët.

Ti e di se askush nuk shpëtohet sepse ka veshur tunikën e Jezusit. Megjithatë, është një personifikim i veshjes që duhet të zotërosh nëse do të shpëtohesh.

Kur Jezusi u bë mëkat, Perëndia ia hoqi petkun e drejtësisë. Është një veshje që është bërë gati për ty. E ti e merr në sajë të besimit. Nëse ti beson në faktin se Jezusi u sakrifikuua në vendin tënd, atëherë shpëtimi është i yti. Ti je i mbuluar nga gjaku i tij dhe në sytë e Perëndisë je po aq i drejtë sa ishte Jezusi. Shenjtëria jote i korrespondon kështu shenjtërisë së Jezusit. Zoti e vendosi mbi ty drejtësinë e Birit të tij.

Prandaj, mund të vazhdosh me besim këtu në tokë. Je në rrugën tënde për në Jeruzalemin e Ri. Kur mendja jote është e mbushur me mendime të anktshme, duhet të shohësh petkun që mban veshur. Ti ke veshur rrobat e shpëtimit. Jezusi të ka bërë të përsosur. Mos ki frikë; ti je i siguruar nga një vepër e kryer.

“... jeni shpënguar... nga gjaku i çmuar i Krishtit ...”

1 Pjetrit 1:18-19

Ti je vërtet i shpënguar. Kjo ndodhi në Golgota, kur Jezusi dha gjakun e tij për ty. Nuk është e vërtetë, që ti bëhesh gjithnjë e më shumë i shpënguar, ndërsa bëhesh një i krishterë gjithnjë më i mirë.

Jo, edhe para se të pranoje Krishtin, ti ishe i shpënguar. Është me rëndësi jetike që ta lejosh mendimin e asaj që bëri Jezusi për ty të jetojë në mendjen tënde. Shpëtimi yt, Atij i kushtoi gjakun e tij të çmuar. Kjo e vërtetë do të thotë që je aq shumë i dashur nga Perëndia sa nuk mund ta imagjinosh.

Nuk është e vështirë të kuptosh se gjaku i Birit të vetëmlindur të Perëndisë ishte i çmuar për Perëndinë. Ajo që nuk mund ta kuptosh, është se Perëndia të do aq shumë sa që ishte i gatshëm të jepte Jezusin në vendin tënd. Perëndia e lejoj atë të vuante që ti të mund të shpengohesh.

Si mund ta bënte Zoti këtë?

Ne nuk mund ta shpjegojmë, por mendjet tona janë të mbushura me habi dhe falënderime. Ndjejmë se jemi në tokë të shenjtë. Dhe kështu ndihemi, kur zemra gjën paqe – përballë atij që u flijua për ne.

Ka shumë gjëra nga të cilat dëshiron të çlirohesh. Mëkati është një plagë dhe sëmundja mund t'i bëjë ditët më të gjata. Vështirësitë dhe problemet mund të vendosen si një re e zezë dhe e rëndë mbi ty.

Largohu nga çdo gjë që të rëndon mbi supë. Përqafo ungjillin e mrekullueshëm me gjithë bollëkun e tij. Ti je shpënguar me gjakun e Jezusit. Je plotësisht i shpënguar. Dhe në fakt je i çliruar nga gjithçka që e ndjen veten të lidhur. Jezusi të ka çliruar nga mëkati dhe pasojat e tij të përjetshme. Ai e bëri këtë duke u bërë mëkati yt.

Prandaj ti je i shpënguar.

Dhe nëse zemra jote ftohet, ka një vend ku duhet të shkosh. E ky vend është tek ai që pagoi çmimin për ty me gjakun e tij. Aty këto pika gjaku bëhen të çmuara për ty. Kur ato u derdhën rrëke, ti u shpengove përgjithmonë.

“Por prej tij ju jeni në Krishtin Jezus ...”

1 e Korintasve 1:30

Një njeri nuk mund ta fitojë besimin prej vetvetes. Askush s'mund ta shpjerë veten në mbretërinë e Birit të dashur të Zotit falë vullnetit të tij. Zoti është i vetmi që mund ta bëjë.

Zoti i thërret të humburit e tij në shumë mënyra. Ai e bën këtë përmes sëmundjes, vetmisë, pikëllimit, vështirësive dhe problemeve të çfarëdolloji. Zoti është gjithmonë bariu që kërkon delen e tij të humbur.

Rruga ime drejt Zotit është në thelb rruga e tij drejt meje. Nuk do ta kisha kërkuar kurrë nëse ai nuk do të më kishte kërkuar mua i pari. As unë nuk do ta kisha gjetur nëse nuk do të më kishte gjetur; unë nuk do të kisha qenë në gjendje ta pranoja Jezusin nëse ai nuk do të më kishte pranuar mua.

Dëshira jote për shpëtim, tregon se ti nuk je lënë apo braktisur nga Zoti. Përkundrazi, është Fryma e Perëndisë ai që ju thërret. Ka ardhur koha që Zoti të të vizitojë. Është koha kur Zoti viziton dhe tërheq një person. Ti duhet t'i kushtosh vëmendje. Duhet t'i dorëzohesh Perëndisë dhe ta lejosh atë të të shpëtojë.

Shumë të krishterë e përjetojnë shpëtimin si diçka që e bëjnë vetë. Ata i dorëzohen vullnetit të Zotit. Thonë po. Besojnë tek Jezusi. Dhe është e vërtetë që ata kanë lënë gjithçka dhe e kanë ndjekur. Megjithatë, shpëtimi i tyre nuk vjen prej tyre, por prej Perëndisë. Kjo ndodh për shkak se Jezusi i ka rrokur në krahët e vet në mënyrë që ata të kthehen në shtëpi shëndoshë e mirë.

Ka një forcë të lavdishme në këtë ungjill. Kjo është një ndihmë e madhe kur dyshimet dhe agonja për mëkatin luftojnë për të marrë epërsinë. Pastaj dikush pyet instinktivisht: Pyes veten nëse do ta arrij ndonjëherë qëllimin? A do të jem unë një nga ata që filluan, por nuk shkuan më tej?

Ktheji sytë drejt fjalës së Zotit. Është ai që të ka sjellë në mbretërinë e Birit që të do. Kjo nuk ndodhi që pas gjithë kësaj ti të liresh vetëm. Nëse mbahesh tek Ati yt qiellor, ai do të të lërë të qëndrosh në Jezusin. Zoti dëshiron, mbi të gjitha, të të shohë tek ai. Nëse je atje, ti ke hisen tënde në çdo bekim frymëror në sferat qiellore. Ti i detyrohesh Zotit për gjithçka. Për shkak të tij je në Krishtin Jezus.

“Kush mbulon një faj fiton dashuri, por kush i rikthehet përsëri ndan miqtë më të mirë.”

Fjalët e Urta 17 : 9

Grindjet dhe mosmarrëveshjet e zbehin besimin dhe gëzimin në shumë kisha. Kjo mund të ndikojë në faktin se nuk kemi shumë guxim të luftojmë për të arritur njerëz jashtë ambientit tonë që të vijnë tek Krishti, nëse gjendja e kishës është kështu.

Por pasi ndodhin grindjet dhe mosmarrëveshjet pyesim veten: “A mund ta parandalonim gjithë këtë?”

Është e dobishme ta mendojmë në kohë një gjë të tillë, në mënyrë që të shkojmë mirë me njëri-tjetrin edhe pasi ajo për të cilën nuk biem dakord fshihet nga mendja jonë. Kjo na ndihmon përpara se të shpërthejë grindja sepse është e rëndësishme që ajo të mos përfundojë duke i lënë njëri-tjetrit plagë të pashërueshme.

Gjithsesi, nëse dëmi tani është bërë dhe nuk mund të arrihet më një pajtim, është e drejtë që faji të mbulohet. E kjo mund të bëhet falë dashurisë. Dashuria mbulon një mori mëkatesh.

T’i mëshosh një problemi të kaluar vetëm sa e bën gjithçka më të vështirë dhe na largon më shumë njëri me tjetrin. Jo, zgjidhja është t’i tregojmë njëri-tjetrit dashurinë dhe mirësinë.

A nuk e ke përjetuar edhe ti se sa mirë është të marrësh ngrohtësi nga dikush me të cilin ke pasur mosmarrëveshje? Ndaj nuk duhet ta thellosh problemin. Jo, fshije dhe trego dashuri.

Ndoshta duhet ta hedhësh ti hapin e parë. Bëje jo vetëm me fjalë, por edhe me vepra. Dashuria ka arritur të pajtojë shumë vëllezër, pavarësisht mosmarrëveshjeve që kanë pasur!

Ka një marrëveshje që tejkalon çdo gjë tjetër. Është dashuria që na bashkon me fronin e hirit. Atje gjithçka i është lënë Zotit që i njeh plotësisht zemrat tona. Askush nuk ka një të drejtë ndryshe nga e drejta e hirit. Ajo na bashkon me vëllezërit tanë të krishterë. Të gjithë ne duhet të jetojmë në hirin e Zotit.

“...Jezusi nazareas, mbreti i judenjve.”

Gjoni 19:19

Ky ishte mbishkrimi që Pilati vendosi mbi Jezusin në kryq. Askush nuk duhej të kishte dyshime se kush ishte ai. Prandaj mbishkrimi ishte i shkruar në hebraisht, latinisht dhe greqisht.

Hebrenjtë u përpoqën t'i ndryshojnë fjalët, por nuk ia arritën. Pa e ditur as vetë Pilati kishte shkruar të vërtetën.

Jezusi është mbreti i çdo njeriu. Ai nuk është mbret vetëm i atyre që e zgjedhin. Në përjetësi, kjo akuzë do të dëgjohet nga shumë njerëz. Ti ke refuzuar atë që duhet të jetë mbreti i jetës tënde. Ky është mëkati më i madh që një njeri mund të bëjë.

Të mohosh Jezusin do të thotë të mohosh Perëndinë. Askush nuk mund të bëjë një gjë të tillë pa u ndëshkuar. Ata do të kalojnë përjetësinë pa të nën zemërimin dhe gjykimin e tij.

Nëse i përket Jezusit, ti e ke njohur atë si mbretin tënd. Është e gabuar kur dikush mendon se në fillim mund të pranojë Jezusin si shpëtimtar dhe pastaj si Zot.

Jo, Jezusi është mbreti i një të krishteri. Prandaj, bëji vend mbretit në jetën tënde. Ti nuk i përket vetes, por mbretit që jeton tek ty.

Fakti që shoqërohesh me të e bën jetën tënde të ndryshme nga ajo që do të kishte qenë zakonisht. Ai është i vetmi që ka fuqinë dhe pushtetin ndaj është bekim në jetë t'i shërbesh atij.

Një dishepull ndan çdo gjë me mësuesin e tij. Jezusi është çnderuar nga shumë njerëz. Çdo i krishterë do ta ndjejë këtë. Megjithatë, është nder të ndash jetën tënde me të.

Ti kujton me një ndjenjë habie faktin se mbreti yt përfundoi në kryq. Jezusi e përueli veten dhe u bë një shërbëtor. Po, Ai u bë zëvendësuesi yt në vdekjen e Tij.

Vallë duhet ta duam më pak që Ai e përueli veten kaq shumë? A nuk duhet të lavdërojmë dhe lartësojmë emrin e tij?

Ne e bëjmë një gjë të tillë duke e kurorëzuar Atë si mbretin e jetës sonë. Ai duhet të jetë mjeshtri. Ai duhet të jetë Zoti. Ne vetëm duhet ta ndjekim.

“Jezusi i tha: “Mari!”

Gjoni 20:16

Nëse dikush të përmend emrin, ti nuk dyshon se e ka me ty.

Ndoshta ti je rritur në një shtëpi të krishterë e mund të dish shumë për krishterimin. Ndoshta dëshiron të bëhesh i krishterë. Po e gjithë kjo nuk do të të sjellë dobi, nëse nuk beson se Jezusi vdiq dhe u ringjall nga të vdekurit për ty. Nëse nuk e ke dëgjuar Jezusin t'i thotë zemrës tënde: “Ti je i imi!”, atëherë je jashtë mbretërisë së Perëndisë.

Por Zoti të thërret në emër, siç ndodhi kur iu shfaq Marisë. Kjo është gjëja më e mrekullueshme dhe më e çmuar në jetën e një njeriu.

Kur kjo të ndodhë, ti nuk do të merresh me gjithçka që Jezusi të ka dhënë, por me vetë Jezusin. Do të mendosh për të. Do të përfshihesh prej tij. Ai do të bëhet gjithçka jote.

Një shërbëtor i vjetër i Zotit ka thënë: “Për mua të jetuarit është Krishti”. Kur u desh të bëheshin llogaritë, ai ishte i zënë vetëm me Jezusin. A nuk do të jetë kështu edhe në përjetësi?

Shumë të krishterë mendojnë se si do të mund të zgjidhen misteret e tyre tokësore në parajsë. Por çështja është se sa mund të të interesojnë ty këto mistere atëherë kur të qëndrosh ballë për ballë me Jezusin. Aty, ti ndoshta do të jesh aq i angazhuar me të sa do të harrosh gjithçka tjetër.

Imagjino të njihesh nga Jezusi! Imagjino të jetë kështu në ditën kur do të thotë gjithçka për ty. Imagjino të dëgjosh Jezusin duke të thirrur në emër, e duke të të thënë që ti do të trashëgosh mbretërinë që Ai ka menduar për ty që nga fillimi i botës.

Jezusi të thërret në emër.

Ai e bën një gjë të tillë edhe sot. Ndoshta ndihesh i thyer, i ftohtë, i vdekur dhe bosh. Kështu u ndje edhe Maria kur mendoi se kishte humbur gjithçka. Megjithatë ishte pikërisht ajo ditë kur Jezusi erdhi pranë saj. Ai e di se ti ke nevojë ta dëgjosh e të të thërrasë në emër. Kjo është arsyeja pse të tha: “...Mos ki frikë, sepse unë të kam çliuar, të kam thirrur me emër; ti më përket mua.”

“...Zot, duam të shohim Jezusin.”

Gjoni 12:21

Disa grekë iu afruan Filipit dhe i thanë se donin të shihnin Jezusin. Shumë prej tyre i kishin ndjekur hapat e tyre, disa nga kureshtja dhe të tjerë për të mësuar ndonjë gjë prej tij. Disa kishin ardhur sepse e dinin se Jezusi ishte i vetmi që mund të shuante etjen dhe të kënaqte urinë e shpirtit.

E vetmja gjë që mund të të ndihmojë është të shohësh Jezusin. Ti je i rrethuar nga tundime dhe rreziqe nga të gjitha anët. Është e kotë ta kthesh shikimin drejt të gjitha këtyre gjërave të tmerrshme. Nuk sjell dobi as të shohësh brenda vetes dhe të kuptosh edhe një herë se sa i dobët dhe i pafuqishëm je. Jo, ti duhet të shkosh te Jezusi. Ai është i vetmi për të cilin duhet të të hapen sytë e zemrës.

E si mund të ndodhë kjo?

Kjo nuk ndodh me anë të imagjinatës apo duke u përpjekur ta identifikosh veten me vuajtjet e Jezusit. Nuk ndodh as duke parë brenda vetes e duke u përpjekur të vendosesh në kontakt me Jezusin përmes misticizmit dhe ekstazës. Nuk ndodh as duke kënduar të njëjtin refren vazhdimisht.

Jezusin e gjen në Bibël. Fjala e Zotit e portretizon atë para syve të tu. Aty takon Birin e Perëndisë me anë të të cilit u krijuan të gjitha gjërat. E takoni si qenie njerëzore. E takon në rrugën e tij drejt njerëzve të sëmurë, të pafuqishëm dhe të rraskapitur. Jezusin e takon edhe si Qengjin e therur të Perëndisë, i cili na ka blerë të gjithëve për Perëndinë me gjakun e tij.

Në Fjalën e Zotit takon atë që një ditë do ta shohësh ballë për ballë në lavdi. Ai hyn në zemrën tënde me fuqinë e hirit të tij.

Atëherë ti fiton të njëjtën përvojë si dishepujt, kur pas ringjalljes së Jezusit fshiheshin pas dyerve të mbyllura nga frika e judenjve. Jezusi erdhi e iu shfaq atyre. Atëherë dishepujt u lumturuan sepse kishin parë Zotin.

Të shohësh Jezusin është e vetmja rrugë drejt gëzimit të përhershëm. Është njëherësh edhe një rrugë e sigurt. Ec në të, pavarësisht rrethanave në të cilat ndodhesh! Ndoshta do ta shohësh përmes lotësh; por prapëseprapë është e vërtetë: nëse e sheh Jezusin, ai e mbush zemrën tënde me një gëzim të thellë dhe të paqtë në mes të ankthit, dhimbjes dhe pikëllimit tënd.

“...O Zot, po të duash, ti mund të më shërosh.”

Mateu 8:2

Një mëkatar do të pësojë shumë humbje përpara se të arrijë momenti që t'i thotë Jezusit: “O Zot, po të duash, ti mund të më shërosh”.

Në fillim, ti përpiqesh ta shpjegosh mëkatin. Ua vesh të tjerëve dhe krahason veten me ta. E mendon se nuk je më i keq se ata.

Megjithatë, përpara Zotit, nuk mund ta shpjegosh mëkatin. Ai sheh përmes teje. Ai i njuh skutat e brendshme të zemrës tënde. Çdo gjë e papastër që ndodhet atje nuk fshihet dot prej tij.

Kur një mëkatar e kupton këtë, fillon lufta për t'u çliruar nga mëkati. Por nuk mund të lahet. Është si lebra. Ajo vjen nga brenda, nga thellësia jote. Pavarësisht se çfarë bën, nuk mund të arrish rrënjën e mëkatis. Ai del nga zemra jote, herë në një mënyrë, e herë në një tjetër.

Ndaj ti përfundon si një person i humbur. Një ditë do të të duhet të qëndrosh përpara fytyrës së Zotit dhe t'i thuash nga afër: unë dua të jem i krishterë, por nuk di si t'ia bëj. S'e shëroj dot veten!

A nuk të duket vetja si i sëmuri me lebër?

Lufta, dëshirat dhe përpjekjet tona nuk na ndihmojnë dot. Vetëm Jezusi mund të na shpëtojë.

Zot, nëse dëshiron, Ti mund të më shpëtosh! Mund të të duket e tmerrshme të thuash një gjë të tillë, por nuk është kështu. Në thelb është bekimi i vetëm për ty. Ndërgjegjësimi për gjendjen tënde të mjerueshme përgatit rrugën për Jezusin.

Jezusin mund ta kapësh vetëm nëse i ke duart bosh. Për sa kohë që përpiqesh të vetëpërmirësohesh, veshi yt është i shurdhët ndaj zërit të Jezusit. Por kur je i pafuqishëm, mund të dëgjosh fjalët e bekuara të Jezusit: “Po, unë dua, shërohu.”

Katër fjalë të vogla, por të gjitha pasuritë e shpëtimit janë të fshehura në to. Vetëm imagjino - Jezusi është i gatshëm! Jo vetëm që është i gatshëm, ai gjithashtu zgjat dorën drejt teje dhe të prek.

Kaq mjafton që të shpëtohesh. Jezusi vjen tek ti. Lë gjakun e Tij të të mbulojë e pastrojë. E ti bëhesh i bardhë borë. Atëherë Perëndia të sheh pa mëkat. Ti je nusja e shenjtë dhe e kulluar e Jezusit.

“... Dishepujt pra, kur e panë Zotin, u gëzuan.”

Gjoni 20:20

Një nga frytet e Frymës së Shenjtë është gëzimi. Por është një tjetër lloj gëzimi nga ai që ne njohim përpara se të bëhemi besimtarë. Ai nuk zhduket, edhe përgjatë vështirësive, dhimbjes dhe pikëllimit. Po, në mes të dëshpërimit një i krishterë zotëron një gëzim të thellë e të paqtë.

Ekziston një lidhje e ngushtë midis këtij gëzimi dhe besimit tonë tek Jezusi. Kur sytë e zemrës kthehen drejt Tij, gëzimi është i madh. Kur mëkati kontrollon mendjet tona, gëzimi që vjen prej besimit del në plan të dytë.

Pas kryqëzimit të Jezusit, dishepujt jetuan nën një tension të madh. Ata nuk mund ta dinin se si do të silleshin armiqtë e Jezusit me ta. Kjo është arsyeja pse ata u mbyllën nga frika e bashkatdhetarëve të tyre. Dukej qartë se “ardhja e Krishtit” s’kishte ndryshuar shumë gjëra tek ata. Siguria e tyre ishte ende në dyshim. E megjithatë gjithçka kishte ndryshuar. Ata e kishin parë atë. Ja, pse gëzimi kish gjetur vend ndër ta. Takimi i tyre me Shpëtimtarin e gjallë kishte ndryshuar temën e bisedës së tyre. Ata kishin diskutuar për të ardhmen e errët dhe ogurzezë; tani ata duhej t’i përsërisnin njëri-tjetrit se Jezusi ishte gjallë.

Ata duhej t’i përballonin ditët që do të pasonin dhe vështirësitë që do të ndeshnin me një Shpëtimtar të gjallë!

Ata do të kalonin mundime, sigurisht, por Jezusi do të ishte me ta në çdo rrethanë.

Sa shumë kemi nevojë t’i hapim sytë dhe të shikojmë drejt Zotit dhe Shpëtimtarit tonë të ringjallur! Përqendrimi i vazhdueshëm tek pafuqia jonë dhe e njerëzve të tjerë vetëm sa e shton dëshpërimin. Por nëse besimi tek Jezusi rritet, ne mund ta përballojmë të ardhmen me besim, sepse Perëndia është me ne.

Shumë të krishterë mendojnë se e kanë kuptuar ungjillin e ringjalljes së Jezusit. Ata e dinë se Jezusi u ngrit nga varri në ditën e tretë. Por nuk e kanë kuptuar se mëngjesi i Pashkëve duhet të arrijë në zemër. Kur kjo të ndodhë, dielli i tyre do të lindë dhe zemra e tyre do të mbushet me gëzim.

Ne nuk e dimë se çfarë do të sjellë e ardhmja. Megjithatë, ne dimë gjënë më të rëndësishme. Ditët që do të vijnë nuk duhet t’i përballojmë vetëm, por së bashku me Jezusin. Nëse do të hasim vështirësi të mëdha, mund të jemi ende të sigurt se ato nuk do të jenë kurrë aq të mëdha saqë Jezusi të mos mundet të kalojë nëpër të gjitha dyert e tyre të mbyllura.

“... Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve.”

Isaia 53:6

Është e vështirë që dikush ta besojë këtë të vërtetë kur është në nevojë, për shkak të mëkatit të vet. Atëherë njeriu ndjen se sytë e shenjtë të Perëndisë po e shikojnë. Nuk ka çfarë të thotë. Goja e tij është e heshtur dhe pret gjykimin e Zotit.

Atëherë Zoti vjen me fjalën e Tij dhe thotë se të gjitha pasojat e mëkateve të mia i ka bërë të bien mbi Jezusin. Isha unë ai që mëkatova, por fajin e mbarti Jezusi.

Jezusi e njuh natyrën tonë të brendshme. Ai e di se është e vështirë që zemra jote e dëshpëruar të besojë se të gjitha mëkatet e tua janë të shlyer. Ti mund ta besosh një gjë të tillë për këdo tjetër, përveçse për veten tënde.

Kjo është arsyeja pse Zoti thotë se paudhësitë e të gjithëve ne i vendosi mbi Jezusin. Kur thotë të gjithëve, e ka fjalën për të gjithë ne. Këtu përfshihen edhe paudhësitë e tua.

Ti duhet ta dish se paudhësitë e tua nuk mund të qëndrojnë njëkohësisht mbi supet e tua dhe mbi supet e tij. Kur Zoti i hoqi prej teje dhe i vendosi mbi të, atëherë ato nuk rëndojnë më mbi ty.

Vetë Zoti e përfundoi këtë vepër të mrekullueshme shpëtimiti. E vetmja gjë me të cilën ti duhej të kontribuojë ishte mëkati. Por Perëndia e mori atë që ti mund të jepje dhe më pas sakrifikoi Birin e tij në vendin tënd.

Është sikur njeriu e ndjen domethënien e gjithë mëkateve në botë në fjalën: “Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve”. Pesha e këtyre paudhësive duhet të jetë e konsiderueshme! Prandaj, a mund të habiteni nga fakti që Bibla thotë se Jezusi u shtyp?

Ne nuk e kuptojmë dot çmimin e shpëtimit. Njësitë tona matëse nuk mund ta matin dot, por fjala e Perëndisë na jep të kuptojmë se ka një lidhje midis këtij çmimi dhe dashurisë së pafund të Perëndisë.

Zoti do pafund!

Ai e gjeti çdo qenie njerëzore fajtorë për mëkat. Nuk ka pasur kurrë në tokë dhe kurrë nuk do të ketë njeri që Zoti të mos e ketë gjetur apo gjejë fajtor. Megjithatë, Ai nuk e vendosi paudhësinë mbi ty. Jo, ai ia vuri Birit të tij. Nuk je ti ai që do të akuzohesh. Biri u akuzua.

Perëndia e bëri këtë për të shpëtuar mëkatarët e humbur. A je ti ndër ata që kanë marrë hirin e tij? Nëse jo, duhet ta bësh tani. Zoti ka bërë gjithçka gati.

“Edhe pse ishte Bir, mësoi të jetë i bindur nga ato që pësoi.”

Hebrenjve 5:8

Shumë njerëz mendojnë se vetëm i pabinduri mund të mësojë bindjen. Nëse kjo është e vërtetë, atëherë Jezusi duhet të ketë qenë i pabindur. Por Ai kurrë nuk ishte. Ai ishte i bindur si ndaj prindërve, ashtu edhe ndaj Zotit.

Kur një i krishterë është në shkollën e Zotit dhe përjeton dorën e Tij disiplinuese është e natyrshme të pyesë: “Ku kam gabuar?”

Kjo pyetje mund të jetë legjitime. Ndonjëherë ka një lidhje midis provave dhe mëkateve tona, por nuk është gjithmonë kështu.

Ne nuk i dërgojmë fëmijët në shkollë sepse kanë bërë diçka të gabuar. E bëjmë këtë sepse ata duhet të mësojnë më shumë sesa kanë mësuar tashmë.

Perëndia dëshiron që fëmijët e tij të rriten të bindur. Ata duhet të ndjekin gjurmët e Birit të tij. Duhet të rriten përmes vuajtjeve.

Në vuajtje njeriu kërkon një tokë të fortë dhe të palëkundur, ku mund të hedhë spirancën. Jezusi ishte njësh me vullnetin e Perëndisë, i cili ishte ylli i tij udhërrëfyes dhe toka e palëkundur.

Kur kalon vuajtje, shpesh të duket sikur toka dridhet. Atëherë duhet të kërkosht tokë të fortë. Ai që ka përmbushur vullnetin e Perëndisë në vendin tënd, ai është kjo tokë e fortë.

Perëndia, para së gjithash, do t’ju mësojë bindjen që është të besosh në Jezusin. Jezusi duhet të jetë gjithçka për zemrën tënde. Ti duhet të kapesh pas tij.

Duket sikur Zoti na bën të varfër përmes vuajtjeve. Mund të duket kështu, pas një ekzaminimi sipërfaqësor. Jeta e humb vlerën e saj.

Megjithatë, e vërteta e thellë është ndryshe. Nëpërmjet vuajtjeve, Perëndia na mëson të njohim jetën reale. Çdo gjë në tokë i nënshtrohet vdekshmërisë. Kjo është arsyeja pse i gjithë krijimi rënkon. Fëmijët e Zotit gjithashtu rënkojnë.

Por në pikëllimin tënd Zoti po të thërret ta lësh Jezusin të jetë fuqia, pasuria dhe gëzimi yt. Ai duhet të jetë gjithçkaja jote. Të mësosh të jesh i bindur në këtë mënyrë do të thotë të jesh vërtet i bekuar.

“Tërhiqmë te ti!”

Kantiku i kantikëve 1:4

“Gjërat më të vogla që të ndodhin, oh, rrëfeja Jezusit dhe më pas ai do të të ndihmojë!” Kështu thonë vargjet e këngës, dhe është e vërtetë. Ne mund të shkojmë te Jezusi me gjithçka. Ai duhet të na drejtojë hapat dhe të na ndihmojë në pelegrinazhin tonë, i cili shpesh mund të jetë i vështirë dhe i mundimshëm.

Megjithatë, është shumë e rëndësishme që të ketë ekuilibër në jetën tonë shpirtërore. Është e gabuar nëse ne, nëpërmjet lutjes sonë, thjesht duam ta tërheqim Zotin në botën tonë. Para së gjithash duhet të lutemi që ai të na udhëheqë në botën e tij.

“Tërhiqmë tek Ti!”

Jezusi ka një dhimbje që dëshiron ta ndajë me ty. Është dhimbja për të gjithë ata që jetojnë pa Zot dhe pa shpresë. Ai ka derdhur dashurinë e tij në zemrën tënde në mënyrë që ti të duash ata që ai do. Është bekim dhe pasuri të jesh instrumenti i Zotit. Shërbimi, sigurisht, mund të jetë i vështirë dhe plot vështirësi. Askush nuk mund t'i përmbahet veprave të Zotit pa këmbëngulje. Por nëse e hedh vështrimin prapa, nuk ke pikë dyshimi se pasuritë më të mëdha në jetë janë të lidhura me porosinë që ke marrë nga vetë Zoti.

“Tërhiqmë tek Ti!”

Kjo lutje është në thelb një lutje për të njohur më mirë Jezusin. Krishterimi yt është para së gjithash vetë Jezusi. Mendimi dhe dëshira jote drejtohen drejt tij. Ai është i vetmi që ti do. Kjo është arsyeja pse ti dëshiron ta shohësh atë në lavdinë e tij.

Imagjino të kesh një kuptim më të thellë për shpengimin. Imagjino të jesh i aftë të kuptosh se sa i kushtoi Zotit të të shpëtojë. Asnjë mendim njerëzor nuk mund ta rrokë këtë. Ky është një sekret që Perëndia duhet ta zbulojë nëpërmjet fjalës së tij me anë të Frymës së Shenjtë. Është Zoti që e ndriçon zemrën. Ti nuk mund ta shprehësh plotësisht me fjalë atë që Perëndia të ka lejuar të dallos në thellësi të zemrës tënde. Megjithatë, nëse ke kuptuar sadopak nga sekreti, ai do të të forcojë në lutjen tënde.

“Tërhiqmë tek ti!” Më ço në shenjtëroren tënde! Më trego mendimet e tua të shenjta! Më ndihmo të mrekullohem në lavdinë tënde që është plot hir dhe të vërtetë!

Me këtë lutje në buzë ke etje për Zotin. Dhe ai është i vetmi që mund ta shuajë etjen tënde. Ai do ta bëjë këtë falë hirit të tij.

“Pastaj Jezusi u afrua dhe u foli atyre duke thënë: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë. Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt ... Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës ...”

Mateu 28:18-20

“Mua më është dhënë çdo pushtet.” Kjo është deklarata mbretërore e Jezusit. Ka të tjerë që kanë pushtet, por nuk e kanë të gjithë pushtetin. Prandaj, ata nuk janë në gjendje të shkojnë përtej asaj që Jezusi u lejon atyre të bëjnë. Ai mund t’i lejojë ata të shkojnë larg, madje ai mund të lejojë abuzimin me pushtetin për edukimin e fëmijëve të tij, në mënyrë që ata të përkulen dhe të përulen. Por Jezusi mbetet i plotfuqishëm dhe para tij do të përulet çdo gju i kujtdo në qiell, në tokë dhe nën tokë.

“Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt.” Ky është urdhërimi mbretëror i Jezusit. Kjo gjithmonë është parë si një detyrë e madhe dhe e pashpresë. Herën e parë iu dha një grupi të vogël prej njëmbëdhjetë dishepujsh. Ky urdhërim është dëgjuar në situata nga më të ndryshmet. Mijëra njerëz e kanë dëgjuar dhe i janë bindur.

Është shpallur njëherësh nga një njeri dhe nga Perëndia, sepse Jezusi është Perëndi. Dhe ne nuk mund të diskutojmë me të. Duhet vetëm t’i bindemi.

Misionet në dhe të huaj janë pjesë e jetës së çdo të krishteri. Ne jemi të gjithë nën urdhrin e Jezusit. Ne marrim pjesë në mënyra të ndryshme, por të gjithë jemi të thirrur.

Ne këndojmë: “Të gjithë duhet të shohin ç’ Shpëtimtar të mrekullueshëm që kam!” Dhe e kemi me të vërtetë. Të rinjtë luftojnë me thirrjen. Prindërit flasin me Perëndinë për thirrjen e fëmijëve të tyre. Ne luftojmë së bashku me ata që po ndeshen në frontin e betejës në mbretërinë e Perëndisë. Të mrekulluar shohim se mbretëria e Perëndisë po përparon.

Me mirënjohje ne mendojmë për ata që u bindën dhe erdhën tek ne me ungjillin. Sot ne ndjekim hapat e tyre. Nuk është gjithmonë e lehtë, por ne e dimë se ata që mbjellin me lot do të korrin me britma gëzimi.

Dhe pastaj zbulojmë se premtimi mbretëror i Jezusit është i vërtetë. Ai është me ne çdo ditë dhe në të gjitha llojet e ditëve. Nëpërmjet shërbesës tonë ne lidhemi më fort me të. Dhe ai nuk na braktis. Ai shkon së bashku me ne dhe është Jezusi ai që punon në ne në mënyrë që puna jonë të ketë sukses për nder të tij. Nuk ka gëzim më të thellë sesa të shohësh që Jezusi merr shpërblimin e plotë për vuajtjet e tij.

“Atëherë Jezusi i vuri përsëri duart mbi sytë dhe e bëri të shikojë lart; dhe atij iu kthye të parit dhe shikonte qartë gjithçka.”

Marku 8:25

I verbëri u përmirësua herën e parë që Jezusi vuri duart mbi të. Ai mund të shihte njerëzit që ecnin përreth, por ata dukeshin si pemë. Sytë e tij u hapën plotësisht vetëm kur Jezusi e preku për herë të dytë.

Shumë nga ata që e kanë takuar Jezusin kanë pasur të njëjtën përvojë. Ata kanë parë diçka që nuk e kishin parë më parë. Jezusi është bërë një realitet i gjallë për ta. Ai i ka prekur dhe jeta e tyre ka ndryshuar.

Por ende ata nuk shohin gjithçka qartë.

Ata nuk e kanë kuptuar sekretin e shpengimit. Ata janë më të zënë me veten dhe krishterimin e tyre sesa me veprën e shpengimit që Jezusi e ka përfunduar.

Nëse je njëri prej tyre duhet të nxjerrësh një mësim nga i verbëri. Ai ishte i sinqertë dhe i tha Jezusit se si ishin gjërat. Ka shumë njerëz që nuk e bëjnë këtë. Ata simulojnë një shikim të qartë shpirtëror që nuk e kanë. Kjo është arsyeja pse ata nuk mund të marrin ndihmë. I pengon hipokrizia e tyre. Kjo i bën ata të mendojnë se nuk kanë nevojë për ndihmë.

Mëso nga i verbëri! Tregohu i sinqertë!

Ti nuk duhet ta mohosh që Jezusi e ka filluar veprën e tij të mirë. Por as nuk duhet të pretendosh se ke një pamje të plotë të ungjillit që Jezusi nuk ta ka dhënë ende.

Kërkoji Jezusit të vërë përsëri duart mbi ty. Kërkoji atij të hapë pasuritë e shpengimit dhe hirit në mënyrë që të shohësh ligjin e përsosur të lirisë dhe të vazhdosh gjithmonë kështu.

Kushtoji vëmendje fjalës së Zotit. Nëpërmjet Fjalës Jezusi na çon në çdo bekim frymëror në sferat qiellore. Kjo nuk ndodh nëpërmjet përvojave shpirtërore. Jo, ai të ndriçon zemrën nisur nga sa i pasur je në të. Ti do të kuptosh se Jezusi nuk vdiq vetëm si një sakrificë pajtuese për ty. Ai, gjithashtu jetoi në vendin tënd. Jezusi e përmbushi ligjin për ty, ndaj çdo gjë që të mungon në vetvete ti e ke me bollëk në të.

E sheh që je pafundësisht i pasur.

“...i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua.”

Gjoni 10:14

Nëse ke rilindur përsëri, asgjë s'është më e çmuar për ty se sa të njohësh Jezusin. Nuk bëhet fjalë për një njohje sipërfaqësore, pasi askush nuk do të shpëtohet prej saj.

Jo, ti digjesh për njohurinë e zemrës. Kur hap Biblën, për shkak të lutjes zemra jote arrin të gjejë prehje tek Zëvendësuesi dhe Shpenguesi yt. Nëse ti shkon në një kishë a një kishëz të dëgjosh fjalën e Zotit, ti mezi pret të dëgjosh Fjalën e kryqit.

Ndihesh kështu sepse zemra jote ka shijuar hirin e Perëndisë. Ti nuk mund ta kuptosh se si të tjerët mund të merren me gjithçka përveç kryqit, sepse gjaku i Jezusit është gjithçka për ty. Vepra e tij në Golgota do të thotë shpëtim dhe kjo është arsyeja pse ke uri të dëgjosh ungjillin. Ti e ke provuar se ajo është e vetmja gjë që mund të japë paqe. Kur Jezusi portretizohet para syve të tu, ti zbulon me siguri se je një fëmijë i Perëndisë.

A e njeh Jezusin?

Po, ti zotëron të vetmen njohuri që ka rëndësi sipas Perëndisë. Ti njeh Jezusin.

Prandaj edhe Jezusi të njeh. Kur ai të sheh, sheh zemrën e varfër të një mëkatari që kapet pas veprës së shpëtimit me anë të hirit. Jezusi gjen veten tek ty. Aty gjen gjakun e tij. Ky është mjeti me të cilin zemra jote u pastrua dhe ti u bërë i bardhë si dëbora.

A nuk duhet të të njohë Jezusi? Ai duhet ta njohë veten, apo jo? Gjithë jetën të është dashur të kapesht pas tij. Veç atë shtrëngojnë fort duart e tua. Emri i tij është shkruar në zemrën tënde.

Po, Jezusi i njeh ata që janë shpenguar me gjakun e tij.

Çfarë sigurie të jep kjo për ditën kur nuk do të jesh më në gjendje të mbahesh askund. Jezusi nuk do të të braktisë atëherë. Ai do të të vendosë mbi supet dhe do të të çojë deri në shtëpi. Ti ke qenë atje më parë kur Jezusi i barti të gjitha mëkatet e tua në pemën e kryqit. Tani je sërish aty, por këtë herë je i pastër, krejtësisht i pastër. Jezusi të ka shpëtuar. Ai të njeh si të tjin.

Atëherë çdo gjë tjetër mund të humbasë. Ti jeton sepse Jezusi të njeh si fëmijën e Tij.

“... Jezu Krishti, dëshmitari besnik ...”

Zbulesa 1:5

Disa fjalë janë të pavlera. Mund të duken të drejta, por nuk i qëndrojnë dot provës. Nuk ka kurrfarë fuqie prapa tyre.

Nuk ndodh kështu me fjalët e Jezusit. Ato janë të certifikuar me gjak.

Jezusi nuk thirri e as bërtiti. S'íshte e nevojshme. Ai foli qetësisht e sinqerisht dhe brez pas brezi ka njerëz që kanë shpëtuar përmes asaj që Ai tha.

Nëse ti ke lindur sërish përmes fjalës së gjallë dhe të përjetshme të Zotit, atëherë e ke përjetuar këtë së brendshmi. Kur zëri i askujt s'mund të të ndihmonte, ti dëgjove thirrjen e Bariut të Mirë. Në atë çast ndodhi mrekullia: Zoti të mori dhe të ngriti lart nga lluca dhe nga balta; Ai i vendosi këmbët e tua mbi një shkëmb.

Që nga ajo ditë shumë e kanë bërë zërin e tyre të dëgjohet. Ti jeton në një botë ku nuk e shmang dot dëgjimin herë të një zëri, e herë të një tjetri. Ti ndoshta ke gabuar rrugë ndonjëherë. Ke shkuar në një rrugë në të cilën nuk duhet të kishë shkuar dhe të është dashur ta paguash shtrenjtë. Megjithatë, Jezusi nuk ka heshtur. Ai të ka thirrur përsëri. Fjala e besueshme të rroku sërish dhe ajo nuk e humb kurrë fuqinë e saj shpëtuese.

Kur të tjerët të zhgënjëjnë me fjalët e tyre, ke gjithmonë një fjalë tek e cila mund të kthehesh. Kjo është fjala e dëshmitarit besnik.

Në mundime dhe errësirë mund të duket sikur fjalët e Jezusit nuk hyjnë. Por ndodh kështu vetëm për njëfarë kohe. Në orën e Perëndisë, veli hiqet dhe me habi kupton se qëndron në tokën shkëmbore të përjetshme të Fjalës. Atëherë mund të kënaqesh që Jezusi është dëshmitari besnik. Fjala e tij është shkëmbi i palëkundur në mes të detit të trazuar të kohës. Do të vijë një ditë për ty kur fjalët e Jezusit do t'i rezistojnë provës. Është Dita e Gjykimit. Nëse ato vërtetohen atë ditë, ti je i shpëtuar. Nëse ato nuk janë të besueshme, ti je i humbur.

Sidoqoftë, nuk ke pse të jesh në mëdyshje. Nëse kapesh pas Jezusit, je i shpëtuar. Fjalët e tij qëndrojnë të patundura në qiell. Ato janë të certifikuar me gjakun që aty ka vlerë.

“Por ai iu përgjigj të atit dhe tha: “Ja, u bënë kaq vite që unë të shërbej dhe kurrë s’kam shkelur asnjë nga urdhërat e tu, e megjithatë kurrë s’më dhe një kec për të bërë një festë me miqtë e mi.”

Luka 15:29

Djali i madh nuk qe i gëzuar. Dukej sikur ai kishte pozitën më të drejtë për të zotëruar atë. Gjithçka që kish babai i përkiste atij. Dhe për sa i përket vetë atij, Ai dukej se ishte një njeri punëtor që e kishte organizuar jetën e vet.

Megjithatë ai s’ishte i lumtur. Ndodh njësoj edhe me shumë të krishterë. E kjo për shkak se të drejtat e plota të bijve u zëvendësuan nga robëria.

Pa e kuptuar marrëdhënia jonë me Perëndinë shndërrohet në një marrëdhënie të rregulluar nga ligji. Ne mund të diskutojmë gjatë se çfarë mund të bëjnë të krishterët dhe çfarë jo. Por nuk flitet shumë për Jezusin dhe veprën e tij. Fjalët për Të nuk e mbushin zemrën dhe mendjen. Ja pse goja nuk arrin dot të bëhet lumë e të flasë për të.

I mjeri djalë! Ai mendon se një kec mund ta bëjë të lumtur. Për të gëzimi është i lidhur me një mbrëmje festive. Ai nuk e mendon faktin që së shpejti do të ketë sërish një ditë pune.

Rruga drejt gëzimit të krishterë nuk është një përvojë frymëzuese. Shumë njerëz kanë besuar kështu, por kanë kuptuar se pas disa javësh asgjë nuk kishte ndryshuar.

Jo, rruga drejt gëzimit është rruga drejt të drejtave të plota të bijve. Përqaftimi me babanë u bë bekimi i djalit më të vogël. Kjo është pikërisht ajo për të cilën ka nevojë djali i madh,

Sa kohë ka kaluar që kur e ke hedhur veten në krahët e Shpëtimtarit tënd? Sa kohë ka që kur e ke parë Atin tënd të vijë me vrap, të të hedhë krahët dhe të të puthë?

Një i krishterë i gjallë dhe i vërtetë nuk rritet kurrë përveçse në marrëdhënie e fëmijës me Perëndinë. Në vetvete ti do të jesh gjithmonë i humbur. Ti ke gjithmonë nevojë për hirin; hirin e pamerituar. E gjëja e mrekullueshme është se kur merr gjithçka pa dhënë asgjë, ti je i lumtur.

Ti duhet të harrosh gjithçka je e gjithçka ke bërë. Atëherë mund ta shohësh Atin tënd në fytyrë. Ti duhet ta lejosh dashurinë e Tij të rrjedhë përmes teje. Ti je djali i Tij i dashur.

“Sepse, në qoftë se ekziston gatishmëria për të dhënë, ai është i mirëpritur sipas asaj që ka dhe jo sipas asaj që nuk ka.”

2 e Korintasve 8:12

Përtacia dhe shkujdesja frymërore janë një rrezik i pashmangshëm për të gjithë jetën frymërore. Por ky nuk është rreziku i vetëm. Një i krishterë mund të kërkojë nga vetja dhe nga të tjerët diçka që është aq e madhe saqë bëhet copash për shkak të saj.

Është e vërtetë që ne duhet të inkurajojmë njëri-tjetrin të bëjmë vepra të mira. Në të njëjtën kohë, duhet të kuptojmë se jo të gjithë kanë të njëjtën gatishmëri. Është thelbësore për Zotin që të ketë gatishmëri dhe njeriu të japë aq sa mundet.

Ka punëtorë të mbingarkuar në mbretërinë e Perëndisë. Ata japin më shumë sesa munden dhe Zoti nuk kënaqet me këtë. Perëndia nuk do që ne të japim më shumë se sa na ka besuar në shërbimin e tij.

Disa të krishterë kanë dhënë atë që është gati e jashtëzakonshme. Një thirrje buron nga ata për ta dhënë veten plotësisht. Ne nuk duhet ta injorojmë këtë thirrje. Në të njëjtën kohë, ne duhet të kuptojmë se nuk do të japim llogari se si i kemi menaxhuar dhuntitë që na janë dhënë krahasuar me dhuntitë dhe aftësitë e të tjerëve. Ne duhet të japim llogari për atë që Zoti i ka dhënë secilit prej nesh.

Është lehtësim të çlirohesh nga kërkesat e vetes dhe të njerëzve të tjerë. Ti je i lejuar të qëndrosh në kundrimin e Atit. Ai të njeh përsosmërisht. Ai t'i njeh forcat dhe fuqitë intelektuale që të ka dhënë. E do që t'i shërbesh atij me anë të tyre. Ai e di se fuqitë nuk janë të njëjta si për një person të moshuar si për një më të ri.

Të jesh në dispozicion të Perëndisë, e të kuptosh se je vetëm një pjesë e së tërës, të mbush me gëzimin e shërbimit. Zoti nuk më ka dhënë gjithçka, por iu ka dhënë të tjerëve atë që më mungon.

Zoti nuk pret që unë të jem i aftë të bëj gjithçka. Për mua lumturia është të jem në dispozicion të tij ashtu siç dhe jam.

Askush nga ne nuk duhet të përballojë të gjitha shpenzimet e kishës, por vullneti ynë është të japim sipas mundësive tona. Atëherë ne jemi, në jetë dhe shërbim, nën bekimin e Perëndisë dhe puna e duarve tona do të ketë sukses.

“...dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë.”

Gjoni 1:14

Lavdia e Jezusit është e ndryshme nga çdo lavdi tjetër. Është e pafundme. Kur qielli dhe toka të marrin fund, nuk do të ketë më lavdi njerëzore - po, shumica e saj do të jetë zhdukur shumë kohë më parë. Në varreza ndodhen shumë njerëz të cilët u nderuan për sa kohë jetuan, por të tjerë kanë zënë vendet e tyre tani. Lavdia jonë është si lulet e fushës. Ndryshe është me lavdinë e Jezusit.

Shumë njerëz nuk shohin asnjë lavdi të Jezusi. Ai s'kishte asgjë. Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë fole, vetëm Biri i Njeriut nuk kishte një vend ku të vinte kokën. Megjithatë, miqtë më të ngushtë të Jezusit panë një lavdi që ata nuk e kishin parë kurrë më parë. Ajo s'kishte asnjë lidhje me pasuritë tokësore, por ishte plot me hir dhe vërtetësi.

Gjatë udhëtimit të tyre me të ndodhi mrekullia: Fryma e Shenjtë zbuloi realitetin për ta. Ishte lavdia e vetë Perëndisë që qëndronte në fytyrën e Jezusit.

Kur u bëre i krishterë ti e pe Jezusin në një dritë shpërfytyruese. E gjithë lavdia tokësore u zbeh. Ti takove një lavdi që nuk mund të krahasohej me asgjë tjetër.

Më e madhja nga të gjitha ishte lavdia e Jezusit në kryq dhe në ringjallje. Dashuria e tij e pafund e mbajti atje nën Gjykimin e zemërimit të Perëndisë në vendin e mëkatarëve. Një dashuri e tillë zbulon një lavdi që është hyjnore. Është plot hir. Jezusi nuk e përdori kurrë atë për të tërhequr vëmendjen te vetja. Ai kënaqet me shpëtimin tënd.

Perëndia nuk të shpëtoi sepse nuk e di se cili je. Ai të njeh plotësisht. Po, Ai njeh po kaq mirë edhe zëvendësuesin tënd. Ai e di se Jezusi është një sakrificë shlyese për të gjitha mëkatet e tua.

Të jesh i krishterë do të thotë të shohësh njësoj siç sheh Zoti. Të jesh i krishterë do të thotë të gësh gëzimin aty ku e gjen Zoti. Perëndia e sheh Birin e tij dhe kënaqet me të. Edhe ti e sheh Jezusin dhe je i kënaqur me të. Zemra e Perëndisë dhe zemra jote janë të mbushura me lavdinë e Jezusit. Kështu është edhe sot. Kështu do të jetë përgjithmonë.

“...por aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt.”
Romakëve 5:20

Natyra jonë e vjetër gjithmonë do ta përdorë gabim fjalën e Perëndisë. Zoti e di këtë më mirë se kushdo. Megjithatë, ai përdor shprehjen më të fortë të mundshme për të ndihmuar atë që vajton për mëkatet e veta.

Një i krishterë me një besim të gjallë mendon se mëkatet bëhen më të rënda me kalimin e viteve. “Isha i varfër, u bëra më keq, shoh gjithnjë e më shumë mëkatim e zemrës,” këndon Per Nordsletten. Dhe është e vërtetë. Në dritën e Zotit mëkati bëhet i madh.

Kur ti mendon për humnerën e mëkatit brenda teje, armiku i shpirtit tënd pëshpërit: A mendon se ka shpresë për ty? Cili është fryti i besimit tënd? Ku ka shkuar gëzimi yt ngazëllues? Besimi yt i kotë a nuk do të çojë në humbjen tënde vallë?

Kur dëgjon këtë zë, duhet të bësh vetëm një gjë. Duhet t’i kthehesh asaj që është shkruar në fjalën e Zotit.

“...aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt”.

Është një gjë e mirë të kuptosh se sa i madh është mëkati yt. Por hiri është edhe më i madh se mëkati yt. Mëkatet tona të shumta e bëjnë hirin të rritet edhe më shumë. Ai që është falur shumë do shumë. E mendimet tona protestojnë se nëse është kështu, atëherë na mjafton veçse të mëkatojmë.

Mirëpo fjala e Zotit thotë jo. Në asnjë mënyrë! Ne vdiqëm për mëkatim: si mund të jetojmë më gjatë me të?

Gjithsesi, ti je i përshkruar aq shumë nga mëkati saqë nuk ke nevojë ta shtosh më shumë numrin e mëkateve.

Por, mund të jesh besimplotë. Nuk ke as edhe një mëkat të vetëm që nuk është mbuluar nga hiri, nëse ti i përket Jezusit. Ti do të lejosh të paraqitesh përpara Zotit në një rrjedhë hiri. Ndaj edhe këtu lejohet të mund të kërkosh lavdinë e hirit. Prapa teje, mbi ty dhe përballë teje është hiri i Perëndisë. Po, ai do të qëndrojë me ty përgjithmonë!

Lavdi i qoftë Zotit!

“...duke ju kujtuar në lutjet e mia, që Perëndia i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i lavdisë, t’ju japë juve Frymën e diturisë dhe të zbulesës, në njohurinë e tij.”

Efesianëve 1:16-17

Shumë të krishterë mendojnë fare pak për Jezusin. Ata e dinë se ai është shpëtimtari i tyre. Ata besojnë se kanë marrë faljen e mëkateve të tyre falë hirit. Ata janë të bindur se një ditë do të takohen me të, por nuk i kthejnë sytë kundrejt Jezusit.

Rezultati është një jetë e varfër e krishterë sepse Jezusi nuk është vetëm Autori i besimit tonë. Ai është gjithashtu Përsosësi i besimit tonë.

E gjithë forca në një jetë të shenjtë varet nga dija e thellë e zemrës për rëndësinë e vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit.

Ti nuk mund ta kuptosh cili është qëllimi i Jezusit pa Frymën e diturisë dhe të zbulesës. Ti nuk mund të gresh prehje në fuqinë pastruese të gjakut të Jezusit, përveç nëse Fryma e Shenjtë e lavdëron vazhdimisht atë për zemrën tënde. Ti nuk mund të vazhdosh ta shohësh Jezusin me forcën tënde. Fjala duhet të bëhet e gjallë për zemrën tënde, përndryshe ti e humb gëzimin tënd në Perëndinë. Vetë nuk ke uri për bukën e jetës. Fryma e Zotit duhet të krijojë urinë dhe etjen tek ty.

Pali e njihte rrugën për në zemrën e Zotit. Ai jetonte në lutje dhe na kërkon që edhe ne të ndjekim shembullin e Tij. Ai kishte përjetuar se cila është rruga drejt çdo gjëje të mirë.

Nëse Zoti të dha dijen që i kërkove për Jezusin, a ishe atëherë një i krishterë i pasur? Ka shumë që kanë humbur besimin në fuqinë e lutjes. Ata nuk marrin, sepse nuk e kërkojnë Zotin.

Nuk është kurrë vonë të fillosh të lutesh. Le të bëhet lutja më e rëndësishme e jetës tënde që Zoti të të japë Frymën e diturisë dhe zbulesës, në mënyrë që ta njohësh më mirë. Zoti do ta përmbushë lutjen tënde. Është një lutje në përputhje me vullnetin e tij. Ai do të të lejojë të kuptosh rëndësinë e vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit. Dhe kjo do të të japë një pamje të ndryshme për veten si fëmijë i Perëndisë. Do të të bëjë të kuptosh se sa i pasur je në të. Ti që je i shqetësuar dhe i turbulluar do të paqtohesh dhe do të mbushesh me gëzim dhe falënderime.

Kështu do të shohësh se ai të ka çliruar nga gjithçka që të mban lidhur. Zemra jote do të kënaqet me faktin se është Jezusi tek i cili Perëndia mbështetet. Kjo do të të japë guxim për të bërë të njëjtën gjë.

“... O i pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta kërkojnë ...”

Luka 12:20

Jezusi e tregoi shëmbëlltyrën e pasanikut të pamend kur një burrë erdhi tek ai për t'i kërkuar ndihmë për një rast që kishte të bënte me ndarjen e një trashëgimie. Përgjigja që i dha Jezusi ishte rrëfimi rrënqethës për një të pasur, i cili vdiq.

Jezusi i njuh zemrat tona. Ai sheh atë që të tjerët nuk e shohin. Ai e di nëse jemi të pasur në Perëndinë. Nëse po, pasuria tokësore nuk ka të njëjtën rëndësi sa do të kishte nëse nuk do të ishim.

Ka situata në të cilat Jezusi dëshiron të na mësojë të vuajmë gabimet. Është një mësim i vështirë për t'u mësuar, por është i dobishëm. Ai mëson se nuk duhet të kesh besim te të tjerët. E kupton se pasuria e kësaj bote është e pasigurt.

Është e vështirë të jetosh sipas vullnetit të Zotit dhe në të njëjtën kohë të jesh i pasur. Pasuria përmban shumë rreziqe. Arroganca është e dukshme, shqetësimet gjithashtu. Sa lehtë humbet një thesar! Pasuria krijon shumë mundësi për dëfrime dhe argëtime që e tërheqin mendjen dhe mendimet tona larg Zotit.

Jo më kot Jezusi thotë se është e vështirë për një njeri të pasur që të shpëtohet. Kësisoj, ti s'ke pse e vajton ditën kur pasuritë e tua tokësore do të zhduken.

Një i krishterë mëson diçka kur vuan padrejtësi në fushën e financave. Mendja dhe mendimet kthehen nga ajo që zhduket tek pasuritë që s'zhduken kurrë dhe që ruhen të sigurta në qiell.

Le të supozojmë se të korrat kishin dështuar për të pasurin e pamend! Atëherë mund të imagjinohet që ai në nevojën e tij do të kishte shkuar te Zoti. Atëherë ai mund të kishte qenë në gjendje të dëshmonte për faktin se thërrimet që vendosëm në dorën e Zotit janë të bekuara.

Sidoqoftë gjërat nuk shkuan kështu. Ai mori aq shumë sa e harroi Zotin. Dhe në natën e vdekjes Zoti kërkoi jetën e tij.

A mund ta lexosh shëmbëlltyrën e pasanikut të pamend pa qenë i frikësuar për veten? A nuk duhet të lutesh: “At, mos më jep aq shumë pasuri tokësore sa që unë të të harroj?” Nëse do të më duhet të shkoj nëpër botë i pasur apo i varfër s'ka rëndësi, mjafton që shpirti im të shpëtohet.

“Ky libër i ligjit mos u ndaftë kurrë nga goja jote, por mendohu për të ditë e natë, duke kërkuar të veprosh simbas të gjitha atyre që janë shkruar, sepse atëherë do të kesh sukses në veprimet e tua, atëherë do të përparosh.”

Jozeu 1:8

Jeta jote varet nga marrëdhënia që ke me fjalën e shenjtë. Kjo është gjëja më e rëndësishme sepse njeriu nuk jeton vetëm me bukë. Nëse jeton në një marrëdhënie të ngushtë me fjalën e Zotit, bekimi do të rrjedhë si një lumë paqeje në jetën tënde.

Fjala duhet të hyjë brenda teje. Ti duhet të mbushesh me të; dhe kjo ndodh kur e lexon atë me zell. Duhet të tregosh shumë vëmendje ndaj saj dhe të jetosh në përputhje me të.

Fjala e Zotit mos u ndaftë kurrë nga goja jote. Djalli i përdor të gjitha mënyrat që të të bëjë të heshtësh. Në një kohë kur shumë njerëz ndjekin mendimet e tyre dhe i konsiderojnë urdhërimet e Zotit si të vjetruara, duhet kurajë për t'i folur ato hapur qoftë në shkollë, në zyrë ose në një konferencë. Por guxo ta bësh një gjë të tillë! Kjo është rruga e bekimit në jetën tënde.

Kur ua predikon fjalën e Zotit të tjerëve, ia predikon edhe vetes. Nëse je njeri i së vërtetës, je i lidhur me fjalët e tua. Ti e lidh veten në bazë të Fjalës.

Për t'u mbushur me Fjalën, duhet të zhytesh vazhdimisht në Biblën tënde.

Shumica e njerëzve përfitojnë më shumë jo duke lexuar një pasazh shumë të gjatë, por duke lexuar tekste të shkurtra dy ose tre herë. Atëherë bëhet më e lehtë të mendosh për atë që lexon. Në këtë mënyrë i jep kohë Fjalës së Zotit për të depërtuar. Lëre Fjalën të bëhet si një shi i qetë pranveror në zemrën tënde.

Është e dobishme të mësosh përmendsh vargje të veçanta të Biblës. Atëherë Fryma e Perëndisë do të na i kujtojë ato sa herë të na nevojiten.

Perëndia premton bekime me bollëk kur Fjala e tij bëhet pjesë e jotja. Të gjitha punët do të të shkojnë mbarë dhe bekimi do të të ndjekë. Zoti nuk gënjen. Ti mund të mbështetesh në atë që ai ka thënë. Në të mbështetet gjithë jeta jote në përjetësi.

Mos e lër atë të ndahet nga goja jote! Mendohu për të ditë e natë!

“...vështroni apostullin dhe kryepriftin e rrëfimit të besimit tonë, Jezu Krishtin.”

Hebrenjve 3:1

A është vërtet e nevojshme t'u thuash të krishterëve se duhet t'i përqendrojnë mendimet e tyre tek Jezusi? A nuk është pikërisht kjo që e bën një person të krishterë? A nuk e ka përjetuar çdo i krishterë që zemra mbushet me gëzim dhe guxim kur ndodh një gjë e tillë?

Po, me të vërtetë mund të mrekullohemi nga fakti që duhet të jetë e nevojshme t'u kërkojmë miqve të Zotit që t'i përqendrojnë mendimet e tyre tek ai. Por është e nevojshme. Ti e di këtë nga përvoja jote.

Djali, natyra jonë e vjetër dhe kjo botë po bëjnë më të mirën e tyre për t'i larguar sytë tanë nga Jezusi. E për këtë mjafton shumë pak. Vështirësitë në jetën familjare ose në vendin e punës, sëmundjet apo problemet financiare e mbushin dhe pushtojnë shumë shpejt mendjen tonë. E ti mund të mbërthehesh nga një ndjenjë dëshpërimi dhe brengosjeje.

Shumë nga problemet tona na ndjekin pas përgjatë gjithë jetës. Ata ngjiten pas ditëve tona si hije dhe ne pyesim veten nëse do t'i heqim qafe ndonjë ditë vallë.

Fjala e Zotit thotë se ti duhet t'i përqendrosh mendimet e tua tek Jezusi, apostulli dhe kryepriifti i rrëfimit tonë. Ka mjaft pyetje për të cilat nuk ke marrë përgjigje, por Perëndia të ka dhënë Jezusin, dhe nuk ka errësirë që ai s'arrin dot ta ndriçojë.

Kur je i dëshpëruar dhe thua se errësira do të të mbulojë, edhe atëherë errësira nuk do të jetë terr për të. Nata do të shkëlqejë si ditë.

T'i ngulisësh mendimet tek Jezusi të jep paqe në mes të të gjithë problemeve që nuk kanë arritur të zgjidhen në këtë anë të përjetësisë. Besimi tek Ai nuk ta bën jetën të lehtë por të bën të lumtur në mes të dhimbjes dhe pikëllimit. Të bën të lumtur të shohësh Jezusin. Ai është Bariu, zëvendësuesi dhe shpenguesi yt.

Mëkatet e tua janë shlyer në të gjitha llojet e rrethanave. Ti more fitoren përmes Jezusit në mes të të gjithë dështimeve. Por duhet të mësohesh të fokusohesh më shumë në atë çka Jezusi ka bërë dhe ka fituar. Humbjet dhe fitoret s'nënkuptojnë asgjë në krahasim me gjithçka që Ai arriti të përmbushë për ty.

Përqendroji mendimet e tua mbi të! Dhe kurrë s'do të turpërohesh.

“Mos e lëshoni veten aty e këtu prej doktrinah të ndryshme dhe të huaja, sepse është mirë që zemra juaj të forcohet me anë të hirit ...”

Hebrenjve 13:9

Koha para Ardhjes së Dytë do të jetë pështjelluese. Do të shfaqen shumë mësues të rremë dhe një numër i madh njerëzish do t'i ndjekin.

Predikimi i rremë është i rrezikshëm. Gjërat e rreme tërheqin natyrën tonë të vjetër të rënë. Ajo që është e re dhe e ndryshme, na duket interesante.

Mësuesit e rremë shpesh i referohen Biblës. Ata e shtrembërojnë fjalën ose e kthejnë një aspekt të veçantë biblik në një çështje shumë pranë zemrës së tyre.

Në të njëjtën kohë ata theksojnë se shpëtimi në Jezusin natyrshëm është baza e gjithçkaje që ata thonë. Ne nuk mund të mos pajtohemi me këtë.

Mos pyet për fjalët, por pyet për fuqinë që vepron në ta.

Vepra e përfunduar e Jezusit dhe shpëtimi i hirit me anë të besimit në të është pjesa qendrore e Biblës. Nëse mesazhi i shpëtimit nuk lejohet të jetë ai që ndryshon gjithçka, zemrat tona nuk forcohen prej hirit. Pali vendosi të mos njihete askënd tjetër përveçse Jezu Krishtit dhe atë të kryqëzuar. Kjo është arsyeja pse një mori njerëzish u fituan për mbretërinë e Zotit.

Natyra jonë e vjetër lodhet shpejt duke dëgjuar për shlyerjen, ku gjithçka ka të bëjë me Jezusin. Ky predikim nuk është i përshtatshëm për njeriun egoist që dëshiron gjithmonë të ndërhyjë dhe të zërë vendin kryesor. Nëse i dorëzohemi kësaj dëshire, të gjitha llojet e doktrinaeve të çuditshme nisin t'u gufohen velat.

Le t'i përmbahemi hirit të Perëndisë; vetëm ai është në gjendje të na forcojë zemrën. Predikimi i ungjillit krijon dhe forcon besimin.

Nuk ka për asgjë timen krahas hirit. Hiri ia ngarkon mëkatim tim Jezusit dhe përbushjen nga ana e tij të ligjit e vendos mbi mua. Kjo është e parrokshme dot nga ana e intelektit, ndërkohë që zemra mund ta kuptojë atë nëse e lejoj ta dëgjoj vazhdimisht. Hiri i Zotit më bën të lumtur e të ngazëllyer. Ai krijon tek unë një dëshirë të shenjtë për të ndjekur Jezusin. Ndërsa kundrejt dëshirës për mëkat, krijon urrejtje.

Mbahuni pas ungjillit të vjetër. Është e vetmja gjë që mund t'u shpëtojë nga mëkati, vdekja dhe gjykimi. Lufto për besimin që njëherë e përgjithmonë u është dorëzuar të shenjtëve. Mbahu fot pas hirit të Perëndisë.

“Sepse dashuria e Krishtit na shtrëngon ...”

2 Korintasve 5:14

Nuk ka asgjë që mund të na shtrëngoje siç na shtrëngon dashuria. Ajo e bën veten zotëruese të kundërshtimeve ndaj protestave të arsyes sonë të shëndoshë. Ajo e kapërcen jetën e qenies.

Çfarë nuk është në gjendje të bëjë babai apo nëna për fëmijën e tyre? Shpesh duket sikur ata e shkatërrojnë jetën e tyre. Ata janë nën fuqinë shtrënguese të dashurisë.

Te Kantiku i Kantikëve thuhet: “Në rast se dikush do të jepte tërë pasuritë e shtëpisë së tij në këmbim të dashurisë, do të përbufej me siguri.”

Dashuria jonë shtrëngon. Por dashuria e Jezusit është shumë më e fortë. Ajo mund të bëjë atë që asgjë tjetër nuk mundet. Kjo është arsyeja pse ti duhet të përumbesh në të, sepse të përket, qysh para se ti të lindesh. Ti je zgjedhur para krijimit të botës. Perëndia të pa bashkë me Birin e tij të dashur.

Shpirti yt gjen prehje tek shpengimi. Vepra e shpëtimit të Jezusit mbetet në fuqi përgjithmonë. Ti nuk mund të shkosh asnjëherë tek ai me mëkatin tënd pa arritur asgjë. Ai të pastron dhe të bën të bardhë si dëbora.

Ishte dashuria e Jezusit që e gozhdoi atë në kryq. Pa kryqin, ai nuk mund të të çonte në parajsë. Ai dëshiron të të zotërojë përgjithmonë. Dashuria e tij nuk njuh kufij. Kjo është arsyeja pse ai ka paguar çmimin e dashurisë. Nuk mund ta kuptojmë se sa i kushtueshëm ishte çmimi. E vetmja gjë që mund të bëjmë është t'i drejtohem atij në shenjë mirënjohjeje.

Dashuria që e shtrëngoi Jezusin është gjithashtu një fuqi shtrënguese në jetën tënde. Perëndia ka derdhur dashurinë e tij në zemrën tënde nëpërmjet besimit tënd tek ai. Ai të ka vajosur sytë që t'i shohësh të tjerët ashtu siç i sheh ai. Dashuria e Zotit arrin më larg se sa tek ju. Jezusi vdiq në vend të të gjithëve ne.

Shumë njerëz rrojnë pa Zotin dhe pa shpresën. Ata nuk e kanë pranuar shpëtimin.

Dashuria e Zotit të shtrëngon të shkosh drejt tyre. Ti duhet të marrësh pjesë në detyrën e madhe të kishës. Fushat janë bërë gati për t'u korrur. “Shpëtimtari i mrekullueshëm është imi, të gjithë, të gjithë duhet ta shohin Atë.”

Dorëzoju shtërëngimit të dashurisë - duke vepruar kështu ti do të bekohesh dhe do të kthehesh në një bekim për të tjerët.

“Dhe kjo është që unë të ngushëllohem bashkë me ju me anë të besimit që e kemi të përbashkët...”

Romakëve 1:12

Pali përshkoi një rrugë të gjatë derisa arriti pjekurinë dhe mprehtësinë frymërore. Kush mund të krahasohej vallë me të? Megjithatë, nuk ishte vetëm Pali që kishte diçka për të dhënë. Edhe ai kishte nevojë për miqtë e tij në Romë. Ata duhej të inkurajonin njëri-tjetrin në besimin e tyre të ndërsjellë.

Kështu është edhe sot. Shumë predikues kanë nevojë për ndihmë. Ndoshta ata kanë njohuri më të madhe se ti në fjalën e Perëndisë. Ndoshta ata jetojnë më pranë Jezusit se ti. Ndoshta ata janë më të ndikuar nga Jezusi se sa ti.

E megjithatë, ata kanë nevojë për ty.

Ata kanë nevojë për ndërmjetësimin tënd. Ata kanë nevojë për dashurinë tënde. Ata kanë nevojë të bisedojnë me ty në lidhje me jetën e besimit. Ata kanë nevojë të takojnë Jezusin përmes teje. Ti duhet të mbash të ngulitur në mendje se një predikues është një mëkatar i pashpresë i cili nuk zotëron kurrfarë drejtësie në vetvete. Ai përballlet me tundime e rreziqe njësoj si ti. Dëshpërimi mund t'ju shikojë të dyve në fytyrë; po ashtu edhe dëshira për të pohuar veten.

Sidoqoftë është fakt se Satani sulmon në mënyrë të veçantë ata të cilëve u është caktuar detyra e predikuesit ose një pozicion drejtues në kishë. Për këtë arsye ata kanë nevojë për ndihmë. E ti mund t'i inkurajosh duke i falënderuar për fjalën që more. Por, para së gjithash është një fuqi e madhe të ndjesh se është dikush që të rrethon dhe të mbështet në ndërmjetësim.

Është gjithashtu pafundësisht e rëndësishme që ti t'i kushtosh vëmendje Jezusit dhe të gjitha premtimeve të Zotit në të. Mendja e një shërbëtori mbërthehet lehtë nga një mori vështirësish dhe problemesh. Tundimi për të bërë krahasime me kohët kur situata shpirtërore ishte krejt ndryshe është e qartë. Është një gjë e mirë, pra, të kesh miq të krishterë që mund të konfirmojnë se Jezusi nuk ka ndryshuar. Fuqia e Zotit për të ndërhyrë nuk është pakësuar.

Së bashku ne duhet të ndihmojmë njëri-tjetrin për të qëndruar besnik në thirrjen që Zoti na ka besuar. Ne duhet të tregojmë besim të palëkundur në fjalën e Perëndisë. Ne duhet në çdo rrethanë të vazhdojmë veprën e besimit te Zoti. Të krishterët kanë nevojë për inkurajimin e njëri-tjetrit në jetë dhe shërbim, në dashuri dhe kujdes. Le të inkurajojmë njëri-tjetrin në besimin tonë të ndërsjellë!

“Por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë.”

Gjoni 11:22

Është motra e Marisë, Marta, ajo që i thotë këto fjalë.

S’ishite vallë ajo që qortoi Jezusi? S’i pati thënë vallë Jezusi që ajo mërzitej e shqetësohej për shumë gjëra? S’kishte atëherë një paralajmërim për Martën në fjalët e Jezusit kur ai i tregoi Marisë se kishte zgjedhur atë që ishte më e mira?

Mëkatet dhe të metat e Martës nuk ishin të fshehura prej Jezusit. Nuk ishte as vullneti i tij që ato të ishin kështu për ne. Sidoqoftë, me këtë nuk ishte thënë gjithçka rreth Martës.

Ajo i përkiste rrethit të ngushtë të Jezusit. Ishte bekim të gjendeshe aty. Ajo ishte e vetmja që zotëronte një shtëpi në Betani. Ajo e vendosi në dispozicion të Jezusit dhe dishepujve të tij. Ishte punë e vështirë të kujdeseshe për shumë vizitorë. Por, Marta nuk e kurseu veten.

Ne kemi shumëçka mund të mësojmë prej saj!

Kur në mes të punës u qortua prej Jezusit, ajo nuk ia ktheu krahët. Përkundrazi! Marta nuk ishte aq arrogante sa të mos mësonte nga motra e saj. Edhe Marta zgjodhi atë çka ishte më e mira.

Nga e dimë që ndodhi kështu?

Mund ta lexojmë prej fryteve të jetës së saj.

Kur Llazari u sëmur, motrat i dërguan Jezusit një mesazh. Nuk ishte vetëm Maria që e bëri këtë; edhe Marta mori pjesë.

Fjalët e Jezusit kishin krijuar besim në zemrën e saj. Ndaj s’dyshoi se ishte e dobishme t’i drejtoheshe Jezusit. Ajo e kishte përjetuar tek vetja këtë gjë.

Shikoni se ç’besim kishte Marta te Jezusi si ndërmjetës!

Pas vdekjes së Llazarit ajo i tha Jezusit këto fjalë të mrekullueshme: “Por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë.”

Mëso prej Martës! Ajo i shërbeu Jezusit. Edhe ti duhet të bësh të njëjtën gjë.

Edhe kur Jezusi e qortoi atë si një zonjë shtëpie, ajo e përuli veten nën fjalët e Tij. Edhe ti duhet të bësh kështu. E pas kësaj do të fitosh besimin që pati Marta në atë se çka mund të bëjë lutja e Jezusit.

“Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.”

Isaia 43:25

Nëse fjala e Perëndisë do të të ndihmojë, nuk mjafton ta kuptosh atë. Duhet gjithashtu të besosh atë që Zoti ka thënë. Kur Perëndia të siguron se nuk i kujton më mëkatet e tua, duhet ta besosh këtë mesazh të mrekullueshëm.

Ne mund të mendojmë se nuk jemi jobesimtarë nëse nuk e hedhim poshtë fjalën e Zotit. Por kjo është e gabuar. Nëse nuk e pranon me besim dhe bindje, je jobesimtar. Nëse nuk e beson Fjalën, ajo nuk do të të shpëtojë, por do të të gjykojë.

Dëgjimi i fjalës së Perëndisë gjithmonë funksionon ose për të prodhuar ngurtësi ose jetë. Kjo vlen edhe për premtimet e tij më të mëdha dhe më të lavdishme. Shumë ngurtësohen kur dëgjojnë se Perëndia nuk i kujton më mëkatet e tyre. Ata mund të dëgjojnë dhe dëgjojnë, por nuk kuptojnë asgjë. Fjala e Zotit mbetet pa fryt. Ajo nuk është marrë përbrenda. Prandaj, nuk krijon gëzim.

Kur Zoti tha që nuk i kujton më mëkatet e tua, është mëkat ndaj tij nëse nuk i beson. Po, është njësoj sikur ta cilësosh si jo të besueshëm. Ti nuk duhet ta bësh këtë. Në vend të kësaj, lere këtë tekst të lavdishëm të sjellë lirinë në zemrën tënde! Zoti të ka liruar nga gjithçka që ke bërë. Në vend të kësaj, ai ka vlerësuar gjithçka që Jezusi ka bërë për ty.

Prandaj, nuk duhet të tmerrohesh kur shfaqen kujtimet e mëkatit. Në vend të kësaj, ti duhet t’i përmbahesh fjalës së Perëndisë. Duhet t’i thuash vetes se gjërat që Zoti nuk i kujton më, as ti nuk do t’i mendosh.

Zoti i ka harruar gjërat që i ka hedhur prapa vetes. Ndaj edhe ti duhet të bësh kështu. Nga ana tjetër, dëgjo edhe atë çfarë Zoti të kujton gjithmonë: “Ja, unë të kam gdhendur mbi pëllëmbët e duarve të mia; muret e tua më rrinë gjithnjë para syve.”

Zoti të njeh si një mëkatar që është gdhendur në pëllëmbët e shpëtimtarit. Duart e Jezusit të shpuara nga gozhdët dëshmojnë faktin se llogaria është shlyer kështu me të gjitha mëkatet e tua. Jezusi i përballi ato në Golgotë. Ndaj, ti nuk do të përballësh me to. Zoti të ka dhënë hir.

“Prandaj merreni të gjithë armatimin e Perëndisë, që të mund të rezistoni në ditën e mbrapshtë dhe të mbeteni më këmbë pasi t’i keni kryer çdo gjë.”

Efesianëve 6:13

Dikush mund të mos mendojë se është e vështirë të qëndrosh në këmbë, atëherë pasi të jetë kryer çdo gjë. Por Zoti na njeh ne plotësisht dhe përmes fjalës së tij na ndihmon të arrijmë një kuptim akoma dhe më të thellë të vetes sonë.

Ndodh që të krishterët që kanë jetuar me Zotin për shumë vjet, të largohen prej besimit disa vite përpara se të vdesin. Në jetën e tyre si të krishterë ata u ndeshën me luftën dhe pikëllimin e zemrës. Ata luftuan dhe u përpoqën. Por, pikërisht përpara qëllimit u sulmuan nga një ftohtësi dhe pakujdesshmëri dyshuese. Për këtë arsye ata u mundën.

Një luftëtar i vjetër i krishterë mund t’i kthejë sytë pas e të shohë të gjitha humbjet dhe fitoret e tij. Atëherë lind mendimi: s’është vallë koha që të tërhiqet nga beteja?

Është e rrezikshme të besosh se shpëtimi është i sigurt përpara se të jetë arritur qëllimi. Në e lejon që ky mendim të rrojë bashkë me ty, atëherë nuk mendon më se është e nevojshme të veshësh të gjithë armatimin e Perëndisë. E nëse nuk e bën këtë, do të mbetesh i pambrojtur kur Satani të fillojë sulmin e fundit në shkallë të gjerë.

Disa nga aksidentet më tragjike në historinë e alpinizmit kanë ndodhur pikërisht pak para se të arrihej në majë. Alpinistët qenë të mbushur nga gëzimi për fitoren e pashmangshme, por pak sekonda humbje përqendrimi u kushton atyre humbjen e jetës. Këmba nuk vendoset në një vend të sigurt dhe rënia në humnerë është e pashmangshme.

Satanit nuk i bëhet vonë nëse ne bëhemi mendjemëdhenj; atij s’i intereson që ne mund ta kemi mundur shumë herë më parë, nëse arrin të na shtypë në betejën e fundit dhe vendimtare. Ajo çka është më e rëndësishme për të është fitorja përfundimtare.

Ti duhet t’i rezistosh djallit gjer në ditën e fundit. Dhe këtë duhet ta bësh me gjithë armatimin që s’është i yti. Zoti duhet të të japë gjithçka. Ti duhet të vish tek ai i pafuqishëm. Ti duhet t’i fitosh të gjitha fuqitë e tua nga hiri në Jezusin. Ti duhet ta veshësh veten me Të dhe jo të kënaqësh dëshirat e natyrës tënde mëkatore. Ti s’duhet t’i shmangesh shërbimit të Jezusit. Vetëm kështu s’do të mundesh në betejën e fundit, por do të dalësh fitimtar.

“Kushdo që urren vëllanë e vet është vrasës; dhe ju e dini se asnjë vrasës nuk ka jetë të përjetshme të qëndrueshme në vetë.”

1 Gjonit 3:15

Disa njerëz mendojnë se dikush mund të urrejë vëllanë e vet dhe pavarësisht ky të shpëtohet nga hiri. Mirëpo fjala e Zotit thotë diçka tjetër.

Ka pasur gjithmonë të krishterë që donin të fitonin faljen e mëkateve, por nuk donin të ndalonin së mëkatuari. Ata mund të jetonin në një marrëdhënie të gabuar me vëllezërit e tyre. Disa i zgjidhën këto probleme përpara se të vdisnin, kurse disa të tjerë jo.

Kur fjala e Zotit flet për urrejtnen ndaj një vëllai përdoret një shprehje tron-ditëse. Fjalët janë kaq serioze saqë edhe tundimi për t'i anashkaluar është i fortë. Në përpiqemi t'i shpjegojmë përtej armiqësisë dhe themi se kjo nuk është një çështje urrejtjeje. Në këtë mënyrë përpiqemi të mbërrijmë në skaj të fjalës në mënyrë që të shpëtojmë nga të qenit të akuzuar.

Mirëpo kjo rrugë është jashtëzakonisht e rrezikshme. Çdo i krishterë e jeton jetën duke pasur në mendje ditën kur do të duhet të japë llogari. Në atë ditë Zoti do të të tregojë nëse ti e ke shpërdoruar faljen e mëkateve për të kënaqur natyrën tënde të vjetër mëkatore.

A ke folur vallë me Jezusin për marrëdhënien tënde me vëllain, me të cilin nuk flet?

Ka marrëdhënie midis vëllezërve që nuk mund të përmirësohen përmes dialogut. Po njëlloj ka dhe situata kur rrugët e tyre duhet të ndahen, gjithsesi nëse rresht lutja për ndërhyrjen e Zotit, atëherë në zemër hyn ftohtësia dhe ligësia.

Zoti është një Zot i mrekullive. Ai është i aftë të kujdeset dhe të shërojë ato që s'mund t'i shërojmë dot vetë. Para së gjithash ai i njuh zemrat tona. E njuh edhe çfarë ato duan dhe për çfarë mezi presin.

Jezusi ka thënë se ti duhet të lutesh për armiqtë e tu. Lutu për të mirën e tyre materiale dhe shpirtërore. Nëpërmjet lutjes ti prek zemrën e Zotit dhe ai prek zemrën tënde.

Bibla e quan vrasje kur ti urren vëllain tënd. E një vrasës nuk mund të zotërojë jetën e përtëjshme pa u konvertuar. Jezusi dhe urrejtja nuk mund të jetojnë në krah të njëri-tjetrit. Ose duhet të shkojë urrejtja ose këtë gjë duhet ta bëjë Jezusi. Zoti na ka thirrur dhe na ka thirrur që ne të paqtohemi me të dhe me të tjerët.

“Sepse të gjitha premtimet e Perëndisë janë në atë “po” ...”

2 Korintasve 1:20

Shumë të krishterë nuk u kushtojnë vëmendje premtimeve të Perëndisë. I kanë zbrazur nga fuqia e tyre. Tani ata i bashkangjitin herë një kusht e herë një tjetër asaj që Perëndia ka premtuar.

Ata nuk dyshojnë se fjala e Zotit është e patundur. Janë të sigurt se do të kishin marrë atë që u është premtuar, nëse besimi, bindja ose shërbimi i tyre do të kishte qenë ndryshe.

Kjo është arsyeja pse ata përpiqen të jenë ashtu siç duhet të jenë. Herë pas here nuk ia dalin. Në fund mendojnë se nuk janë në gjendje t'ia dalin më. Ata besojnë se janë të shpëtuar me anë të hirit, sepse kanë besim në Jezusin, por nuk kanë arritur të bëjnë një jetë të vërtetë dhe të shëndetshme si të krishterë.

Nëse je një i krishterë i tillë ti duhet t'i kushtosh vëmendje fjalës së Perëndisë. Problemi yt është se ende po përpiqesh të gjesh brenda vetes “po”-në e premtimeve të Zotit. Po kur do ta kuptosh vallë se nuk është nënshkrimi yt ai që i bën të vlefshme premtimet e Perëndisë? Pse kërkon të vendosësh nënshkrimin tënd në atë që Jezusi tashmë ka vënë emrin e tij?

Të gjitha premtimet e Zotit janë të vlefshme në sajë të gjakut të Jezu Krishtit. Ndaj ti mund të besosh secilin prej tyre.

Kur i ndesh premtimet e Zotit në Fjalën e shenjtë duhet të thuash: “Këto premtime të lavdishme mbeten ende në fuqi. Jezusi i plotësoi të gjitha kushtet dhe kërkesat. Prandaj ato vlejnë për mua. Jezusi m'i ka dhënë.”

Dhuntitë e tij për ty kanë një vlerë të pafundme. Ti duhet t'i mbrosh ato. Ti duhet t'i nxjerrësh në pah e të përkujdesesh për to. E sa më shumë i sheh aq më shumë e çmuar bëhet ajo që Jezusi të ka dhënë.

Gjej njërin nga premtimet e shumta të Biblës. Rroke. Falënderoje Zotin për të dhe lëre të të mbartë përgjatë ditës ose natës që po vjen.

Premtimet e Perëndisë përmbajnë një fuqi të mrekullueshme. Ato të bartin me gjithçka që të lëndon dhe të shtyp. Emri i Jezusit është i shkruar nën çdo premtim të vetëm. Ishte vetë Ai që e shkroi aty. E tani po ta jep ty, ndaj duhet ta pranosh dhe ta falënderosh.

“Ai i shpëtoi të tjerët dhe nuk mund të shpëtojë vetveten ...”

Mateu 27:42

Këto fjalë u thanë me tallje. Çfarë vlere kishte shpëtimi i tij kur nuk mundi të shpëtonte as veten? I pafuqishëm dhe i shtrirë në kryq, mundësitë nuk dukeshin të shumta. Tallësit menduan se gjithçka kishte përfunduar me kryqin.

Megjithatë ata u gabuan. Nuk ua merrte mendja se fjalët e tyre ishin plotësisht të vërteta. Ata nuk e njihnin udhën e Zotit. Ajo që thanë ishte e vërtetë. Jezusi nuk mund të shpëtonte veten dhe njëkohësisht të shpëtonte edhe të tjerët.

Pse vallë?

Për Zotin është po aq e gabuar të shfajësosh një fajtor sa të denoncosh një person të pafajshëm. Zoti i shenjtë urren çdo padrejtësi.

Nëse mëkatarët do të shpallehin të pafajshëm në gjyq, Jezusi duhej të merrte dënimin e tyre. Zoti është i përjetshëm. Mëkati dhe faji nuk zhduken si vesa para diellit. Shpengimi është i nevojshëm.

Asnjë nga sakrificat tona pajtuese nuk ishte në gjendje të shuante zjarrin e zemërimit të Perëndisë. Duhej të ofrohej një sakrificë e shenjtë dhe e pastër, e paprekur nga e keqja. Dhe u bë. Jezusi e ofroi veten. Kur Jezusi u ngrit drejt Perëndisë në pemën e kryqit, ai nuk ishte më Biri i pastër i Perëndisë. Ai ishte ai mbi të cilin vetë Perëndia kishte vënë të gjithë mëkatin e botës. Jezusi vdiq si fajtor.

Ndërsa ti je i shpëtuar si i pafajshëm.

Jezusi të ka shpëtuar nëse ti gjen strehë tek ai. Kështu, Zoti nuk e sheh mëkatin tënd. Në të Premten e Mirë, Zoti lejoi që zemërimi i tij të godiste sakrificën e mëkatin.

Perëndia nuk të caktoi për të vuajtur zemërimin, por për të marrë shpëtimin nëpërmjet Zotit tonë Jezu Krisht.

Jezusi është me të vërtetë Shpëtimtari yt. Ai fsheu mëkatet që duhej të zhdukehin në mënyrë që ti të shfajësoheshe nga Perëndia. Kur ai vuri mbi Jezusin mëkatin e gjithë botës, asnjë mëkat nuk u harrua. As mëkati yt. Llogaria jote është shlyer para se të lindje. Jezusi gjithashtu i di mëkatet e tua të ardhshme. Ai ka shijuar pasojat e tyre të hidhura.

Për të ishte më e rëndësishme të të shpëtonte ty sesa të shpëtonte veten.

1 Maj

“Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e rënë në dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme; por, po të vdesë, jep shumë fryt!”

Gjoni 12:24

Fara e grurit ka një fat të vështirë. Duhet të zbrësë në tokë të errët dhe të ftohtë në mënyrë që të vdesë.

Kështu ndodhi me Jezusin. Ai duhej të shkonte në errësirën më të thellë dhe më të padepërtueshme që ekziston këtu poshtë. Është errësira e braktisjes së Zotit. Atje ai duhej të provonte si vdekjen fizike ashtu edhe vdekjen e përjetshme.

Megjithatë, edhe në rrugëtimin tënd drejt varrit, ka diçka brenda teje që duhet varur çdo ditë. Është jeta egoiste. Ndërsa jeton, Zoti të udhëheq si të ishe një kokërr gruri, nëse je vërtet një fëmijë i Zotit.

Ai e bën këtë duke të të marrë mënjanë. Në atë kohë ke ndjerë mirësinë dhe admirimin e njerëzve të tjerë, por tani nuk e ndjen më. Tani i ke zhgënjyer. Në mënyra të ndryshme bëhet e qartë se ata shkëputen prej teje. Ti ke dëgjuar se çfarë kanë thënë për ty. Disa gjëra janë të vërteta e disa jo. Ajo që të vret më shumë se fjalët është qasja që fshihet pas këtyre fjalëve.

Çfarë po ndodh?

Pas gjithë kësaj qëndron Zoti. Ai e vendos farën e grurit në tokë në mënyrë që të vdesë. Mendimi juaj për veten duhet të ndryshojë. Për këtë ai përdor kundërshtitë dhe vështirësitë e jashtme.

Sa herë ndeshesh me disiplinë dhe shqetësime qenia jote tërhiqet; por kjo qenie përpiqet t'i shpëtojë vdekjes. Ajo mund të përdorë vuajtjen për të lëvduar veten.

Po, megjithatë Zoti nuk i lë bijtë e tij. Një ditë ti do ta shohësh veten të shfaqur në thellësinë e zemrës tënde. Drita e së vërtetës shkëlqen dhe ti nuk mund ta shpjegosh dot. S'ka asgjë të mirë në natyrën tënde të vjetër.

Ti duhet ta veçosh veten nga vetja jote dhe të jetosh në fuqinë e Jezusit. Asgjë e jotja nuk do të zgjasë. Gjithçka që Ai zotëron qëndron e patundur. Ti nuk dëshiron të marrësh asnjë nder. Vetëm Zotit i takon nderi. Në këtë mënyrë ti do të lidhësh frytë për Zotin.

“Kujtoni fjalën që ju thashë: “Shërbëtori nuk është më i madh se i zoti”. Nëse më kanë përndjekur mua, do t’ju përndjekin edhe ju...”
Gjoni 15:20

Sigurisht, asnjë shërbëtor nuk është më i madh se i zoti. Çfarë do të thotë vallë Jezusi më këto fjalë? Ai i theksoi ato duke dashur që ne t’i mbajmë mend.

Jezusi kërkon të thotë se ti duhet të përgatitesh për vuajtje dhe persekutim nëse do t’i shërbesh atij.

Është kaq e lehtë për ne që të harrojmë çdo gjë të pakëndshme. Ne mendojmë se është një mendim i tmerrshëm që ne duhet të persekutohemi për emrin e Jezusit.

Megjithatë Jezusi na kërkon të përgatitemi për të. Dishepujt e Jezusit duhet të ndajnë rrethanat me të.

Për shumë vite, ne nuk kemi përjetuar persekutim të hapur në pjesën tonë të botës. Por fjala e Perëndisë na thotë se persekutimet do të vijnë në kohën para se Jezusi të kthehet. Atëherë do të ketë një mundim të madh.

Historia e kishës ka treguar se braktisja e besimit ka qenë veçanërisht e madhe aty ku të krishterët kishin harruar se asnjë shërbëtor nuk është më i madh se i zoti.

Kur persekutimi arriti te të krishterët që ishin të papërgatitur, pati shumë që mohuan Zotin dhe Mësuesin e tyre.

Është gjë e mirë të jesh realist. Dhe vetëm njeriu që mbështetet në atë që thotë Fjala e Zotit është i tillë.

Ndihma vendimtare përgjatë përndjekjes është të mendosh për Jezusin. Ai është Zoti që na ka dhënë një shembull. Vështirësitë tona janë të vogla në krahasim me vuajtjet e tij. Megjithatë ne mund të kemi frikë dhe të shqetësohemi. Por mund të ndihmohemi duke vështruar Jezusin. Ai do të jetë me ne në të gjitha vuajtjet dhe Ai di gjithçka që duhet të kalojmë. Ai u tundua dhe u sprovu në çdo gjë. Kjo është arsyeja pse ai mund të na vijë në ndihmë.

Një i krishterë nuk është i nderuar dhe i respektuar në opinionin e njerëzve; as Jezusi nuk ishte. Gjëja më e rëndësishme për të ishte të ishte në qendër të vullnetit të Zotit. Kështu duhet të jetë edhe për ne. Le të ndjekim hapat e tij. Le të na udhëheqë në rrugën e kryqit drejt lavdisë.

Në Parajsë ti do t’i ndash rrethanat me Jezusin. Atje do të jesh i lartësuar dhe i nderuar përjetë.

“Solomoni e donte Zotin...”

1 Mbretërve 3:3

A e do Jezusin?

Këto janë fjalë të forta, por Jezusi i përdor ato herë pas here. Ai kërkon dashuri.

Pse vallë?

Nuk është e vështirë, për atë që dashuron, të japë përgjigjen e duhur. Nëse dashuria do të lulëzojë, ajo duhet të jetë e ndërsjellë. Nëse dashuron, kërkon edhe dashurinë e të dashurit tënd.

Solomoni e donte Perëndinë. Ai e donte sepse Zoti e deshi i pari. Zoti është i vetmi që krijon dashurinë brenda nesh. Është ngrohtësia në zemrën e Zotit ajo që e përflak zemrën tënde. Dhe kjo ndodh para së gjithash në sajë të provës së dashurisë: Jezusit.

Ballë për ballë me të, Zoti të tregon se Ai të do do më shumë seç do të mund ta kuptosh ndonjëherë.

Mund të jetë rasti që ti të tkurresh nga përdorimi i fjalëve të forta në lidhje me dashurinë tënde për Jezusin. Ka mundësi që përulësisht bashkë me Pjetrin ti të thuash: “Zot, ti di çdo gjë, ti di se unë të dua.” Prapa këtyre fjalëve qëndron varësia e thellë e zemrës nga Jezusi. Ti je i lidhur me të në jetë, në vdekje, në përjetësi.

A nuk të mbërthen trishtimi kur dëgjon fjalët: “Solomoni e donte Zotin?” A të kujtohet se ai nuk vijoi në këtë rrugë përgjithmonë? Kur u plak, zemra e tij u largua nga Perëndia i gjallë. Gratë pagane me të cilat u martua ndikuan tek ai.

Për një kohë të gjatë i dukej sikur nuk kishte problem të jetonte në mosbindje ndaj Fjalës së Zotit. Ka shumë njerëz që mendojnë njësoj edhe sot. Por ata gabohen. Do të vijë dita kur ata do të korrin atë që kanë mbjellë. Fundi i jetëve të tyre do të jetë tragjik, ashtu siç qe ai i Solomonit. Ai përfundoi si një idhujtar.

Nëse zemra jote i përket Zotit, ti duhet ta lejosh Atë ta ruajë. Mos lejo askënd dhe asgjë tjetër të hyjë brenda saj. Të duash Zotin do të thotë të zbatosh urdhërimet e tij. Solomoni e harroi këtë gjë. Mos i ndiq gjurmët e tij. Ndiq Jezusin në rrugën e ngushtë. Kjo është rruga që të çon në jetë.

“në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve sipas pasurivë së hirit të tij.”

Efesianëve 1:7

Shumë të krishterë luftojnë një betejë të pashpresë për t'u çliruar. Atyre u duket sikur janë të skllavëruar. Ndihen të dëshpëruar. Nuk mund ta çlirojnë veten nga opinioni dhe këndvështrimi i të tjerëve. Mendimet mëkatore i shqetësojnë përgjatë gjithë jetës. Ata njohin vetëm pak fitore në jetën e tyre.

Në të njëjtën kohë ata besojnë tek Jezusi, por nuk e kanë përjetuar hirin e tij si një fuqi shpenguese. Ata nuk besojnë se ungjilli është shpresa e shpëtimit. Kjo është arsyeja pse kërkojnë ndihmë, rrugë apo vende të tjera. Por ata janë të zhgënjyer. Vetëm vepra tërësisht e përfunduar e Jezusit mund të kurojë dhe shërojë një zemër të sëmurë e të molepsur.

Fjala e Perëndisë thotë se në Jezusin ti je i shpenguar nga gjithçka që ndihesh i lidhur. Ti nuk shpengohesh nga përvojat e tua. Jo, ti je shpenguar nga gjaku i Jezusit.

Perëndisë i kushtoi kaq shumë që të të shpengonte. Ai duhej të paguante me jetën e Birit të tij të dashur. Kjo është arsyeja pse ai nuk do të të japë prehje tjetër përveç asaj që merr nëpërmjet besimit tek Jezusi. Të qenit i shpenguar plotësisht dhe përfundimisht është një thesar në mes të shqetësimit dhe dëshpërimit.

Ajo çka ti ndjen dhe mendon nuk është ajo që mendon Zoti. Zoti i bën llogaritë me Jezusin dhe vetëm me të. Fatkeqësia jote është se ti nuk i bën dot llogaritë ashtu siç i bën Zoti. Janë këto pasuri që Perëndia në hirin e tij dëshiron të të udhëheqë. Ti nuk do ta përjetoje kurrë këtë, nëse Perëndia do të të bënte një të krishterë të suksesshëm siç kërkon të jesh.

Jo, Zoti do që Jezusi të jetë gjithçkaja për ty. E ai mund të jetë i tillë vetëm nëse ti je askushi. Në vend të ankimeve të tua, Zoti do që ti të kënaqesh me thesarin që zotëron në Jezusin dhe me atë që ai kreu.

Në vend që të digjesh për shpëtimin, ti duhet të lëvdosh Zotin për faktin se ti tashmë je i shpëtuar. Biri i vetë Zotit të bëri të lirë. Ti s'ke nevojë për asgjë sipas Zotit. Ti ke me bollëk sepse ti ke Jezusin. Dhe me të vijnë të gjitha pasuritë e hirit të tij.

“...kam dëshirë të iki nga kjo çadër dhe të jem bashkë me Krishtin, gjëja më e mirë.”

Filipianëve 1:23

Pali nuk priste me padurim të vdiste, por mezi priste të ishte me Jezusin.

Vdekja është armiku i fundit. Edhe të krishterët mund të pushtohen nga frika dhe ankthi kur mendojnë për të.

Megjithatë thumbi i vdekjes është thyer për një fëmijë të Perëndisë. Jezusi ka hapur një rrugë përmes vdekjes. Nuk është një rrugë e ngushtë; është aq e gjerë sa një i krishterë, në derën e vdekjes, nuk do të shohë vdekjen, por vetëm lavdinë e Perëndisë. Prandaj, nuk duhet të mendosh për fundin. Përpara saj të pret fillimi i jetës së përjetshme. Po, Jezusi e quan veten fillimi.

Të dëshirosh të jesh me Jezusin nuk është njësoj si të kesh humbur dëshirën për të jetuar. Një i krishterë me besim të gjallë i mban sytë e tij të hapur për të gjitha mirësitë e Perëndisë. Të digjesh, të jetosh me Jezusin është njësoj si të jetosh në të njëjtën kohë.

Jeta në tokë nuk është e lehtë. Ka shumë gjëra brenda nesh dhe rreth nesh që mund të na ulin poshtë dhe të na përulin. Bota nuk e ka paqen që ti po kërkon. As ti nuk do e gjes paqen brenda vetes. Dyshimi dhe pikëllimi hedhin hije të errëta mbi jetën tënde.

Ndaj prit me padurim ditën kur do të jesh me Jezusin. Atëherë s'do të frikësojë më asgjë. Asnjë sëmundje nuk do të të mendojë më. Asnjë vdekje nuk do t'i largojë të dashurit e tu prej teje. Asnjë keqkuptim nuk do të shfaqet.

Jezusi është gjithçka në të gjitha. Atëherë sjellja jonë ndaj njëri-tjetrit do të jetë e njëjtë me sjelljen e Jezusit ndaj nesh.

Orët gri, të errëta dhe të vështira nuk do të ekzistojnë më. Përjetësia do të jetë një ditë e pafund plot gëzim, shërbim dhe lavdërim për nderin e Zotit dhe të Qengjit.

Ne shkojmë drejt përjetësisë për shkak të veprës së përfunduar të Jezusit. Ajo qëndron e patundur. Ne nuk na mungon asgjë. Së shpejti do të vijë dita kur do ta shohim Atë.

“Mos më moho, o Zot, mëshirën zemërbutë...”

Psalmi 40:11

Ka fjalë në Bibël që më bëjnë jashtëzakonisht të lumtur. Këto janë disa prej tyre; Më pëlqen veçanërisht formulimi që kishte kjo fjalë në versionin e mëparshëm danez të Biblës: “Ti, o Zot, nuk do ta mbyllësh zemrën tënde kundër meje.” Por Ati im qiellor kishte çdo arsye për ta bërë këtë. Shpesh e kam lënduar dashurinë e tij. Satani shpesh fitonte pushtet mbi mua. Ka kaq shumë hije mëkati në mua. Dhe zemra ime shumë shpesh ndihet bosh, indiferente dhe e ftohtë.

Por zemra e Zotit nuk është e tillë. Është e hapur sepse Zoti do nga brenda. Askush nuk mund ta ndalojë rrymën e ngrohtë të dashurisë së tij, përveç atij vetë. Dhe ai nuk do ta bëjë këtë. Ai ia ka zbuluar atë shërbëtorit të vet dhe ai po ta përcjell edhe ty.

Ka mundësi që të tjerët të mbyllin zemrat e tyre. Ajo që të tjerët mendojnë mund të ndryshojë nga dita në ditë. Popullariteti është një gjë shumë e ndryshueshme.

Jezusi përjetoi se të njëjtët njerëz që të dielën e nderuan më fjalët “I bekuar është ai që vjen në emër të Zotit”, të premten bërtitën “Kryqëzojeni!”

Jezusi e përjetoi, në të gjitha rrethanat, se zemra e Perëndisë ishte e hapur ndaj tij. Kështu ishte, deri në ditën kur u var në drurin e mallkimit dhe bërtiti: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”

Atëherë Perëndia e kishte mbyllur zemrën e tij ndaj Jezusit. Ai shkoi, si Zëvendësuesi dhe Shpenguesi yt, nën zemërimin e Perëndisë dhe ertësira pushtoi Golgotën. Për shkak të faktit që Jezusi shleu atë që duhet të kishe shlyer ti, ai të ka hapur përgjithmonë zemrën e Perëndisë. Kur Zoti të shikon, ti nuk je vetëm. Ti je i veshur me Jezusin. Dhe Perëndia nuk mund ta takojë Birin e tij me zemër të mbyllur. Për shkak se Perëndia kënaqet me Jezusin, ai kënaqet edhe me ty që jeton në të.

Ndaj me gëzim dhe guxim ktheji sytë e tu kundrejt Zotit dhe në emrin e Tij ngriji sytë drejt qiellit duke thënë: “Falemnderit, o Zot, që nuk e mbylle zemrën ndaj meje.”

“Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën.”

1 Gjonit 5:12

Është kaq e thjeshtë. Nëse ke Jezusin, ke jetën. Nëse nuk e ke Jezusin, nuk e ke as jetën. Nëse Biri i Perëndisë nuk është Shpëtuesi yt personal, ti je i humbur dhe do të vdesësh. Mundësia jote e vetme për të shmangur vdekjen është të pranosh Jezusin.

Shumë njerëz janë të kënaqur me jetën e tyre frymërore edhe pse ata nuk e kanë Jezusin. Ata të gjithë marrin pjesë në shërbesat dhe takimet e kishës dhe mendojnë se kjo do të thotë se janë të krishterë të vërtetë. Madje, nëse përdorin Biblën dhe lutjet ndihen akoma dhe më të sigurt.

Mirëpo shpëtimi nuk gjendet në asgjë nga ato që ne bëjmë. Shumë njerëz të devotshëm do të mbeten jashtë sallës së martesës përjetë. Sepse Zoti nuk e gjeti atë që kërkonte në jetën e tyre.

Po çfarë kërkon vallë Zoti në jetën tënde?

Zoti kërkon për Jezusin. Nëse e gjen atë, Ai gjen jetën. E gjithçka që Jezusi është dhe ka, ai e ndan me ty, nëse Jezusi jeton në zemrën tënde. Ja, përse ti ke jetë kur ke Atë.

Nuk është e çuditshme vallë që ti mund të mos kesh asgjë e përsëri të kesh jetë nëse ke Jezusin? Hajduti në të djathtë të Jezusit nuk kishte asgjë por e pranoi atë si Shpëtimtar. Kjo është arsyeja pse atij iu dha jetë.

Shumë njerëz që jetojnë një jetë të virtytshme dhe të respektueshme vdesin. Ata nuk ia bënë kurrë vetes pyetjen vendimtare: A e kam vallë Birin?

Ti duhet të pyesësh për të njëjtën gjë që do të pyesë Perëndia në ditën e gjykimit. Do të thuhet të kuptosh se është Jezusi ai që kërkon Zoti në zemrën tënde. Përjetësia jote varet nëse ai e gjen atë në zemrën tënde.

Nëse ke Jezusin ke gjithçka. S'të mungon asgjë në sytë e Perëndisë. Ai të sheh ty të bashkuar me të. Pasuritë e Jezusit janë dhe të tuat. Kur Zoti takon atë ai takon dashurinë më të përkryer dhe nënshtrimin ndaj vullnetit të tij. Atëherë zemra e tij rrëzëllen nga gëzimi ndaj Jezusit dhe ndaj teje, që je bërë një me të.

Jezusi troket në derën e zemrës tënde. Ai kërkon të hyjë në të. Ai do të bashkohet me ty sepse vetëm atëherë ti do të jesh i shpëtuar përgjithmonë.

“Cili ishte, pra, gëzimi juaj?”

Galatasve 4:15

Mendja e një skllavi e sunduar nga rregullat bën që gëzimi të shuhet. Ti nuk e konsideron më veten të bekuar. Ti e sheh veten dhe trishtohesh e shqetësohesh për të. Nuk kënaqesh kurrë, veç në u shndërrosh në hipokrit.

Të bëhesh i krishterë do të thotë të mos mbështetesh më tek vetja. Hapat e mi përpara apo prapa nuk kanë rëndësi.

Të bëhesh i krishterë do të thotë që tani shpëtimi yt varet nga Jezusi dhe vetëm nga Ai.

Në këtë pikë kanë ngecur shumë të krishterë. Ata shikojnë mjerimin e tyre. Nuk vënë re asnjë progres. Nuk lexojnë mjaftueshëm Biblën. Nuk luten mjaftueshëm. Nuk dëshmojnë sa duhet. Ata vazhdojnë ta shohin veten të pamjaftueshëm.

Për sa kohë ta bësh këtë, nuk do ta kuptosh se sa i bekuar je. Ti përpiqesh të vetëpërmirësohesh, por nuk e arrin asnjëherë objektivin tënd.

Kujtohu se si ishte kur u njohe me Jezusin?

Me kë ishe i kënaqur? Me Jezusin dhe vetëm me Jezusin.

Ti kuptove se edhe pse ishe mëkatar, prapëseprapë ishe i shpëtuar vetëm prej hirit. Dhe kjo ishte krejtësisht e pamerituar. Ti nuk kishe asnjë meritë. Ti e kuptove se ke marrë gjithçka falas nga Shpëtimtari. Kjo është arsyeja pse ti duhet ta konsiderosh veten të bekuar.

Ti s'mund të jesh ndryshe përveçse i lumtur. E zemra jote duhej të lëshojë britma gëzimi.

Qëllimi i Zotit është që ti të vazhdosh në këtë marrëdhënie. Ti duhet të ngazëllehesh që shpëtimi buron nga Jezusi. Mëkatar e tua nuk zbresin asgjë; veprat e tua të mira nuk shtojnë asgjë. Gjërat më të mëdha në jetën tënde janë arritur pa ty - vetëm nga Jezusi.

E vetmja gjë për të cilën ti mund të jesh krenar është Jezusi. Ai është i vetmi që është i përsosur. As njolla më e vogël nuk mund t'i atribuohet atij. Ti ke një hise në pasurinë e tij. Kjo është arsyeja pse duhet ta konsiderosh veten të bekuar.

“Kështu, pra, vëllezër të mi, edhe ju jeni të vdekur për ligjin me anë të trupit të Jezu Krishtit që të bashkoheni me një tjetër, që u ringjall prej të vdekurit, që t’i japim fryte Perëndisë.”

Romakëve 7:4

Gjëja kryesore është që ti, në besim, të marrësh faktet e shpëtimit. Ti pëson humbje të mëdha në jetën tënde si i krishterë sepse jep fryt për vdekjen! Ti nuk jeton në sigurinë e vazhdueshme të besimit të faktit që ke vdekur për ligjin.

Kur nuk e bën këtë, lavdërimi i vërtetë zhduket nga jeta jote. Akuza e ligjit mbretëron tek ti. Gjatë gjithë kësaj kohe të tërheq vëmendjen për faktin se ti nuk je ai që duhet të jesh. Ti nuk lexon mjaftueshëm Biblën, nuk lutesh mjaftueshëm, nuk dëshmon mjaftueshëm dhe nuk kujdesesh mjaftueshëm për të tjerët. Gjatë gjithë jetës tënde të përndjekin fjalët akuzuese: jo mjaftueshëm.

Dhe është e vërtetë. Çfarëdo që të bësh, nuk mjafton. Për sa kohë që je i zënë me ligjin me të gjitha urdhërimet dhe rregullat e tij, je nën mallkimin e ligjit.

Po si mund të jesh vallë i shurdhër ndaj ungjillit? Jezusi të shpëtoi! Ti do t’i shpëtosh përbaljes me fjalët akuzuese të gjyqimit për faktin se nuk ke bërë mjaftueshëm. Kur Jezusi vdiq, ti vdiqe për ligjin. Nëse zemra jote varet tek Ai, ti nuk je më “i martuar” me ligjin. Ti i përket një tjetri, pra atij që vdiq dhe u ringjall për ty.

Në vend që të vuash dhe të psherëtish nën fjalët e tmerrshme “jo mjaftueshëm”, ti mund të bërtasësh nga gëzimi për shkak të fjalëve “përgjithmonë mjaftueshëm”. Dhe ti duhet të dish se këto fjalë janë shkruar mbi të gjithë jetën tënde. Jezusi i shkruajti këto fjalë me gjakun e tij. Dhe atë që ai shkroi, askush nuk mund ta fshijë.

Si mund të shkruajë Jezusi “përgjithmonë mjaftueshëm” mbi jetën tënde? Ai mund ta bëjë një gjë të tillë sepse ti je bërë i tij. Dhe nuk ka ndodhur asnjë zgjidhje martese në marrëdhënien tënde me të. Kjo është arsyeja pse e gjithë pasuria e Jezusit të përket ty. Dhe kjo është më shumë se sa kundërpeshë e mëkateve të tua.

Ti je bërë i tij.

Kjo është gjëja që duhet të të karakterizojë më shumë se gjithçka. Kjo është dhe gjëja që duhet të thuhet atëherë kur është thënë gjithçka tjetër. Jezusi të rrethon përpara dhe mbrapa.

Ti je çliruar nga ligji. Ti i përket vetëm Jezusit. Ai është gjithçka për ty dhe ti je gjithçka për të.

“...që t’i japim fryte Perëndisë.”

Romakëve 7:4

Kur bëhesh besimtar në Jezusin, dhe ai ndërton shtëpinë e tij në zemrën tënde, ty të lind një dëshirë e thellë për të dhënë fryte për Perëndinë. Vazhdimisht i thua vetes: “Ah sikur t’i jepja fryte Perëndisë!” Lutja më e ndjerë e zemrës tënde është që Zoti të nderohet.

Në të njëjtën kohë të duhet të kuptosh se gjithçka përfundon në hiç. Ti merr vendime të reja, por gjërat nuk ndryshojnë. E ti pyet: “Ku kam gabuar vallë?”

Mund të ketë disa lloj shkaqesh por për një të krishterë të zellshëm arsyeja është se shpesh ai e gjen veten të angazhuar më shumë të frytet sesa me Jezusin.

Nuk do të ketë asnjë fryt pavarësisht faktit se ti mendon vazhdimisht për to. Nga ana tjetër nëse shkon tek Jezusi, jeta fillon të rritet shëndetshëm. Nëse Jezusi është gëzimi dhe hareja e zemrës tënde, do të nisin të mbijnë edhe frytet e besimit.

Kërkimi i pareshtur për fryte të lë të zbrazët dhe të zhgënjyer. Ti nuk po gjen atë që kërkon. As nuk do të kishe ndonjë avantazh nga një gjë e tillë. E gjitha kjo do të ishte një tundim i madh për të lartësuar veten!

Jo, në mirësinë e tij të mrekullueshme Zoti i ka mbyllur të gjitha rrugët e tjera, sepse Jezusi është rruga, rruga e vetme. Por, ti duhet të dish edhe se ai është rruga e sigurt.

Nuk mund të gjesh një të krishterë që jeton në lidhje të ngushtë me Jezusin pa ndjerë frytin e shenjtë të besimit të tij.

Dhe ai njeri që jeton më pranë Jezusit është ai që jep më shumë fryte. Kaq e thjeshtë është. Kjo lidhet me faktin se në thelb është Jezusi ai që lidh fryte përmes teje. Ti je një degë e tij.

Kjo është arsyeja pse Zoti, përmes fjalës së tij, do të të udhëheqë drejt gjithë pasurive të shpëtimit. Ty do të të hapen sytë dhe do të kuptosh se nuk është e vërtetë që ty të mungon gjithçka sepse ti ke gjithçka. Ti nuk mund të kesh Jezusin pa patur çdo bekim frymëror në mbretërinë e qiejve.

Ndodh përmes kuptimit të këtij hiri të pamerituar që ti lidh fryte për Perëndinë.

“Ju, përkundrazi, mburreni në arrogancën tuaj; çdo mburrje e tillë është e keqe.”

Jakobit 4:16

Çfarë lloj fjalësh janë këto fjalë të forta që janë përdorur këtu? Ç’lloj fjalësh të këqija janë përmendur këtu?

Ato gjenden te Jakobi 4:13, i cili tregon sesi do të jetë e ardhmja: “Sot ose nesër do të shkojmë në atë qytet, dhe do të rrijmë atje një vit, do të tregtojmë dhe do të fitojmë.”

Pse vallë bën aq shumë plane pa menduar për faktin se ti je si një mjegull që shfaqesh vetëm për pak kohë e pastaj zhdukesh. Ti nuk e di se kur të përfundon jeta. As edhe di nëse do të prekësh apo jo nga sëmundjet apo kur frika e luftës do të zëvendësohet nga realiteti i tmerrit të saj.

Jo, ti je një qenie e vogël njerëzore që nuk je zot i jetës tënde dhe rrethanaeve të saj. Sipas fjalës së Zotit është foddullëk të flasësh sikur ti je zoti i të gjitha vendimeve të tua. Por që nga dita e rënies së njeriut në mëkat, ky njeri i rrëzuar ka dashur gjithmonë të jetë si Zoti.

E çfarë duhet të bësh atëherë?

Zoti duhet të vijë në jetën tënde. Ai duhet të vijë në mendimet e tua. Ai duhet të ndikojë fjalët e tua. Ajo që duhet të bësh ose jo, nuk varet prej teje. Është Zoti dhe vullneti i tij ai që duhet të mbizotërojë.

Ti duhet të ulësh në vendin e të përlulurit. Ti nuk e di se cila është gjëja më e mirë, madje edhe sikur ta dish, ti nuk do ta përmbushësh atë gjë nëse Zoti nuk të jep jetë, forcë dhe pushtet.

Në jetë ti je tërësisht i varur nga Zoti dhe është pikërisht kjo varësi ajo që duhet të depërtojë të gjitha planet që ti bën.

Nuk mund të kesh sukses në jetë nëse ndjek rrugët e tua.

Ato janë thjesht një shprehje e arrogancës dhe mëkatit. Jo, ti duhet ta vendosësh dorën në dorën e Zotit e pastaj Ai do të të udhëheqë përpara në rrugën nëpër të cilën ka vendosur të shkosh.

Mos mëkato kundër Zotit duke e marrë jetën në duart e tua. Besoji Atij. Ai s’do të të lërë kurrë vetëm. Jo, Ai do të të udhëheqë sipas vullnetit dhe planit të tij në mënyrë që të arrish qëllimin e përfundimtar qielor.

“Qëndroni në mua... sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë.”

Gjoni 15:4-5

Këto fjalë Jezusi ia tha dishepujve të tij. Ndoshta ne mendojmë se këto fjalë duhet t’iu drejtohen jo të krishterëve. Jezusi ka diçka për t’u thënë edhe atyre, por në ligjërimin e tij të lamtumirës ai iu drejtohet dishepujve.

Një i krishterë është në rrezik nëse vepron pa Jezusin. Rruga mund të duket qartësisht e drejtë edhe pa qenë rruga e Zotit. Ne nuk kemi asnjë dyshim rreth asaj që duhet të bëjmë, por Jezusi nuk merr pjesë në të.

Ne shpesh i lutemi Jezusit të bekojë vendimin që kemi marrë, apo jo? Sigurisht, ne e marrim si të mirëqenë që Jezusi do të jetë dakord me ne.

Kjo është arsyeja pse kaq shumë gjëra dështojnë. Sepse ne nisemi nga vetja. Pastaj shkojmë te Jezusi. Mirëpo kështu ne jemi në të vërtetë të ndarë prej tij. Ai nuk ndihet i shtrënguar të zbatojë mendimet dhe opinionet tona.

Ne duhet të fillojmë nga diku tjetër duke pranuar që jemi të pafuqishëm, sepse pa Jezusin nuk mund të bëjmë dot asgjë. Ne nuk jemi të aftë të mendojmë si Ai. Ai duhet të na ndihmojë e të na bëjë të drejtë në çdo gjë.

Të gjitha fillimet e bekuara e kanë pikënisjen në pafuqinë tonë përballë fytyrës së Zotit. Dhe vazhdimi i tyre gjendet në po të njëjtin vend.

Çdo gjë varet nga fakti nëse ne qëndrojmë në Jezusin. Përgjatë gjithë jetës sonë ne duhet të kthehemi tek ai. Ne s’kemi për ta arritur kurrë pikën ku mund të bëjmë gjithçka vetë. Na duhet gjithmonë të marrim.

Fjalët e Jezusit lëshojnë një dritë kërkuese mbi ne. Në të njëjtën kohë përbëjnë edhe një ungjill të lavdishëm.

Vetëm imagjino, Jezusi nuk pret asgjë nga asnjëri prej nesh. Ai e di se ne nuk mund të ofrojmë asgjë. E vetmja gjë që mund të bëjmë është të qëndrojmë në të. Nëse e bëjmë këtë, Ai ka për të vepruar përmes nesh. Atëherë ne do të jemi një bekim për të tjerët.

Në thelb nuk është e rëndësishme që njerëzit të na takojnë. Ata duhet të takojnë Jezusin. Ai del përpara përmes këtij shërbëtori të pafuqishëm, i cili s’është dikushi në veten e vet, ndaj kësijoj duhet të kapet vetëm pas Tij.

“ndërsa atij që nuk vepron, por beson në atë që shfajëson të paudhin, besimi i tij i numërohet për drejtësi.”

Romakëve 4:5

Këto janë fjalë shumë të forta: “që shfajëson të paudhin”. Por janë të vërteta. Zoti e shpall të drejtë të paudhin kur me besim ai gjen strehë të Jezusi.

I paudhë – kështu nis, por një i krishterë nuk vazhdon të jetë kështu, apo jo? Nëse Jezusi jeton në zemrën e një mëkatori, ne nuk mund ta quajmë atë një të paudhë, apo jo?

Është e rëndësishme të mësosh të dallosh midis njeriut të vjetër dhe njeriut të ri. Nëse dikush është në Krishtin, atëherë ai është një krijesë e re; njeriu i vjetër ka shkuar dhe njeriu i ri ka zënë vend. Mirëpo në të njëjtën kohë, jo çdo gjë është bërë e re. Natyra ime e vjetër mëkatarë më ndjek pas deri në ditën e varrimit. Është kjo natyrë e vjetër ajo që vazhdon të jetë e paudhë përgjatë lindjes, konvertimit dhe vdekjes. Ajo as mund të shpëtohet e as nuk është supozuar të ndodhë kështu. Ajo shuhet me vdekjen.

Shpesh ne mund të tundohemi të mendojmë se njeriu i vjetër ka arritur të ndreqet. Kjo ndodh për arsye se ai ndryshon. Mëkati nuk e manifeston veten si më parë. Por ti nuk shndërrohesh në një njeri tjetër, për shkak se ndryshon rrobat.

Nëse ti ke qenë një i krishterë për shumë vjet, ti përsëri ke nevojë për fjalën e Zotit që e shpall të drejtë të paudhin. Natyra jote e vjetër është dhe do të jetë e paudhë. Ajo ka vullnetin e vet. Ajo do të mbizotërojë pa Perëndinë.

A guxon të besosh vallë se mund të shpëtohesh kur edhe pas shumë vitesh si i krishterë ty të duhet të shpëtohesh si një njeri i paudhë?

E vetmja gjë që ti ke është besimi tek Jezusi. Në paudhësinë tënde ti duhet të kapesht pas tij.

Vetëm atëherë do të konsiderohesh i drejtë. Kjo do të thotë që Zoti do të të shohë me atë pas të cilit ti je kapur e kështu do të të llogarisë ty gjithçka që ka bërë Jezusi. Kjo është arsyeja pse ti mund t'i paraprish gjykimit të Zotit me besim. Ti do shpëtohesh për llogari të një personi tjetër.

“...sepse tempulli i Perëndisë, i cili jeni ju, është i shenjtë.”

1 Korintasve 3:17

Bibla na jep një portret të qartë të një të krishteri. Por sa e vështirë është të jesh i tillë. Përvoja, mendimet dhe ndjenjat e mia thonë diçka krejt të kundërt nga ajo që thuhet për mua në fjalët e Zotit.

Një i krishterë është tempulli i Zotit. Zoti jeton falë Frymës së Shenjtë në çdo njeri që lind sërish. Askush nuk mund të besojë tek Jezusi veçse falë Frymës së Shenjtë. Dhe s'ekziston askush që mund të jetë në kontakt të gjallë me Zotin pa pasur Frymën e Perëndisë. Se aty ku jeton Fryma e Perëndisë njeriu veçohet dhe shenjtërohet. Ai s'i përket më vetes.

Nuk janë veprat e tua të mira ato që të bëjnë të shenjtë. Jo, është Zoti që e ka kryer veprën e tij duke e bërë shtëpinë e tij brenda teje. Aty ku ai hyn, e mbush shtëpinë me lavdinë e vet. Është e vështirë të kuptosh se si ai që është i lartësuar dhe i shenjtë hyn në zemrën tënde mëkatore dhe të papastër. Por kjo ndodh falë gjakut të Jezusit që të ka pastruar nga të gjitha mëkatet përmes besimit tënd në të.

Ti duhet të hapësh vend për të vërtetën, që ti si tempulli i Zotit je i shenjtë. Djalli bën gjithçka që është në fuqinë e tij që ti ta harrosh këtë, sepse e di se besimi yt në këtë të vërtetë është i rrezikshëm për të.

Kur Zoti të bëri një tempull të shenjtë, ti nuk mund t'i dorëzohesh gjërave të papastra. Ti nuk dëshiron ta ndotësh këtë pronë të Zotit. Përkundrazi, është dëshira jote më e madhe që të ketë marrëveshje midis pastërtisë së tempullit dhe atij që jeton aty.

Thellë në zemrën tënde rron dëshira e zjarrtë për të lavdëruar Jezusin. Dhe ti duhet ta përmbushësh këtë dëshirë. Ti s'duhet ta lejosh djallin, botën ose natyrën tënde mëkatore të të ndotë. Ti duhet ta lejosh Jezusin të kryejë pastrimin e tempullit në jetën tënde. Paskësaj duhet ta falënderosh atë që punon gjithmonë brenda teje. Nëse mbetesh tek ai dhe ai mbetet tek ty, atëherë do të japësh më shumë fryte.

Edhe Ai vetë do të shihet nga të tjerët përmes teje, tepullit të tij.

“Por Marta, që ishte krejt e zënë nga punët e shumta...”

Luka 10:40

Marta ishte një grua e aftë. Ajo qe shumë e zellshme dhe e angazhuar me të gjitha detyrat e shtëpisë. Zelli i saj dha mjaft fryte. Ajo ishte pronarja e shtëpisë ku rronin ajo, vëllai dhe motra e saj. Ka një lidhje të bukur midis zellit dhe mikpritjes së saj të cilën e provuan Jezusi dhe dishepujt. Nëse je i përthithur i tëri nga detyrimet e jetës së përditshme, kjo punë e përditshme do të japë shumë kënaqësi dhe ti do të jesh një bekim për të tjerët.

Edhe thirrja jote tokësore mund të të ndihmojë kundër mëkatit. Përtacia nuk është e mirë. Rreziku i fjalëve të shumta është krejt i qartë. “...në fjalët e shumta ka kotësi; por ti ke frikë nga Perëndia.”, thotë fjala e Tij, sepse kudo shfaqet dëshira për qejf e zbavitje. Një mënyrë jetese dhe të menduari profane rrjedh nga e gjithë kjo. Njeriu mund të bëhet lehtësisht i pakënaqur me ekzistencën e vet dhe kjo e shtyn të kritikojë të tjerët.

Marta është një shembull për një të krishterë. Por ajo është gjithashtu edhe një shembull paralajmërimi. Fuqia e saj ishte në të njëjtën kohë edhe dobësia e saj.

Marta mendonte se Maria duhet të ishte si ajo. Kjo është tipike. Kur punon fort nën një regjim të rëndë pune, bëhesh ziliqar për ata që nuk punojnë kaq fort sa ti. Kështu bëhesh kritik dhe i ndjeshëm.

Por më e keqja është se, të gjitha këto detyra të mbajnë të angazhuar aq shumë sa nuk ke kohë për të vetmen gjë që të nevojitet. Ti nuk ulesh në heshtje tek këmbët e Jezusit.

Fjala e Perëndisë na tregon, në lidhje me vdekjen e L Lazarit, se Jezusi e donte Martën. Ai s'qe i verbër për gjithçka që ajo kish bërë për të. Jezusi e dinte se zemra e saj që e përqendruar tek ai pavarësisht fajeve dhe mëkateve të jetës së saj. Mikpritja ndaj Jezusit dhe miqve të tij kish lindur prej dashurisë. Ndaj ajo nuk e kursente veten.

Njerëzit e Zotit janë të bekuar, edhe sot, përmes të krishterëve si Marta. Jezusi i do ata. Ata na mësojnë diçka për bekimin e të shërbyerit me shembullin e tyre. Po në të njëjtën kohë, Jezusi e kujton çdo të krishterë për të vetmen gjë që nevojitet: të qëndruarit në qetësi në këmbët e Jezusit me një Bibël të hapur dhe me duart e bashkuara në lutje.

“hyri... dhe fitoi një shpëtim të amshuar.”

Hebrenjve 9:12

Mëkati të skllavëron. Kjo është arsyeja pse ka kaq shumë njerëz të pashpenguar. Ata përpiqen ta çlirojnë veten nga mëkati por nuk ia arrijnë qëllimit. As përfitimet materiale, as fetarizmi apo ndonjë gjë tjetër nuk mund t'i ndihmojnë.

Edhe një i krishterë e njeh ndjenjën e atij që i mungon liria e plotë. Ndoshta kjo s'ka të bëjë me mëkatet e jashtme që mund t'i shohin edhe të tjerët, por me ato të fshehura që rriten në thellësinë e mendjes tënde. Mund të jetë fokusimi tek vetja, ambicja, kotësia ose të gjitha shqetësimet që tregojnë se sa i dobët dhe i vogël është besimi yt.

Ja pse një i krishterë e njeh pyetjen: “Si mund të shpengohem?”

Fjala e Zotit thotë se ai që shkon tek Jezusi me mëkatet e tij, është tashmë i shpenguar. Shpengimi i përjetshëm është i yti në çastin që ti beson tek Ai.

E nuk të rrethon vetëm tani, por përgjatë gjithë jetës. Ai do të jetë i yti edhe në përjetësi.

Po, kur do ta kuptosh vallë se nuk je supozuar të fitosh atë çfarë Jezusi fitoi për ty?

Shpengimi nuk është për t'u fituar, por për t'u gjetur. Është e kotë të përpiqesh të shpengohesh. Nëse do të gjesh shpengimin që ka fituar dikush tjetër, ti duhet të kthehesh drejt asaj që është kryer. Duhet ta kërkosësh shpengimin aty ku është. Ktheju fjalës së Zotit. Dëgjo çfarë thotë Perëndia. Kapu pas kësaj fjale. Atëherë ti do të provosh se ka fuqi në fjalën e shpengimit. Fjala krijon lavdërim në zemrën tënde, ndaj të duhet të këndosh: “Fitoren e përjetshme unë tash zotëroj, gjithmonë, Zot Jezus, tek ty!”

Për aq sa i përket Jezusit, ti duhet ta ndash veten nga ndjenja e të qenit i pashpenguar. Jezusi të ka shpëtuar në një botë të re ku shpengimi i përjetshëm është fituar për ty.

Jeta jote si fëmijë i Perëndisë bëhet e varfër nëse nuk mëson të mbështetesh te Jezusi. Lutja dhe këngët e lavdërimit do të shuhen. Dëshpërimi dhe pesimizmi do të të pushtojnë.

Nëse i kthehesh pasurive që janë të tuat në Jezusin, atëherë gëzimi do të shpërthejë dhe këngët e lavdërimit nuk do të rreshtin kurrë.

“....me anë të diturisë së tij, i drejti, shërbëtori im, do të bëjë të drejtë shumë veta, sepse do të marrë përsipër paudhësitë e tyre.”

Isaia 53:11

Asgjë s'është më e rëndësishme se sa të zotërosh një dije të vërtetë për Jezusin. Asgjë s'është më thelbësore se sa ta ruash këtë dije.

Mos mendo se e njeh Jezusin ngaqë di se ai vdiq për mëkatet e tua. Ka shumë njerëz që, me gojë, mund të thonë fjalët e duhura, por rrëfimi i asaj që thonë nuk është bërë kurrë besimi i zemrës së tyre.

Njohja e vërtetë e Jezusit është njohja e zemrës. Ajo shpërfaqet përmes një etjeje të brendshme për të. Është një shenjë e mirë nëse ti dëshiron fort të dëgjosh se të gjitha mëkatet e tua janë falur në sajë të fjalës së kryqit.

Arsyeya dhe mendimet e tua nuk dëshirojnë të dëgjojnë për gjakun e Jezusit. Nuk është një problem i madh intelektualisht të marrësh dhe të pranosh të vërtetat e krishterimit. Është ndryshe me zemrën e lindur sërish. Ajo rron falë fjalës së Jezusit, i cili mbarti mbi vete gjithë fajet tona. Ajo nuk ngopet së dëgjuari mesazhin e shpëtimit. Sa më shumë dëgjon aq më e fortë bëhet kjo dëshirë.

Prandaj zemra digjet po njësoj edhe për parajsën. Aty ti nuk do të kuptosh pak nga pak apo pjesërisht, por do të kuptosh plotësisht.

Edhe pse mund të mos kënaqesh kurrë me njohurinë tënde për Jezusin, ajo përsëri është gjëja më e çmuar në jetë tënde. Dija e zemrës tënde për të është duke hapur një rrugë për pasuritë e hirit të Tij. Ti nuk e kupton se ka një lidhje midis dijes tënde dhe gjithçkaje që gjaku i Tij të ka dhënë. Pafuqia jote dhe hiri i Tij i përsosur nuk përputhen me njëri-tjetrin.

Ti nuk mund ta marrësh shpëtimin e Zotit në një mënyrë tërësisht të përkryer. Por, për shkak se është shpëtimi i përkryer ky që ti ke duke njohur Jezusin, ai mbulon të gjitha papërsosmëritë në jetën tënde.

Nëse ti njeh Jezusin, ti je i drejtë para Perëndisë. Dhe hiri i Zotit nuk është një pagesë për shkak se ti e njeh atë. Ai është i pamerituar. Ti ia ke borxh Jezusit.

Ai është gjithçka për ty, sepse ai ka bërë gjithçka në vendin tënd. Kjo është arsyeja pse ti je i drejtë para Zotit.

“sepse, duke qenë se ai vetë hoqi kur u tundua, mund t’u vijë në ndihmë atyre që tundohen.”

Hebrenjve 2:18

A je i befasuar që vazhdon të varesh nga Jezusi?

Ti rritesh në shumë rrethana të tjera në jetë. Krijon një tjetër marrëdhënie me prindërit kur je i aftë ta përballosh vetë jetën. Një nxënës është i varur nga mësuesi i tij, por një ditë ai mund të bëhet i pavarur.

Gjithsesi nuk është kështu në marrëdhënien me Jezusin. Aty ti do të jesh gjithmonë tërësisht i varur prej tij. Je si një fëmijë i vogël i cili do të humbasë nëse nuk ka njeri që të kujdeset për të.

Djali të tundon në shumë mënyra. Edhe pse ti e di çfarë kërkon të bëjë me ty, ti s’mund të shohësh gjithçka përmes tij. Jezusi duhet të të informojë me anë të fjalës dhe Frymës së tij.

Pse vallë s’e dëgjove zërin prapa teje që të kujtoi se ku ishte rruga? S’e bëri vallë Ai fjalën të gjallë dhe nuk të tregoi se ku s’duhet të shkoje?

Fryma e Zotit të bindi për mëkatën. Kur Satani të josh të dorëzohesh, ai e bën mëkatën të duket i sigurt dhe i padëmshëm. Ndërkohë që Jezusi thotë diçka tjetër. Nëpërmjet fjalës së tij Ai të ngjall frikë që të mos mëkatosh kundër Zotit.

Edhe pse je i ndërgjegjshëm për seriozitetin e mëkatit, ti nuk mund të rezistosh dot pa ndihmën e Jezusit. Nëse shkon kundër Satanit me forcat e tua, ai do të të mundë.

Rruga drejt fitores është të rendësh tek fituesi. Ti duhet të fshihesh tek Jezusi. Ai është një mburojë që të mbulon nga të gjitha anët.

Satani u përpoq t’i jepte fund Jezusit, por dështoi. Kur mendoi se fitorja ishte e sigurt, ai u mund. Ai mori goditjen vdekjeprurëse kur Jezusi u kryqëzua. Tani Satani është plagosur për vdekje. Ai lufton me furi, sepse e di që koha e tij është e shkurtër. Ai nuk mund ta lëndojë Jezusin; as ata që ikin në krahët e Jezusit kur tundohen.

Mos mendo se Jezusi të refuzon kur vrapon tek ai në pafuqinë tënde. Ai të njeh dhe njeh po njëjloj edhe tundimin. Prandaj edhe e di se si do të të ndihmojë. Ti duhet t’i rezistosh Djallit, duke qëndruar i patundur në besim. Atëherë do të vlejë edhe premtimi: “Zoti do të luftojë për ju, dhe ju do të rrini të qetë.”

**“Kujtoni të parët tuaj, që ju shpallën fjalën e Perëndisë dhe, duke çmuar rezultatin e sjelljes së tyre, merrni si shembull besimin e tyre.”
Hebrenjve 13:7**

Është një gjë e mirë të ndalesh pak e të mendosh se si kanë udhëtuar të tjerët. Është edukuese të shohësh lidhjen midis rrugës nëpër të cilën ka kaluar një njeri dhe vendit ku ai ose ajo i përfunduan jetët e tyre. Sepse ka shumë mundësi që nëse ti mbjell atë që mbollën ata, do të korrësh atë që korrën ata.

Nëse ke qenë i krishterë për disa vjet, patjetër që duhet të kesh njohur dikë që ka shkarë nga besimi. Shpesh është e lehtë ta kuptosh shkakun e kësaj shkarjeje. Mos e ndiqni rrugën e tyre. Ti s'duhet të mendosh se një ndryshim i vogël në sjelljen e tyre do t'i kishte parandaluar së rëni në gabim. Lejo që njeriu i vakët dhe zemërpërdalë të të shërbejnë si shembuj paralajmërues.

Ka të tjerë që duhet të imitoni. Këta janë udhëheqësit tuaj që u mbajtën në besimin te Jezusi gjatë gjithë jetës së tyre. Vetëm pak prej tyre përmenden në historinë e kishës, por ata kanë lënë shenja të forta në jetët tona. Këta mund të jenë nëna, babai, një mësues i shkollës së të dielës, një pastor apo një predikues.

Pra, shpesh është një i krishterë më i madh se ti. Prandaj, mund të tundohesh të mendosh se koha në të cilën ata jetuan ishte arsyeja e seriozitetit dhe qëndrimit ndaj çështjeve frymërore tek ata. Kjo është një nga mënyrat se si armiku i shpirtit përpriqet të na pengojë që të imitojmë besimin e tyre.

Ti gjithashtu duhet të punosh për shpëtimin tënd me frikë dhe dridhje. Ti nuk mund t'ia këputësh gjumit e ta glesh veten në mbretërinë e Zotit. Është e lehtë për frymën e kohës të lëkundë e të shmangë një të krishterë që nuk shkon kundër rrymës. Para së gjithash, ti duhet të mendosh për marrëdhënien që udhëheqësit tanë kishin me fjalën e Zotit. Ata e merrnin atë seriozisht. Ligji u jepte të drejtën t'i zbulonte dhe gjykonte ata. Por hiri i Zotit i ngriti lart herë pas here. E kjo sepse këmbët e tyre qenë vendosur mbi një tokë shkëmbore.

Ndoshta ti i njeh këta udhëheqës në mënyrë të imtësishe. S'je i verbër as ndaj fajeve dhe mëkateve në jetën e tyre. Po pavarësisht nga kjo ti nuk dyshon se Jezusi dhe shlyerja e mëkateve prej tij ishte themeli i jetës së tyre.

Disa prej tyre kaluan përmes rrugës së sakrificës. Ata i shërbyen Zotit përgjatë shumë viteve në një thirrje që nuk vërehej nga njerëzit.

Imitoje besimin e tyre. Atëherë do t'ia kesh arritur qëllimit.

“Dhe ne të gjithë, duke soditur fytyrëzbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtën shëmbëllim...”

2 Korintasve 3:18

Një i krishterë duhet të transformohet. Besimi është aktiv. Besimi nuk është çështje e mendjes, por e zemrës. Ai e ndryshon një fëmijë të Zotit nga përbrenda.

Djali përpiqet ta parandalojë rritjen e një të krishteri. Ai e bën një gjë të tillë në shumë mënyra. Ajo që përdor më shpesh është të inkurajojë një mënyrë të menduari legjitime tek ai që beson.

Ai na bën të besojmë se shenjtërimi është një çështje vullneti. Ato që na mungojnë janë vendimet e reja, dorëzimi me gjithë zemër ose ndonjë përvojë shpirtërore. Me pak fjalë, Satani na bën të punojmë me veten, sepse e di që kështu bëhemi lehtësisht egoist. Pa dashje, ne ngremë një mur përreth nesh. Besimi dhe gëzimi ynë zhduken ndërkohë që lidhja me Jezusin bëhet gjithnjë dhe më e dobët. Në fund jeta jonë frymërore resht së ekzistuari. E atëherë kundërshtari ynë më i keq ka triumfuar.

Rruga drejt shenjtërimit është të shohësh lavdinë e Zotit. Atë s'mund ta gjesh duke parë nga vetja, por duke vështruar në pasqyrën e fjalës së Perëndisë. Aty mund të gjesh shembullin më të qartë e të lavdishëm të Shpëtimtarit. Duhet të kesh besim në fuqinë aktive që jeton në fjalën e Perëndisë. Shumë njerëz e lënë pas dore këtë fjalë për faktin se nuk i kushtojnë rëndësinë e duhur. Përmes fjalës, Zoti mund të të japë pasuri të mrekullueshme dhe të të ndryshojë.

Ti nuk duhet të matësh ndryshimin ose të merresh me të. Nëse e bën një gjë të tillë, ai do të ndalojë. Ti duhet t'i mbash sytë tek Ai që të ndryshon. Vetëm atëherë do të vazhdosh të jesh nën ndikimin e Jezusit.

Ne s'e kuptojmë dot se si fjala e Zotit mund të bëjë gjëra kaq të mëdha. Por ja që kështu është.

Fjala e Perëndisë përbëhet nga ligji dhe ungjilli. Nuk është ligji fuqia e Perëndisë për shpëtim dhe shenjtërim; është ungjilli. Nuk është fjala e asaj që duhet të jemi dhe të bëjmë; është Fjala e Jezusit dhe ajo që ai ka arritur.

Kundro lavdinë e Tij! Atëherë dhe ti do të shndërrohesh në shëmbëllimin e lavdisë së Tij.

“Sepse ai që shenjtëron dhe ata që shenjtërohen janë të gjithë prej një familjeje”

Hebrenjve 2:11

Shumë të krishterë punojnë si skllëvër. Ata punojnë dhe synojnë të bëhen ata që duhet të jenë. Herë pas here ata duhet të kuptojnë se nuk janë në gjendje të jetojnë jetën e krishterë. Ata nuk dyshojnë se jeta e krishterë ka rëndësinë më të madhe, por në të njëjtën kohë zemra dhe ndërgjegjja e tyre i akuzon.

Ku qëndron gabimi?

Tek orvatja e pareshtur për të shenjtëruar veten. Kjo luftë nuk do të ketë kurrë sukses. Një i krishterë nuk mund ta shenjtërojë veten. E vetmja rrugë drejt shenjtërisë është që një person tjetër ta bëjë të shenjtë.

Pavarësisht se sa shpesh vendos ta jetosh jetën sipas vullnetit të Zotit, gjithmonë do të përfundosh në dëshpërim ose hipokrizi.

Kur shkon vallë te Jezusi në pafuqinë tënde?

E vërteta për ty është se jo vetëm që të mungon diçka, por ty të mungon gjithçka.

Në të njëjtën kohë ti ke gjithçka në Jezusin, nëse je një nga të lumët që je strehuar tek Ai.

Ti s'ke për t'u bërë kurrë i shenjtë në sajë të ligjit. Kjo do të thotë se ti s'ke për t'u bërë kurrë i shenjtë nga ato që mund apo do të bësh. Përkundrazi, ti bëhesh i shenjtë falë besimit tek Jezusi. Nëse vendos besimin tënd në të gjitha pasuritë që ti zotëron në të, atëherë ti transformohesh së brendshmi. Sa më shumë të ngazëllesh për Jezusin, aq më shumë ti bëhesh si Ai.

Rruga për shpëtimin dhe rruga për shenjtërimin janë e njëjta. Jezusi është rruga.

Ti nuk je supozuar të shpëtohesh nga vepra e shlyerjes së mëkateve të Jezusit dhe pastaj të bëhesh i shenjtë falë fuqisë tënde. Burimi si i shpëtimit ashtu dhe i shenjtërimit është vetëm vepra e shpengimit të Jezusit.

Pavarësisht se si ndihesh, si fëmijë i Perëndisë mund të jesh i sigurt se Jezusi në të gjitha rrethanat është gjithçka për ty. Në vetvete je ende i varfër. Por a ka rëndësi kjo, kur në të njëjtën kohë je pafundësisht i pasur me Jezusin?

“Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen.”

Mateu 13:46

Kështu ndodh kur gjen Jezusin.

Ti ke kërkuar gjithmonë për margaritarë. Ke filluar që fëmijë. Sa herë ke gjetur ndonjë, e ke marrë me vete. Me kalimin e viteve të tjerë margaritarë filluan të të tërheqin. E nise të mendosh se do të jesh i lumtur nëse gjen një margaritar më të çmuar. Por, kur e gjete, mbete i zhgënjyer. Në mendjen tënde fillon të dëshirosh diçka tjetër e gjithmonë e më shumë.

E kështu një ditë u gjende përballë birit të një zdrukthëtari nga Nazareti. Të gjitha vlerat ndryshuan atë ditë. Që tani e tutje pasuritë e tua nuk janë “të zotëros”, por “të zotërohesh”. Kur e kuptove se Jezusi donte të të kishte, gjithçka tjetër humbi fuqinë e saj magjike mbi ty. Reshte së kërkuari, sepse gjete margaritarin më të vlefshëm nga të gjithë margaritarët.

Ti vazhdove të jetosh në botë. Së jashtmi nuk ndodhi ndonjë ndryshim i madh. Por, në zemër, ti u bërë tjetër njeri. Jezusi hyri brenda saj.

Më parë ishe i angazhuar në shumë qëllime të vogla në jetë. Tani diçka tjetër është bërë gjëja mbizotëruese. Ti je bërë një dishepull. Të jetosh për ty do të thotë të ndjekësh gjurmët e një personi tjetër.

Jezusi e njeh mirë rrugën e kryqit sepse Ai vetë kaloi në të. Në po atë rrugë Ai i udhëheq dhe ndjekësit e tij. Ata nuk duhet të shlyejnë mëkatet e tyre. Ai e bëri këtë gjë njëherë e përgjithmonë. Megjithatë, në udhën e kryqit, ai do të na udhëheqë drejt qëllimit hyjnor.

Kur mendon se kjo rrugë duket e zorshme dhe e vështirë, ti duhet të shohësh tek margaritari i çmuar. Shkëlqimi i tij ua kalon të gjithë të tjerëve, ndaj kur shëmbëllesh me të nuk arrin ta njohësh dot veten. E gjen veten nën shkëlqimin e margaritarit. Atëherë thua: “Nuk dua të më kthehen margaritarët e tjerë. Po pata Jezusin jam i pasur”.

Pastaj ditët kalojnë. Jezusi i ka gjithmonë sytë e ngulur tek ti. Ti i ndjen sytë e tij dhe të lumturon fakti që nuk je kurrë jashtë fushëpamjes së tij. Çdo ditë është një hap i bërë në rrugën drejt Jeruzalemit të Ri. Aty përfundon udhëtimi. Aty Jezusi do të nderohet. Këngët e lavdërimit nga ty dhe nga të gjithë të shpëtuarit do të jenë froni që do ta mbajnë atë përgjithmonë.

**“Ai që dëshmon për këto gjëra, thotë: “Po, unë vij shpejt. Amen.”
Po, eja, Zoti Jezus.”**

Zbulesa 22:20

Në vargun e fundit të Biblës, si Jezusi ashtu edhe Gjoni kanë fjalët e fundit. Gjoni ishte internuar në ishullin Patmos. Kur ashtu plak siç ishte, qe shpënë atje, ai zor se e kishte menduar se kishte ende një pjesë të rëndësishme të shërbimit përpara tij. Zoti deshi t'i bënte të ditur se çfarë do të ndodhte në të ardhmen. Vegimet e tmerrshme u shkruajtën në një libër, i cili përgjatë gjithë shekujve ka qenë një ngushëllim dhe një nxitje për njerëzit e Zotit. Veçanërisht të krishterët e persekutuar kanë gjetur mjaft ndihmë në librin e Zbulesës.

Gjoni ishte dishepulli që Jezusi donte. Ajo çka Jezusi tha ishte e shkruar në zemrën e tij. E me sa mund të kuptojmë, ai e la fjalën e Jezusit të zërë rrënjë, si askush tjetër. Ai ishte kësioj më shumë i lidhur me Jezusin se dishepujt e tjerë. Është karakteristikë se ai – si i vetmi nga dishepujt – ishte me Jezusin kur Jezusi luftoi me vuajtjet e vdekjes në kryq.

Në vargun e fundit të Biblës, të dy ata shtrëngojnë duart. Ata janë krejtësisht të ndryshëm. Njëri është Biri i Mbretit të Qiellit, tjetri është një shërbëtor i vjetër i përndjekur i Zotit dhe rrjedha e jetës së tij ishte afër fundit.

Jezusi e siguron Gjonin se Ai do të vijë shpejt. Gjoni është kapluar aq shumë nga fjalët e Jezusit, sa që i duhet të shkruajë “amen” dhe pas kësaj ai shton një lutje me vetëm tre fjalë: “Eja, Zoti Jezus”.

Nëpërmjet këtyre fjalëve ti shikon një zemër që e do Jezusin. Ai nuk mund të dëgjojë që Zoti po vjen pa thënë se është i mirëpritur! Po, ai duhet të lejojë që premtimi i Jezusit të bëhet lutja e tij: Bëje atë që thua, Zot Jezus!

Është një shenjë e mirë nëse ke zemrën e Gjonit. Nëse zemra jote nuk preket nga ungjilli i Ardhjes së Dytë të Jezusit, kjo do të thotë se Jezusi nuk është i shtrenjtë për ty. Shenja që tregon se je gati është nëse mund t'i thuash “amen” faktit që ai po vjen.

Le ta kthejmë edhe ne lutjen e Gjonit në lutje tonë: “Amen. Eja, Zoti Jezus!” Zoti do ta dëgjojë atë lutje. Ne do ta shohim atë shpejt; na e ka thënë në fjalën e tij.

“Mos kujtoni më gjërat e kaluara, mos shqyrtoni më gjërat e lashta. Ja, unë po bëj një gjë të re; ajo do të lëshojë degë; nuk do ta njihni ju?”

Isaia 43:18-19

Ka njerëz që nuk arrijnë të mësojnë nga e shkuara. Ndaj ata duhet të kalojnë nëpër shumë përvoja që kushtojnë shtrenjtë, të cilat mund t'ia kishin kursyer vetes.

Ka të tjerë që nuk mund ta çlirojnë veten nga e shkuara. Ajo i paralizon. Ata mendojnë se gjendja e njerëzve të Zotit është e pashpresë. Ka pasur kaq shumë zhgënjime dhe rënie sa nuk mund të shpresohet për ndonjë të ardhme; e njëjta gjë vlen edhe për jetën e tyre. Mundësitë janë të humbura.

Është e rrezikshme ta çosh veten në dëshpërim. Nëse ti i merr të gjitha humbjet me vete, atëherë shndërrosh në një instrument të padobishëm. Ti duhet t'i kushtosh vëmendje fjalëve të Zotit që të paralajmërojnë të mos i kujtosh gjërat e kaluara. Jeta që ka shkuar tashmë nuk mund të zhbëhet. Por Zoti mund të të ndryshojë të ardhmen.

S'ka rëndësi se sa i vjetër je, Zoti përsëri mund të krijojë diçka të re. Para së gjithash, Ai të dhuron një kuptim të ri, që të bën të shikosh çdo gjë nën një dritë ndryshe. Nëse sheh se çdo gjë thahet dhe zhduket, kur ai të të hapë sytë, do të shohësh se çdo gjë fillon të rritet.

Ka një ndryshim të madh midis fidanëve dhe bimëve të rritura. Nëse s'je i familjarizuar me natyrën, mund t'i anashkalosh shumë kollaj bimët e vogla dhe të parëndësishme. Ato nuk duken sikur mund të bëhen diçka kur si bimë të buta rriten në kopshtin e perimeve. Por disa muaj ndryshojnë gjithçka, dhe një ditë ato janë perime të shëndetshme e të ushqyeshme në tryezën tonë.

Jo gjithçka është në rënie në mbretërinë e Perëndisë. Ka ringjallje të mëdha dhe me ndikim të gjerë në disa vende në fushat e misionit. Mijëra njerëz po kthehen te Zoti. Kryqi nuk e ka humbur fuqinë e tij.

Pavarësisht vështirësive dhe errësirës që ekziston, ka edhe njerëz që e kanë takuar Zotin e gjallë. Me zell të shenjtë ata zgjohen prej tij. Ndoshta nuk janë shumë, por janë vegla të Zotit dhe nëse mbeten në dorën e Zotit, ai i bën shtylla në tempullin e tij.

Zoti mund të të krijojë diçka të re edhe në jetën tënde. Ai nuk ka mbaruar ende së të përdoruri. Siç e di, Ai ka thënë : “Do të japin fryte edhe në pleqëri, do të jenë të lulëzuar dhe të blertë” (Psalmi 92:14).

“...fytyra e tij si dielli që ndrin me forcën e tij.”

Zbulesa 1:16

Nëse shikon veten, je i prirur të biesh në dëshpërim. Një i krishterë i gjallë është gjithmonë i pakënaqur me veten e tij. Armiku i shpirtrave e di këtë. Kjo është arsyeja pse ai dëshiron që ti të shohësh veten vazhdimisht.

Mos e bëj këtë gjë!

Një i krishterë me përvojë ka thënë: “Sa herë që ti sheh një herë nga vetja, duhet të shohësh 10 herë nga Jezusi”.

Ai jep dritë, jep jetë; vetë ai është në gjendje ta ndezë flakë shpirtin. Ai të dhuron zemrën e tij të butë të shpëtimit. Ai ndan pikëllimin e të tjerëve me ty dhe të dërgon tek ata.

Jezusi ndez edhe dritën brenda teje. Ti në vetvete je errësirë, por nëse beson në të, ti je dritë, pavarësisht kësaj. Jeta jote s’është errësirë, zymtësi dhe pafuqi. Drita mbretëron mbi ty. Ndaj duhet të hedhësh mbi Zotin të gjitha barrët që të mendojnë, në mënyrë që të mos i mbartësh mbi vete. Kështu do të mund të ecësh me guxim përpara. Nëse i ngulit sytë tek Ai, ti sheh dritë, s’ka rëndësi se sa errësirë duket çdo gjë përreth teje.

Jezusi jep jetë. Tek ai u shkatërrua thumbi i vdekjes. Kështu që ti ke kaluar nga vdekja në jetë, ndaj do të jetosh edhe kur të vdesësh.

Ti do të bindesh për të gjitha këto sa herë që do të ndeshësh shkëlqimin e mrekullueshëm të diellit. Nëse e sheh Jezusin, atëherë bota mund të thotë atë që i pëlqen. Nuk të bën përshtypje. E di cila është arsyeja që i sheh gjërat kaq ndryshe. Ti shikon, ndërsa bota është e verbër.

Kur syri yt ndeshet me rrezet e diellit, ti bëhesh i vetëdijshëm për shkëlqimin e tij. Duke e parë atë, bëhet e vështirë të shohësh ndonjë gjë tjetër. Nëse i fikson sytë te Jezusi, ai bëhet një fuqi rigjeneruese dhe transformuese në jetën tënde. Ai të bën një njeri të ri.

Ai bëhet gjithçka jote. E gjithë forca jote vjen prej tij. Të gjitha burimet e tua jetëdhënëse gjenden tek ai. Gjithçka në jetën tënde drejtohet kundrejt tij. Ai është dielli që ndrin në shkëlqimin e tij.

“Jezu Krishti

... që na deshi dhe na lau nga mëkatet tona në gjakun e tij ...”

Zbulesa 1:5-6

Ka fjalë që një i krishterë nuk mund të lodhet kurrë së dëgjuari. Ato e bëjnë jetën e tij të pasur dhe e mbushin gjithë gëzim.

Jezu Krishti na do. Këto fjalë janë çelësi për të kuptuar jetën e Jezusit. Dhe ato mbajnë çelësin për gjërat më të thella në zemrën tonë.

Ishte dashuria ajo që e udhëhoqi atë. “... duke i dashur të vetët që ishin në botë, i deshi deri në fund.” Dashuria e Jezusit ishte gjëja e parë që ndeshën miqtë e tij; ishte edhe gjëja e fundit. Pas ringjalljes ai i takoi edhe një herë me një lumë dashurie.

Jezusi dëshiron që ti ta dish se Ai të do. Ai të udhëheq nëpër shumë gjëra përmes fjalës së tij, por para së gjithash ai të siguron për dashurinë e tij. Për të është gëzim që ti e di se ai të do.

Mund të jetë një gjë e shëndetshme të shohësh përpara. Është një gjë e mirë për një të krishterë të jetë realist. Fjala e Zotit nuk na lë asnjë dyshim që lufta dhe shqetësimet do të jenë pjesë e jetës sonë. Megjithatë ti duhet të dish se mendja nuk do të pllakoset nga provat që do të të rezervojë jeta. Beso se Zoti do të të udhëheqë përmes tyre dhe lëre fjalën e dashurisë së Jezusit të të dhurojë lirinë për të vepruar!

Asgjë dhe askush nuk mund të të ndajë ty nga dashuria e Krishtit. Ti je i rrethuar prej saj në të gjitha rrethanat. Ajo do të të çojë në parajsë. Ajo të pushton kur sheh fytyrën e Jezusit. Ti do ta lëvdosh atë në jetë të jetëve.

Dashuria e Zotit është një me gjakun e Tij. Është gjaku ai që është shenja që do t'i heqë të gjithë dyshimet se ti je i çmuar për të. Kur e kupton një gjë të tillë ti përulesh në mirënjohje.

Ti s'ke për të ta kuptuar kurrë thellësinë e dashurisë së Jezusit. Por kjo nuk ka rëndësi, mjafton që ti të rrethohesh prej saj. Do të thotë që mëkatet e tua nuk janë më tek ty. Dikush tjetër i ka hequr. Ti je, në të njëjtën kohë, i veshur me rrobën e pastër dhe të shenjtë të shpëtimit. Së bashku me të gjithë besimtarët ti je nusja e Jezu Krishtit. Së shpejti ai do të vijë mbi retë e qiellit për të të sjellë në shtëpi.

“Dhe ishte i veshur me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe emri i tij quhet: ‘Fjala e Perëndisë’.”

Zbulesa 19:13

Jezusi ka shumë emra e përmes tyre Zoti zbulon se cili është Ai. Është kësisoj e rëndësishme të vërehet se me ç’emra e quan Perëndia Birin e vet.

Jezusi është quajtur “Fjala e Perëndisë”.

Ai nuk është i lidhur vetëm me fjalën e Zotit; ai është një me të. Ashtu siç është marrëdhënia jote me Fjalën, po ashtu është marrëdhënia jote me Jezusin. Ti e njeh atë nëpërmjet Fjalës. Fjala jo vetëm që flet për të, ai është “fjala e Zotit”.

Nëse do të rritesh në njohjen e Jezusit, ti duhet të rritesh në njohjen e fjalës së Zotit. Përmes saj sytë e tu do të hapen për pasuritë që fshihen aty. Kur gjen thesarin e mençurisë dhe diturisë, ti mbushesh me fuqi, guxim dhe gëzim.

Satani e di se është kështu. Kjo është arsyeja pse ai përpiqet me çdo mënyrë të të bëjë ta shpërfillësh fjalën e Perëndisë. Ai do të ndajë nga Shpëtimtari.

Ja pse ai të mbush me pakënaqësinë e dëgjimit dhe leximit të fjalës së Perëndisë. Ai ka një aleat në natyrën tënde të vjetër që nuk do që jeta e vjetër të vdesë. Kjo ndodh kur fjala e Perëndisë gjen udhën e futet në mendjen dhe mendimet e tua.

Ti nuk duhet t’i dorëzohesh armikut të shpirtit. Rezistoj. Mos e lër të të largojë nga fjala e Zotit. Kapu fort pas saj. Atëherë do të ngjitesh pas Jezusit, ndërkohë që Satanit do t’i duhet të arratiset prej tij.

Është një bekim të kthehesh te fjala e Perëndisë. Ka qenë mënyra e ripërtëritjes si në kishë ashtu edhe në jetën e individit. A mund të habitesh me këtë? Të kthehesh te fjala e Perëndisë është, siç e di, të kthehesh te Jezusi. Ne nuk shkojmë më kot tek ai. Ai dëshiron të na lejojë në pasuritë që janë të mbushura me hir dhe vërtetësi.

Kërkoje Jezusin tek fjala! E s’do të kërkohesh më kot. Ai do ta zbulojë veten e tij tek ti.

“... Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij.”

1 e Pjetrit 2:21

Jezusi vuajti.

Çfarë vuajtjeje duhet të ketë qenë që Biri i Mbretit të qiellit të hiqte dorë nga lavdia e qiellit dhe ta linte veten të lindte në këtë botë të mëkatit dhe egoizmit! Çfarë vuajtjeje duhet ta ketë përfshirë lënia e Atit dhe engjëjve të tij dhe lëvizja mes njerëzve mëkatarë që e takuan me ftohtësi dhe përbuzje! Çfarë vuajtjeje i shkaktoi që ai të dënohej me vdekje nga ata që donte me dashuri hyjnore! Çfarë vuajtjeje ishte të kalosh nga afërsia e Perëndisë në errësirën më të thellë të braktisjes së Perëndisë në Golgota!

Jezusi vuajti. Askush nuk kish vuajtur si Ai. Dhe Ai vuajti për ty. Ishte mëkati dhe dashuria e tij për ty ato që shkaktuan vuajtje mbi të.

Në të njëjtën kohë Jezusi është një shembull në vuajtjet përmes të cilave ti duhet të kalosh.

Këtu poshtë ekziston një lidhje e ngushtë midis bërjes së gjërave të mira dhe vuajtjes sonë. Vuajtja nuk është thjesht paga e mëkatit. Jezusi vuajti për shkak se ishte i mirë. Edhe ti do të kalosh vuajtje nëse ndjek gjurmët e Zotit tënd.

Nga se shkaktohet kjo vallë?

Kjo është e lidhur me faktin se ai që është i papastër ndihet i gjykuar nga ai që është i pastër. E vërteta dhe mirësia e zbulojnë këtë. Fuqitë frymërore të ligësisë ngrihen të luftojnë kundër dritës. Jezusi u urrye, sepse predikonte të vërtetën e Perëndisë. Kështu ti nuk duhet të habitesh se do të shkosh përmes të njëjtave gjëra nëpër të cilat shkoi dhe Ai.

Nuk ishin vetëm skribët dhe farisejtë që u kthyen kundër Jezusit. Edhe miqtë e tij të ngushtë e bënë një gjë të tillë. Ata nuk e kuptuan atë dhe i kërkuan të linte qytetin e tyre të lindjes. Edhe ti ndoshta do të kalosh vuajtje dhe do të keqkuptohesh nga njerëz që i ndjeje të afërt. Të lëndon në thellësi të shpirtit kur ata largohen prej teje. Ata ndoshta mund të të shpallin ty edhe fanatik.

Jezusi të ka lënë një shembull. Ti duhet të ndjekësh gjurmët e tij. Mos e shmang vuajtjen. Zoti do të të bekojë në rrugën e vuajtjes.

“Dhe, po të jetë prej hirit, nuk është më prej veprash, përndryshe hiri nuk do të ishte më hir...”

Romakëve 11:6

Është gjithmonë një rrezik i madh për një të krishterë që të merret me veprat e veta. Shpesh janë ato të mirat. Zakonisht shfaqen kur krahasojmë veten me të tjerët. Megjithatë, në shumicën e rasteve të krishterët janë të shtypur nga gjithçka që u mungon. Ata dështojnë sipas standardeve të tyre kur mendojnë se si duhet të jetë një fëmijë i vërtetë dhe i gjallë i Perëndisë. Ata mendojnë se gjithçka i akuzon. Kjo është arsyeja pse ata ndihen të dëshpëruar dhe të dekurajuar.

Kjo nuk ndodh pa një shkak sepse është e drejtë. Nuk ka asgjë brenda nesh që mund të qëndrojë përpara Zotit. Ne kërkojmë më kot vepra që të jenë tërësisht të paprekura nga egoizmi dhe vetëdrejtesia.

Kur do të mësoj të mbështetem vetëm në hirin? Nëse jam i zënë me veten dhe gjithçka që kam, kjo do të errësojë hirin e Zotit.

Ndodh krejt ndryshe kur zemra kthehet nga Jezusi. Atëherë hiri i tij i pamerituar jeton në mua. Dhe unë jam i ngazëllyer sepse është diçka që nuk e ka themelin brenda meje. Nuk varet nga unë. As mund t'i shtoj e as mund t'i heq gjë.

Jezusi garanton për hirin e Perëndisë - jo ju. Hiri ka të bëjë me Jezusin - jo me ty. Kjo është arsyeja pse nuk ndryshon. Është siguruar me bollëk nëpërmjet sakrificës së tij në kryq. Ky fakt nuk mund të ndryshohet kurrë.

Ajo çka ti mund të bësh si një i krishterë mund të rrënohet lehtësisht. Në orët e vetëdijshimit ti nuk mund të shohësh asgjë tjetër përveç mëkatit dhe fajit brenda vetes. Por nëse beson tek Jezusi ti do të shpëtohesh, por jo për shkak të ndonjë gjëje që ke bërë. Kjo ndodh thjesht falë hirit.

Asgjë s'i ka kushtuar Zotit aq shumë e hiri i tij. I kushtoi Birin e tij. Ja, pse Ai me aq shumë xhelozë përkujdeset që hiri të mbetet hir. Dhe Ai vepron kështu në çdo kishë dhe në jetën e çdo individi.

Ndaj, dhe ti s'duhet të lartësosh asgjë tjetër përveç hirit. Ti duhet të bësh kështu këtu dhe përgjithmonë, atëherë kur do të këndosh përpara fronit të Perëndisë dhe Qengjit.

“Ai në fakt, është paqja jonë ...”

Efesianëve 2:14

Të gjithë kanë një dëshirë të madhe për paqen. Paqe do të thotë plotësi, koherencë dhe harmoni. Kush nuk dëshiron një jetë ku kjo treshe të formojë harmoninë tonë bazë? Imagjino të jesh i aftë të shohësh prapa në një jetë që ishte një tërësi e plotë nga fillimi deri në fund! Imagjino të kesh paqe si me Zotin ashtu dhe me njerëzit!

Shumë të krishterë pyesin në këtë sfond: Pse jam kaq i ndarë? Pse është mendja ime kaq e trazuar? Pse paqja ime priset kaq lehtë?

Kjo ndodh për shkak se besimi yt është i dobët.

Gjithsesi mund të jetë edhe ndryshe. Zoti do që të rritet njeriu yt i ri. Ai duhet ta ushqejë veten përmes fjalës së tij. Nëse tregon interes për të dhe e fut në zemër, besimi yt në Jezusin bëhet më i fortë. Besimi yt rritet e atëherë ti fillon të mbështetesh tek Jezusi si paqja jote. Ai është i tillë edhe kur mëkati, zhgënjimi dhe fajet nisin të të akuzojnë ty.

Ti ke paqe me anë të besimit në Jezusin. Mëkati të ndan nga Perëndia, por nuk e bën këtë në jetën tënde. Ti qëndron në tokën e përjetshme të shpëtimit dhe je i mbuluar nga hiri. Kështu mëkati nuk të largon nga Jezusi, por të shpie drejt tij. E ti mund të shkosh vazhdimisht tek Ai. Ti duhet të marrësh faljen e të gjitha mëkateve të tua pa reshtur. Duhet të pastrohesh edhe njëherë në gjakun e Tij. Ky gjak të bën të bardhë si dëborë.

Kësisoj ti ke një paqe që vazhdon. E kjo nuk ndodh prej asgjëje brenda teje. Ose falë asaj që ke bërë në jetën tënde si një i krishterë. Paqja bazohet tek Ai që është paqja jote. Besimi në Jezusin i jep zemrës tënde prehjen dhe harmoninë që askush tjetër nuk mund të ta japë.

Ti s'ke kurrfarë paqe në këtë botë. Këtu ti ndeshesh me shumë vështirësi: në shtëpi, në martesë, në vendin e punës ose në kishë. Mirëpo fjala thotë se në të gjitha rrethanat Jezusi është paqja jote. Në çdo gjë që ndodh Ai vjen tek ti. Prek çdo gjë që të lëndon. Ai ka thënë nëse të kujtohet: “Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni paqen në mua; në botë do të keni mundime, por merni zemër, unë e munda botën!”

“Po, bëj që asnjë nga ata që kanë besim te ti të mos zhgënjehet ...”

Psalmi 25:3

Mund të duket shumë mirë sikur turpërohesh kur shpreson te Jezusi. Të tjerët mund të të refuzojnë, por ti duhet të mbash mend se ata vepruan njësoj edhe me Jezusin. Mendja e shëndoshë do t'i justifikojë tallësit. Por mbaj mend gjithmonë se nuk janë ata që e kanë fjalën e fundit. Zoti e ka. Çështja nuk zgjidhet derisa ai të ketë folur. Dhe Zoti e ka gjithmonë fjalën e fundit.

Nëse ke besim te Jezusi, nuk do të turpërohesh. Fjala e Zotit thotë kështu. Kjo është arsyeja pse ti mund të besosh në të. Ndoshta ty mund të të duket se po të shembet bota nën këmbë. Të krishterët e kanë provuar këtë para teje. Por ti nuk do të turpërohesh nëse pret për Zotin.

Çfarë do të thotë të presësh për Zotin?

Nuk do të thotë vetëm të kuptosh se ti mund të besosh tek Jezusi, por edhe ta bësh një gjë të tillë.

Ka një ndryshim të madh të dish se mund të besosh tek Jezusi dhe të besosh tek ai.

Këtu askush nuk duhet të lejojë që të mashtrohet. Dija nuk të shpëton; është besimi te Jezusi që të shpëton.

Ti duhet t'i thuash Zotit: pavarësisht të gjitha mëkateve të mia, unë besoj se gjaku i Jezusit më ka bërë të bardhë si dëbora. Ti ke thënë në Fjalën Tënde se: “... edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora...”. Gjithashtu, ti ke thënë se: “...gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat.”. Unë besoj tek kjo fjalë sepse ti qëndron prapa saj.

Kështu ti nuk do të turpërohesh dhe në ditën e gjykimit do të përjetosh se ajo çka Zoti ka thënë qëndron e patundur në qiell.

Je i habitur atëherë që Zoti arrin të hapë një udhë përmes vuajtjesh, përpjekjesh dhe mundimesh?

Kjo fjalë mbetet e vërtetë në kohë dhe në përjetësi: “...asnjë nga ata që kanë besim te ti të mos zhgënjehet”.

1 Qershor

“Dhe engjëllit të kishës në Sardë shkruaji: këto gjëra thotë ai që ka të shtatë Frymërat e Perëndisë dhe të shtatë yjet. Unë i di veprat e tua; ti ke emrin se jeton, por je i vdekur.”

Zbulesa 3:1

Fjalët e Jezusit janë të ndryshme nga të çdokujt tjetër. Ne mund të vlerësojmë dhe çmojmë ndryshe; por Jezusi nuk gabon. Ai mund të kërkojë zemrën e një personi dhe kështu bën. Ai kundërshtohet këtu në tokë, por po vjen një ditë kur askush nuk do të guxojë të thotë asgjë kur Ai të ketë folur.

“Ti ke emrin se jeton.” Kjo do të thotë se ka njerëz që mendojnë se ti jeton. Po ne mund të kemi përshtypjen se kisha e Sardës konsiderohej e gjallë në një masë të caktuar. Por e vërteta ishte krejt ndryshe.

Si ka mundësi që gjykimi i të krishterëve dhe gjykimi i Jezusit ishin krejtësisht të ndryshëm?

Ne gjykojmë nga ajo që mund të shohim. Por Zoti shikon në zemër. Kur dëgjojmë një rrëfim të vërtetë dhe ndeshemi me një jetë të krishterë dhe një jetë shembullore në kishë, ne jemi të lumtur.

Por mund të ndodhë që të jemi gënjer. Pas shfaqjes së jashtme, mund të fshihet një frymë dhe një mënyrë të menduarit profane dhe vetë pulsi i besimit mungon.

Ky është një fakt rrëqethës. Në dritën e tij, çdo i krishterë thirret të provojë veten përpara fytyrës së Perëndisë. Ne jemi shumë dritëshkurtër. Prandaj, ne kemi arsye të lutemi bashkë me Davidin: “Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njihi mendimet e mia dhe shiko në se ka tek unë ndonjë rrugë të keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën e përjetshme.”

Zoti duhet të ndërhyjë. Ai duhet të më zgjojë, që të mos më zëri gjumi i vdekjes. Pavarësisht se sa kushton, më duhet të ndalem dhe të më çojnë përsëri në pikën e fillimit. Unë duhet të qëndroj përsëri si një mëkatar i humbur, i cili nuk është asgjë në veten e vet. Më duhet të gjej edhe një herë mëshirën nga Zoti.

Jezusi nuk i refuzon të vdekurit frymërorë. Ai po i thërret dhe po i zgjon. Tani duhet ta dëgjosh zërin e tij dhe ta ndjekësh.

2 Qershor

“Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni paqen në mua; në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!”

Gjoni 16:33

Një fëmijë i Perëndisë ka paqe me Perëndinë me anë të besimit tek Jezusi. Ai është paqja jonë. Ai ka bërë paqe me gjakun e tij. Asnjë fuqi nuk mund ta prishë këtë paqe për sa kohë ne jetojmë në lidhje të ngushtë me të.

Paqja në Jezusin ka disa aspekte. Jezusi do që miqtë e tij të kenë paqe në mes të stuhisë dhe shqetësimeve.

Shumë gjëra mund të shkojnë kundër nesh. Ne mund t'i hasim ato vetë dhe nëpërmjet të tjerëve. Ndoshta mendojmë se kushtet po zhvillohen në mënyrë të pafavorshme, por nuk është në fuqinë tonë të ndryshojmë zhvillimet.

Po është e vërtetë kur Jezusi thotë: “...në botë do të keni mundime...”.

Do të kemi mundime edhe ditën kur do të shpërthejë përndjekja e hapur.

Në atë kohë do të kushtojë të jesh i krishterë. Shumë njerëz do ta mohojnë atë për shkak të presionit dhe kërcënimeve. Do të jetë e vështirë të ruajmë guximin tonë.

Çfarë duhet të bëjmë?

Ne duhet të arratisemi në paqen e Jezusit. Të bësh këtë do të thotë të gjesh strehë tek ai.

Jezusi është i mbushur me paqe. Kjo për faktin se ai është në harmoni të përsosur me vullnetin e Zotit. Jezusi e ka udhëhequr popullin e tij në këtë paqe. Ai e ka bërë këtë duke qenë Zëvendësuesi dhe Shpenguesi ynë. Atë që na mungon tek vetja jonë, e kemi me bollëk tek ai.

Në të njëjtën kohë Jezusi është shembulli ynë. Ai na mëson se është shumë më e rëndësishme të kesh paqe me Zotin sesa me njerëzit. Ti duhet t'i nënshtrohesh vetëm vullnetit të Perëndisë.

Kur Jezusi e bëri këtë në Gjetsemane, mbi të mbizotëroi një paqe që i bëri njerëzit të tkurren. S'ka rëndësi se çfarë duhet të kalosh ti ke një hise në fitoren e Jezusit. S'duhet ta humbësh kurajën. Edhe sikur Zoti të të udhëheqë drejt zjarrit, Ai s'do të të djegë. Vëllezërit e krishterë përpara nesh shkonin duke kënduar drejt vdekjes. Askush nuk qe i aftë t'ua hiqte këtë paqe. Të mbështetur nga paqja dhe fitorja e Jezusit, ata kaluan kufirin e fundit dhe ia arritën qëllimit.

3 Qershor

“...Ashtu siç është e vërtetë që rron Zoti, Perëndia i Izraelit, në prani të të cilit unë ndodhem...”

1 i Mbretërve 17:1

Elija ishte një njeri i guximshëm. Ai u shfaq përpara mbretit Ashab dhe profetizoi se një zi katastrofike buke do të ndodhë dhe do pllakosë mbarë popullin e Izraelit.

Si është e mundur që Elija guxoi ta thoshte këtë gjë? Ai na e dha përgjigjen kur tha se qëndronte para Zotit.

Nëse guxojmë të dalim para njerëzve, sekreti i jetës sonë duhet të jetë që të qëndrojmë përpara Zotit. Ballë për ballë me Perëndinë e gjallë ne udhëhiqemi si në gjykim ashtu edhe në ringjallje. Zoti na nxjerr nga gropa e rëshqitshme dhe na i vendos këmbët mbi një shkëmb. Dhe personi që rri mbi një tokë të palëkundur mund të shfaqet me guxim përpara njerëzve. Nëse do të takohesh me njerëzit e tjerë me Fjalën që depërton, ti vetë duhet të depërtohesh prej saj. Nëse do t'u japësh të tjerëve Fjalën që ngre të rënët në mëkat, duhet të ngrihesh vetë prej saj. Ti je i zbuluar plotësisht përpara fytyrës së Zotit. Ai të ka parë drejt e në thellësi të zemrës. Atë çka mban të fshehur prej njerëzve i zbulohet Atij. Ftohtësia, shkujdesja dhe papastërtia e zemrës shpalosen përpara tij. Përmes fjalës Perëndia të tregon se si është situata jote.

Nuk të jep besim, thua ti. Jo, por nëse pranon se Zoti ka të drejtë dhe nëse qëndron në këmbë përpara fytyrës së tij, Zoti ka më shumë për të të thënë.

Kjo është fjala e Jezusit. Ai qëndroi përballë Zotit dhe qe krejtësisht i ndryshëm prej teje. Ai ishte i pastër. Ishte i shenjtë. Ishte i mirë. Zoti u kënaq me të.

Biri i dashur i Perëndisë ishte i gatshëm të zinte vendin tënd. Dhe kështu bëri. Ai mori mbi vete të gjitha mëkatet, fajet dhe gjykimin. Prandaj ti mund të qëndrosh përballë tij. Në këtë mënyrë ti zotëron gjithçka që ka Jezusi.

Ti je i papastër në vetvete. Megjithatë, ti je një krijesë e re kur beson tek Jezusi. Ti je në Zëvendësuesin dhe Shpenguesin tënd.

Ti mund të ngresh kokën duke u mbështetur në veprën e tij. Ti mund të përballësh me Perëndinë dhe njerëzit. Ti qëndron mbi themelin e përjetshëm dhe të patundshëm të shpëtimit të Zotit dhe kjo të mbush me kurajo çfarëdo që të ndodhë.

4 Qershor

“I fshiva shkeljet e tua si një re e dendur, dhe mëkatet e tua si një mjegullinë; kthehu tek unë, sepse unë të kam çliruar.”

Isaia 44:22

Djali mund të të ketë lënë të qetë për një kohë të gjatë, por ai s'të ka harruar. Ai shfaqet papritmas. Ti s'mund ta shohësh, por mund ta dëgjosh. Ai pëshpërit dyshime në zemrën tënde duke thënë: “A je vallë i sigurt se të janë falur mëkatet?”

Ndoshta ti mund të kesh qenë i krishterë për shumë vjet. Po kur sheh pas, çdo gjë të duket gri. Sa herë vallë ke dëshiruar të jesh një i krishterë i flaktë për Zotin? Sa shpesh vallë ke vendosur se gjithçka tani do të jetë ndryshe? Por kjo s'ka ndodhur kurrë.

Unë i njoh ndjenjat që të përshkojnë pasi shumë e shumë shpresa janë shuar. Unë s'arrita kurrë të jetoja jetën njerëzore dhe jetën e krishterë që do të doja me gjithë shpirt ta jetoja. Më pas mbërritën akuzat dhe vetëqortimet e shumta.

Është e lehtë kësaj të bësh një hap përpara dhe të mendosh se kur unë jam i pasuksesshëm po njëlloj është edhe hiri i Zotit.

Nëse mendon kështu duhet të kuptosh se Zoti të njeh dhe se Ai dëshiron aq shumë që të të ndihmojë.

Ti je pikërisht ai që Perëndia takon me sigurinë më të fortë të fjalës së tij: “I fshiva shkeljet e tua si një re e dendur.”

Ti duhet të vëresh se kjo është diçka që e bën Perëndia. Në orën e vdekjes së Jezusit, mëkatet dhe fajet e tua u fshinë. Ato u hoqën sepse u vendosën mbi Jezusin. Si certifikata e borxhit tënd, Ai u var nën zemërimin dhe gjykimin e Zotit. Kur Jezusi u godit, kjo ndodhi që ti të shpëtoje.

Ndaj Perëndia të thotë: “kthehu tek unë, sepse unë të kam çliruar”. Perëndia nuk të takon me akuza dhe gjykime. Jo Ai të takon me shpengim. Në sajë të Jezusit, Perëndia të çliron nga çdo mëkat. Ai mund ta bëjë këtë gjë sepse e ka bërë tashmë një gjë të tillë në Golgota.

Nëse ti, në varfërinë tënde, strehohesh te Jezusi, nuk ka mëkat dhe shkelje tek ty. Jezusi është zëvendësuesi yt. Kjo i mjafton Zotit. Prandaj duhet të mjaftojë edhe për ty.

5 Qershor

“Dhe Simoni, duke u përgjigjur, i tha: “Mësues, u munduam gjithë natën dhe nuk zumë asgjë; por, për fjalën tënde, do ta hedh rrjetën.”
Luka 5:5

Ka një lidhje midis të munduarit më kot dhe hedhjes së rrjetave sepse kështu thotë Jezusi. Po, për sa kohë që përpjekjet tona shpërblehen, ne nuk shqetësohemi për fjalën që ka thënë Jezusi.

Një fëmijë i Perëndisë shpesh kalon të njëjtën përvojë si Pjetri.

Ti futesh në rrezik dhe lufton. Nata është e errët dhe duket e pafund. Pavarësisht se në cilin vend peshkimi provon, rezultati është i njëjtë. Është e kotë të hedhësh rrjetat në një mënyrë tjetër. Gjithçka është e kotë.

Atëherë ti pyet pse vallë nuk më ndihmon Zoti. Pse vallë s'ndërhyt, ndërkohë që herë pas here ti lutesh ta bëjë një gjë të tillë?

Mos vallë Zoti i ka harruar premtimet e Tij?

Jo, s'i ka harruar. Ai hesht me qëllim që të të mësojë të gjesh fjalët në Bibël, mbi të cilat mund të mbështetesh. Ai do të të udhëheqë në mendimet e Tij të cilat janë shumë më të larta se të tuat.

Zoti i jep gjithçka atij që nuk ka kapur asgjë. Kur vetë pusët tona janë tharë, Zoti dërgon shi nga Parajsja.

Periudhat më të pasura në jetën tënde si i krishterë janë momentet kur ai të çon në tokën e sigurt dhe të fortë të Fjalës. Ti provove se të gjitha themelet e tjera po dridheshin. Vetëm një tokë nuk u tund. Ishte toka që kishte krijuar vetë Zoti. Imagjino çfarë bekimi përjetoi Pjetri, pasi kishte vepruar sipas fjalës së Perëndisë herën e parë!

Jeta e tij ishte e mbushur me grindje dhe mosmarrëveshje. Pati shumë disfata. Por përmes gjithë kësaj, Zoti e udhëhoqi atë fitimtar drejt destinacionit qiellor.

Kapu pas fjalës së Perëndisë; qëndro në të. Lëri të tjerët të thonë atë që duan të thonë. Lëri mendimet dhe ndjenjat e tua të mbizotërojnë.

Dëshiroj të të informoj se Fjala të mbështet përmes asaj që duket e pashpresë. Asgjë nuk është e pamundur me Zotin. Ai kryen gjithçka me fjalën e tij. Është e vërtetë që përmbushja e plotë e fjalës së Perëndisë ndodh në Parajsë. Por kjo nuk ka shumë rëndësi. Fjala qëndron e patundur. Beso, jeto dhe vepra sipas saj!

Lëre atë të të çojë në lavdi!

6 Qershor

“...për të sjellë një drejtësi të përjetshme...”.

Danieli 9:24

Është libri i Danielit që përmban këtë shprehje të mrekullueshme: “...për të sjellë një drejtësi të përjetshme...”. Këto fjalë tregojnë për atë që jo vetëm që duhej të shlyente mëkatin, por që gjithashtu duhej të na vishte rrobën e tij të pastër të drejtësisë.

Ajo që na nevojitet është një drejtësi e përjetshme. Nuk mjafton të jesh i drejtë sot dhe nesër. As nuk mjafton të jemi të tillë për pjesën tjetër të jetës sonë. Ne duhet të kemi një drejtësi që na ndjek në përjetësi. Dhe ajo mund të na ndjekë vetëm nëse është vetë e përjetshme.

Ti s'mund ta sigurosh kurrë një drejtësi të tillë. Edhe nëse i përqendron të gjitha përpjekjet në arritjen e saj, ti s'ke për të pasur kurrë sukses. Mund të bëhesh ndoshta krejtësisht i veçantë në sytë e njerzve. Por ballë për ballë me Zotin edhe më e mira që mund të bësh zhduket, sepse Zoti është një zjarr që konsumon.

Ndaj mundësia jote e vetme e shpëtimit është që dikush tjetër të ta sjellë drejtësinë. Këtë gjë e bëri Jezusi. Po, Ai vetë është drejtësia jote.

Prandaj ka shpëtim vetëm në besimin tek Jezusi. Të besosh në të do të thotë ta konsiderosh atë drejtësinë tënde. Ti duhet ta bësh këtë. Pse dëshiron të qëndrosh në rrugën e vetëpërmirësimit, kur gjithsesi nuk të çon drejt qëllimit? Pse synon të fitosh atë që Perëndia tashmë ka siguruar? Pse dëshiron të blesh diçka që mund ta fitosh falas në mënyrë të pamerituar falë hirit.

Të besosh do të thotë të falënderosh. Kjo është, në të njëjtën kohë, gjëja më e lehtë dhe më e vështira nga të gjitha.

Çdo gjë brenda teje proteston kundër dhuratës së hirit të Perëndisë. Ti nuk mund ta kuptosh se është kaq e lehtë të shpëtohesh. Dhe kjo është e vetmja rrugë. Ti duhet të kapësh pas fjalës së hirit të Perëndisë. Duhet të guxosh ta besosh dhe mund ta bësh këtë gjë në mënyrë të sigurt. Ti s'do të zhgënjehesh. Jezusi ka përhapur mbi ty drejtësinë e tij të përjetshme. Ai të ka blerë. Të ka pagëzuar. Zemra e tij është shpresëplotë, që me besim dhe siguri, ti do ta lejosh drejtësinë e tij të veprojë. Drejtësia jote nuk vlen për asgjë, vetëm nëse ti je i struktur në drejtësinë e Tij.

7 Qershor

“Ata që mbjellin me lotë, do të korrin me këngë gëzimi.”

Psalmi 126:5

Shumë njerëz mendojnë se mbretëria e Perëndisë përparon më së miri duke buzëqeshur dhe me gëzim. Nëse nuk arrijmë t’u japim njerëzve përshtypjen se krishterimi na bën të lumtur dhe të gëzuar, ne nuk do të fitojmë askënd. Por kjo është një mënyrë laike e të menduarit. Mbretëria e Perëndisë nuk përparon sipas ligjeve që zbatohen për marketingun.

Mbretëria e Perëndisë në tokë është një mbretëri lotësh. Sa lot janë derdhur atje? Jezusi qau. Pali qau. Gjoni qau. Dhe të krishterë të panumërt – si ata – kanë bërë të njëjtën gjë.

Sot, një aktivitet i madh kryhet gjithandej, por rezultatet duket të vogla. Pyes veten nëse vallë njëra nga arsytet është që janë të paktë ata që duan të mbjellin me lot.

Jezusi do që ne ta marrim mbi vete zgjedhën e tij. Ai ka një dhimbje që ne duhet ta ndajmë me të. Është dhimbje për të gjithë të pashpëtuarit. Ai do ta bëjë këtë sepse kjo është e pashërueshme edhe për vetë atë. Dashuria e tij për të humburin e shpuri drejt Golgotës e që atëherë e ka udhëhequr në skajet e botës. Jezusi ndjek ata që nuk mund të rrinë të qetë përderisa ka kombe që nuk e kanë dëgjuar ungjillin.

Vetëm se trualli është i ashpër. Nuk janë të shumtë ata që do të mirëpresin Jezusin. Tundimi për t’u dorëzuar është i madh. Por dashuria nuk mund të fshijë askënd për aq kohë sa ka shpresë.

Dëgjoje këtë, ti që je i tunduar për t’u dorëzuar: “Ata që mbjellin me lotë, do të korrin me këngë gëzimi”. Zoti i sheh lotët e tu dhe të siguron në fjalën e tij: do të korrësh me këngë gëzimi.

Shumë lot janë derdhur në mbretërinë e Zotit. Por vajtimi nuk ka gjasë të jetë gjëja e fundit. Do të vijë dita kur Zoti do të fshijë çdo pikë loti nga sytë tanë. Mirëpo ajo ditë s’ka ardhur ende. Beteja po luftohet ende midis jetës dhe vdekjes, dritës dhe errësirës, Zotit dhe Satanit. Çdo i krishterë është i përfshirë në këtë betejë.

Mishi dhe gjaku nuk është pyetur për këshillim. Ka vetëm një mënyrë për të ecur dhe kjo është përpara. Ti ke njëren dorë në plug dhe dorën tjetër për të fshirë lotët. Do të vijë shumë shpejt dita kur Zoti do të t’i fshijë lotët. Atëherë, Parajsa do të të përkasë ty.

8 Qershor

“...sepse mëshirat e tij nuk janë mbaruar plotësisht. Përtëriten çdo mëngjes; e madhe është besnikëria jote.”

Vajtimet 3:22-23

Zoti tashmë të mbush me hir përpara se të mëkatosh. Kështu është Zoti. Hiri i tij është plotësisht i pavarur nga ty. Jezusi është i vetmi që e ka merituar, ndërsa ti nuk e meriton. Prandaj, Perëndia nuk ka nevojë të presë për të parë se si po të shkon dita, dhe në bazë të rezultatit të vendosë nëse ai dëshiron të tregojë hir ndaj teje. Ti nuk duhet të harrosh atë që është e vërtetë për Zotin. Hiri jepet në bazë të një vepre të përfunduar, të cilën Perëndia e ka miratuar duke e lënë Jezusin të ngrihet nga të vdekurit.

Është hir i vjetër ai që ti merr në njëfarë kuptimi. Zoti ka derdhur gjithmonë mbi mëkatarët të njëjtin hir. Megjithatë, ai është gjithmonë i ri. Gjaku i Jezusit është si një rrjedhë e freskët jetëdhënëse e cila është gjëja e parë që ndesh çdo ditë. Jezusi është fillimi. Ai është në të njëjtën kohë fundi. Ai të takon ty në skajet e jetës tënde, dhe më pas ai mbush çdo gjë që është midis këtyre ekstremiteteve me hirin e tij.

Është e vështirë ta ruash këtë ungjill të mrekullueshëm. Në fund të fundit, shumica e ditëve janë të zakonshme. Dhe është e vështirë të besosh në një hir të veçantë mbi një ditë që është e ngjashme me çdo ditë tjetër.

Kjo është arsyeja pse ne duhet t'i përmbahemi Fjalës. Ne duhet t'i kushtojmë vëmendje mënyrës se si tingëllon, sepse është Fjala që krijon besimin. Hiri është gjithmonë i ri. Prandaj ka gjithmonë të njëjtën forcë në të për të fshirë mëkatin. Dhe kjo nuk është e gjitha. Hiri është gjithashtu si një mantel që të mbulon nga maja deri te këmbët. Dhe brenda tij je i pastër dhe i pëlqyer para Zotit.

Zoti dëshiron të të takojë para se të ndeshesh me mëkatet e shumta të fshehura të ditës qofshin fjalë apo vepra. Ai e di se hiri i tij i vërtetë e i ri është mjete më i mirë për të krijuar urrejtje ndaj mëkatit. Hiri të lidh me Jezusin. Ai të takon në fillim të çdo dite të re, sepse do të jetë një shëtitje me të.

Prandaj do të përjetosh falënderime të përzemërta për hirin e mrekullueshëm të Perëndisë. Hiri e ruan jetën tënde nga shkatërrimi. Është litari i shpëtimit. Është uniteti me Jezusin.

9 Qershor

**“Unë do ta bekoj Zotin në çdo kohë;
lëvdimi i tij do të jetë gjithnjë në gojën time.”**

Psalmi 34:1

Ka shumë fjalë në Bibël që mund të të grabisin bekimin që Perëndia ka menduar për jetën tënde; një arsye është se ti e pranon fjalën e Zotit, por nuk bën atë që thotë fjala. Prandaj, ti përjeton vetëm pjesërisht gëzimin, fuqinë dhe forcën që Fjala kishte për qëllim të të jepte.

Është e vërtetë që askush nga ne nuk mund ta kuptojë fjalën e Zotit me forcat e veta. Nuk mund ta marrim në zemër dhe ta përdorim në jetën tonë për të lidhur fryte të qëndrueshme. Mirëpo Jezusi na ka treguar një mënyrë: “Në qoftë se do të kërkonte diçka në emrin tim, unë do ta bëj.”

Dhe nëse kërkon ti duhet të provosh edhe premtimet e Zotit. Duhet të fillosh të lavdërosh Zotin në çdo kohë. E vërteta është se nëse e lavdëron Zotin vetëm kur ndjen një dëshirë për të, kjo do të të kthehet në një gjë të rrallë. Jeta ka qaq shumë mundime dhe vështirësi që lehtë mund të bëjnë që këngët e lavdërimit të shuhen.

Nëse dëshiron të lavdërosh Zotin në çdo kohë, duhet ta mbash zemrën pranë burimit të qëndrueshëm të lavdërimit. Dhe atë e gjen tek vetë Zoti, jo kryesisht tek ajo që ti ke përjetuar me Zotin, por në përshkrimin që Bibla bën për të. Zoti e zbulon të vërtetën për veten në fjalën e tij. Ai është tërësisht ashtu siç thotë Shkrimi i Shenjtë se Ai është.

Kësisoj, rruga për t'u lutur kërkon ta humbasësh veten te Fjala. Zoti nuk na krijoi përpara se të na kishte siguruar shpëtimin. Ne jemi të lidhur me flijimin pajtues të Jezusit në zemrën e Zotit që në fillim. Zoti që nuk e kurseu Birin e Tij, por e dha për të gjithë ne, si nuk do të na japë vallë të gjitha gjërat bashkë me të?

Zoti na shpëtoi nga sundimi i errësirës dhe na solli në mbretërinë e Birit që do. Një vend është përgatitur për ty. Ti je i mirëpritur në Parajsë; aty ku Zoti ka bërë gati gjithçka.

Kur mendja dhe zemra shohin këto pasuri të mrekullueshme, çdo gjë tjetër bëhet e parëndësishme. Goja është e mbushur me lavdinë e Zotit. Po, ti duhet ta lavdërosh Zotin në çdo kohë.

10 Qershor

“Prandaj ju këshilloj të hani diçka, sepse kjo është për shpëtimin tuaj...”

Veprat e apostujve 27:34

Në mes të ankthit të jashtëzakonshëm në det Pali u dha këtë këshillë shokëve të tij të udhëtimit. Anija do të copëtohej në brigjet e Maltës, por të gjithë në bord do të shpëtoheshin nëse do të hanin diçka.

Ti je gjithashtu në një udhëtim të rrezikshëm. Nuk është e sigurt që do të arrish i sigurt në breg. Shumë njerëz janë përfshirë nga dallgët plot shkumë.

Por ti duhet të dish se nëse shpëtimi do të varej nga ty dhe fuqia jote, nuk do të mund t'ia dilje mbanë. Lumi do të të merrte me vete. Por dikush tjetër të njëj mirë. Ti nuk e shpëton dot veten.

E megjithatë ti duhet të hash diçka. Shumë të krishterë kanë vdekur nga kequshqyerja. Ata hanin gjithnjë e më pak ushqim. Mesa duket bënë mirë. Në fund të fundit, nuk është leximi dhe lutja e Biblës që na shpëton, as pjesëmarrja jonë në takimet dhe shërbesat e kishës.

Por një ditë jeta u zhduk në heshtje. Ata u përgjumën në vdekjen shpirtërore. Ndodhi aq në mënyrë të padukshme sa as ata vetë dhe as të tjerët nuk e vunë re. Shenja e vetme e jashtme ishte se ato shiheshin rrallë aty ku mund të sigurohej ushqimi.

Të neglizhosh fjalën e Zotit nuk konsiderohet mëkat. Megjithatë, ai është një nga mëkatet që ka çuar shumicën e njerëzve në humbje.

Fryma e Shenjtë e Zotit le ta djegë shpirtin tënd më germa të zjarra: Ti duhet të hash diçka. Kjo të duhet për të mbijetuar.

Natyra jote e vjetër dëshiron gjithmonë të rezistojë. Ajo mendon se çdo gjë tjetër është më tepër emocionuese dhe interesante. Por nuk është natyra e vjetër ajo që duhet të jetë zot në jetën tënde.

Njeriu yt i ri jeton me fjalën e Zotit. Një njeri që është në formë ulet për darkë me kënaqësi. Njeriu yt i ri është i gëzuar sa herë që merr bukën e jetës.

Fjala e Zotit është buka jote e përditshme. Ti vdes nëse nuk arrin ta marrësh atë.

11 Qershor

**“Të shumta janë vuajtjet e njeriut të drejtë,
por Zoti e çliron nga të gjitha.”**

Psalmi 34:19

Është e vështirë të përballosh telashet (ose vuajtjet, siç mund të përkthehet gjithashtu). Diçka thellë brenda nesh proteston. Mendojmë se është e kotë. Pse nga të gjithë njerëzit, vetëm ne duhet të kemi mundime? A e kemi merituar më shumë se kushdo tjetër?

Kjo na ndihmon të kuptojmë të vërtetën. Ballë për ballë me Zotin, ne jemi pluhur dhe hi. Ta kundërshtojmë atë thjesht na bën të marrë. Në vend të kësaj, ne duhet t'i drejtohem Fjalës dhe të marrim ndihmë.

Nëse vepron kështu, nuk do të zhgënjehesh. Zoti e dinte se si mund të të ndihmonte kur derdhi Frymën e tij në Shkrimin e Shenjtë.

Zoti thotë se shqetësimet e të drejtëve janë të shumta. Ai nuk flet për të padrejtët. Është i drejti ai që ka më shumë mundime. Ndaj ti nuk duhet t'i marrësh shqetësimet apo mundimet e tua si një shenjë se je i braktisur dhe i mohuar nga Zoti. Ti nuk duhet as të besosh se ai ka diçka kundër teje. Ti vuan sepse je i drejtë. Prapa mundimeve është dora disiplinuese e Zotit dhe ajo është e nevojshme nëse do ta ruash varësinë e besimit tek Jezusi.

Ti duhet të vëresh gjithashtu se Zoti dëshiron të çlirojë të drejtët. Ai nuk tha se kur do ta bëjë një gjë të tillë. Por, gjithsesi Ai nuk të lë në dyshime. Ai do të të çlirojë, e jo vetëm nga disa mundime, por nga të gjitha.

Shpëtimtari yt, Zoti ynë Jezu Krisht, është nënshkrimi i Perëndisë se Fjala është e vërtetë. Jeta e Jezusit ishte një seri e gjatë mundimesh. Dhe çfarë shqetësimi dhe vuajtjeje përfshinte vdekja e tij! Megjithatë, Zoti e çliroi.

Është po kështu edhe në jetën tënde. Zoti nuk të ka thënë nëse dëshiron të të çlirojë nga kjo anë e vdekjes. Ai do ta bëjë këtë në përjetësi në mos më parë. Dhe ti duhet të dish se ajo është afër.

Mundimet të bëjnë të shohësh përpara. Ato të bëjnë të ngutësh se ti shpejt do të jesh në Jeruzalemin e Ri. Aty do të çlirohesh nga gjithçka që të rëndon dhe të dhemb sot.

12 Qershor

“...harro populin tënd dhe shtëpinë e atit tënd, dhe mbreti do të dëshirojë me të madhe bukurinë tënde ...”

Psalmi 45:10-11

Ky urdhër i drejtohet një mbretëreshe. Në mes të shkëlqimit dhe lavdisë, zemra e saj është e ngjitur ende pas botës në të cilën ajo jetonte përpara se mbreti të martohej me të.

Kjo mund t'i ndodhë edhe një fëmije të Zotit.

Nuk je ti që ke zgjedhur Jezusin, por Jezusi të ka zgjedhur ty. Ai të ka veshur rrobat e shpëtimit. Ai është Biri i Mbretit që të udhëheq drejt sallës së dasmës.

Më parë ti ishe i ulët, tani je lartësuar. Më parë ti ishe i papastër dhe plot me njolla mëkati. Tani ti je i pastër pa asnjë pikë njolle dhe i bardhë si bora. Si është e mundur të dëshirosh të kthehesh pas në jetën e mëkatit?

Kjo ndodh për shkak të djallit, të botës dhe natyrës tënde të vjetër.

Kur u bërë fëmijë i Perëndisë, djalli nisi një marrëdhënie të re me ty. Për sa kohë i përkisje atij, ai të la vetëm. Ai padyshim u përpoq të të mbante të sigurt si të tijin atëherë. Detyra atëherë ishte më e lehtë për të sesa tani. Ai dëshiron të të ketë sërish në gjirin e tij. Ai nuk e lejon Jezusin të jetë dhëndri yt, e as ty të jesh nusja e tij.

Djalli e njuh fuqinë magjepsëse që ka bota mbi natyrën tonë të vjetër. Ai e di se sa shumë njerëz janë gjunjëzuar përpara tij kur janë tunduar nga fuqia dhe lavdia e kësaj bote. Nëse e shpalos atë, ajo shkëlqen me një dritë të mrekullueshme dhe joshëse.

Kur nuk ia doli të merrte pushtetin mbi Jezusin, iu desh të shkonte te të gjithë ata që i përkasin Zotit. Dhe me të vërtetë, ai është punëtor. Ai është në lëvizje ditë e natë dhe rrallë i jep vetes pushim.

Ti që je nusja e Jezusit: Harroje botën! Mos e lër shkëlqimin e saj në zemrën tënde.

Fjala e Zotit të mëson se bota po shkon drejt shkatërrimit. Ti mund ta shohësh këtë edhe vetë. Mola dhe ndryshku shkatërrojnë, hajdutët vjedhin dhe njerëzit që janë adhurar dhe nderuar përfundojnë në harresë.

Harroje botën që shumë shpejt do t'i thuash lamtumirë. Ktheje vëmendjen tek Mbreti, lëri sytë e tu të prehen tek Ai. Kështu do të jesh e bukur në sytë e tij.

13 Qershor

“Edhe atij që vepron, shpërblimi nuk i konsiderohet si hir por si borxh.”

Romakëve 4:4

Shumë të krishterë janë të palumtur. Ata mendojnë se nuk kanë vepra të mira për të shpalosur. Edhe pse kanë qenë të krishterë për shumë vite, nuk kanë asgjë për t'i dëftuar Zotit. E vetmja gjë që mund të sjellin janë mëkatet e tyre.

Ndaj ata pyesin: Çfarë do të ndodhë në ditën e gjykimit? A do të më refuzojë vallë Zoti kur Ai të mos gjejë asnjë fryt në jetën time?

Nëse ndihesh kështu nuk ka arsye të dëshpërohesh. Nëse bën këto pyetje, kjo tregon se ti je konsideruar si një fëmijë i Zotit i cili nuk do të gjykohet në bazë të meritave të veta.

Le të supozojmë se ti mendon se ke diçka që mund të kalojë provën përpara Zotit. Atëherë ti nuk do ta marrësh shpërblimin tënd falë hirit, por falë asaj që ke shpalosur. Si do të shkonin gjërat atëherë?

Një person do të gjykohet vetëm sipas asaj që mund të tregojë. Një i krishterë i vërtetë tregon Jezusin. Ai nuk ka asgjë tjetër për të dëftuar.

Çdokush mund të pyesë veten se sa i shqetësuar mund të jetë një i krishterë, kur mendon për faktin se do të dalë përpara Perëndisë dhe nuk ka asgjë tjetër përveç Jezusit. Kjo na mëson se ne jemi ende në ndërtimin e drejtësisë sonë. Lum ti që nuk ke arritur kurrë sukses në të. Zoti do të të dhurojë shpërblimin e hirit.

Ndërsa ti që mendon se ke diçka për të treguar je një njeri i pafat. Ti do të gjykohesh nga ato çfarë mund të sjellësh. Dhe do të jetë një dënim në ferr, për shkak se nuk ka asgjë tek ne që nuk është e molepsur nga mëkati. Të gjitha veprat tona të drejta janë si leckat që ndyra thotë Fjala e Zotit.

A mund të të jap një këshillë?

Hiq dorë nga ato pak vepra që mendon se do t'i sjellësh Zotit. Rroke Jezusin me besim; trego drejt tij, kur Zoti të kthejë sytë nga ty. Atëherë ai do të të japë shpërblimin tënd të pamërituar të hirit. Kështu është shkruar në fjalën e tij dhe ti mund të besosh në atë fjalë.

14 Qershor

“Pastaj iu priu jashtë deri në Betani dhe, si i ngriti lart duart, i bekoj.”

Luka 24:50

Duart e Jezusit tregojnë historinë e tij. Ato janë zgjatur vazhdimisht, mbi një liqen në furtunë, drejt një krijese të varfër të verbër ose drejt një lebrozi që askush tjetër nuk do ta prekte.

Pse vallë mbresa e duarve të Jezusit mbeti kaq thellë në mendjet e dishepujve?

Mos vallë sepse ata e dinin se ditë dhe natë duart e tij të bekuara preheshin mbi ta? Jezusi i mishëroi fjalët e Psalmi 139:5b-6: “Ti ... vë dorën tënde mbi mua. Njohja jote është shumë e mrekullueshme për mua, aq e lartë sa unë nuk mund ta arrij.”

Në fund duart e tij u shpuan. Ato u gozhduan në drurin e kryqit.

Në librin e Profetit Isaia shkruhet: “Ja, unë të kam gdhendur mbi pëllëmbët e duarve të mia ...” Pra emri yt është gdhendur në duart e Jezusit. Ai nuk do të të harrojë. As nuk do ta bëjë këtë gjë kur të të disiplinon në dashurinë e tij.

Sa herë që Jezusi shikon duart e tij, atij i kujtohesh ti që je gdhendur në to. Askush nuk mund të të rrëmbejë nga duart e tij, sepse ka një lidhje midis duarve të Jezusit dhe zemrës së Jezusit.

Gjëja e fundit që dishepujt panë këtu poshtë kur Jezusi u nda prej tyre, ishin duart e tij që bekonin. Ajo pamje i ndoqi ata. Disa prej tyre jetuan një jetë plot vështirësi. Disa u martirizuan, por ata qenë të bekuar në çdo gjë.

Është interesante të mendosh se ka një lidhje midis kohës dhe përjetësisë. Një i krishterë e jeton jetën e tij nën dorën e Zotit dhe gjëja e parë në të cilën ai do të ndeshet në përjetësi është një dorë e shtrirë. Ti do të takosh Jezusin, jo një të huaj. Por, nuk ke për ta parë atë pa kundruar çmimin e dashurisë së tij. Duart e shpuara flasin në heshtje, por fuqishëm. Ti je blerë shtrenjtë, por sipas Jezusit ky çmim ia ka vlejtur. Zoti dëshiron që ti të jesh i bekuar në përjetësi. Ne nuk e meritojmë një gjë të tillë. Është një hir i pamërituar. Ne duhet ta marrim falas. Asnjëherë ti nuk ndihesh mirë në veten tënde. Zoti është gjithë pasuria, kënga dhe gëzimi yt. Dhe ti e nderon Atë për shpëtimin e tij të mrekullueshëm.

15 Qershor

“Sa për mua, mos ndodhtë kurrë që unë të mburrem me tjetër gjë, veç për kryqin e Zotit tonë Jezu Krisht, për të cilin bota është kryqëzuar tek unë edhe unë te bota.”

Galatasve 6:14

Çfarë do të thotë të mburresh me veten? Do të thotë të tërheqësh vëmendjen te vetja. Ky mëkat është shumë i zakonshëm mes nesh. Ndoshta nuk e themi drejtpërdrejt. Por ne tërheqim vëmendjen te vetja përmes fjalëve tona. Shpesh e krahasojmë veten me të tjerët; atë që ne kemi me atë që ata kanë. Shumë mosmarrëveshje dhe zili pasojnë dëshirën për të krahasuar veten me të tjerët.

Pali e dinte se ishte mëkatar i më i madh se të gjithë të tjerët. Prandaj, të gjitha hallet e tij të mëdha nuk vlejnë për asgjë. Ai ishte i dënuar dhe i humbur në mënyrë të pakthyeshme para fytyrës së Zotit. Por ai nuk ishte duarbosh. Zoti i kishte dhënë Jezusin. Ai mund të mburrej me të.

Çfarë është vallë gjithçka që ti ke në krahasim me Jezusin? Është thujse asgjë. Ai është margaritari që s'ka çmim. Kështu ti ke arsye të jesh krenar për Të.

Natyres sonë të vjetër s'i pëlqen ta kthejë vëmendjen nga Jezusi. Ajo kërkon të nderojë vetveten. Gjithsesi falë kryqit të tij, mëkati nuk ka më asnjë llogari me ty. Ti nuk i ke borxh asgjë jetës egoiste. Nuk i ke borxh asgjë as botës. Ti i ke borxh gjithçka Jezusit. Dhe duhet t'i japësh atij gjithçka kur vetëm ai të bëhet mburrja jote.

Por, para së gjithash duhet ta lartësosh atë në zemrën tënde. Duhet të mendosh për faktin se ai ka marrë përgjegjësinë për çdo gjë të keqe në ty. Duhet të mendosh gjithashtu për faktin se gjithçka që të mungon, ti e ke tashmë. Ti zotëron gjithçka në Jezusin.

Ndihesh i pavlerë, por nuk je. Ti je i çmuar në sytë e Jezusit. Dhe është Jezusi dhe mendimi i Tij ajo që ka rëndësi. Ajo çka mendon ti dhe të tjerët nuk kanë pikë rëndësie.

Ndaj ti duhet të jesh krenar për Jezusin në sy të të tjerëve. Oh, sa shumë nevojë kemi për të krishterë që e tërheqin vëmendjen ndaj Tij. Ata na bëjnë t'i ngrejmë sytë përtej vetes sonë dhe të gjithë mjerimit që gjendet në të. Ata na bëjnë të angazhohemi me Jezusin sepse dhe vetë janë të mbushur me të.

16 Qershor

“Por Krishti, që erdhi si kryeprift i të mirave ..., duke kaluar nëpër një tabernakull më të madh e më të përkryer, që s’është bërë me dorë,

...

hyri një herë e përgjithmonë në shenjtërore, jo me gjakun e cjepve dhe të viçave, por me gjakun e vet, ...” **Hebrenjve 9:11-12**

Detyra më e rëndësishme e kryepriftit ishte të çonte gjakun e flijimeve në Vendin Më të Shenjtë në Ditën e Shlyerjes. Ai duhej të siguronte shlyerjen për mëkatën e të gjithë popullit.

Shërbimi i kryepriftit të çon drejt Jezusit. Dhe Jezusi nuk hyri në një shenjtore të bërë nga dora e njeriut, Ai hyri në vetë parajsën. Nuk ishte gjaku i kafshëve të flijuara apo çfarë ai mbarti përpara Zotit. Ishte gjaku i Tij.

Kjo është ngjarja më e madhe dhe më gjithëpërfshirëse që ka ndodhur ndonjëherë. Gjaku i Jezusit është një me vdekjen e tij në kryq nën zemërimin dhe gjykimin e Zotit në vend të mëkatarëve. Ai është qengji që u flijua. Dhe vepra e tij vlen jo vetëm këtu në tokë. Ajo vlen edhe në Parajsë. Zoti e ka pranuar flijimin e Birit të tij. Ky flijim është i vlefshëm për të.

Jezusi është kudo, në qiell dhe në tokë. Ku është ai, aty është edhe gjaku i tij.

Kur ia hap derën Jezusit ai hyn në zemrën tënde si dikush në shtëpi. Ai hyn nëpër dhomat e shumta të jetës tënde. Kjo do të thotë se gjaku i tij ka depërtuar në çdo pjesë të trupit tënd. Nuk ka asnjë cep të jetës tënde ku gjaku i Jezusit nuk është i pranishëm. Dhe gjaku na pastron nga të gjitha mëkatet.

Kjo është e mrekullueshme!

Gjaku është para fytyrës së Zotit në parajsë dhe gjatë gjithë jetës suaj këtu në tokë. Është gjaku që të lidh me Zotin.

Gjaku i Jezusit të bën të bardhë si bora. Ndoshta ndihesh mëkatar dhe i papastër, por nuk je nëse beson në Jezusin. Rrobat e tua të pista pastrohen dhe zbardhen në gjakun e Qengjit. Kjo vlen edhe tani, por vlen edhe në parajsë.

A ke frikë nga Dita e Gjykimit? Atëherë mendo për faktin se gjaku i Jezusit, i cili të shfajëson, është përpara fronit të Perëndisë. Zemra jote nuk gjen dot prehje? Atëherë mendo se sa i çmuar është gjaku për Perëndinë.

Në veten tënde ti je i humbur. Por ti je në Jezusin dhe tek Ai ti je i shpëtuar.

17 Qershor

“Edhe fort pak kohë, edhe ai që duhet të vijë do të vijë dhe nuk do të vonojë.”

Hebrenjve 10:37

Tani, ti nuk ke pse pret më gjatë. Jezusi do të vijë dhe nuk do të vonojë. Do të vijë një mëngjes kur për herë të fundit do të brofësh nga shtrati. Ose do të vijë një mbrëmje kur të shtrihesh në shtrat për të fundit herë. Ndoshta do të mendosh atëherë për ditën ose natën kur do të marrësh thirrjen e vdekjes. Pse vallë Ardhja e Dytë zë kaq pak vend brenda nesh? Fjala e siguron se Ai nuk do të ngurojë të vijë.

Pranoje këtë fjalë me një besim të thjeshtë dhe të drejtpërdrejtë.

Siguria që Jezusi do të vijë së shpejti ndihmon për të të bërë të lirë nga ajo që të lidh me gjërat tokësore. Njeriu yt i vjetër merret lehtësisht me gjërat kalimtare. Pa e vënë re as vetë, i rregullon gjërat sikur do të jetoje këtu përjetë.

Fjalët e Jezusit të bëjnë thirrje të jesh gati. A je gati nëse Jezusi vjen përpara se të lindë dielli herën tjetër? A ka ndonjë njeri që do të doje ta kishe falur? A ka mëkate që duhet t'i kishe rrefyer?

Ji gati! Jezusi do të vijë kur ti nuk e pret.

Një i krishterë i gjallë në Jezusin pret me padurim ardhjen e Zotit.

Ishte e mrekullueshme për Simonin të qëndronte me foshnjën Jezus në krahë. Por do të jetë akoma edhe më e mrekullueshme të ngrihesh nga toka e të lejohesh të takosh Jezusin në re. Imagjino sikur Jezusi të të ketë marrë në qiell!

Nëse do të arrish të përjetosh Ardhjen e Dytë, nëse i përket atyre që Ai i njej, ti nuk do të vdesësh kurrë. Trupi yt nuk do të shkatërrohet në mënyrë që të varrosset në fund. Sa të hapësh dhe të mbyllësh sytë ti do të ndryshosh. Do të bëhesh si Jezusi, sepse do ta shohësh Atë ashtu siç është.

Kjo është perspektiva për fëmijët e Zotit. Nën dritën e kësaj, çdo gjë tjetër bëhet pafundësisht e vogël. Gjithçka që dhemb, rëndon e shtyp, do të zgjasë për pak kohë. Jezusi do të vijë së shpejti. Atëherë s'do të ketë më pikëllim dhe shqetësime. Ai do të të marrë për dore e do të të shpjerë në mbretërinë e lavdishme të qiejve.

A mund të bësh gjë tjetër veçse të lutesh: “Eja Zoti Jezus! Eja shpejt!”

18 Qershor

“Sa mbaroi së foluri me Abrahamin, Zoti u largua. ...”

Zanafilla 18:33

Abrahami i ishte lutur Perëndisë. Me guxim të madh, ai kishte pakësuar vazhdimisht numrin e njerëzve të drejtë që duhej të ishin në Sodomë nëse qyteti do të shpëtohej. Ai përfundoi me dhjetë njerëz.

Dikush mund të mendojë se Abrahami kishte mbaruar së foluri me Perëndinë pas kësaj lutjeje, por Fjala thotë se ishte Perëndia që kishte mbaruar me Abrahamin.

Në thelb nuk jemi ne që flasim në lutje të vërtetë, është Zoti. Sekretet e lutjes është Fryma e lutjes, dhe është ai që na mëson.

Nuk ishte vetë mendimi i Abrahamit që e bëri atë të ndalonte në numrin 10. Ai nuk e dinte këtë, por ishte numri i Zotit. Nëse do të kishte pasur dhjetë njerëz të drejtë, Zoti do ta kishte kursyer qytetin. Megjithatë, nuk kishte një numër të tillë. Kjo është arsyeja pse ai la zjarrin dhe sqfurnin të bjerë mbi të.

Perëndia ka një shoqëri intime me ata që e duan atë. Ai dëshiron t'i tërheqë ata në mënyrën e tij të menduarit. Ne nuk e kuptojmë se si duhet të lutemi siç duhet, por vetë Fryma ndërmjetëson për ne. Fryma e Perëndisë ndikon në mendjen dhe mendimet e tua kur ti lutesh. Ndaj është e rëndësishme të jesh i vëmendshëm dhe të pyesësh për gjithçka që Fryma e Tij të kujton.

Shumë të krishterë i shtyjnë lutjet e tyre dhe harrojnë atë që duhet të paraqesin para Zotit. Ti mund t'i lutesh atij kudo dhe kurdoherë. Mos e shty lutjen. Dërgo një lutje a një psherëtimë tek Zoti, kur Ai ta kujton këtë.

Dishepujt e Jezusit ishin mjaft të përlurur dhe shkuan te Jezusi e i kërkuan që t'i mësonte të luteshin. Edhe ne duhet ta bëjmë këtë. Ne mund të shkojmë te Zoti me gjithçka që rëndon në zemrën tonë. Dhe ne duhet të shkojmë me guxim. Në të njëjtën kohë, Zoti duhet të na marrë për dore dhe të na çojë në botën e lutjes.

Ne mësojmë të lutemi ballë për ballë me Perëndinë e gjallë. Atje mund të jemi të guximshëm ashtu siç ishte Abrahami. Ne nuk ecim përpara në emrin tonë, por në emrin e Zotit. Fryma e Zotit flet nëpërmjet nesh. Dhe Zoti e dëgjon lutjen tonë.

19 Qershor

“Sepse ne jemi bërë pjestarë të Krishtit, në qoftë se do ta ruajmë të palëkundur deri në fund fillimin e besimit”

Hebrenjve 3:14

Një njeri i pashpëtuar rrallë mendon për Zotin. Por nëse përballet me vdekjen, ai fillon të pyesë nëse ka diçka pas vdekjes. A ka ndonjë gjykatë para së cilës duhet të dalin të gjithë? Si do të më vejë halli nëse ndodh një gjë e tillë?

Pastaj, Ai përpiket të gjejë gjërat më të mira në jetën e tij; dhe pyet nëse ato mjaftojnë?

Përgjigjja që jep fjala e Zotit është e qartë: asnjë nga ju nuk mund ta kalojë provën përpara Zotit. Askush s'është i drejtë në sytë e tij. Të gjithë kanë mëkatuar.

Kjo është arsyeja pse ti nuk mund të besosh në asgjë tëndën. Por mund të mbështetesh te Jezusi. Të shpëtosh do të thotë të kesh besim tek ai.

Ndoshta ti mendon se kjo është shumë e lehtë. Nuk mund ta kuptosh se si kaq mjafton për shpëtimin, por në fakt mjafton. Mbështetu tek Jezusi dhe vepra e tij, sepse nuk nevojitet asgjë më shumë.

T'i duhet t'i përmbahesh këtij besimi të thjeshtë te Jezusi deri në ditën tënde të fundit.

Shumë të krishterë nuk e pranojnë që ky besim si prej fëmijë te Jezusi duhet të jetë baza e tyre e vetme e shpëtimit pas një jete të gjatë të krishterë. Ndaj ata bëjnë të gjitha përpjekjet për të qenë të krishterë të suksesshëm. Kur herë pas here kjo kthehet në një dështim, hidhërimi bëhet kërcënues.

Kur shpëtohesh gjaku i Jezusit të pastron nga të gjitha mëkatet e jetës tënde pa Zotin. Pasi bëhesh besimtar, po i njëjti gjak të pastron nga të gjitha mëkatet e jetës tënde me Zotin.

Jeta jote e krishterë të akuzon e të gjykon, ndërkohë që Jezusi nuk e bën një gjë të tillë. Ai mbulon gjithçka me gjakun e tij të çmuar. Nuk ka asgjë që ai nuk mund ta prekë me hirin e tij.

Ti je i shpëtuar kësisoj, nga kundrimi i mëkatit që dënon. As mund të gjesh ndonjë vepër që mund të të shpëtojë. Ti mund të gjesh paqe ndërsa mbështetesh tek Jezusi. Ai është shpëtimtari yt.

Të besosh tek Ai të çliron nga vetja e të bashkon me të. Kur lind një ndjenjë fajësie, gjykimi apo frike kapu pas fjalës së Tij. Atëherë stuhia do të fashitet. Ti ke gjetur paqe tek Jezusi. Ti pushon në Të.

“Por ka një Perëndi në qiell...”

Danieli 2:28

Këtë nuk e harrojnë vetëm jobesimtarët. Edhe fëmijët e Zotit mund të jetojnë dhe të mendojnë sikur nuk ka Zot në qiell.

A e sheh vallë çdo gjë me të cilën ndeshesh nën dritën e faktit se ka një Zot në qiell? A je i vetëdijshëm se jeta jote nuk ekziston rastësisht? A e ke kuptuar se një i krishterë – pas pamjes së jashtme – ka të bëjë vetëm me Perëndinë?

Është e dhimbshme të jesh i disiplinuar. Nëse kjo ndodh përmes njerëzve të tjerë shpesh të duket si padrejtësi. Gjithsesi, nuk duhet të ndalesh tek ajo që mund ta shohësh me sytë e tu e ta kuptosh me mendjen tënde. Duhet të shohësh përtej gjërave.

Ka një Perëndi në qiell.

Kur një fëmijë i Zotit disiplinohet, është Zoti ai që e disiplinon atë. Zoti do që ti t'i nënshtrohesh atij dhe të disiplinohesh prej dorës së tij. Zoti do të flasë me ty përsëri. Kjo është arsyeja pse Ai vendos dorë mbi ty. Ai s'e bën këtë me zemërim. Disiplina e Zotit është rezultat i dashurisë së Tij.

Ka një ngushëllim të mrekullueshëm në fjalën e shenjtë në mes të fatkeqësisë dhe ankthit; ka një Perëndi në qiell.

Zoti mund të të nxjerrë nga çdo andrallë e shqetësim ku mund të jesh futur. Ai do ta bëjë këtë gjë nëse ti beson tek Ai. Zoti është bariu yt. Me siguri pasuria dhe mirësia do të të shoqërojnë në gjithë ditët e jetës tënde.

Në errësirën e dyshimeve të tua ti nuk mund të shohësh se ka një Perëndi në qiell. E vetmja gjë që ti sheh është errësirë dhe re të shumta e të dendura sipër teje. Por prapa tyre është Zoti. Disa ditë retë davariten dhe Zoti sheh përmes tyre. Ka një Perëndi në qiell që i çliron besimtarët nga çdo fatkeqësi.

Ti duhet të lartësosh mendjen drejt Zotit. Ti duhet të jesh i qetë përpara fuqisë së Tij të madhe. Ai e ka përdorur gjithmonë atë për shpëtimin e atyre që i përkasin atij. Dhe Zoti do ta bëjë përsëri. Ai do të të shohë. Ai do të ndërhyjë pa marrë parasysh sa e pashpresë duket situata. Së shpejti do të vijë dita kur me kënaqësi dhe britma gëzimi ti do të thuash me zë të lartë:

Ka një Perëndi në qiell!

Ka një turmë në tokë që çdo ditë lavdëron Zotin me këto fjalë. Ata do të bërtasin të njëjtat fjalë në parajsë. Ti je i bekuar nëse bën pjesë te kjo turmë.

21 Qershor

“... Por tani nuk shohim ende që të gjitha janë nën pushtetin e tij, por shohim Jezusin që... u bë për pak kohë më i vogël se engjëjt ...”
Hebrenjve 2:8-9

Shumë njerëz thonë se nuk do të besojnë në Jezusin, sepse ai nuk u jep fund gjithë ligësisë dhe fatkeqësive në tokë. Ata mendojnë se nëse Jezusi do të kishte vërtet gjithë fuqinë, toka nuk do të dukej siç është tani.

Bota është e ligë dhe princi i kësaj bote është Satani. Kështu thotë Fjala e Zotit. Dhe Zoti e lejoi Satanin të shkojë deri aty sa t'i trazojë njerëzit që të kuptojnë se paga e mëkatit është vdekja.

Zoti është i shenjtë. Kjo është arsyeja pse bota duket kështu. Njeriu korr atë që ka mbjellë. Kjo ka të bëjë gjithashtu me një botë në rebelim kundër ligjeve të Zotit.

Asnjëherë mos iu nënshtrohi tundimit për të besuar se Jezusi nuk ka të gjithë autoritetin në qiell dhe në tokë. Zoti i ka dhënë zotërim të plotë. Megjithatë, aktualisht ne nuk shohim gjithçka që i nënshtrohet Jezusit. Ka ende pyetje të cilave nuk mund t'u përgjigjemi. Sidoqoftë, asgjë nuk ka rëndësi nëse sytë tanë qëndrojnë tek ai, i cili për pak kohë u bë pak më i vogël se engjëjt.

Zoti nuk të ka dhënë përgjigje për çdo gjë. Gjithsesi, ai të siguron vazhdimisht për dashurinë e tij. Ti nuk mund ta shohësh Jezusin si qengjin e flijuar të Perëndisë pa u kujtuar se sa shumë Zoti të do.

A nuk është gjëja më e rëndësishme që të mos kesh asnjë dyshim se zemra e Perëndisë u thye nga dashuria për ty? A nuk mjafton të jesh i sigurt për faktin se ti – në mes të mëkatit, ankthit dhe fatkeqësisë – ke një drejtësi të përjetshme që Jezusi e ka siguruar për ty? Çfarë problemi ka që Zoti nuk përgjigjet kur në vend të kësaj Ai të merr në krahë dhe të përqafton? A ka ndonjë gjë më të madhe se siguria për të qenë femija i tij?

Zoti të ka dhënë një përgjigje për pyetjen më të rëndësishme. Ti nuk duhet të jesh në mëdyshje se si do të shpëtohesh. Kjo ndodh kur ti i kthen sytë nga Jezusi dhe i kushton vëmendje gjithçkaje që thotë fjala e Perëndisë për të. Pastaj Perëndia në hir të jep Frymën e tij dhe krijon besim në zemrën tënde. Atëherë ti shpëtohesh dhe shkon drejt ditës kur do të shohësh gjithçka që i nënshtrohet Jezusit.

22 Qershor

“Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu ty.”

Mateu 11:26

Një fëmijë i Zotit është i lidhur me vullnetin e Zotit. Ti u shpëtove prej tij dhe e di se ky vullnet është gjithmonë më i miri.

Megjithatë nuk është e lehtë t'i nënshtrohesh. Rruga e Zotit jo vetëm që të çon përmes diellit dhe dritës, por edhe poshtë në luginën ku ka errësirë. Kur Zoti jep shëndet, forcë dhe rrethana komode, është e lehtë të pranosh të shkosh në rrugën e tij. Është më e vështirë kur Zoti jep vuajtje, shqetësime dhe vdekje.

Megjithatë, ka vetëm një rrugë përpara. Në të gjitha rrethanat ne duhet të themi: “Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu ty”.

Nëse ti nuk i bën të tuat këto fjalë, ka një mosmarrëveshje midis teje dhe Zotit, e cila nuk çon kurrë në bekim.

Jezusi na mëson të pranojmë vullnetin e Perëndisë. Rruga e Zotit është më e mira, pavarësisht nëse mund ta shohim apo jo. Rruga jonë na çon herët a vonë drejt humnerës.

E matur me kutin e përjetësisë, jeta njerëzore është jashtëzakonisht e shkurtër. Shkon si era. Së shpejti na duhet të largohemi. Natyra jonë e vjetër është e zënë vetëm me jetën këtu poshtë. Zoti është i pari dhe i fundit që është i fokusuar tek shpëtimi ynë i përjetshëm.

Ne shpesh e mbivlerësojmë forcën dhe fuqinë tonë. Shumë pak të krishterë janë të shqetësuar kur mendojnë nëse do ta arrijnë qëllimin apo jo. Por Zoti na njih plotësisht. Prandaj ndodh që ai na trajton ashpër. Ai nuk mund të pranojë që ne të fillojmë të ndjekim rrugët tona. Ai na ndalon. Ndonjëherë ai na tmerron. Do gjithmonë të na kthejë pas tek vetja.

Është një bekim të jesh në gjendje të shquash disiplinën e Zotit si rezultat të dashurisë së Tij. Askush s'mund ta shohë atë me vullnetin vet. Gjithsesi, Zoti na ka dhënë fjalën e tij që thotë se Ai i disiplinon ata që do dhe se qorton këdo që e pranon si birin e tij.

Është bekim edhe më i madh të jesh në gjendje të pranosh disiplinën e Zotit. Atëherë ti e vendos jetën tënde në duart e tij. Ti e lë atë të kontrollojë të gjitha gjërat, sepse e di që përgjegjësia është e tij. Paskëaj, ai i jep zemrës tënde paqen e Zotit, e cila tejkalon çdo kuptim, edhe pse goditjet e tij mund të jenë aq të rënda sa lotët të mbushin sytë. Zemra jote shijon bekimin e fjalës: “Po, o Atë, sepse kështu të pëlqeu ty”.

“Dëshmitarët e mi jeni ju, thotë Zoti...”

Isaia 43:10

Një i krishterë dëshmon duke qenë, duke folur dhe duke vepruar. Djalli e përquendron përpjekjen e tij në heshtjen e çdo dëshmitari të vetëm.

Dëshmia më e fortë bëhet nëpërmjet besimit. Jeta e besimit i përket me sa duket botës së fshehtë. Ne nuk mund të kërkojmë zemrat e njëri-tjetrit. Megjithatë besimi lë vulën e tij te njeriu. Ne kemi një ndjenjë të veçantë të asaj që ka rëndësi. Në krizat e jetës bëhet e dukshme ajo që na mban përpara.

Ndaj para së gjithash ti do të jesh pikërisht ai që je. Një mëkatar i shpëtuar vetëm falë hirit. Asgjë e jotja s'të mban të sigurt sepse ti s'ke asnjë provë për t'u mbrojtur. Për këtë arsye qëndron përpara Zotit gojëkryçur. E vetmja gjë që mund të bësh është të lutesh për mëshirë si një mëkatar i humbur.

Mirëpo Ati nuk të largon tutje. Të lë të qëndrosh pranë fronit të tij. Ai e ndryshon fronin e gjykimit, duke e bërë fronin e hirit.

Edhe nëse je rritur si i krishterë, ti s'ke arritur kurrë më larg se sa të qenit i shpëtuar vetëm e vetëm falë hirit. Nëse Zoti nuk të shpëton me anë të hirit, parajsa s'ka për të qenë kurrë e jotja. Por ti e njeh zemrën e Zotit. Ai s'ka për ta braktisur kurrë skamësin në zemër. Hiri nuk shteron. Ai ripërtërihet çdo mëngjes.

Kjo është arsyeja se ti pi përditë nga burimi i ujit të gjallë. Ti e zotëron kështu Jezusin, tërësisht. Kur Ai vjen tek ti përmes fjalës, ti e merr atë me gëzim.

Nëse jeton në këtë mënyrë me Jezusin atëherë paqja e Zotit është sekret i jetës tënde. Ti ke paqe me Zotin sepse je shfajësuar me anë të besimit. Zoti të jep përditë paqen e cila është e lidhur me lutjen. Ti i hedh shqetësimet e tua mbi të, duke e ditur se ai përkujdeset për to. Ai do të kujdeset për ty dhe do ta çojë përpara mbretërinë e tij përmes teje.

“Dëshmitarët e mi jeni ju, thotë Zoti.” Këto fjalë u shqiptuan herën e parë, ndaj njerëzve që duhet të ecnin në shkretëtirë. Përmes të ecurit ata qenë dëshmitar.

Ti je në rrugën drejt parajsës. Zoti i ka thyer prangat e mëkatit. Ai të ka shpënë në lirinë e mrekullueshme të hirit. Duke ecur drejt parajsës, ti je një dëshmitar.

24 Qershor

“Sepse më ke parë, ... ti ke besuar; lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar!”

Gjoni 20:29

Ne mendojmë se gjëja kryesore është të besojmë. Nëse besojmë më herët apo më vonë, kemi parë që nuk ka ndonjë rëndësi kaq të madhe apo jo?

Shumë mendojnë kështu. Mirëpo Jezusi tha diçka tjetër.

Nëse beson vetëm pasi ke parë, jeta jote e krishterë është e varfër. Po, ti je në rrezik për ta humbur atë. Lodhesh dhe shkurajohesh. Tek e fundit ti shoh kaq pak. Ti nuk mund t'i kapësh dot me syrin tënd thesaret dhe pasuritë e mëdha. Ato jetojnë të fshehura te Jezusi dhe atë ti nuk mund ta shohësh.

Ajo çka ka mbetur është mjerimi yt. E mund të shohësh se nuk je aspak i krishteri që duhej të ishe. Por nuk është as ndihmë, as ngushëllim fakti se herë pas here mund të arrish në një përfundim të tillë.

Është krejt ndryshe kur beson pa parë. Atëherë ti je i bekuar. Kjo do të thotë: atëherë je vërtet i lumtur. Atëherë ti mbahesh pas fjalës së Zotit.

Ajo çka Jezusi është për ty dhe ajo që ai bëri për shpëtimin tënd është krejtësisht e pavarur nga përvojat e tua. Asgjë brenda teje s'mund ta anulojë veprën e përfunduar të Zotit. Përmes fjalës së tij, Ai premtoi faljen e të gjitha mëkateve.

Ti s'je në gjendje ta shohësh këtë: por nëse e beson, je i bekuar.

Nuk ka asnjë dënim për ty që beson te Jezu Krishti.

Tek ai ti ke çdo bekim frymëror në mbretërinë e qiejve. Ndaj, ti je i pasur në çdo gjë. S'të mungon asgjë.

Ti s'mund ta shohësh dhe ta ndjesh se Jezusi është ringjallur prej së vdekurish, por ai qendron ulur në të djathtën e Perëndisë dhe ndërmjetëson për ty. Ai e ka marrë përsipër kauzën tënde dhe do të udhëheqë për në shtëpi si i shpëtuar.

Je i bekuar nëse e beson fort këtë gjë.

Njerëzit e Zotit nuk kanë nevojë për përvoja të reja. Por ne duhet të besojmë atë çfarë ka thënë Zoti në fjalën e Tij. Kjo është rruga drejt bekimit. Ndaj përdore Fjalën. Ajo krijon besim në atë që nuk mund të shihet dhe të ndihmon të shkosh përpara drejt tokës ku sytë e tu do të hapen.

25 Qershor

“... Këta ... i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e Qengjit.”

Zbulesa 7:14

Gjoni pa një turmë të madhe njerëzish me rroba të bardha në qiell. Por s'ishte në gjendje të thoshte se cilët ishin.

Pse vallë?

Shpjegimi mund të jetë që Gjoni nuk mund të imagjinonte se mëkatarët e varfër dhe të humbur mund të shkëlqenin ndonjëherë me një pastërti dhe lavdi qiellore aq të madhe sa ajo që qëndronte mbi turmën e madhe me rroba të bardha. Asnjë mendim nuk mund ta rrokë dot hapësirën midis tokës dhe qiellit. Distanca është e pafundme. Ajo që është krijuar si e vdekshme është shndërruar në të pavdekshme.

Turma e madhe që askush nuk mund ta numërojë nga çdo komb, fis, popull dhe gjuhë është duke qëndruar përpara fronit të Zotit, sepse ata i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e Qengjit.

Këtu nuk përmendet asnjë meritë, asnjë sakrificë apo ndonjë veprim. Jo, e vetmja gjë që mund të shpëtojë një mëkatar është gjaku i Jezusit. Ai është një shpërblim. Ti do të fitosh vendin tënd në qiell në sajë të sakrificës së tij, po aq të sigurt sa besimi tek Jezusi.

Si mund t'i laj rrobat e mia e t'i zbardh ato në gjakun e Qengjit?

A e ke menduar ndonjëherë për faktin që Jezusi u dha njerëzve ndihmën që ata kërkuan? Të verbërit shkuan me verbërinë e tyre te Jezusi dhe rifituan shikimin. Të shurdhët shkuan me shurdhimin e tyre dhe Jezusi u ktheu dëgjimin. Ata me lebër u lutën për shërimin e lebrës së tyre dhe u pastruan.

Ti duhet të vish te Jezusi, në të njëjtën mënyrë, bashkë me mëkatet e tua. Ti e bën këtë duke i rrëfyer mëkatet. Kërkoji Atij të të mbulojë me hirin e vet.

Ti duhet të dish se Jezusi të pastron nga çdo mëkat me gjakun e Tij. Asgjë s'mund të krahasohet me faljen e mëkateve. Kjo gjë e mbush mendjen me paqe. Të mbush me besim të madh.

A i ke larë rrobat dhe a i ke zbardhur me gjakun e Qengjit? A e ke marrë vallë faljen e mëkateve? Nëse po, ti je në rrugën drejt paradajsës. Ë shpejt do të marrësh pjesë në turmën e njerëzve që nuk do të lodhen duke lavdëruar Zotin për faktin e pakuptueshëm se janë shpëtuar thjesht dhe vetëm prej hirit.

“... Jezu Krishti... i parëlinduri prej së vdekurish...”

Zbulesa 1:5

Biri i vejjshës nga Naini, nuk ishte i parëlinduri prej së vdekurish. As Llazari nuk ishte. Ata qenë ringjallur në të njëjtën jetë që patën jetuar përpara se të vdisnin. Kjo është arsyeja se përse duhet të vdisnin përsëri.

Njeriu i parë që u ngrit në një jetë të re ishte Jezusi. Ndaj ai u quajt i parëlinduri prej së vdekurish. Si qengji i sakrifikuar i Zotit ai i mbarti mëkatet. Kësisoj i duhej të merrte edhe pagën e mëkatit, që është vdekja. Por pasi Zoti e ngriti prej së vdekurish, ai s'do të vdesë më kurrë.

Prandaj, ti bën gjënë e duhur kur e vendos shpresën tënde tek Ai. Në botë ti takohesh vazhdimisht me vdekjen në forma të ndryshme, sepse mëkati dhe vdekja i përkasin pazgjdhshëmrisht njëri-tjetrit. Për këtë arsye vdekja e ka lënë gjurmën e saj në shumë prej rrethanave të jetës. Por ka një vend ku nuk ka as mëkat e as vdekje. Ai vend është me Jezusin.

Na dhemb të takojmë mëkatin dhe vdekjen kur ato vijnë përmes njerëzve të tjerë. Por është edhe më e rëndë kur njeriu ndjen të njëjtat forca në vetvete. Helmi i gjarprit nga dita e Rënies së Njeriut ka ngopur gjithë jetën tonë. Mëkati është i pashmangshëm. Prandaj trupi do të kalbet dhe do të varrosset.

Megjithatë, ka më shumë për të thënë nëse beson në Jezusin. Ti je i shpëtuar në një botë tjetër ku mëkati dhe vdekja nuk ekzistojnë më. Ti kurrë nuk do të vdesësh në kuptimin e mirëfilltë të fjalës. Ti je bashkuar me Jezusin dhe ke kaluar nga vdekja në jetë. Ti ke një hise në jetën e ringjallur të Jezusit.

Jezusi është i parëlinduri prej së vdekurish, por ai s'është i fundit. Përkundrazi! Ai doli përpara dhe ti ndoqe gjurmët e tij. Ashtu siç Zoti e ngriti atë, ashtu do të të ngrejë edhe ty.

Ndaj ti ke një shpresë të gjallë. Jezusi ishte i vdekur, por jeton dhe nuk do të vdesë më kurrë. Ndaj duhet ta dish se Jezusi nuk do të të harrojë, as në vdekje. Ai të ka gdhundur në pëllëmbët e duarve të tij dhe të mban në zemër. Ai do të të ngrejë lart. Jezusi do që ti që ke jetuar me të në tokë, të rrosh me të edhe në përjetësi. Ti do të zotërosh ato pasuri në qiell që tashmë janë të tuat në besim. Dallimi është se do të jetosh pa mëkat dhe pa vdekje dhe do t'i shërbesh atij në drejtësi, pafajësi dhe lumturi të përjetshme.

27 Qershor

“Dhe, nëse jemi të pikëlluar, kjo ndodh për ngushëllimin dhe shpëtimin tuaj ...”

2 Korintasve 1:6

Nëse nuk e shohim vuajtjen nën dritën e fjalës së Zotit, shpesh do të na duket e pakuptimtë. Por gjithçka ndryshon kur Zoti arrin të na zbulojë të vërtetën.

Kur një i krishterë vuan, kjo ndodh që të tjerët të mund të jenë të ngushëlluar dhe të shpëtuar.

Si është e mundur vallë një gjë e tillë?

Kujto përvojën tënde! Ndodh shpesh që të krishterët që kanë vuajtur më shumë të kenë dhënë edhe dëshmitë më të forta përmes besimit dhe sigurisë së tyre tek Zoti! Ata të kanë mësuar të njohësh pasuritë në Jezusin. Përmes tyre, Zoti ka dëftuar se një fëmijë i Zotit e ngre jetën e vet mbi një themel të përjetshëm. Në një të krishterë të dobët dhe të dërrmuar, ti ke gjetur dorën shpëtuese të Zotit të Plotëfuqishëm që të mban fort në çdo shtrëngim. A nuk të bën përshtypje të lexosh për të krishterët që u burgosën për hir të fjalës së Zotit? Disa prej tyre edhe u torturuan. Vuajtjet e tyre na dëftojnë se martirizimi nuk është një romancë. Është një tmer i dukshëm dhe diçka e frikshme; por në të njëjtën kohë është bashkësi me Jezusin në vuajtjet e tij.

Gjithë ata vëllezër e motra që vuajnë janë një dëshmi që jo vetëm ia vlen të jetosh për Jezusin, por ia vlen edhe të vuash e të vdesësh për të.

Së bashku me vuajtjet vijnë edhe brejtjet e ndërgegjes. Persekutimi, telashet, frika dhe sëmundja sulmojnë mendimet dhe mendjen tonë. Perëndia i udhëheq disa nga fëmijët e tij në këto situata, në mënyrë që të tjerët të marrin ndihmë. Pali e shpreh kështu: “Dhe, nëse jemi të pikëlluar, kjo ndodh për ngushëllimin dhe shpëtimin tuaj ...”.

Kur një sëmundje e rëndë zymton një shtëpi, ajo kërkon seriozitet nga të gjithë. Të rinjtë thirren për shpëtim dhe shumë të moshuar drejtohen në një marrëdhënie më intensive me Zotin. Sipërfaqësorja duhet të tërhiqet kur Zoti punon në thellësi të jetës sonë.

Është e vështirë të vuash. Vuajtja shoqërohet nga shumë orë të errëta dhe të rënda. Por nuk është kurrë e kotë. Mendoje këtë, kur ndodhesh në furrën e vuajtjeve! Ti je një instrument në dorën e Zotit – i dobishëm për të. Le të jetë ky besimi yt sot.

28 Qershor

“...kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.”

Gjoni 8:12

A mund të jem vërtet një fëmijë i Zotit?

Jezusi, ka thënë që kushdo që e ndjek atë nuk do të ecë kurrë në errësirë. Është e vërtetë që unë nuk do të eci kurrë në errësirë, por nga ana tjetër më duhet të pranoj se herë pas here është errësirë për mua. Gjithsesi nuk ka asgjë për të cilën unë digjem më shumë se sa drita. Bëj gjithçka që gjërat të qartësohen, por pa sukses.

Mendime të tilla janë të njohura për shumë njerëz. Kur vijnë në besim, ata shpresojnë se gjithçka do të bëhet ndryshe në jetët e tyre. Por shpejt zbulojnë se nuk ndodh kështu. Nga kjo lindin probleme dhe vështirësi.

Kjo më shtyn edhe mua të bie në dëshpërim dhe zhgënjim. Diçka duhet të jetë e gabuar në jetën time të krishterë, derisa ajo që thuhet në Bibël nuk ndodh në jetën time.

Është e rrezikshme t'i nënshtrohesh një mënyre të tillë të menduari. Është e gabuar edhe nëse të duket e drejtë sepse ka një ndryshim të madh midis asaj që ne mendojmë për fjalën e Zotit dhe asaj çka thotë realisht kjo fjalë.

Jezusi nuk tha se nuk do të ketë errësirë për një të krishterë. Ne nuk jemi njësoj, por shumë janë të shqetësuar prej dyshimeve. Ata e gjejnë veten në fjalët e Davidit në Psalmin 139:11: “...Me siguri terri do të më fshehë, madje edhe nata do të bëhet dritë rreth meje”.

Nëse lexon ato që kanë shkruar të krishterët, ti ndeshesh me të njëjtën gjë. Udhëtimi i tyre në jetë nuk ka qenë i lehtë. As është shënjuar përherë nga dielli dhe gëzimi. Ata kanë ndërë dhimbje të hidhura përbrenda.

E gjitha kjo nuk e ndryshon faktin se Jezusi ka thënë të vërtetën. Një i krishterë s'ka ecur kurrë në errësirë dhe as nuk do të ecë. Nëse në përjetësi do të shohësh jetën tënde të krishterë do të kuptosh se as edhe një ditë e vetme nga ato pak apo shumë ditë nuk është jetuar në errësirë. Si mund të ndodhte vallë një gjë e tillë, kur në besim ti ishe i bashkuar me atë që është drita e jetës?

Asnjë ditë nuk ishte jashtë planit dhe kontrollit të Zotit. Ai eci pranë teje duke parë e duke ditur gjithçka. Kjo është arsyeja se ti gjithmonë ke ecur në dritë.

“Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem.”

Gjoni 3:30

Gjoni i tha këto fjalë pak para se të futej në burg. Ato gjetën një përmbushje tronditëse në jetën e tij; vetmia dhe dyshimet e tmerrshme e çuan në errësi. Atij iu desh t'i dërgonte fjalë Jezusit për ta pyetur nëse ai ishte vërtet Mesia i premtuar.

Zoti i dëgjon përherë lutjet tona. Ai e njuh dëshirën e fshehur të zemrës, po kështu edhe dëshirën që Jezusi duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem.

Zoti shpesh përgjigjet në një mënyrë që ne nuk mund ta imagjinojmë. Zoti na lë mënjanë. Ne mund të goditemi nga sëmundjet. Errësira shpirtërore dhe dyshimet na gjunjëzojnë. Mund të lindin vështirësi edhe në familje edhe në punë.

Ne jemi të prirur të mendojmë se mund ta përballojmë suksesin. Por e kemi gabim. Nevojitet vetëm pak erë para se arroganca të rritet në zemrën e rënë të një mëkatari. Atëherë Jezusi spostohet në sfond dhe ne bëhemi të mëdhenj në sytë tanë.

Po, megjithatë Zoti është i mirë. Ai nuk të lejon të qëndrosh në marrëzinë tënde. Ai përdor shumë mjete për të larguar nga ty besimin në forcat dhe aftësitë e tua. Ai të bën të kërkosh gjëra që s'kanë për të të zhgënjyer kurrë.

Jezusi është i madh dhe i fuqishëm në vetvete. Perëndia do që të jetë i tillë edhe në zemrën tënde. Ai duhet të jetë nderi dhe lavdia jote. Zoti të dëfton sa i vogël je në mënyrë që ta hapësh zemrën për atë që je në Krishtin.

Zoti do që të ngresh kokën me besim. Ai të lë të marrësh frymë më lehtësisht. E vetmja gjë e përsosur dhe e plotë është vepra e Jezusit. S'duhet shtuar asgjë e jotja.

Edhe Gjoni vetë duhej të kthehej pas nga fillimi. Sytë e tij duhej të ktheheshin drejt Qengjit të Perëndisë, që mbarti mëkatën e botës. Kur ndodh kjo, Jezusi rritet. Atëherë këndohet kënga e Qengjit. Çdo gjë tjetër bëhet e vogël dhe e parëndësishme.

Më i madhi në mbretërinë e Perëndisë është ai që ka çdo gjë në Jezusin.

30 Qershor

“Dhe pika kryesore e atyre gjërave që po themi është kjo: ne kemi një kryepriфт të tillë ...”

Hebrenjve 8:1

Është gjithmonë e rrezikshme t'i kthesh gjërat përmbys. Kjo vlen në jetë, por edhe në jetën shpirtërore. Kur diçka më pak e rëndësishme bëhet gjëja më e rëndësishme, atëherë ajo që është kryesore futet në sfond.

Nëse je i shpëtuar nga hiri i Zotit, ti ke Jezusin si kryepriфт. Ai mban shërbesën për ty në tempullin e Tij qiellor. Krahasuar me këtë, çdo gjë tjetër është dytësore, sepe është parakusht për shpëtimin tënd.

Përpara se të shpëtoheshe, kërkesa jote më e madhe ishte hiri. Nëse nuk e merr atë, nuk ke për t'i mbijetuar gjykimit të Perëndisë. Pasi bëhesh fëmijë i Perëndisë, ke nevojë përsëri për të njëjtin hir. Jezusi duhet të vijë vazhdimisht tek ti. Ti duhet të marrësh gjithçka në mënyrë të pamerituar. E duhet të sigurohesh se Ai qëndron midis teje dhe Zotit, në mënyrë që Zoti të të shohë të mbuluar prej tij. Ti je i fshehur te Jezusi. Zoti të sheh me të njëjtën ndjenjë kënaqësie që Ai ka për Birin e Tij të dashur.

Kjo është gjëja më e rëndësishme e jetës tënde.

Çfarë force është të lejosh që gjëja kryesore të jetë ajo që është. Atëherë gjërat vihen në vend. Pakënaqësia ndaj vetes nuk do të të paralizojë më dhe Jezusi ka përgjegjësi për çdo gjë në jetën tënde. Ti nuk je më i vetëm në përgjegjësi.

Satani po përpiqet në çdo mënyrë të mundshme të të largojë nga gjëja kryesore. Është e një rëndësie dytësore ajo me të cilën je duke u marrë, për aq kohë sa nuk bëhet fjalë për Jezusin si Shpëtimtar dhe Shpengues. Mos e lër të të mashtrojë. Qëndro në atë gjë që është vendimtare. Përhumbu në të, atëherë do të qëndrosh në një themel të fortë, edhe kur të lindin shqetësimet, vuajtjet dhe frika.

Çështja jote e shpëtimit është zgjidhur në parajsë përpara fronit të Perëndisë. Në këtë moment Jezusi shfaqet para fronit në vendin tënd. Shpëtimi yt varet prej Tij. Ai është zëvendësuesi yt. Ti mund të jesh krejtësisht i sigurt për këtë gjë. Çështja jote është fituar. Ajo nuk mund të ndryshojë kurrë. Jezusi garanton për këtë.

1 Korrik

“Dhe unë e di se, duke ardhur tek ju, do të vij në tërësinë e bekimeve të ungjillit të Krishtit.”

Romakëve 15:29

Si mund ta dinte Pali se do të vinte në Romë në tërësinë e bekimeve të ungjillit të Krishtit?

Zoti ia kish dëftuar atij këtë.

Zoti di gjithçka që më parë. Ai e dinte që Pali do të vinte në kryeqytetin e botës si një i burgosur, fizikisht i dërmuar pas një burgosjeje të gjatë dhe pas një udhëtimi të rrezikshëm që përfundoi në shkatërrimin dhe mbytjen e anijes së tij.

Zoti nuk është i varur nga forcat e jashtme. Fuqia e tij përsoset në dobësi. Pali u çua në Romë, si një figurë e ulët dhe aspak mbresëlënëse. Kur u hap fjala përgjatë rrugës se ai do të mbërrinte tek të krishterët, ata vërshuan ta takonin jashtë qytetit. Duke kundruar këta njerëz, Pali falënderoi Zotin dhe u inkurajua.

Po me çfarë vallë i takoi Pali të krishterët?

Ai erdhi në tërësinë e bekimeve të ungjillit të Krishtit. Në kishën e Romës kishte shumë gjëra të gabuara. Asnjëri prej qortimeve në letrën e Palit ndaj Romakëve nuk lë asnjë dyshim për këtë. Pra, Pali nuk erdhi kryesisht të dënonte dhe të disiplinonte. Ai erdhi me hirin e Zotit dhe me gjithçka që përban kjo fjalë e bekuar.

Bekimet në Krishtin janë gjithë pasuria që fiton një mëkatar falë besimit tek Jezusi. Nuk ka asgjë më të bekuar se sa ta mbash zemrën hapur për këtë. Pas kësaj, ti je i mbushur me gëzimin e shpëtimit. Kupa jote derdhet. Ti sheh oqeanë hiri të të rrethojnë nga të gjitha anët. Ke fituar çdo gjë në mënyrë të pamerituar.

Kur ky bekim është i gjallë është një fuqi bindëse. Dashuria e Zotit na detyron, thoshte Pali.

Dhe në shërbesën e Krishtit ai nuk u mbështetet mbi fuqinë dhe aftësitë e veta.

Pali e dinte se nuk kishte asnjë aftësi në vetvete. Aftësia e tij ishte prej Atit. Dhe Ai ishte fortësisht i lidhur me fjalët e pajtimit që Zoti kishte vënë mbi të.

“Dhe ndërsa ai po lutej qielli u hap.”

Luka 3:21

Çfarë ndodh kur ti lutesh? Ti s’duhet të biesh në tundim e të besosh se lutja është thjesht fjalë. Ndoshta ky është opinioni i përgjithshëm. Ndoshta ti ndjen po të njëjtën gjë. Mirëpo fjala e Zotit thotë diçka tjetër.

Kur Jezusi u lut, qielli u hap.

Kështu ndodhi në jetën e Jezusit dhe është e rëndësishme për të, që të na sigurojë, përmes fjalës së tij, se çdo fëmijë i Zotit jeton nën një qiell të hapur.

Jezusi i tha Natanaelit: “Ti do të shohësh qiellin të hapet”.

Kur turma e zemëruar e godiste Stefanin me gurë, kjo fjalë u bë e vërtetë. Atëherë ai pa qiellin të hapet dhe Birin e Njeriut të qëndrojë në krahun e djathtë të Zotit. Edhe Gjoni përjetoi të njëjtën gjë kur Jezusi i dha atij vegimet e mëdha në ishullin e Patmosit, një derë të hapur në qiell.

Jezusi është i vetmi që i ka hapur qiejt. Ne nuk mund ta bëjmë një gjë të tillë. Madje as nuk është e nevojshme. Kjo gjë është bërë tashmë. Por kjo nuk na ndalon të shohim lidhjen midis lutjes dhe qiellit të hapur. Nuk është emri yt apo i imi, ai që hapi qiellin. Zoti të ka dhënë emrin e Jezusit. Ndaj eja tek Ai. Eja, pra, me guxim. Mos rri mbrapa, sepse Zoti po të pret.

Gjoni i pa lutjet e të shenjtëve në tasa të florinjte në qiell. Kjo është një shprehje që tregon se sa e çmuar është lutja për Zotin.

Do habitësia nëse nuk do të kishte një lidhje midis varfërisë shpirtërore dhe mungesës së lutjeve. Kur lutja vdes në buzët e një të krishteri, në të nis të hyjë varfëria shpirtërore. Mëso prej Jezusit. Përmendet vetëm një herë që qielli u hap ndërsa ai po lutej. Por, ai e dinte se Ati e dëgjonte gjithmonë. Kjo ishte arsyeja pse jeta e tij ishte e zhytur në lutje.

Në Parajsë ti do të shohësh se lutja në emrin e Jezusit vendos në lëvizje forca qiellore. Në Tokë ti duhet të ecësh me besim; vendose besimin në premtimet e shumta të Zotit. Përdore të drejtën e lutjes. Ti lutesh nën një qiell të hapur dhe kushdo që kërkon merr, ka thënë Jezusi.

3 Korrik

“Kur kalon furtuna, i pabesi nuk është më, por i drejti ka një themel të përjetshëm.”

Fjalët e urta 10:25

Është fatkeqësia jonë që ne shpesh i kërkojmë pasuritë tona në shtëpi, punë, familje, shoqëri ose në rrethana të mira dhe të sigurta. Është e vërtetë që të gjitha këto janë dhurata të mira të Zotit. Por, është gjithashtu e vërtetë se herët a vonë, ne duhet t'u themi lamtumirë të gjithave. Nëse i bën gjërat tokësore të jenë truallit yt i sigurt, ti po mashtron veten. Do të kuptosh këtë gjë ditën kur do të shkunden themelet e jetës.

Ekziston vetëm një themel që s'tundet kurrë. Dhe ky themel është ai, ku qëndron një mëkatar, pasi është shfajësuar në Jezusin. Ky themel i shpëtimit është i përjetshëm.

Ndaj, ti bën mirë të pyesësh veten nëse po qëndron mbi këtë themel. Vetëm ata që kanë pranuar Jezusin si shpëtimtarin e tyre personal qëndrojnë mbi atë themel. Ti duhet të bëhesh një dishepull dhe të jetosh në besim.

Nëse strehohesh tek Jezusi, Ai është gjithçka për ty. Ti nuk do të përfshihesh në asnjë stuhi ku Ai lëkundet, sepse Ai është pika e palëvizshme ku shkërmoqen të gjitha themelet.

Ti bën mirë të mendosh më shumë për Zotin. Atëherë do ta kuptosh se ku të shkosh kur të gjitha rrugët të mbyllen.

Është e rëndësishme që rruga midis teje dhe Zotit të mos ketë pengesa. Gjërat tokësore mund të rrëmbejnë lehtësisht gjithë vëmendjen tënde. Kjo do të thotë se do ta kesh të vështirë ta gjes rrugëdaljen në ditën e fatkeqësisë. Është krejt ndryshe nëse e ndjek Zotin në mënyrë të shpeshtë. Atëherë ti do të bësh atë që bën zakonisht kur mbi ty zbrer errësira.

Ç'fuqi e ngushëllim ka në faktin që Jezusi është shkëmbi im përgjithmonë! Madje edhe kur të vdes, unë do ta mbaj të patundur themelin e jetës time. Ai është i përjetshëm.

Jezusi do të jetë i njëjti person në qiell ashtu siç është edhe në tokë.

Vepra e tij është miratuar nga Zoti. Shpëtimi i tij është si një urë që më ngre lart rrymave të zhurmshe dhe ndryshuese të kohës, duke më udhëhequr në mbretërinë ku çdo gjë do të jetë e re, çdo gjë përveç Jezusit. Ai mbetet ai që është. Ai është themeli i përjetshëm. Ti duhet të qëndrosh tek Ai - tani dhe në jetë të jetëve.

4 Korrik

“Korbat i sillnin bukë e mish në mëngjes dhe bukë e mish në mbrëmje.”

1 Mbretërve 17: 6

Zoti këtu vepron në mënyrë të çuditshme. Pse vallë nuk i la engjëjt të kujdeseshin për Elijan, kur në vetminë e tij, qëndronte ndanë përroit të Kerithit? A nuk janë vallë engjëjt shpirta shërbyes të dërguar për t’u shërbyer atyre që do të trashëgojnë shpëtimin? Çfarë do të ndodhte sikur Elija të vizitohet nga engjëjt? Do ta kishin forcuar atë, ashtu si u ndihmua Jezusi nga engjëlli në Getsemane.

Këtu, ndërhyrja e Zotit konsiston në faktin se korbat u sollën në mënyrë të pazakontë.

Duhet ta vëreni këtë fakt. Është shkruar në mënyrë që të mësojmë prej tij.

Ti nuk duhet t’i thuash Zotit sesi duhet të ndihmojë. Madje as nuk mund të konsiderosh se ç’mundësi ka. Mendimet dhe planet e tij shpesh janë çuditshme, aq më tepër që Ai nuk këshillohet me ty. Mënyra e ndihmës së Tij është pjesë e planit të Tij afatgjatë.

Ti as nuk mund të pyesësh, pas ndërhyrjes së Zotit, se përse vallë Ai vepron kështu. Ti mund të përpiqesh shumë për të kuptuar qëllimet e Zotit. Por, mos e bëj. Mbahu fort pas fjalës së Zotit dhe jetoje jetën tënde me Jezusin. Mos e lodh veten duke menduar për atë që Zoti nuk të ka zbuluar. Përkundrazi, mëso nga Elija që Zoti ndonjëherë u jep fëmijëve të tij “ndihmë prej korbave”.

“Ndhimë prej korbave” quhet atëherë kur ai përdor krijesa të tjera të vogla dhe të parëndësishme ose rrethana që i shërbejnë planit të Tij në përkujdesjen e pafundme për ty. Ti gjithashtu duhet të mësosh se Zoti nuk e dërgon menjëherë të gjithë ndihmën e vet. Korbat vinin në mëngjes dhe në mbrëmje. Ne duam të kemi një ushqim të bollshëm. Nëse e sigurojmë atë lehtësisht ne largohemi nga varësia jonë e vazhdueshme nga Zoti. Kjo është arsyeja që Ai nuk na e jep që më parë atë që na nevojitet. Ne marrim mjaftueshëm për nevojat që kemi përditë.

Nuk është gjithmonë e lehtë të jesh falënderues për mënyrën se si na ndihmon Zoti. Por është gjithmonë një bekim për një fëmijë të Zotit ta pranojë atë. Atëherë, ti je si një fëmijë që vendos gjithë besim dorën e tij në dorën e nënës apo babait të tij, dhe është i sigurt, që ata e dinë se çka është më e mira për të.

“Ti nuk do të kesh frikë nga asgjë.”

Isaia 54:14

Shpirti yt gjen prehje në fjalën e Zotit. Aty është i vetmi vend për prehje. Ti e di se këtu në tokë pritshmëritë mund të plotësohen, por edhe mund të zhgënjehesh e të biesh në dëshpërim. Megjithatë, fjala e Zotit mund të të drejtojë në një tjetër botë.

Ti s’duhet të kesh frikë sepse s’ka asgjë për t’u frikësuar.

Kjo gjë ndodh tek ty që, në pafuqinë tënde, ke gjetur strehë tek Jezusi. Ti nuk mendon se krishtërimi yt është një histori sukcesi. Shpesh je i rrethuar nga indiferenca dhe ftohtësia, ndaj të duhet të pyesësh veten nëse premtimet e mëdha, të larmishme e të lavdishme të Zotit mund të gjejnë zbatim tek ty. Është e rëndësishme që t’i kushtohet vëmendje fjalës së Zotit. Ti s’duhet të frikësohesh. Kjo gjë ju tha atyre njerëzve jeta e të cilëve qe e vulosur nga mëkati dhe mungesa e besimit. Por Zoti kishte vendosur të kishte mëshirë për ta. Kështu ndodh edhe me ty sot. Sekret i jetës tënde nuk është aty ku ti ke sukses apo dëshiron. Jo. Zoti të ka zgjedhur ty në Krishtin. Në Birin e Tij të dashur, Ai ka derdhur mbi ty të gjitha bekimet shpirtërore të qiellit. Për këtë arsye, nuk ke pse të kesh frikë. Ti nuk mund t’i kuptosh premtimet e Zotit. Ato shkojnë përtej cakut të kuptimit dhe nxënies që ti mund të arrish. E megjithatë ato qëndrojnë të patundura në qiell. Dhe në ditën e lavdishme të përjetësisë ti do të shohësh që as edhe njëra prej tyre nuk ka rënë.

“Asgjë”, thotë fjala e Zotit dhe ajo nënkupton vërtetë asgjë. Ti nuk duhet të kesh frikë absolutisht asgjë. Stuhitë mund të sulen vrullshëm kundër teje dhe vështirësitë mund të stivohen si një mal që sytë e tu të arrijnë të shohin fundin. E megjithatë ti s’duhet të kesh frikë nga asgjë. Është diçka e jashtëzakonshme të jesh i krishterë. Imagjino, cilatdo të jenë kushtet, një qetësi e mrekullueshme mbretëron thellësisht brenda teje. Ndoshta, ti nuk e ndjen brenda vetes sepse gjërat e jetës e kanë mbytur këtë qetësi. Por ajo është aty, e krijuar nga fjala e Zotit. Ndaj dëgjoje ungujllin e lavdishëm që u fol pikërisht për situatën në të cilën ti do të ndodhesh atë ditë. Ti nuk do të kesh frikë nga asgjë. Ishte Ati Ai që i tha ato fjalë.

6 Korrik

“Në këtë ju e njihni frymën e Perëndisë; çdo frymë që rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur në mish, është prej Perëndisë.”

1 e Gjonit 4:2

Të rrëfesh do të thotë të shprehësh atë çka është më e rëndësishme në jetë. Shumë mendojnë se kjo është vetëm një çështje e të shprehurit pak fjalë. Ata janë të lumtur me rrëfimin e gojës së tyre. Dhe jetojnë në një shpresë të gënjeshtërt. Nuk ka asnjë lidhje mes asaj që flasin dhe mënyrës se si jetojnë.

Nëse i rrëfen mëkatet, ti pranon mëkatin në jetën tënde. Mëkati ngjitet pas gjithçkaje. Herë pas here ti ndjen një dëshirë për t'u vënë re. Nëse të tjerët nuk të vënë re ti zhgënjehesh, sepse do të të falënderojnë, të të nderojnë e të të lëvdojnë. Ne fshehim shumë mëkate thellë në mendjet tona. Ato shfaqen vazhdimisht. Shumica e tyre ndodhin në mendjen tonë. Kur shpërfaqen së jashtmi, kjo na tmerron.

Kjo është arsyeja pse duhet të rrëfejme se mëkati ekziston në jetët tona. Ne nuk shpëtojmë dot prej tij. S'ka rëndësi se sa mund të përpiqemi, kurrë nuk kemi për t'u çliruar prej tij.

Përpara së gjithash, ti duhet të pranosh Jezusin. Gjithçka ka lidhje me të. Ai është nyja lidhëse në gjithçka. Ai ka hyrë dhe me duart e tij të pastra i ka prekur të gjitha mëkatet tona. Ato e bënë aq të papastër sa të vdiste si një kriminel në Kalvar nën gjykimin dhe zemërimin e Zotit. Nëse e pranosh se Jezusi ka ardhur në mish, atëherë ti drejtohesh tek Ai si i vetmi që të ka shfajësuar për të gjitha mëkatet në drurin e mallkuar.

Jezusi erdhi me një lajm nga qielli. Ai ka predikuar fjalën e Zotit për shpëtimin, por jo vetëm këtë. Ai duhej të bënte edhe diçka tjetër. Duhej të shfajësonte mëkatet. Kjo i kushtoi gjakun e vet. Kjo i kushtoi miqësinë e tij me Atin. Kjo është gjithçka për të cilën flet Bibla. Është vetë Ati që na ka bindur për këtë, falë Frymës së Tij.

“Fjala Jezus është e vetmja fjalë, në të cilën është fshehur gjithçka që është absolutisht e mjaftueshme për qiellin dhe për tokën.”

7 Korrik

“Dhe mos kuni frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund të vrasin shpirtin; kuni frikë më tepër nga ai që mund t’ua humbë shpirtin dhe trupin në Gehena.”

Mateu 10:28

Njerëzit i frikësohen njeri-tjetrit. Ka njerëz që mund të të dëmtojnë. Ndoshta ti e ke përjetuar edhe vetë që miqtë të të kenë kthyer krahët. Por Jezusi, si askush tjetër, e ka njohur gjendjen e jetës njerëzore. Ai ka thënë gjithashtu se ne do të kishim shqetësime akoma më të mëdha - nëse ato ditë nuk do të ishin shkurtuar askush nuk do të mbijetonte. Megjithatë, Jezusi tha se ne nuk duhet t’u frikësohemi njerëzve. Ata mundet të na vrasin vetëm trupin. Vdekja i vendos një limit fuqisë së njerëzve.

Gjithsesi, ne duhet të kemi frikë prej Zotit.

Shumë njerëz do të pyesnin: Pse duhet të kemi frikë prej Tij? Ata nuk mendojnë se ka ndonjë arsye për këtë. Ata nuk mendojnë se Jezusi flet të vërtetën për Zotin. Do të jetë e tmerrshme për ta kur të zgjohen, pas vdekjes dhe varrit, dhe do t’ju duhet të qëndrojnë përpara Zotit, i cili mund t’ua shkatërrojë si trupin ashtu edhe shpirtin në ferr.

Zoti mund ta bëjë këtë, por a do ta bëjë vallë Ai?

Jezusi iu përgjigj kësaj pyetjeje. Ai tha se Zoti në ditën e gjykimit do t’u thotë atyre në të majtë të tij “largohuni nga unë, të mallkuar, në zjarr të përjetshëm, të përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij”. (Mateu 21:41)

Pra ekziston çdo arsye për të pasur frikë nga Zoti, i cili mund të të dëbojë në ferr. Por ka dhe arsye t’i lutesh Perëndisë të hetojë zemrën tënde, në mënyrë që të shmangësh vetë-mashtrimin. Para së gjithash, gjëja më e rëndësishme është të gjesh paqe me Zotin. Ti duhet ta pranosh Jezusin si shpëtimtarin tënd personal. Nëse nuk e bën këtë, Perëndia do të detyrohet të të hedhë ty në ferr. Por, mos ki frikë atë që ka frikë çdokush tjetër. Ki frikë atë që në të vërtetë është e tmerrshme: të gjykohesh nga Zoti për ta kaluar përjetësinë në zjarrin e përjetshëm, ku do të ketë vajtime dhe kërcitje dhëmbësh.

8 Korrik

“që, kur të plotësoheshin kohërat, t’i sillte në një krye të vetëm, në Krishtin, të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato që janë mbi dhe.”

Efesianëve 1:10

Ne këndojmë “Zoti ka një plan për jetën tënde”. Dhe kjo është e vërtetë. Plani i tij është në përputhje me qëllimin e tij. Zoti do që çdo gjë të jetë në unitet me Jezusin. Ky është çelësi i kuptimit të diçkaje që ndryshe do të qe shumë e vështirë për t’u rrokur.

Kur Zoti i përgjigjet lutjeve tona me një “jo”, kjo nuk ndodh se Ai nuk kujdeset për ne. As nuk ndodh se Ai nuk na kupton. Askush nuk na njeh më shumë se Ai.

Përgjigjia e Zotit duhet të shihet nën dritën e faktit se çdo gjë në jetën tënde duhet të përmblihdet te Jezusi. Nëse ti merr atë për të cilën je lutur, deri diku mund të jesh i aftë të mbrosh veten tënde. Mirëpo kjo është një gjendje e rrezikshme për një të krishterë. Kur populli i Izraelit hyri në tokën ku rridhte mjalt dhe qumësht ata e harruan Zotin. Ata nuk kishin nevojë për ndihmën dhe për kujdesin e tij në çdo gjë.

Ndoshta ty të duket vetja si një i krishterë i dobët. Ëndërron për një jetë të fortë dhe një jetë të krishterë fitimtare në mënyrë që t’u tregosh të tjerëve se sa mirë është të jesh një i krishterë. Ndaj, ndoshta pyet se përse Zoti nuk të ndihmon të bëhesh i fortë. Por, sapo arrin të kapërcesh një vështirësi, një tjetër shfaqet. Duhet të vraposh përsëri tek Zoti dhe t’i paraqesësh atij pafuqinë tënde. Ai nuk do të të braktisë. Ndonjëherë, Ai ndoshta ndërhyt aq vonë sa ti tmerrohesh. Gjithsesi Ai s’do të të lerë vetëm. E megjithatë, ti nuk mund të rrih pa pyetur: Pse vallë duhet të jetë kështu?

Kjo ndodh sepse Zoti do që Jezusi të jetë i gjithi-për-gjithçka. Të gjitha rrugët duhet të bashkohen tek Jezusi; e kjo ndodh vetëm kur ti gjen strehë tek Ai.

Kur Davidi i mundi miqtë e tij dhe siguroi paqen për të gjitha palët, u shfaq si një fitimtar i pathyeshëm. Mirëpo ai ishte në prag të tragjedisë më të thellë dhe më të madhe të jetës së tij. Satani u lejua ta shohitë Davidin, në mënyrë që ai të kthehej pas tek bazat e shpëtimit, ku hiri i Zotit dhe shpëtimi të bëheshin gjithçka për të. Zoti i bashkon të gjitha tek Jezusi. Kjo është gjithashtu dhe rruga e tij në jetën tënde dhe timen. Në vetvete ne nuk jemi asgjë. Jezusi është gjithçkaja jonë.

“Ti do të hedhësh në fund të detit tërë mëkatet tona.”

Mikea 7:19

Është një përvojë mbresëlënëse të shëtisësh përgjatë bregut, të kundrosësh detin dhe të dëgjosh zhurmën e dallgëve të tij. Deti s'mbaron kurrë. Një det pasohet nga një tjetër dhe së bashku qarkojnë tokën.

A të ka ndodhur vallë ndonjëherë të shëtisësh buzë detit dhe të kesh menduar për fjalët: “Ti do të hedhësh në fund të detit tërë mëkatet tona”.

Detet fshehin një botë të tërë. Në ditët tona shumë sekrete të tyre kanë arritur të zbulohen.

Por ç'mund të thuhet për detin që fsheh mëkatin tënd; a mundet vallë të zbulohet një ditë se çfarë fshihet në të?

Jo, kjo s'ka për të ndodhur kurrë. Sepse deti që fsheh këto mëkate është deti i hirit. Deti quhet Jezus. Kur Zoti i ka hedhur mëkatet e tua në det, ato nuk mund të nxirren përsëri, sepse janë zhdukur.

Libri i Zbulesës flet rreth një deti në qiell. Është i ndryshëm nga çdo lloj deti tjetër. Është i qartë dhe transparent si kristal.

Ky det është si hiri në zemrën e Zotit. Aty ku ndodhet ai s'ka asgjë tjetër përveç hirit. Kaq e mrekullueshme është fuqia e gjakut të Jezusit. Kur mëkatet e tua janë hedhur në detin e hirit ato zhduken dhe prapa mbetet vetëm hiri.

Ti mund të shqetësohesh për mëkatet e vjetra. E mund të tundohesh ta gjykosësh vetveten vazhdimisht. Mos e bëj këtë! Ti duhet të dish se Zoti nuk i llogarit më mëkatet që hidhen në detin e hirit. Kjo është arsyeja përse duhet t'i harrosh edhe ti.

Por a jam rrëfyer në mënyrë të drejtë? A i mbaj mend të gjitha gjërat? A e kam bërë seriozisht këtë gjë?

Vëreni se fjala e Zotit nuk thotë se ti je personi që duhet t'i hedhësh mëkatet në det; jo, Zoti është ky person. Çdo gjë që bën Zoti, ai e përmbush plotësisht. Ndaj, Jezusi, tha fjalët e bekuara: “U krye!”

Ti kurrë nuk mund të rrih pa gjetur diçka në veten tënde që duhet të jetë ndryshe dhe më e mirë. Mirëpo Zoti u kujdes për ne që kishim humbur. Duke belbëzuar dhe në mënyrë të mjaftueshme ne duhet t'i rrëfejme mëkatet tona përpara tij. Pastaj Ai i hedh ato në thellësitë e detit të hirit. E atëherë Zoti s'ka për t'i parë kurrë më.

“Unë do të jem me ty dhe kjo do të jetë për ty shenja që të kam dërguar unë. Kur ta kesh nxjerrë popullin nga Egjipti, ju do t’i shërbeni Perëndisë mbi këtë mal.”

Eksodi 3:12

Shumë njerëz kërkojnë gjatë për një shenjë. Ata mendojnë se nëse e gjejnë, do të kenë diçka për të cilën të luftojnë. Mendojnë se një shenjë e bën gjithçka më të lehtë.

Mirëpo është e rrezikshme të kërkosësh shenja. Shpesh kjo nuk ndihmon kur bëhet fjalë për dyshim. Kur mbërrijnë vështirësitë, dyshimi shfaqet gjithsesi.

Po kështu, nuk është e sigurtë që Zoti dëshiron të japë një shenjë. Ai mundet ta japë atë në një mënyrë tjetër nga ajo që ne duam. Moisiu e përjetoi këtë me ferrishten që digjej dhe nuk konsumohej.

Zoti i kishte besuar një detyrë të vështirë. Ai duhet të shkonte tek faraoni dhe t’i kërkonte që t’i linte izraelitët të shkonin. Atëherë Zoti i dha Moisiut një shenjë. Herës tjetër kur ai të kthehej tek vendi ku pa ferrishten flakëruese ai nuk do të ishte vetëm. Ai do të kishte njerëzit e tij me vete.

Moisiu duhet ta kishte shenjen përpara se njerëzit të largoheshin nga Egjipti, kjo mund të duket e çuditshme. Mirëpo Zoti nuk gabon. Ai e dinte se Moisiu do të kishte nevojë dëshpërimisht për një shenjë, kur të gjendej mes njerëzve kokëfortë e të pabindur në mes të shkretëtirës.

E njëjta gjë ndodh edhe me jetën tënde. Zoti mund të të japë një shenjë, që do t’i duhet kohë të përmbushet. Zoti kërkon të të mësojë të hedhësh shumë hapa në besim. Gjithsesi, shenjat e Zotit nuk mbërrijnë kurrë vonë. Kur herët a vonë të gjendesh në mes të vështirësive të pallogaritshme Zoti do të konfirmojë se ti je në rrugën e Tij.

Deri atëherë Zoti të ka dhënë të njëjtën siguri që i dha Moisiut: “Unë do të jem me ty”. Asgjë s’është më e rëndësishme se sa të dëgjosh premtimet e Zotit. Ti duhet t’i lejosh ato të mbajnë. Fjala qëndron e patundur kur dyshimi bën që edhe shenjat e dhëna të duken të pasigurta.

Zoti ka një përkujdesje prej bariu – ai të drejton në rrugën e Tij. Vendose gjithë besim jetën tënde në dorën e Zotit. Ai ta njeh zemrën, di edhe se dëshira jote më e madhe është të jesh në vullnetin e tij dhe të ecësh në rrugën e tij.

11 Korrik

“... ai nuk mundohet dhe nuk lodhet, zgjuarësia e tij është e panjohshme. Ai i jep forcë të lodhurit dhe rrit fuqinë e të këputurit.”
Isaia 40:28-29

Ti nuk mund të mendosh mendimet e Zotit, por Ai mund të t'i zbulojë ato. Ai bëri kështu me Jezusin. Ai mund ta bëjë këtë edhe duke të të lënë të kuptosh lidhjen, në rrugën ku Ai po të udhëheq. Herë të tjera, ai nuk të tregon se çfarë duhet të bësh. Kështu, ti mund të lodhesh duke hetuar rrugën e Zotit. Mendon për shumë mundësi, por asnjëra prej tyre s'i jep paqe zemrës tënde të shqetësuar. Kur do të mësosh vallë të pranosh se ka diçka që ti s'e kupton? Ka diçka që ti nuk mund ta rrokësh, pavarësisht se sa shumë mund të mundohesh.

Por ti mund ta nderosh dikë, të cilin s'e kupton. Unë dhe ti jemi pluhur dhe hi. Ne duhet t'i nënshtrohemi me përlësi Zotit të shenjtë e të mençur. Më e rëndësishmja nga të gjitha përgjigjet, është ta nderosh dhe ta lartësosh atë. Sa shpesh vallë e ke rraskapitur veten duke ripërsëritur pyetjet për të cilat Zoti nuk do të përgjigjet?

Ti s'ishe i kënaqur me faktin se Zoti kupton çdo gjë. Ti doje që t'i kuptoje vetë. Ndonjë ditë s'do të jesh madje i aftë as edhe të mendosh. Kjo është një situatë e bekuar, sepse kështu Zoti mund të të vijë në ndihmë me dhuratat e tij.

Ai i jep forcë të lodhurit dhe rrit fuqinë e të kapiturit. Kjo nuk ndodh në mënyrë që ti të vazhdosh me pyetjet e tua. Jo, Ai kërkon të të ndihmojë të vazhdosh të ecësh përgjatë rrugës që ai ka vendosur për ty.

Ne jemi të prirur të mendojmë se kushdo që ka forcë të madhe, merr edhe më shumë. Por nuk është kështu. Ndihma e Zotit nuk është një shpërblim për përpjekjet e mira. Është gjithmonë për shkak të hirit. Ndaj, është një gjë e mirë të jesh i dobët dhe i lodhur. Kështu Zoti mund të të vijë në ndihmë. Ai nuk do të ngurrojë. Ai nuk jep me kursim. Jo, ti merr fuqi dhe forca të reja derisa të arrish në vendin ku të gjitha pyetjet e tua gjejnë përgjigje dhe të gjitha misteret zgjidhen.

“Sheshoje shtegun e këmbëve të tua dhe të gjitha rrugët e tua qofshin të caktuara mirë.”

Fjalët e Urta 4:26

Jezusi është rruga. Nuk ka asnjë rrugë tjetër, përveç tij, për në zemrën e Zotit. Kur një mëkatar e gjen atë rrugë ky është shpëtimi. Ajo është një rrugë e re dhe e gjallë. Nëse je në këtë rrugë dhe mbetesh në të, ti je në rrugën drejt parajsës.

Sheshoje shtegun e këmbëve të tua dhe të gjitha rrugët e tua qofshin të caktuara mirë. Këto fjalë i referohen shumë zgjedhjeve dhe situatave në jetë. A të udhëheqin këto fjalë drejt qëllimit përfundimtar apo ti i rregullon gjërat njëlloj si jo besimtarët?

Cili është qëndrimi yt ndaj të vërtetës? A mund të mbështetesh në ato që thua? Apo i përdor fjalët për të mashtruar të tjerët?

A e përdor vallë gjithmonë firmën në mënyrë të nderhme? Ç'mund të thuash për filmat që sheh, librat apo revistat që lexon? Si e shpenzon vallë kohën dhe paratë? A do të veproje ashtu siç u solle edhe nëse nuk do të ishte i krishterë?

Çdo fushë e jetës tënde mund të ngjasojë me një rrugë. Rruga ndërtohet për të ecur ndaj do të ketë gjithmonë drejtime për të marrë. Kjo varet nga fakti se sa shumë rrugë të shpien drejt qëllimit. Nëse nuk ndodh kështu, ti mund të shkosh shumë, shumë larg dhe një ditë ta kesh lënë Jezusin pa e kuptuar atë.

Shumë njerëz mendojnë se gjithçka është në rregull, përderisa ata duan të shkojnë në parajsë. Ata nuk ëndërrojnë t'i thonë lamtumirë Jezusit. Por nëse e përdorin fjalën e Zotit ose e kërkojnë Zotin në lutje, nuk do duken shumë seriozë. Madje as nuk përshtaten me ato që Zoti ka urdhëruar.

Ata as nuk përshtaten ndaj asaj që Zoti ka thënë. Rezultati është që disa nga rrugët e tyre nuk i çojnë drejt qëllimit përfundimtar. Djalli i tërheq ata në mënyrë të padukshme drejt kësaj bote. Dhe ata bëhen gjithnjë e më shumë laikë.

Pra ekziston një arsye për të qenë vigjilentë. Çdo ditë ne përparojmë nëpër shtigjet e shumta të jetës. Nëse ato nuk na udhëheqin drejt qëllimit ne nuk kemi për ta arritur atë. Jezusi dëshiron të vijë në ditën tënde të zakonshme. Ai dëshiron të vendosë se çfarë do të bësh, do të mendosh apo thuash. Nëse Ai është Zot në jetën tënde, ti bëhesh një i krishterë që je drejt rrugës për në qiell.

“Mendohuni mirë për sjelljen tuaj... ai që fiton një mëditje e fiton për ta shtënë në një qese të shpuar...”

Hagai 1:5-6

Në Izrael ishte një kohë e vështirë. Vendi ishte i varfër dhe nuk ishte e lehtë për familjet që të përballonin nevojat e tyre. Kushtet e vështira i shtynë shumë njerëz të angazhoheshin akoma dhe më shumë me problemet e tyre private. Çdokush ishte i zënë me botën e tij të vogël, ndërkohë që shtëpia e Zotit ishte në rrënoja.

Mirëpo më pas disa njerëz filluan të dëgjonin vullnetin e Zotit. Shtëpia e tij duhej të rindërohej. Shumë njerëz ndoshta u takuan me ta dhe menduan se ishin të çmendur. Si mundet vallë të kishin para për të shpenzuar për ngritjen e tempullit, ndërkohë që nuk kishin para të mjaftueshme për veten?

Njerëzit e besimit, gjithsesi, nuk u dorëzuan: ata shpallën me guxim atë që Zoti u kishte kujtuar. Dhe Zoti i ndihmoi. Në ditën e 24-t të muajit të nëntë u hodhën themelet e tempullit të Zotit. Atëherë Zoti shqiptoi fjalët: “Që nga kjo ditë unë do të të bekoj”. Edhe sot, ne e dimë se shqetësimi për të ardhmen mund të na i thajë fuqitë dhe gëzimin. Është njëlloj sikur paratë tona të mos jenë më të mjaftueshme, pasi pagat tona janë shtënë në një qese të shpuar.

Si vallë atëherë të japim diçka për kauzën e mbretërisë së Zotit?

Kjo mënyrë të menduari është e rrezikshme.

Ti nuk duhet të veprosh në këtë mënyrë, që të humbasësh bekimet e Zotit. Izraelitët e fituan këtë besim kur filluan të rindërtonin tempullin e rënuar.

Perëndia është i vërtetë ndaj Fjalës së tij. Ty nuk do të të mungojë ajo që i jep atij dhe mbretërisë së tij. Përkundrazi! Perëndia të ka caktuar të kujdesesh për mbretërinë e tij. Kur ti vepron kështu, edhe Zoti kujdeset për ty. Ai do ta lërë lumin e bekimeve të rrjedhë në jetën tënde. Do të marrësh mjaft nga gjithçka dhe do të kesh me bollëk për çdo punë të mirë.

Kjo nuk do të thotë se papritmas do të mbushesh me para. Ato mund të jenë të rrezikshme për ty. Shumë njerëz janë mbytur në këtë lumë. Jo, bekimet e Zotit sjellin atë gjë për të cilën ti ke kohë që punon. E kështu të bëjnë të lumtur dhe mirënjohës. Ti përjeton se Ai të ka dhënë një masë të mirë, të ngjeshur, të tundur dhe gufuese. Kjo është diçka shtesë për t’ua dhënë edhe të tjerëve. Kaq i mirë është Zoti.

14 Korrik

“Dhe atij që mund t’ju forcojë juve sipas ungjillit tim dhe predikimit të Jezu Krishtit, të vetmin të ditshëm, i oftoë lavdi në përjetësi me anë të Jezu Krishtit. Amen.”

Romakëve 16:25, 27

Kur Zoti dëshiron të forcojë, Ai e bën këtë gjë nëpërmjet mesazhit të Jezu Krishtit. Zoti përdor fjalët e kryqit. Dhe fuqia e Zotit nuk është një fuqi jo personale, që të jep forca të reja. Ungjilli është fjala e gjallë dhe aktive e Zotit. Ungjilli krijon besim në zemrën tënde. Po kështu, edhe mesazhi i Jezusit, i cili i shtohet besimit tënd. Dhe kur Zoti të fuqizon, e bën këtë gjë duke e bërë besimin tënd më të fortë.

Sidoqoftë, gjëja për t’u shënuar është se në kohën kur besimi yt rritet, ti nuk je aspak i angazhuar me besimin tënd. Është Jezusi ai që e mbush mendjen tënde, ndaj ti nuk mund të lodhesh kur dëgjon për të.

Kur një udhëheqës i lëvizjes studentore në Kinë u lirua pas dekadash të tëra në burg, ai tha se koha atje kishte qenë si një muaj i gjatë mjalti me Jezusin. Ai mund të thoshte kështu, sepse Zoti është një Zot i aftë për të na forcuar nëpërmjet ungjillit.

Pali e quajti ungjillin, ungjillin e tij. Ungjilli i Zotit ishte bërë i tij. Zoti ia dha atij vazhdimisht e vazhdimisht.

Në betejat dhe sprovat e panumërta ai përjetoi fuqinë e tij. Ndaj, ai e mbaroi letërën e tij të madhe drejtuar romakëve duke nënvizuar mesazhin që mund t’i udhëhiqte miqtë e tij në rrugën drejt qëllimit. Ungjilli s’e ka humbur as sot fuqinë. Ai është i aftë të të fuqizojë për gjithë pjesën e jetës tënde. Ja pse duhet t’i besosh fjalës për atë që thotë rreth gjakut të Jezusit. Në këtë gjak ti je i pastruar dhe i çliruar nga të gjitha mëkatet. Gjaku i Jezusit është pagesa për ty. Ti je blerë me gjak. Përmes çmimit që Jezusi pagoi, ai të fuqizon ty në çdo fatkeqësi. Kur ungjilli është i gjallë për zemrën tënde hiri i falënderimit shpërthen në mes të errësirës, në mes të fatkeqësisë dhe në mes të pafuqisë tënde. Ti s’ke më dyshime. Zoti është i vetmi Zot i urtë në jetën tënde. Ai e ka shpëtuar shpirtin tënd dhe dëshiron të të fuqizojë deri në fund me mesazhin e Jezusit.

“Bini përmbys përpara Zotit në shkëlqimin e shenjtërisë së tij, dridhuni para tij, o banorë të të gjithë tokës.”

Psalmi 96:9

Pjesa e parë e vargut mund të përkthehet edhe kështu: “Nderojeni dhe vlerësojeni Zotin në një mënyrë të shenjtë”.

Ti mund t'i lutesh Zotit në të gjitha llojet e mënyrave. Mund të bisedosh me të, në çdo kohë dhe në çdo vend; por edhe këtu, Fjala e Zotit thotë: “Nderojeni Zotin në një mënyrë të shenjtë”.

Ana e jashtme nuk është e parëndësishme. Në një perspektivë afatgjatë, pa e kuptuar as vetë, ato arrijnë të ndikojnë, qoftë në opinion ashtu dhe në qëndrim. Mungesa e respektit në takimet shoqërore çon në një mungesë respekti në qëndrim; e njëjta gjë ndodh edhe në marrëdhënien tonë me Zotin.

Fjala e Zotit nuk na përshkruan anë të jashme specifike të cilat duhet të ndiqen në çdo kohë dhe kudo. Kur të krishterët dinë të dridhen para shenjtërisë së Zotit, lind dëshira për ta dëftuar edhe së jashtmi respektin dhe nderimin ndaj Perëndisë. Gjithsesi, sipas Fjalës së Zotit nuk janë vetëm të krishterët ata që janë thirrur të bien përmbys përpara Zotit. Është e gjithë bota që duhet të bjerë përmbys përpara tij. Një ditë të gjithë armiqtë e Zotit do të bëhen si një stol në këmbët e tij. Në tokë ata u takuan me të me përbuzje dhe përçmim. Shumë njerëz bëjnë sot të njëjtën gjë. Ata i keqpërdorin gjërat e shenjta duke i lidhur ato me gjëra që s'i përkasin. Fjala e Zotit përdoret ngandonjëherë si një përpjekje për të shkaktuar të qeshura. Dhe kishat bëhen qendra arti ku mund të ndodhë çdo gjë. Njerëzit për të cilët asgjë s'është e shenjtë, janë njerëz të varfër. Të gjitha mbrojtjet e tyre janë të shkatërruara. Çdo gjë e shenjtë është shkatërruar. Gjëja më e keqe është gjykimi i Zotit. Zoti na lë të shijojmë atë çka i paraqesim atij. Ndaj të shqetësuar duhet të pyesim: “Sa kohë vallë do ta tolerojë Zoti këtë përbuzje? Kur do të mbërrijë ora e gjykimit të tij?”

Për njerëzit e Zotit e vërteta është: mos e lini frymën dhe mendësinë e botës t'ju thyejë. Mos ejani kurrë përpara Zotit pa kuptuar se Zoti është i shenjtë dhe se ju jeni pluhur dhe hi. Tregoni nderim për të. Aty ku nuk ekziston frika e Zotit, aty mungon dashuria. Ne nuk mund ta duam e ta përdhosim në mënyrë të fshehtë apo të hapur. Ndaj, duhet të lartësojmë Zotin si në zemrat tona ashtu dhe në publik.

Nderojeni Zotin në shkëlqimin e shenjtërisë së tij. Dridhuni përpara tij! Nderojeni atë në një mënyrë të shenjtë!

“sepse të gjithë do të më njohin mua...unë nuk do t’i kujtoj më mëkatet e tyre dhe do t’i fal të gjitha paudhësitë e tyre.”

Hebrenjve 8:11-12

Falja dhe hiri i Zotit janë të lidhura ngushtë me njohjen e Tij. Të njohësh atë do të thotë të njohësh hirin e tij.

Për këtë arsye ne duhet të refuzojmë t’i ushqejmë idetë dhe mendimet që na e çojnë zemrën dhe mendjen tonë larg nga hiri i Zotit. Satani përpiqet t’ju çojë në rrugë të gabuara në mënyra të panumërta. Ai s’mund të pranojë që ne të jemi të mbushur me lumturi për faljen e hirshme të mëkateve tona nga ana e Zotit.

Mos e lini armikun e shpirttrave t’ju mashtrojë. Mos besoni se njohja e thellë e Zotit është diçka ndryshe dhe më shumë se sa gëzimi dhe paqja në veprën e përfunduar të Zotit.

Kushtojini pak vëmendje përvojës tuaj. Cila është karakteristika e të krishterëve me një njohje të thellë shpirtërore?

Të gjithë ata sipas mendimit të tyre janë të vegjël, por hiri i Zotit dhe gjaku pastrues i Qengjit janë më shumë se fjalë. Është themeli në të cilin ngrihet jeta e tyre. Nuk është vetëm pika e tyre e nisjes, por qendra e saj. Ata kthehen vazhdimisht tek ajo. Ndaj, ata kanë gjithmonë një fjalë të mirë për të thënë për Jezusin. Ata e njohin atë; ata kanë nevojë për hirin e tij ditë për ditë. Ata nuk kanë guxim dhe forcë tek vetja, por ata njohin Atë që i ka hipur mbi një shkëmb. Kjo është arsyeja pse shkojnë drejt përjetësisë me besim dhe siguri.

Të njohësh Zotin do të thotë se unë e di që gjykatësi im e ka mbaruar rastin e çështjes time. Mua nuk do të më duhet të përgjigjem kur të thirrem për të dhënë llogari. Është dikush tjetër që përgjigjet për mua. Ai është Jezusi. Ai i ka shlyer të gjitha mëkatet e mia dhe ka marrë ndëshkimin për to. Kur Zoti i vendosi mëkatën dhe ndëshkimin mbi Birin e Tij, ato nuk janë më mbi mua. Dhe Zoti as nuk kërkon të paguajmë dy herë. Për shkak se Jezusi ka paguar për të gjitha mëkatet e mia, unë nuk kam pse e bëj këtë.

Në bazë të shfajësimit të Jezusit, Zoti falë hirit i fal të gjitha paudhësitë e mia. Kur mëkatet falen, Ai nuk i kujton më.

Zoti sheh dhe di gjithçka. Dhe askush s’është i aftë të falë si Zoti. Unë mund t’i kujtoj mëkatet që më janë falur, ndërsa Zoti jo. Atë që Jezusi e ka marrë, është zhdukur tashmë. Zoti nuk i mban mend më mëkatet e tua. Nëse zemra jote e njeh këtë të vërtetë, atëherë ti e njeh Zotin dhe do të përjetosh se njihesh përjetësisht prej tij.

“Do të të jap thesaret e territ dhe pasuritë e fshehura në vende të fshehta, me qëllim që ti të njohësh që unë jam Zoti, Perëndia i Izraelit, që të thërret me emër.”

Isaia 45:3

Ka thesarë që Zoti mund t'i japë vetëm në terr. Mendo pak, kur Zoti të çon përmes kohërave të vështira dhe sfiduese.

A nuk thërret shpesh për dritë dhe çlirim? A lutesh shpesh për thesaret që Zoti mund të të lërë t'i gjesh vetëm në errësirë?

Sa e rëndësishme është që Zoti të mos e heqë prej teje dorën e tij disiplinuese përpara se të të japë thesaret e fshehura në errësirë. Ti nuk mund të shohësh asnjë rrugë përpara në terr. Por Zoti mundet. Ti nuk mund ta kuptosh se çfarë do të bëjë ai me sprovat e tua, por Ai gjithmonë e di se çfarë kërkon.

Zoti të njeh ty dhëmbë e dhëmballë. Ai e di se ekzistojnë disa bekime nga qielli që ti mund t'i marrësh vetëm atëhere kur arrin të të pushtojë errësira e plotë.

Ç'lloj thesaresh janë këto që janë fshehur në terr?

Është një njohje më e thellë e Zotit. Zoti mund ta zbulojë veten në errësirë. Atëherë ti mund ta shohësh atë në një lavdi shkëlqyese. Jezusi bëhet në kuptimin më të thellë ngazëllimi i vetëm i jetës tonë.

Zoti e përmend emrin tënd. Kjo ndodh kur Fryma e Shenjtë lejohet ta bëjë të gjallë Fjalën për ty. Atëherë bëhet e qartë se bollëku i shpëtimit është i yti. Ti ke fituar faljen e të gjitha mëkateve. Dhe Jezusi të ka veshur me rrobën e shpëtimit. Veprat e tij janë veprat e tua. Lutja e tij është lutja jote. Pastërtia e tij është pastërtia jote. Fitorja e tij është fitorja jote.

Në momentin kur zemra jote e beson këtë ungjill të lavdishëm, drita ndizet. Mund të jetë rasti edhe kur sprovat dhe rrethanat e jashtme duken si më parë, por megjithatë, çdo gjë ndryshon. Kur zemra jote beson ungjillin, atëherë brenda teje ka dritë. Ti zotëron një thesar. Ti kupton se pasuritë në të janë aq të mëdha saqë këtu në tokë, ti kurrë nuk ke për të qenë i aftë të kuptosh vlerën e tyre. Por kjo gjë nuk ka rëndësi, ky thesar do të jetë bashkë me ty në qiell. Dhe atje ti do të rritesh përjetë në njohjen e tij, që këtu në tokë të dha “thesaret e territ, pasuritë e fshehura në vende të fshehta”.

“Sepse ti je i çmuar në sytë e mi dhe i nderuar, dhe unë të dua, ...”

Isaia 43:4

Është urgjente për Zotin të ta bëjë të qartë se ti je i çmuar në sytë të tij. Zoti e njeh zemrën tënde dhe të gjitha mendimet e tua. Ai e di se sa i pavlerë ti ndihesh. Po, kur mendon se sa shumë ngjitet mëkati tek ty, ti nuk mund ta kuptosh se Zoti nuk dëshiron të ketë të bëjë fare me ty.

Zoti do që ta dish se ai nuk është i shtrënguar të angazhohet me ty. Jo, ai të do!

Është dashuria e tij ajo që të bën të vlefshëm.

Si mund ta dish se je i çmuar në sytë e Zotit?

Ai e ka provuar këtë gjë duke e përqendruar përpjekjet e tij në shpëtimin tënd. Për këtë ekzistonte vetëm një rrugë. Dhe rruga ishte që dikush tjetër të zinte vendin tënd. Ti duhet të kishe një zëvendësues që mund të zinte vendin tënd nën gjykim.

Ai nuk mund të ishte njëri nga vëllezërit e tu. Secili prej tyre do të japë llogari para Zotit. Kështu që ata nuk mund të përgjigjen nën gjykim, por duhet të rrinë gojëkyçur. Kjo është arsyeja që askush prej tyre nuk mund të veprojë si i deleguari për ty.

Zgjidhja e vetme ishte që Biri i vetëm i Zotit, ta lejonte veten të lindej këtu në tokë dhe të merrte mbi vete fajet dhe mëkatet e tua.

Për aq sa mund të kuptojmë, ky çmim ishte shumë i lartë. Megjithatë, një gjë e tillë ka tjetër kuptim në sytë e Zotit. Për të, ti je kaq i çmuar sa që ai e thirri Birin e Tij të zbraste kupën e zemërimit për ty.

Një dashuri e tillë është aq e madhe sa mbetem i shtangur. Nuk mund të gjej fjalë ta përshkruaj. Ndaj, përsëri, më duhet të kthehem tek fjalët e Biblës, dhe t'i lë ato të thonë atë që unë nuk mund ta shpreh dot me fjalë.

“I keqtrajtuar dhe i përlulur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën”.

Ti je kaq i çmuar për Zotin sa që ai dha Jezusin me qëllim që të të thotë se ti je i nderuar dhe se Ai të do. Mëkatet e tua nuk të ndajnë më nga dashuria e Tij. Jezusi i shleu ato dhe i hodhi tej. Ndaj ka vetëm hir dhe dashuri prej Zotit që rrjedh drejt teje, sepse ti je vërtet i Tij.

“Sepse kush ka hyrë në prehjen e tij, ka bërë pushim edhe ai nga veprat e veta, ashtu si Perëndia nga të tija.”

Hebrenjve 4:10

Jeta nuk është një fushë me lule për një të krishterë. Ka padyshim shumë ditë të shndritshme dhe festive, por ka gjithashtu edhe shumë beteja dhe mos-marrëveshje; veçanërisht për ata që e quajnë një çështje nderi të ndjekin gjurmët e Jezusit. Ata provojnë se askush nuk mund ta ndjekë Jezusin pa qenë i shtrënguar të ndajë rrethanat me të.

Tundimi për ta pasur parajsën menjëherë është i fortë. Ti pret me shumë dëshirë ditën kur të gjitha telashet do të mbarojnë. Ti mezi e pret ditën kur do të shkaterrohen të gjitha kundërshtitë. Kësisoj je i tunduar të mendosh se ajo ditë tashmë ka ardhur. Mirëpo, kjo është e rrezikshme. Kështu ti ulesh në territorin e armikut dhe harron se Satani është princi i kësaj bote. Shumë të krishterë presin që Zoti ta transformojë jetën në tokë në një parajsë. Kur Ai nuk vepron kështu, ata zhgënjehen dhe humbasin kurajon. Vuajtjet dhe vështirësitë i shtojnë ata të dyshojnë në përkujdesjen dhe premtimet e Zotit.

Përmes besimit tek Jezusi ne kemi një shije të parajsës në tokë. Ndërkohë që vetë parajsa dhe prehja qiellore janë ende të ruajtura për ne. Dhimbjet dhe fatkeqësitë nuk përfundojnë deri sa ne të hyjmë në sallën e martesës. Deri atëherë, frika dhe ankthi do të jenë vizitorë të përhershëm në shtëpinë tonë. Gjithsesi, po afrohet dita e shumëpritur, kur ti do të prehesh nga puna jote. Çdo gjë e pamjaf-tueshme dhe e papërsosur do të rreshtë së ekzistuari. Ti do të duash t'i thuash Jezusit se je veç një shërbëtor i pavlerë. Megjithatë ai do të të ftojë për darkë dhe do të të presë vetë. E ti do të jesh i lejuar të pushosh nga çdo gjë tjetër në jetë.

Një këngë thotë: “Punë e mbaruar, pushim i merituar”. Ndërkohë që puna e jetës tënde mund të mos ketë përfunduar. A ka vallë ndopak pushim qiellor pas një jete të dështuar të krishterë?

Vini re se Fjala e Zotit nuk thotë se ti do të marrësh pushimin apo prehjen tënde. Ajo thotë se ti do të shkosh në prehjen e Tij. Dhe prehja që të jep Zoti është prehja e Jezusit. Veprat që ti kthen kokën për t'i parë janë veprat e Jezusit. Ti duhet të prehesh në punën e tij të mbaruar në parajsë.

“Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim.”

Veprat 4:12

Ne ndeshemi me shumë pyetje në udhëtimin tonë përgjatë jetës. Na duhet të kalojmë përmes shumë kalimeve të ngushta. Rruga mund të jetë shpesh e errët dhe me erë. Ka kohë, gjithashtu, kur çdo gjë bëhet kaq e vështirë saqë është e pamundur të vazhdosh.

Mirëpo një pyetje ende mbetet pasi janë luftuar të gjitha betejet: pyetja e shpëtimit. Kur kemi arritur në limitin absolut dhe tërheqja është e pamundur, gjithçka tjetër bëhet e parëndësishme. Pyetja e fundit në tokë është pyetja e parë në përjetësi.

Përpara gjyqit të Zotit çdo gjë tjetër është dytësore. Do ta jetosh përjetësinë në ferr apo në parajsë? Je i shpëtuar apo i humbur? Çfarë do të të tregojë Zoti?

Përgjigja varet nga marrëdhënia me Jezusin. Shpëtimi nuk gjendet tek askush tjetër.

Ti nuk mund të shpëtosh veten. Ndoshta ke qenë një person i mirë, të cilit shumë njerëz i janë mirënjohës. Mirëpo të gjitha veprat e mira nuk vlejnë përpara Zotit. Ai nuk kënaqet me to. I vetmi në të cilin Zoti është kënaqur është Jezusi. Zoti e ka lidhur shpëtimin tonë vetëm me Jezusin. “Ai që ka Birin, ka jetë; ai që nuk e ka Birin e Zotit nuk ka jetë”. (1 Gjoni 5:12). Për këtë arsye, çështja e shpëtimit tënd vendoset nga marrëdhënia që ti ke me Jezusin. A e ke pranuar Atë si shpëtimtarin tënd personal? A ia ke hapur derën Atij? A e ke përjetuar ndonjëherë Jezusin të qëndrojë në derën e zemrës tënde dhe të trokasë? Nëse mund të përgjigjesh po, do të doja të dije se Jezusi është bërë fillimi i jetës tënde. Vetëm se fillimi nuk është përfundim. A e ke vazhduar ecjen me Jezusin si Shpëtimtarin dhe shpresën tënde të vetme? Nëse mund të përgjigjesh po, atëherë Ai të njeh dhe ti je i shpëtuar në të.

Shpëtimi ekziston vërtetë në Jezusin. Nëse i përket Atij, atëherë ti je i shpëtuar tërësisht dhe përfundimisht. Jezusi nuk të forcon në mënyrë që ti të shpëtosh veten. Jo, ai e mori të gjithë përgjegjshmërinë mbi veten. Është Ai që të udhëheq drejt parajsës. Është sakrifica dhe vepra e Tij ajo që Zoti pranon. Ti zotëron gjithçka falë besimit tënd tek Jezusi. Dhe e ke fituar atë në mënyrë krejt të pamerituar në saj të hirit. Ndaj, lëre Jezusin të hyjë në zemrën tënde dhe jetoje jetën me të.

21 Korrik

“Do të më kërkoni dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni me gjithë zemrën tuaj.

Unë do të bëj që ju të më gjeni,” thotë Zoti,”

Jeremia 29:13-14

Për ne duket sikur ka kushte që u bashkangjiten premtimeve të Zotit. Kjo na bën të mendojmë se edhe pse premtimet e Tij janë të mira ne nuk përfitojmë prej tyre, sepse nuk i plotësojmë kushtet. Ti mendon: unë duhet të gjej Zotin, por kushti është që unë ta kërkoj atë me gjithë zemrën time. Kjo është arsyeja pse ti fillon të luftosh për ta kërkuar atë me gjithë zemër. Sa më shumë lufton aq më të paqëndrueshme dhe mashtruese e gjen zemrën tënde. Ti nuk je i befusuar që Zoti duket shumë i largët. Si mund të mos jetë ai i tillë, kur ti ke një zemër të ndarë?

Me siguri ka shumë të krishterë, jetët e të cilëve kanë përfunduar në dëshpërim. Ata hynë nën ligj, por ligji mundet vetëm të akuzojë dhe shkatërrojë. Ai nuk të shpie kurrë drejt shpëtimit.

Në mbretërinë e hirit dhe shpëtimit një zemër e shëndetshme është e njëjtë me një zemër të copëtuar. Kur zemra jote s'ka asgjë me të cilën të shkojë tek Zoti, atëherë vjen Zoti tek ty.

Është e vërtetë që Zoti jeton në parajsë. Por, ai jeton gjithashtu edhe me atë që është i dobët dhe i përlulur në shpirt.

Nëse Fryma e Zotit e ka kryer punën e tij zbuluese, ti ke kuptuar se je një hiç përpara Zotit. Goja jote është mbyllur. Por jo goja e Zotit. Ai u predikon hir mëtarëve të humbur. Ai predikon paqe për atë zemra e të cilit është si një det në stuhi. Ai predikon shpresë kur të gjitha shpresat janë bërë copë e çikë.

Ndaj, ti je i bekuar kur je i varfër në shpirt. Atëherë ti kërkon Zotin për shkak se nuk ke askund tjetër ku të kapesh. Ti nuk do të zhgënjehesh. Ti do ta gjesht atë. Kështu thotë fjala e Tij.

Mos u dorëzoni dhe mos u dëshpëroni. Të silleni kështu do të thotë t'i dorëzoheni Satanit. Zoti mund të vonojë sigurisht, por Ai nuk e kthen kurrë pas fjalën. Duke u vonuar Ai të hap sytë që të shohësh se sa i humbur je në vetvete. Ai po digjet që ti të gjesht hir.

Të gjesht Zotin dhe të gjesht veten në dashurinë e Tij është e njëjta gjë. Kjo ndodh për ty, atëherë kur ti vjen tek Jezusi me një zemër të thyer dhe të penduar.

22 Korrik

“Si do të shpëtojme ne, nëqoftëse e lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh?”

Hebrenjve 2:3

Autori i letrës drejtuar Hebrenjve thotë: “Ne. Po bëhet fjalë për ne”. Na duket e lehtë të mendojmë se jemi jashtë rrezikut. Ndërkohë që bëjmë mirë ta ngulisim në mend që paralajmërimi për të mos injoruar shpëtimin e Zotit iu tregua pikërisht fëmijëve të Zotit.

Ka shumë pak nga ata që e quajnë veten të krishterë, e që e mohojnë qëllimisht shpëtimin e Zotit. Të gjithë ne kemi një ndjenjë që nuk jemi të krishterë nëse e mohojmë këtë gjë. Kur Satani takoi Jezusin në shkretëtirë, ai përdori fjalët e Zotit për ta detyruar Jezusin t'i largohej rrugës së caktuar për të. Kjo ishte metoda më e efektshme e Satanit, sa herë që ai përballej me ata që jetonin për Zotin. Ai përpiqet gjithashtu të na bëjë të verbër për atë që është shkruar në Bibël. Nëse ai arrin të ketë sukses, fitorja është e sigurt. Ne udhëhiqemi nga të vërtetat themelore të shpëtimit. Satani kërkon t'i udhëheqë fëmijët e Zotit në rrugë të gabuar, duke e kthyer vëmendjen e tyre ndaj aspekteve të fjalës së Zotit që janë neglizhuar, ndoshta prej shumë vitesh. Ne duhet ta lexojmë fjalën e Zotit dhe duhet të predikojmë gjithë këshillat e Zotit, sepse s'është aspak e gabuar ta drejtosh vëmendjen aty ku të tjerët kanë dështuar të shohin apo kanë neglizhuar të predikojnë. Gjëja e rrezikshme është kur mendja dhe zemra jonë kapet nga subjekte të një shkalle të tillë që arrijnë të marrin gjithë vëmendjen tonë. Kjo bën që çështja të arrijë të zërë një vend shumë të madh në mendjen dhe mendimet tona, sesa ka Bibla.

Të krishterëve që u ka ndodhur një gjë e tillë, thonë se ne duhet të mbështemi në mënyrë të natyrshme, para së gjithash, në shpëtimin e Zotit. Ky është themeli. Ata nuk mund të ëndërrojnë të mohojnë ungjillin. Në të njëjtën kohë ata habiten prej vëllëzërve të krishterë, që janë kundër interesit të tyre të veçantë biblik. Mirëpo kjo është një situatë e rrezikshme. Të mbahesh fort në mesazhin e shpëtimit të Zotit është gjëja më e vështirë. Satani u përpoq me të gjitha mjetet e mundshme të na çonte larg prej bazave të shpëtimit të Zotit. Por ne jetojmë falë fjalës për kryqin. Vetëm ajo është fuqia e Zotit për shpëtimin. Nëse ti jeton duke u mbështetur në këtë fjalë rreth shpëtimit, atëherë ke ruajtur jetën e përjetshme, Nëse jeton falë çdo fjale tjetër, atëherë e ke humbur atë.

23 Korrik

“Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para fytyrës sate; ai do ta bëjë gati rrugën tënde para teje.”

Mateu 11:10

Këto fjalë u thanë për Gjon Pagëzorin. Ai ishte ‘lajmëtar’ që Zoti dërgoi përpara Jezusit. Kur Jezusi e tha këtë Gjoni ishte në burg. Shumë nga lajmëtarët e Zotit kanë kaluar vite të tëra në burg. Madje edhe në shekullin tonë kemi mjaft të krishterë të burgosur.

Të jesh një lajmëtar i Zotit mund të të kushtojë shtrenjtë. Në një vend më shumë dhe në një vend më pak, ti arrin të ndash rrethanat me Mjeshttrin të cilit i përket. Në disa vende ky çmim është më i lartë se në të tjerët. Ai mund të ndryshojë gjithashtu edhe nga koha në kohë. Por kudo dhe në të gjitha kohërat përkatësia ndaj Jezusit ka kushtuar gjithmonë diçka. Ndodh po kështu edhe sot.

Vuajtjet dhe vështirësitë mundet lehtësisht të na shkurajojnë. Ndaj ka vetëm një gjë për të bërë. Ec në të njëjtën rrugë që eci Gjoni. Ai i dërgoi fjalë Jezusit. Dhe mori përgjigjen që mund t’i jepte kurajo të re çdo shërbëtori të lodhur. “Të verbërit po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë pastruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë; të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u predikohet të varfërve”.

Mbretëria e Perëndisë sjell përfitim, edhe pse ti mund të jesh në errësi. Përkundër faktit që Zoti të ka lënë mënjanë, fjala e tij nuk është e lidhur.

Ti mund të jesh në mes të dallgës, ku fushëpamja jote është e limituar, mirëpo mbretëria e Zotit nuk është e tillë. Ajo përparon drejt përfundimit të saj të lavdishëm. Atëherë, popujt e të gjitha kombeve, fiseve dhe gjuhëve do të lëvdojnë Zotin, përpara fronit të Qengjit.

Gjoni arriti të kryejë një detyrë kryesore. Ai u kërkoi pa frikë mëkatarëve që të konvertoheshin dhe reformoheshin. Kjo detyrë tashmë kishte përfunduar. Një detyrë e re ishte afër. Tani ai duhet të ishte martiri i Zotit në duart e Herodit. Ai iu bind thirrjes së Tij, edhe pse kjo do t’i kushtonte jetën.

Por shërbimi i tij ka lidhur fryte, apo jo? Shumë nga fëmijët e burgosur të Zotit kanë fituar një kurajo të re përmes shembullit të Gjonit, apo jo? Shumë njerëz kanë mësuar prej tij t’i dërgojnë fjalë Jezusit kur për ta bëhet errësi, apo jo? Le ta falënderojmë, atëherë Zotin, për Gjonin. Le të ndjekim gjurmët e tij.

“Unë të forcoj dhe njëkohësisht të ndihmoj dhe të mbaj me dorën e djathtë të drejtësisë time.”

Isaia 41:10

Zoti nuk na forcon duke shtuar fuqitë tona. Kjo është ajo që ne shpesh i kërkojmë Atij të bëjë. Zoti nuk na e përmbush këtë lutje sepse është kundër vullnetit të Tij. Nëse fuqia e Atit duhet të përsoset, kjo gjë duhet të ndodhë në pafuqinë tonë. Ai nuk do ta ndajë me ne këtë nder. Zoti vepron me dorën e tij të djathtë. Përmes këtyre fjalëve Zoti i udhëheq mendimet tona drejt atij që qëndron në anën e djathtë të Perëndisë. Jezusi ka bërë gjithçka që është e drejt sipas Perëndisë. Ai s'beri asgjë sipas mendjes së Tij. Në çdo gjë, Ai mbarsi vullnetin e Atit. Kur Zoti përmes fjalës së tij të jep besim tek Jezusi, është vetë Jezusi që ai të jep.

Kur ti ishe i shqetësuar në shpirt, asgjë dhe askush nuk mund të të ndihmonte. Mirëpo ungjilli t'i hapi sytë dhe Jezusi hyri në zemrën tënde. Me të erdhi dhe fuqia e hirit.

Ti e dije se në vetvete nuk ishe asgjë. E megjithatë jetoje në bollëk. Dora fitimtare e drejtësisë së Zotit pushonte mbi ty. Jezusi ishte fuqia jote, ndihma jote, mbështetja jote.

Ndoshta ke kaluar një kohë të gjatë që kur ke gjetur paqe në Zotin. Por Jezusi është ende thesari yt. Zoti ndërhyr në jetën tënde përmes Tij. Fjala e kryqit është kësajsoj fjala e jetës për ty. Kur je i pikëlluar ose në skaj të zgjuarsisë, fjala e shpëtimit të ngre mbi një shkëmb. Zemra jote shpërthen në gëzim me sigurinë që në të gjitha rrethanat ti qëndron në hirin e Zotit. Ai nuk e lë fëmijën e tij të bjerë, por e ndihmon duke e mbajtur të sigurt, përmes ujrave, përrrenjve dhe zjarrit. Ti e ke fokusuar besimin tënd tek Jezusi. Ti pret çdo gjë të mirë prej tij. Sa herë që je i dobët dhe i pashpresë atëherë dora e fuqishme e Perëndisë është me ty po njëllë e fuqishme. Dhe Perëndia e përdor këtë fuqi për të të ndihmuar të arrish destinacionin e tij të përjetshëm.

Ka prehe për një shpirt të lodhur në punën e kryer të Jezusit. Ty nuk do të kërkohet asgjë. Përkundrazi, Zoti dëshiron që ti të jesh i kënaqur me jetën që Jezusi jetoi në vendin tënd. Nëse ngjitesh pas tij, ti ke një hise në gjithë pasuritë e tij. Zoti dëshiron që të jesh i kënaqur me Jezusin; ndaj, prehu në forcat, ndihmën dhe mbështetjen e tij.

“Sepse ai na zgjodhi në të që përpara themelimit të botës, që të jemi të shenjtë dhe të patëmetë përpara tij në dashuri.”

Efesianëve 1:4

Shumë njerëz mendojnë se ata duhet të jenë të shenjtë dhe pa faj në vetvete. Por ata duhet të pranojnë se nuk mund të jetë aspak kështu. Dhe se shumë shpejt do ta dënojnë veten. Ti mendon se çdo gjë duhet të jetë ndryshe, se je një i krishterë i përlulur. Të gjitha përpjekjet për t'u përmirësuar kanë dështuar, ndaj ti sheh përpara me ankth dhe pyet: a do t'ia arrij vallë qëllimit?

Nëse kjo është situata, atëherë ti duhet të mësosh nga fjala e Zotit. Zoti nuk ka pritur kurrë që ti të jesh i tillë, pra, që ti në vetvete, të arrish ta kalosh provën përpara fytyrës së tij. S'ka rëndësi se sa larg shkoni në rrugën e shenjtërimit, ti s'ke për të qenë kurrë i pastër në zemrën tënde. S'ke për të qenë kurrë i shenjtë, ashtu siç është Perëndia. Zoti e dinte se ishte kështu. Kjo është arsyeja që ai vendosi një shenjtëri të tillë mbi ty, që bazat e saj të mos ishin në atë që ti je dhe në atë që ti je i aftë të bësh. E gjitha kjo u bë e mundur vetëm falë Jezusit. Nuk është në ty, por në Të, që ti je zgjedhur të jesh i shenjtë dhe pa të meta para fytyrës së Tij.

Ja përse ti duhet ta kërkosh shenjtërinë në Jezusin. Vetëm aty ke për ta gjetur atë. Për aq gjatë sa e kërkoni në vetvete, ke për të arritur vazhdimisht në po të njëjtin përfundim të pafat: nuk do të kesh shejtëri. Kur e kërkoni atë në Jezusin, kuptoni që zotëron një shenjtëri të plotë dhe përfundimtare. Është e pamundur ta njollosësh atë. Ajo është e pastër dhe e lavdishme. As edhe vetë Zoti s'mund të gjegjë një të metë në pasuritë që të ka dhënë në Shpëtimtarin dhe Shpaguesin tënd.

Nuk ka asgjë të Jezusit që Zoti nuk e pëlqen. Kur të vesh në drejtësinë e Birit, ti je po aq i shenjtë sa ç'mund të jesh. Nuk ka asgjë në ty me të cilën Zoti nuk është i kënaqur. Ti je tërësisht i mbuluar nga Jezusi. Ti je i fshehur në të.

Imagjino sikur shkoni përpara Zotit i ndërgjegjshëm që kur Ai të sheh ty, sheh pikërisht Jezusin. Dhe është po kështu për një fëmijë të Zotit. Ti je që tani i bekuar. Gjithçka varet nga Jezusi, jo nga ty. Ti je në Të dhe Zoti sheh vetëm Atë.

26 Korrik

“O Atë, unë dua që atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë,”

Gjoni 17:24

Një i krishterë ka shumë beteja me vullnetin e tij. Ka dy fuqi tek një fëmijë i Zotit. Shpirti dhe mishi luftojnë kundër njëri-tjetrit. Ndaj nuk është e vështirë të kuptosh Zakaria Nielsen, kur shkruan:

Lutja ime “Oh Zot u bëftë vullneti yt!”
Shpesh është rritur nën besimin e patrembur
Por shpesh, kur shoh vullnetin tënd,
kuptoj se kam nënkuptuar vullnetin tim.

Ti nuk ke për të arritur kurrë në vendin ku do të kesh një vullnet të pastër, të panjollë e të shenjtë.

Prandaj, është thelbësore që të shkosh tek Ai që zotëron gjithçka që të mungon. Jezusi nuk ka një zemër të ndarë më dysh. Vullneti i Tij është i njëjtë me vullnetin e Perëndisë. Ishte i tillë edhe kur iu desh të zbraste kupën e hidhur të vdekjes. Ai u lut që të mos e pinte. E megjithatë, kjo nuk ishte gjëja e fundit që tha. Ai e përuli vullnetin e vet ndaj vullnetit të Zotit, duke thënë: “E megjithatë, jo vullneti im, por vullneti yt u bëftë!”

Jezusi i ka dhënë një fëmije të Zotit diçka nga vetja. Nëse beson tek Ai ti je gjithashtu i bashkuar me të. Ke një hise në plotësinë e Krishtit. Kjo është arsyeja që duhet të përqafosh vullnetin e tij të përkryer.

Çfarë është ajo që dëshiron Krishti?

Ai dëshiron që ata që i ka dhënë Zoti të jenë me të aty ku Ai është. Pavarësisht se sa mund t'i kushtojë, kjo ishte dëshira e Krishtit. Asnjë fuqi s'ishte e aftë t'i dilte kundër. Madje as edhe vdekja në drurin e mallkimit nuk e shtyu Jezusin ta ndryshonte këtë vendim.

Kaq e madhërisht është dashuria e Tij për ty. Ai nuk mund ta imagjinojë parajsën pa e ndarë me ty. Kjo është arsyeja pse ai e vendosi gjithë vullnetin e vet në këtë gjë.

Nëse je i torturuar nga vullneti yt i lëkundshëm dhe i ndryshueshëm, ti duhet të mendosh se çfarë dëshiron Jezusi për ty. Vendose besimin tënd tek Ai. Vullneti i Tij është i fortë dhe i aftë të të mbartë ty. Ai mund të të udhëheqë përmes jetës. Ai do që ta kalosh përjetësinë bashkë me të. Falënderoje Atë dhe prehu në vullnetin e Tij.

“(Jezus Krishti) na bëri mbretër dhe priftër për Perëndinë dhe Atin e tij, atij i qoftë lavdi dhe pushtet në shekuj të shekujve. Amen.”

Zbulesa 1:6

Kënaqësia më e madhe e Jezusit është të japë. Është njësoj sikur Ai të mos lodhej kurrë së dhëni.

Për Jezusin nuk mjafton që ti je pastruar dhe je bërë i pafajshëm nga të gjitha mëkatet. Ai gjithashtu ndan me ty madhështinë dhe dinjitetin e tij mbretëror.

Kur ti shfaqesh para Zotit, nuk je i veshur me rrecka dhe rroba të grisura. Jo, ti je i veshur me rroba mbretërore. Në sytë e tij, ti je një mbret.

Nëse e sheh veten, kjo është e pakuptueshme. Tek e fundit ti je një mëkatar; jeta dhe mendimet e tua janë të karakterizuara nga pasojat e hidhura të rrëzimit të njeriut në mëkat. Duhet të jetë kështu sa herë që ti e sheh veten nën dritën e së vërtetës.

Gjithsesi, fjala e Zotit thotë më shumë se kaq. Nëse beson tek Jezusi ai ndan gjithçka me ty, sepse Ai të ka përfshirë në jetën e Tij të pastër, të shenjtë dhe të devotshme. Ai të ka dhënë ty thjeshtësinë, përlësinë dhe bindjen që e bënë atë të pranonte vdekjen e kryqit.

Jezusi e përfshiri vetveten. Ndaj Zoti e lartësoi dhe i dha një emër mbi të gjithë emrat. Me të janë të gjithë ata me të cilët Ai ndan gjithçka. Ata kanë një hise në dinjitetin dhe nderin e Tij.

Ti je një mbret përpara Zotit. Por ti je gjithashtu edhe një prift.

Në Besëlidhjen e vjetër, kryepriifti ishte i vetmi që lejohej të futej në vendin Shumë të Shenjtë dhe të shfaqej përpara Zotit. Por, nuk është më kështu, sepse Jezusi ka përgatitur një rrugë të re dhe të gjallë për ne. Kjo është arsyeja pse çdo fëmijë i Perëndisë mund ta takojë ballë për ballë Zotin e Shenjtë. Kur Jezusi vdiq, perdia e të Shenjtit të të shenjtëve u çua më dysh dhe hyrja në të u bë e lirë.

Kryepriifti duhej të merrte gjakun gjithmonë me vete kur ai të futej në të Shenjtin e të shenjtëve. Ai mund të vinte vetëm me atë gjak në dorë. Jezusi e mbarti gjakun e vetë në Vendin më të shenjtë dhe fitoi për ne shpëtimin e përjetshëm. Vetëm në saj të kësaj, ti ke hyrje të lirë tek Ati. Nëse beson tek Jezusi, Zoti të konsideron si një njeri që qëndron në meritën e gjakut të Krishtit.

Jezusi të bëri njëherësh mbret dhe prift. Kështu thotë Ai në fjalën e Tij. Hyr me guxim sot në praninë e Tij duke gëzuar dhe falënderuar. Ti ke një hise në pasuritë e Jezusit.

“Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin.”

Gjoni 13:35

Dishepujt qenë mëkatarë. Ndaj, ata u angazhuan me çështjen se cili prej tyre duhej të konsiderohej si më i madhi. Një interes i tillë nuk sjell rezultat të mirë për asgjë. E megjithatë, bota tha për ta: “Shikoni, se si e duan njëri-tjetrin!”.

Po kështu, edhe sot asgjë nuk është ashtu siç duhet të jetë midis të krishterëve. Nuk është e vështirë ta drejtosh gishtin drejt fajeve dhe mëkateve. Po edhe kështu, është një gjë e bekuar t’i përkasësh atyre, sepse ata e duan njëri-tjetrin.

Çdo nënë dhe baba e di se gjërat nuk shkojnë mirë në një familje vëllezërisht dhe motrash. Mund të ketë zënka e qarje, por kjo s’do të thotë se çdonjëri prej anëtarëve të familjes mund të largohet. Pavarësisht të gjitha mosmarrëveshjeve, ekziston një dashuri e ndërsjelltë.

Është njëlloj edhe me ata të cilët i përkasin Perëndisë. Më të forta se të gjitha tensionet dhe debatet, janë fijet që i lidhin me njëri-tjetrin.

Dashuria nuk bërtet me zë të lartë. Ajo nuk kërkon vëmendje ndaj vetvetes, sepse nuk është vetë-kërkuese. Është më mirë kur rron në fshehtësi. Po kështu, ajo nuk mund të fshihet për një kohë të gjatë. Ne ndeshemi me një besnikëri mes vëllezërve të krishterë, që na bën të turpërohemi. Por në të njëjtën kohë ne ndjejmë se është hiri i Zotit ai që na lejon të jemi midis atyre që janë të bashkuar nga Jezusi.

Le të kujdesemi që të mos e hedhim vështrimin vetëm drejt mangësive të njëri-tjetrit. Le të përqendrohemi në atë që vlen më shumë. Le të mos jemi kaq të mëdhenj në sytë tanë sa të dështojmë të kuptojmë se kemi nevojë për secilin prej të tjerëve. Jemi anëtarë të të njëjtit trup. Në këtë mënyrë, i shërbejmë njëri-tjetrit, secili prej nesh me dhuratën e hirit që ka marrë nga Zoti.

Satani kërkon të bëjë ligësi, por le ta kundërshtojmë atë. Le të shikojmë njëri-tjetrin si vëllezër dhe motra që jemi të fshehur në rrobat e shpëtimit të Krishtit. Le ta falënderojmë njëri-tjetrin. Le të nisim të mendojmë se çfarë do të ishim vallë, nëse s’do të kishim njëri-tjetrin. Para së gjithash, le të jemi të bashkuar në dashurinë e Krishtit! Ai na deshi i pari.

“Pasi besuat, u vulosët me Frymën e Shenjtë të premtimit.”

Efes. 1:13

Pa Frymën e Shenjtë askush nuk mund të bëhet i krishterë. Po kështu, askush nuk mund të jetë i krishterë pa pasur Frymën e Shenjtë.

Nga natyra askush nuk mund ta kuptojë seriozitetin e mëkatit. Unë nuk mund ta kuptoja se si Zoti mund të më refuzonte dhe të më dënonte me humbje. Çdo gjë ndryshoi kur Fryma e Shenjtë lëshoi dritë mbi zemrën time me anë të Fjalës së Zotit. Atëherë mëkati u bë shumë serioz. Ftohtësia, pakujdesia dhe kundërshtitë e zemrës sime më akuzojnë dhe më dënojnë. Unë i kam borxh Zotit gjithçka. E megjithatë, nuk e falënderoj, nuk e nderoj, e nuk i bindem Atij ashtu siç duhet. Unë për vete jam gjithmonë përparësia më e rëndësishme. Sa herë që dua të kem të bëj me Zotin, kjo ndodh më tepër që ta përdor atë, se sa të përullem para Atij.

Kur Fryma e Zotit më tregon pak nga thellësia e korrupsionit tim, unë s'mund të besoj se ekziston ndonjë mundësi shpëtimi për mua. Gjithsesi, Fryma nuk ndalon së binduri botën në lidhje me mëkatin. Detyra e Frymës së Shenjtë është të zbulojë Jezusin. Unë mund të dëgjoj dhe shkruaj përreth Tij, por s'mund t'i jap vetes besim. Nëse Fryma e Shenjtë nuk e udhëheq Jezusin për në zemrën time, Ai nuk do të hyjë kurrë në të.

Sidoqoftë, Fryma e Shenjtë nuk pëlqen asgjë tjetër më shumë se sa të përlëvdojë Jezusin.

Fryma e bën Jezusin thesarin më të madh dhe më të çmuar të zemrës tënde. Ai s'është më i largët dhe i paarritshëm. Ai na ngroh dhe na ndriçon përmes dashurisë së Tij. Ai e di se jam i dashur prej Tij. Dashuria e Tij prodhon dashuri në zemrën time dhe unë ia rikthej dashurinë.

Kur ndodh kjo, unë s'mund të jetoj pa Jezusin. Ndjenjat e mia ndryshojnë, disa herë jam i ftohtë, herë të tjera ngrohem. Herë digjem, dhe herë jam indiferent. Kur ndjenjat e mia janë të forta, zemra ime mbushet me lavde për Jezusin. Kur ato zhduken, e duket sikur Jezusi më ka lënë, është pikërisht ky pikëllim që më kthen pikërisht tek Ai. Jezusi dhe shpëtimi i tij për shpirtin tim janë shumë më të rëndësishëm se çdo gjë tjetër. Më mirë të vdisja se sa të humbisja Jezusin. Kjo është vepra e Frymës në zemrën time.

“Me siguri pasuria dhe mirësia do të më shoqërojnë në gjithë ditët e jetës time.”

Psalmi 23:6

Ndoshta për ty është e vështirë të kuptosh se vetëm mirësia dhe pasuria do të të shoqërojnë përgjatë gjithë ditëve të jetës tënde. Disa ditë ndodh ashtu, por ka dhe ditë të tjera kur mendon se nuk është e vërtetë.

Mirëpo, ti e ke gabim. Madje edhe në ditët e errësirës, fatkeqësisë dhe mëkatit Zoti të shoqëron ty në mirësi dhe dashuri. Dhe Ai e bën këtë vetëm për hir të Jezusit. Jezusi të ka siguruar ty të gjitha të drejtat e një fëmije. Jezusi është zëvendësuesi yt, ndaj Zoti gjen kënaqësi tek ty. Ti ke një vend në zemrën e Tij. Ai e ka lënë hirin e vet të mbretërojnë mbi ty ditë e natë. Edhe disiplinën e Zotit ti duhet ta shohësh nën këtë ditë. Ai të përul dhe të lidh me veten. Është e domosdoshme, përndryshe ti nuk e gjen dot hirin.

Në ditët e vuajtjeve dhe sëmundjeve, të ndihmon shumë të bësh një hap prapa dhe ta shohësh jetën si një të tërë. E kemi të lehtë ta harrojmë tabllonë e plotë të jetës. Çdo gjë afër duarve tona fiton vëmendjen tonë të plotë. Natyra jonë e vjetër dëshiron të prehet në paqe brenda nesh. Por kjo është e rrezikshme. Nëse i japim natyrës tonë të vjetër leje të na sundojë, atëherë ne do të ndalemi në pelegrinazhin tonë dhe nuk do t'ja arrijmë kurrë qëllimit.

Mirëpo Zoti na zgjon. Ai nuk heq dorë prej nesh.

Ngandonjëherë, ti mund të kuptosh veç më vonë, se pa ndërhyrjen e Zotit, do të kishe dështuar. Nëse Zoti s'do të të kishte mbajtur në dorën e Tij të fortë, atëherë ti kurrë s'do të ishe mbajtur si një fëmijë i Zotit. Djalli, bota dhe natyra jote mishore do të të kishin udhëhequr drejt humbjes.

Bariu të udhëheq në një mënyrë të atillë që ti t'ia arrish qëllimit. Është pikërisht ajo për të cilën je lutur. I rrethuar nga mijëra rreziqe, ti nuk e di se çfarë është mirë për ty. Mirëpo Zoti e di. Ai ka gjithë pamjen e shikimit dhe sheh përmes çdo gjëje. Ndaj me besim dhe siguri vendose dorën në dorën e Tij dhe lëre të të udhëheqë.

Fjala e vogël “me siguri” është një fjalë e bekuar, sepse është pa dyshim mirësia dhe dashuria ajo që të shoqëron. S'është asgjë tjetër. Ajo ka të bëjë me të gjitha ditët dhe rrethanat e jetës tënde. Vetëm kështu zemra jote e lodhur do të prehet. Besimi mund të jetë i qëndrueshëm vetëm atëherë kur ti beson fjalën e patundur të Zotit. Zoti nuk ka vendosur asgjë të keqe. As ka harruar ndonjë gjë të mirë. Çdo gjë që Ai bën është kryer në mënyrë të lavdishme.

“Pak maja e bën të vijë gjithë brumin.”

Galatasve 5:9

Mjafton vetëm një vëzhgim i shkurtër i ligjit për ta rrënuar jetën e një të krishteri. Asgjë tjetër s'mund ta vjedhë gëzimin dhe besimin e një të krishteri sesa kërkesat e ligjit. Ndaj, nuk është për t'u habitur pse Satani përpiket me çdo mënyrë që t'i vendosë të krishterët nën peshën e ligjit. Shumë të krishterë e fillojnë me hir por kërkesat e ligjit, pas një kohe shumë të shkurtër, zënë vendin e hirit. Ata fillojnë të angazhohen me atë që duhet të jenë dhe duhet të bëjnë. Interesi përqendrohet në mënyrën se si një i krishterë duhet të sillet apo qaset ndaj një gjëje apo një gjëje tjetër. Kështu nis një vepër e madhe dhe shtruese dhe bëhet shumë e vështirë të jesh një i krishterë. Po, për disa kjo u bë aq e rëndë saqë i thanë lamtumirë krishtërimit dhe e ndjenë këtë sikur të ishte një çlirim.

Pak maja e bën të vijë gjithë brumin. Ajo e bën gjithçka të thartë.

Një i krishterë i vërtetë dhe me besim të gjallë e fillon gjithçka me hir, e vazhdon me hir dhe e përfundon jetën e vet me të njëjtin hir. Hiri nënkupton që të gjitha kërkesat e ligjit që ishin drejtuar kundrejt teje, u drejtuan kundrejt Jezusit. Në momentin që ato u përmbushën prej tij, atëherë ti nuk ke pse i plotëson ato.

Krishti është fundi i ligjit, në mënyrë që të ketë drejtësi për çdokënd që beson. Drejtësia jote nuk është diçka që ti mund ta gjesësh duke e jetuar jetën sipas mënyrës së drejtë. Ti e merr atë vetëm nëpërmjet besimit në saj të Jezusit. Ai e përmbush ligjin në vendin tënd. Kjo është arsyeja se përse ti nuk duhet ta përmbushësh atë.

Njeriu ynë i vjetër nuk mëson kurrë të mbështetet tek Jezusi dhe fuqia e hirit. Ai mendon se mëkatet dalin jashtë kontrollit, nëse nuk veprojnë sipas ligjit. Natyra jonë e vjetër nuk e ka pasur kurrë vullnetin t'i nënshtrohet të vërtetës së fuqia e mëkatit është ligji dhe se ligji u shtua në mënyrë që ligjshkeljet të mund të rriteshin.

Jo, fuqia kundra mëkatit është liria nga të gjitha kërkesat e ligjit. Kur jeton në këtë hir, që Jezusi e bleu për ty, është hiri i Zotit ai që vepron në jetën tënde. Sepse, dashuria e Jezusit ka treguar atë që ndalesat dhe kërkesat e ligjit s'mund ta bënin kurrë. Ndaj, rri larg nga skllavëria e ligjit! Jetoni me hirin e Zotit. Është fuqia e një jete të shenjtë. Është hiri që të mban ty si një fëmijë të Zotit.

1 Gusht

“Sepse ai do të jetë i madh përpara Zotit... Dhe do të shkojë përpara tij me frymë dhe pushtet të Elias.”

Luka 1:15,17

Ishte Gjoni ai që u bë pararendësi i Jezusit. Ja pse ai u bë i madh në sytë e Atit.

Mendimi i njerëzve për ty nuk është pa rëndësi, por nëse njerëzit e tjerë arrijnë të të kontrollojnë jetën, atëherë ti je skllavi i tyre. Të krishterët mund të vuajnë nga një dëshirë e pashëndetshme për të kënaqur çdo njeri. T’i dorëzohesh asaj të çon drejt lidhjeve të pashëndetshme me të tjerët.

Jo, një fëmijë i Zotit duhet të gjykohet sipas asaj që ai është në sytë e Zotit. Ndërsa Zoti të gjykon sipas marrëdhënies tënde me Jezusin. Jezusi nënkupton gjithçka për Zotin. Ai e do Birin mbi këdo tjetër. Ndaj nuk duhet të habitemi që Ai e sheh gjithçka në raport me të.

Nëse e do Jezusin, ti je i madh në sytë e Zotit. Kështu, dashuria jote dhe e Tij takohen në një qendër të përbashkët: Jezusin. Nëse vepra jote në mbretërinë e Zotit, bëhet për shkak të dashurisë së Krishtit, atëherë shërbimi yt është i çmuar për Perëndinë. Ai është i vetmi për të cilin Zoti sheh në jetën tonë. Ai duhet të jetë zemra dhe motivi i shërbimit tonë.

Nëse mezi po pret që Jezusi të kthehet përsëri, atëherë ti je i madh në sytë e Zotit. Atëherë dëshira jote është njëlloj si e Zotit. Është vullneti i Tij që çdo gjë të përmbushet tek Jezusi. Nëse kjo s’ka ndodhur akoma, atëherë është për shkak të durimit të Tij të madh. Zoti dëshiron që sa më shumë njerëz të shpëtohen.

Përgatitja e rrugës për Jezusin e bën një të krishterë të madh në sytë e Zotit. Ai nuk është i kënaqur me faktin që njerëzit bëhen të interesuar për krishtërimin; as edhe me faktin se ata kanë simpati për të. Të gjitha këto nuk shpëtojnë. Jo, ti duhet të përgatisësh rrugën për Jezusin.

Ku fillon vallë madhështia e vërtetë?

Përgjigja është e thjeshtë: ajo fillon duke u gjunjëzuar përpara Jezusit, aty ku një mëkatar i humbur lyp mëshirë. Kështu, ti bëhesh një person i së vërtetës. Kështu, ti e sheh veten ashtu siç Zoti të sheh ty.

Po çfarë do të bëjë atëherë Zoti?

Ai na lejon të shohim Atë që mori mbi vete mëkatin e botës. Në këtë mënyrë ka ndodhur gjëja më e madhe. Ti je bërë një mëkatar i shpëtuar që jeton veç në hirin e Zotit.

2 Gusht

“Sepse unë do të derdh ujë mbi atë që ka etje dhe lumenj mbi tokën e thatë; do të derdh frymën time mbi pasardhjen tënde dhe bekimin tim mbi trashëgimtarët e tu.”

Isaia 44:3

Fryma e Shenjtë ndryshon gjithçka. Toka të thata kthehen në pemishte të lulëzuara. Çdo fëmijë i Perëndisë e ka përjetuar një gjë të tillë. Përpara se të merrje Frymën e Zotit, ti ndoshta e dije se cili ishte Jezusi, por i ktheve sytë drejt tij atëherë kur Fryma e Shenjtë të zbuloi të vërtetën në zemrën tënde. Kështu gjete prehje në faktin se gjaku i Tij na pastroi nga të gjitha mëkatet dhe na e bëri shpirtin të bardhë si bora.

Nëse beson tek Jezusi ti zotëron gjithashtu edhe Frymën e Shenjtë. Ti duhet të besosh së pari tek Jezusi, e pastaj të marrësh Frymën e Shenjtë. Askush s'mund ta thotë me të vërtetë se “Jezusi është Zot”, pa pasur Frymën e Shenjtë.

Por, nëse i përket Jezusit, ti duhet ta lësh veten tënde të mbushesh me Frymën. Dhe Fryma duhet në mënyrë të vazhdueshme ta përlëvdojë atë në zemrën tënde. Ka të krishterë që nuk i kanë lënë vend dhe liri veprimi Frymës. Ata vyshken. Besimi dhe siguria e tyre bie. Gëzimi i tyre zhduket. Lutjet e tyre vdesin.

Fryma e Shenjtë e përlëvdon Jezusin. Fryma e Zotit është aty ku krijohet besimi në Të dhe ku ai lejohet të rritet. Kur ti vendos të mos njohësh asgjë tjetër përveç Jezu Krishtit dhe atij të kryqëzuar, kjo është një shenjë e sigurt e veprës së Frymës. Ti i fiton të gjitha pasuritë tek Biri. Sytë e tu do të hapen ndaj faktit që Jezusi ndan gjithçka me ty. Dhe Ai të ka udhëhequr në këtë botë vetëm prej besimit.

Ashtu si Jezusi është Biri i Zotit, po ashtu edhe ti je fëmijë i Zotit. Kësisoj, je i lejuar të jesh si një fëmijë përpara babait të tij. Mund t'i thuash atij gjithçka. Madje mund t'i thuash me besim edhe pse sytë e tu nuk arrijnë dot të shohin qartë. Sepse Zoti zotëron vizionin total. Ndaj, duhet ta vendosësh dorën, në dorën e Tij.

Ti mund ta shohësh mëkatin dhe mjerimin tënd, si ato rrobat e lekosura e të flakura në këmbët e tua. Ti s'ke për t'i veshur kurrë ato. Jo, ti do të veshësh atë kompletin tënd mbretëror të rrobave që të ka dhënë Jezusi. Nëse kjo gjë për ty është një realitet, atëherë ti e zotëron Frymën. Ai e kreu punën mbi ty. Rrëke të gjalla rrjedhin në jetën tënde.

3 Gusht

“... dhe ai pinte ujë në përrua. Mbas njëfarë kohe përroi shteroi, sepse nuk binte më shi në atë vend.”

1 Mbretërve 17:6-7

Zoti i tha Elias se duhet të shkonte në grykën Kerith dhe se duhet të pinte nga uji i përroit. Pse vallë atëherë Zoti nuk e la ujin të rrjedhë? Pse e thau përroit?

Ishte padyshim e vështirë për Elian ta shihe ujin të shterj. Se në fakt aty nuk kish më ujë.

Nga kjo ti duhet të mësosh se edhe pse je në udhën e Zotit, përsëri nuk mund t'i shpëtosh sprovave dhe vështirësive. S'duhet ta marrësh vështirësinë si një shenjë që nuk je në planin e Zotit. Vetëm se një gjë është e sigurtë: Zoti do të të tregojë diçka përmes asaj që të dërgon përgjatë rrugëtimit tënd.

Elia nuk duhet të qëndronte më në përroit Kerith. Në Sarepta ishte një grua e ve të cilën Zoti donte ta ndihmonte. Dhe Elia duhet të ishte instrumenti i tij.

Kohët e thatësirës nuk nënkuptojmë gjithmonë se ka ardhur koha të largohemi. Në Sarepta kishte gjithashtu edhe zi buke. Ndonjëherë, Zoti na udhëheq, përmes kushteve të jashtme dhe një sigurie të brendshme, drejt një lidhje të re. Pas kësaj, ne duhet të shkojmë.

Nuk kishte më pak vështirësi në Sarepta; madje ato ishin akoma më të mëdha se kudo. Elias iu desh të përjetonte shkatërrimin e vdekjes në lagjet aty pranë. Mirëpo Zoti është i njëjtë. Përkujdesja e Tij është e njëjta. Ndihma ishte e njëjta, edhe pse nuk ishin më korbat ato që e sillnin atë. Dhe mbi të gjitha, Zoti iu shfaq Elias në një mënyrë të re. Ai u lejua të shikonte aspekte të tjera të mençurisë së pashqyrtueshme të Zotit.

Po kështu vepron Perëndia edhe në jetën tënde. Ai do që ti të rritesh në dije dhe në besim. Ja pse ai lejon që shpesh vështirësitë të vijnë nga drejtimi më pak i pritshëm. Por gjithsesi, Ai nuk do të të harrojë. Ai pret që ti ta kërkosh Atë në çdo pikëllim. Atëherë Ai do të të jap hir dhe ndihmë sërish.

Mos u dëshpëro kur gjërat bëhen të vështira dhe duket sikur Zoti nuk po e mban fjalën. Ai nuk të ka harruar as ty dhe as premtimet e Tij. Ti je i dashur prej Tij dhe premtimet do të mbahen përjetë. Zoti përkujdeset për këtë gjë.

“Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen...”

1 Pjetri 2:23

Jezusi gjatë jetës së Tij u kritikua në mënyrë të egër. U akuzua si i lindur nga një marrëdhënie jashtëmartesore, si grykës dhe pijec, si njeri që i shpinte njerëzit në rrugë të gabuar, si nxitës i rebelimit kundra perandorit dhe si blasfemues. Mirëpo, Jezusi nuk e kthente fyerjen.

Ai ishte i heshtur si një qengj që e çojnë në therrtore. Ajo çfarë thoshin të tjerët nuk është se ishte e parëndësishme, por Ai nuk e mbrojti veten. Ai ia besoi kauzën e tij Atit të vet qiellor. Jezusi u preh në dorën e Zotit. Ai e dinte se ekzistonte dikush që dinte gjithçka dhe që shihte plotësisht përmes çdo gjëje. Kjo mjaftonte për të. Përse i duhej mendimi i njerëzve?

Jezusi na thërret të ndjekim gjurmët e Tij. Edhe ne mund të jemi shënjestër e akuzave të rreme. Disa e kanë rrënjën tek keqkuptimi dhe disa të tjera tek ligësia. Kur dëgjon të tjerët se çfarë thonë për ty mund të lëndohesh shumë. Gjithsesi, bëj ashtu siç bëri Jezusi. Besoje veten tek Zoti që di të vërtetën. Ai do të kujdeset për ty. Ai do ta bëjë drejtësinë tënde të shkëlqejë si agim dhe drejtësinë e kauzës tënde si një diell mesditeje.

Zoti të provon përmes fjalëve të njerëzve. Ai do të shohë nëse ti do jesh besnik i Fjalës së Tij dhe të ndjekësh gjurmët e Jezusit.

Zoti u kujdes për Jezusin. Përçmimi i njerëzve u sheshua. Sot shumë njerëz e dinë që akuzat kundër tij ishin false. Dhe në ditën kur armiqtë e Jezusit do të vendosen si një stol në këmbët e tij, të gjitha akuzat do të rreshtin.

Po njëlloj do të kthehen gjërat edhe për ty, sepse Zoti është në fron. Dhe ti duhet të mësosh të presësh në Zotin. Ndoshta ti do që Ai të ndërhyjë menjëherë por Ai rrallë vepron ashtu. Zoti është mbret përjetë dhe ndërhyr kur mendon se ka ardhur koha ta bëjë një gjë të tillë.

Zoti u dërgua drejt përfundimit përmes vuajtjeve. A je vallë i befasuar se mund të përshkosh edhe ti të njëjtën rrugë? Diçka ndodh brenda nesh kur ndjekim gjurmët e Jezusit dhe nuk e kthejmë fyerjen. Pa e vërejtur dhe vetë, ne reflektojmë Mjeshtrin tonë. Jezusi bëhet i dukshëm në jetët tona. Dhe kjo nuk është për nderin tënd, por të Jezusit. A dëshiron diçka tjetër më shumë sesa Jezusi të përvëlohet përmes teje?

“Unë do ta falenderoj gjithmonë Zotin për ty...”

1 Korintasve 1:4

Bashkësia në Korint nuk ishte një bashkësi model. Njohuria shpirtërore e të krishterëve ishte e pamjaftueshme. Ata qenë thjesht fëmijë në Krishtin, të cilët nuk qenë gati për një ushqim të fortë. Mbizotëronin tensione të ndërsjellta e të fuqishme, duke bërë që mëkati të rrinte gati në pritje. Pali nuk e fshehu seriozitetin e gjithë kësaj gjendjeje. Ai e quajti mëkatin me emrin e tij të vërtetë, çdokush që nuk do të ndahej nga mëkati nuk do ta trashëgonte mbretërinë e Zotit.

Po kështu, ai gjithmonë e falënderon Zotin për Korintasit. Si është e mundur një gjë e tillë?

Pali i shihte ata gjithmonë në Jezusin.

Bashkësia e Zotit në këtë vend përbëhej nga mëkatarë. Dikush mund të vinte në dukje dobësinë dhe mëkatin e tyre, dhe ndoshta me të drejtë. Shumë gjëra duhet të kishin qenë ndryshe. Edhe ne po kështu jemi thirrur ta flakim tej natyrën e vjetër.

Në të njëjtën kohë, ne duhet të themi se nuk është lufta jonë kundër mëkatis ajo që na bën të krishterë. Nëse do të kishte qenë ky rasti, Pali nuk do ta kishte falënderuar atë për Korintasit. Dhe ata do të kishin dështuar.

Kur falënderonte, kjo ndodhte për shkak se qengji i tyre i Pashkës -Jezusi- ishte sakrifikuar. Është ai që pastron, shenjtëron dhe shpëton. Kjo nuk është beteja jonë qoftë pak apo shumë e suksesshme.

Ka arsye ta falënderosh Zotin nëse beson tek Jezusi. Të jesh një i krishterë do të thotë të jesh me Jezusin. Zoti nuk të sheh kurrë me sytë e tu. Sytë e tij janë të ngulur tek ty përgjatë gjithë kohës. Ajo që Ai sheh e mbush me gëzim. Zoti të mbulon ty nga koka tek këmbët me një komplet rrobash të pastra dhe të shndritshme. Të gjitha dobësitë dhe mëkatet janë të fshehura. Pasuritë që janë të tuat në Jezusin janë më të mëdha dhe më të rëndësishme sesa çdo gjë tjetër.

Ti je dëshmia e gjallë që hiri i Zotit është i madh. Më të vegjlit, të pafuqishmit, dhe më mjeranët janë ata që shpëtohen. Ata nuk kanë asgjë në vetvete, por pavarësisht nga kjo ata janë shumë të pasur. Jezusi, Biri i mbretit të qiejve është pasuria e tyre.

Ndaj, ka gjithmonë arsye të falënderosh Zotin për faktin se je i krishterë.

6 Gusht

“E korra është me të vërtetë e madhe, por punëtorët janë më pak. Lutjuni, pra, Zotit të të korrave, që të dërgojnë punëtorë në të korrat e tij.”

Mateu 9:37-38

E korra është vërtet e madhe. Një mizëri e madhe që nuk mund ta numërojë askush do të qëndrojë përpara frontit dhe në këmbët e Qengjit. Ata kanë ardhur njëri pas tjetrit. Midis ringjalljeve të mëdha në mbretërinë e Zotit ekziston një kohë e gjatë, dhe gjatë këtyre kohërave, individët duhet të takojnë Jezusin dhe të rilindin përsëri.

Janë pak punëtorë që kanë arritur të fitojnë shumicën e njerëzve të krishterë. Të gjithë të krishterët duhet t'u bashkohen atyre, por nuk ndodh kështu. Gjithmonë ka pasur mangësi shpirt-fituesish të vërtetë në mes njerëzve të Zotit. Vetëm pak punëtorë janë të zjarrtë në Frymë.

Për këtë arsye tundimi ndaj dëshpërimit është i madh në mes të punëtorëve. Ata mendojnë se shumë gjëra mund të ishin bërë më lehtë nëse do të kishin qenë më shumë punëtorë.

Po kështu, mos e humb kurajon! Zoti ka më shumë punëtorë se sa ti mendon; por Ai i shpërndan ata, në mënyrë që të arrijë sa më shumë të mundet.

E pas kësaj, Jezusi kërkon të shkosh tek Ati i të korrave. Kërkoji Atij të dërgojë punëtorë të tjerë në të korrat e Tij. Nuk mundet të jetë thirrja jonë ajo që do i bëjë të tjerët të shkojnë e të shërbejnë. Ne duhet t'i inkurajojmë dhe të jemi gati, por është Zoti Ai që duhet t'i dërgojë. Zoti i të korrave është i vetmi që mund të arrijë zemrat e njerëzve. Nëse kjo nuk ndodh, atëherë shërbimi ndaj Zotit nuk do të vazhdojë gjatë.

Dashuria e Krishtit duhet të jetë fuqia shtytëse në të gjithë shërbimet e të krishterëve. Falë hirit të Zotit, ne duhet të mësojmë të shohim me sytë e Tij. “Më jep mendjen tënde, të urtë dhe shpëtimtare për pikëllimin dhe indinjatën e këtij brezi! Lermë të ndaj vuajtjet e tua dhe bëmë të fortë dhe të përzemërt!” Kjo është mënyra; e vetmja mënyrë, për të ngulmuar në shërbimin e Zotit.

Ne duhet të jetojmë në lutje ndërsa punojmë. Kërkoji Zotit të të korrave të dërgojë punëtorë në fushat e tij. Kjo lutje është bërë pafundësisht. Dhe është dëgjuar gjithmonë. Zoti shpesh ka ndërhyrë menjëherë. Në kohë të tjera, të krishterëve u është dashur të luteshin për shumë dekada. “Nata po vjen, e në të askush s'mund të punojë”. Ka shenja që na tregojnë se nata është pranë. Por ka ende shumë dyer të hapura. Le ta përdorim mirë kohën tonë! Le t'i kujtojmë Zotit punëtorët e paktë! Le të mbështesim ata që kemi në ndërmjetësim dhe sakrificë. Le t'i kërkojmë Zotit të dërgojë më shumë njerëz.

“Për lëvdim të lavdisë së hirit të tij vezullues, të cilin na e dhuroi me të dashurin, Birin e Tij.”

Efesianëve 1:6

Të krishterët kanë një shtytje të fortë për të lavdëruar veten e tyre. Kjo ka sjellë mjaft shqetësime në jetën e çdo individi dhe bashkësie; katastrofa pas katastrofe kanë ndodhur për këtë arsye.

Të gjithë të krishterët pajtohen me idenë se jeta e krishterë fillon me hirin. Por që një jetë e gjatë si një i krishterë përmban vetëm lavdinë e hirit është një leksion i vështirë për t'u mësuar.

Shumë njerëz janë lutur për lavdinë e vetvetes. Ne nuk jemi të kënaqur së qeni të pafuqishëm dhe mëkatarë të varfër, që duhet të ngjitemi vetëm pas Jezusit. Mendojmë se duhet të jetë në nderim të Zotit, nëse Ai na ndihmon e na mbështet të bëhemi të krishterë të suksesshëm.

Ti ndoshta je midis atyre që puna i ka lodhur. Pas shumë përpjekjesh duhet ta kuptosh se nuk mund t'ia dalësh dot të bëhesh ai që do të dëshiroje të bëhesh. Ti nuk mund të shfaqësh asnjë lavdi tënden.

Shiko se ç'thotë fjala e Zotit: Ne nuk duhet të lëvdojmë lavdinë tonë, por hirin e Tij të lavdishëm.

Kush duhet lavdëruar për hirin e tij të lavdishëm?

Vetëm ata që ngjiten pas hirit të Zotit. Nëse e shkuara jote është e mbuluar nga hiri, atëherë ajo është në lavdi të hirit të tij të lavdishëm. Nëse Zoti sheh në anën e jetës që është prapa teje, Ai gjen hirin e Jezusit. E njëjta gjë zbatohet për të tashmen dhe të ardhmen tënde. Hiri mbretëron tek ty tani dhe në të ardhmen.

Ti je një fëmijë i hirit. Sa më shumë ta kuptosh një gjë të tillë, aq më mirë ke për ta kënduar lavdinë e hirit. Ti vetë e di se edhe pse je i varfër, je përsëri i pasur. Edhe pse nuk zotëron asgjë, përsëri ke gjithçka. Hiri i Zotit të bën ty një të krishterë të bekuar. Nëse hiri e mbush zemrën tënde, atëherë ti nuk ke dëshirë të jesh ose të bëhesh dikushi. Ti do që Jezusi të jetë gjithçkaja jote. Ti e di që Ai është kështu përpara Zotit. Ndaj, Ai duhet të jetë i tillë edhe për ty.

8 Gusht

“Pa e kthyer të keqen me të keqe ose fyerjen me fyerje, përkundrazi, bekon, duke e ditur se për këtë u thirrët, që të trashëgoni bekimin.”

1 e Pjetrit 3:9

Trashëgimia përfshin diçka të dhimbshme. Dikë që ti e doje, tani nuk mund ta takosh më. Ti s'mund të flasësh më me të. Ndaj mund të jetë një gjë e trishtë të shohësh diçka nga shtëpia e personit për të cilin bëhet fjalë.

Gjithsesi, nuk është kështu në mbretërinë e Zotit. Shpëtimtari yt ka vdekur, por pa shiko Ai është gjallë: Ti s'mund ta shohësh ende në fytyrë, ballë për ballë, por zemra e tij rreh nga dashuria për ty. Dëshira dhe gëzimi i tij është të të bekojë.

Si fëmija i tij, ti duhet të jetosh nën një bekim të vazhdueshëm. Përmbajtjet e bekimeve të Zotit janë gjithçka që nënkupton vdekja e tij. Kur një person vdes, çdo gjë që ai zotëron i kalon të tjerëve. Me vdekjen e Jezusit e gjithë pronësia e tij kaloi tek ne. Jezusi ishte i varfër në pronësinë tokësore. Të tjerët morën atë që ai kishte. Por nga ana tjetër, ai zotëronte pasuri shpirtërore, të cilat mund të përshkruhen me frazën: një marrëdhënie fëmije me Perëndinë. Janë këto pasuri, të cilat je zgjedhur t'i trashëgosh ti.

Kur shoh veten, është e vështirë të gjej prehje në faktin se jetoj në një marrëdhënie fëmijë-at me Atin tim qiellor. Mendoj se ka shumë gjëra që do të kishin qenë ndryshe, nëse marrëdhënia ime me Zotin do të kishte qenë vërtetë e mirë. Pastaj, krahasoj veten me të tjerët. Unë mund ta kuptoj se ata jetojnë në një marrëdhënie të hapur, të mirë dhe besimplotë me Zotin. Por ata janë gjithashtu krejt të ndryshëm nga unë.

Ti, që mendon kështu, nuk e vëren aspak fjalën “trashëgo”. Ti merr bekimin e marrëdhënies fëmijë-at, sepse je i zgjedhur të trashëgosh. Bekimi nuk është pagesa për veprat e bëra. Ajo merret nga dikush tjetër. Ti e merr atë në mënyrë të pamërituar, po njëllaj siç merr edhe trashëgiminë.

Të jesh i krishterë do të thotë të thirrësh për të trashëguar hirin e Zotit. Dhe ti duhet t'i përgjigjesh një thirrjeje. Përgjigja është të marrësh.

Ti merr një marrëdhënie me Zotin që s'e ke blerë prej vetes. Jezusi e bëri atë në emrin tënd. Në gjithë këtë ka një prehje të mrekullueshme. Atëherë ti e kupton se gjithçka është në rregull, sepse gjithçka me Jezusin është e përsosur. S'mungon asgjë. Nuk ka as edhe një hije të vetme midis Zotit dhe Atij. Ai të shpëtoi përmes kësaj marrëdhënieje të lirë dhe të hapur. Kjo ishte ajo që ndodhi në Kalvar. Pas kësaj, Jezusi doli jashtë nga kjo marrëdhënie e bekuar me Zotin me qëllim që të të udhëhiqte ty në të. I bekuar qoftë shpëtimtari!

“...as të folur pa mend e të përqeshur...”

Efesianëve 5:4

Të folurit pa mend është padyshim përqeshës. Dikush argëtohet me atë kur “e tepron me shakanë” e vet. Dikush thotë ose bën diçka, prej së cilës padyshim dikush tjetër do ta shkëpuste veten në jetën reale. Zbavitja priret kah kalimit të masës, duke thyer kështu barrierat e pranueshmërisë.

Rreziku për shumicën e të krishterëve nuk është të mohojnë një vetë-shprehje të shëndetshme njerëzore. Nga ana tjetër, mjaft të krishterë kanë probleme me vendosjen e një vije ndarëse për shakatë e diskutueshme. Ata janë nën ndikimin e fortë të frymës të kësaj bote dhe mënyrës së mendimit dhe jetesës së saj.

Si do ta gjeje vallë rrugën midis qëndrimit vetëmohues dhe pohimit të shembullit të kësaj bote?

Gjëja më e rëndësishme është që ti flet me Jezusin rreth çdo gjëje. Nëse jeta nuk mund të jetohet në emrin dhe nderin e tij, atëherë ti nuk mund të bësh pjesë në të. Nëse thua jo, e vendos në rrezik shpirtin tënd.

Sot mjaft të krishterë veprojnë kundër ndërgjegjes së tyre. Ata marrin pjesë në një numër të madh aktivitete, ku përmes syve ata lejojnë të hyjnë disa gjëra brenda shpirtit të tyre, gjëra për të cilat ndihen të gjykuar nga ndërgjegjja e tyre. Kjo është e rrezikshme. Atë që lejon të tjerët ta mbjellin në mendjen tënde, do të jesh ti vetë që do ta korrësh.

Përmes shakasë së pa mend, mëkati kullohet në gjithë seriozitetin e vet. Njerëzit shpesh qeshin me shakatë pa kripë, por shpejt ata do të kenë një lidhje të papërgjegjshme me mëkatin. Nuk është më aq e rrezikshme të bësh mëkat.

Mëkati mbillet si një farë e vogël dhe i duhen vite përpara se të piqet tërësisht e të shkaktojë vdekjen. Fara është tmerrësisht e fuqishme dhe me shanse për sukses.

Shumë të krishterë në këtë mënyrë bien në mjerim dhe mëkat. Kur shohin pas, ata mund të gjejnë fije lidhëse me diçka që e konsiderojnë relativisht të dëmshme. E kjo sepse e kuptojnë shumë vonë se sa i rrezikshëm është mëkati.

Të folurit pa mend është përqeshës. Nëse nuk bën atë që është e drejtë, mëkati ulet këmbëkryq në derën tënde; ai të dëshiron ty. Ti duhet ta mohosh dhe të heqësh dorë nga djalli dhe nga të gjitha veprat e tij. Kjo të kushton një betejë, mirëpo kjo është beteja e jetës. Dhe ti duhet ta luftosh atë.

10 Gusht

“ Më nxorri jashtë një grope shkatërrimi, nga balta e moçalit, i vendosi këmbët e mia mbi një shkëmb dhe i ka bërë të qëndrueshme hapat e mia.”

Psalmi 40:2

Mëkati dhe pasojat e tij janë si një gropë shkatërrimi dhe si një baltë moçali. Ti je i gjunjëzuar dhe e nuk e arrin dot qëllimin, e kështu zhytesh thellë e më thellë në baltën e moçalit.

Po si shpëtohet një njeri?

Do të vijë një ditë kur ti do të përjetosh gropën e shkatërrimit si kurrë më parë. Ndjen thithjen prej thellësisë. Atëherë për ty është e qartë se je i humbur. Ti nuk mund ta nxjerrësh dot veten jashtë nga gropa e shkatërrimit. Ti nuk do t'ia arrish dot qëllimit. Nuk ka shpëtim për ty.

Gjithsesi, në fatkeqësinë tënde më të madhe, Jezusi është Ai që vjen tek ty. Ti pret një gjykim mizor, por Ai nuk vjen me gjykim. Ai vjen në baltën e moçalit dhe të mban. Pastaj të nxjerr jashtë dhe t'i vendos këmbët mbi një shkëmb.

Imagjino të kesh një shpëtimtar i cili nuk të jep thjesht këshilla të mira; Ai nuk të mëson të bësh atë që duhet të bësh për të shpëtuar veten.

Jo, Ai ndërhyr vetë dhe të shpëton.

Jezusi ka mjete në sajë të të cilave Ai të udhëheq të qëndrosh mbi shkëmb; është fjala e Tij. Në Fjalën e Kryqit ka fuqi shpëtuese. Kjo fjalë është e njëjtë me atë që ndodhi në Kalvar. Në drurin e mëkatit Jezusi të rroku ty. Pikërisht atje ndodhi që Ai të nxorri jashtë.

Kjo ndodhi sepse Jezusi u gëlltit nga gropa e shkatërrimit. Ai u zhduk në thellësi të humnerave, aty ku këmbët e tua u vendosën në shkëmbin e përjetshëm të shpëtimit.

Ndoshta ti je një i huaj në realitetin e shpëtimit. Mendon se të mungon një shpëtimtar. Por jo, s'është kështu. Jezusi është shpëtimtari yt.

Është besimi që të mungon. Ti duhet të kesh sytë e hapura për atë që Jezusi bëri për ty. Ndaj, duhet t'i kushtosh vëmendje fjalës së hirit të Zotit. Zoti dëshiron të tregojë që duart e Jezusit janë të shtrira drejt teje. Ato janë të dallueshme nga plagët dhe goditjet që i kushtuan atij për të të nxjerrë jashtë nga korruptimi i mëkatit.

“Unë u bleva me plagët e Jezusit”, është Ai që më mban mua. Ai nuk ma lë shpirtin të më humbasë. Është Ai që më mban.

“... po dorëzohej tek ai që gjykon drejtësisht”

1 e Pjetrit 2:23

Jezusi erdhi që të shpëtonte, por gjatë jetës së Tij, Ai gjithashtu tregoi se si duhej të jetonte një i krishterë.

Me çdo gjë që u ndesh, Ai nuk e mori ligjin në duart e Tij. Është njëlloj si të thuash, Ai nuk i mbrojti të drejtat e Tij.

Askush nuk është trajtuar në mënyrë më të padrejtë se sa Jezusi. Ai ishte mbreti i drejtësisë, por megjithatë, kundërshtarët e Tij e etiketuan si një blasfemues. Sipas mënyrës tonë të mendimit, ishte e kuptueshme që Ai duhet t'ua mbyllte gojën atyre. Mirëpo Ai nuk veproi kështu. Ai ia dorëzoi veten Zotit.

Pse vallë veproi kështu?

Jezusi vuri gjithçka në dorën e Atit të Tij. Ai nuk mori as edhe një kauzë apo një çështje në dorën e vet. Përgjatë gjithë jetës së Tij, Ai i lutej Zotit në mënyrë të vazhdueshme. Ja, pse, edhe në orët më të vështira të jetës, Ai arriti t'ia besonte gjithçka Zotit.

Kur Jezusi të shpëtoi, të gjitha privilegjet u bënë të tuat. Ti u bërë një fëmijë i Zotit, siç ishte edhe Ai. Ti more po ato avantazhe që i takojnë dikujt që ka një At në qiell.

Ai ruajti për veten të drejtën për t'u kujdesur për rrethanat e tua.

Për këtë arsye ti duhet t'i lësh tek Ai kauzat e tua.

Kur njerëzit ngrihen kundër teje dhe të bëjnë keq, ti duhet të shkosh tek Ati yt qiellor. Ai do të ta japë gjykimin, dhe ai gjykon drejtësisht. Padrejtësia nuk do ta ketë fjalën e fundit.

Ne e kemi të vështirë të vendosim gjithçka në dorën e Zotit, sepse Zoti është i durueshëm.

A mundet të jemi, pra, të sigurt se padrejtësia nuk do të mbizotërojë?

Ne mundemi, sepse Ai tha kështu fjalën e Tij. Por, në të njëjtën kohë, ne duhet të kuptojmë se Ai i do mëkatarët, dhe se dëshiron që çdo njeri të jetë i shpëtuar. Jezusi ndërhyri për armiqtë e Tij. Le të bëjmë njësoj edhe ne! Le të ndjekim gjurmët e shpëtimtarit tonë.

E le të mendojmë për faktin se asnjë person s'është i drejtë përpara Zotit, as unë dhe as ti. Të gjithë ne duhet të shpëtohem nga hiri, nga besimi në Atë që dha jetën e tij për mëkatarët.

12 Gusht

“Zoti do të të udhëheqë vazhdimisht, do të ngopë shpirtin tënd në vendet e thata dhe do t’u japë forcë kockave të tua; ti do të jesh si një kopsht i vaditur dhe si një burim uji, ujërat e të cilit nuk shterojnë.”

Isaia 58:11

Jeta është e shkurtër. E megjithatë, një i krishterë mund të lodhet. Rrugëtimi shpesh duket plot me shqetësime. Asnjë punëtor në mbretërinë e Zotit nuk mund t’u arratiset krizave në punën e tij. Mendimet e kujtdo shpesh nguten të kthehen pas në kohë, ku çdo gjë ishte ndryshe. Jeta dhe puna atëherë qenë si një shëtitje përmes një peizazhi qiellor dhe të lulëzuar. A ka gjë më të natyrshme sesa t’i lutesh Zotit të shndërrojë shkretëtirën e ta bëjë të lulëzojë.

Zoti i dëgjon lutjet tona, por Ai nuk u përgjigjet gjithmonë në mënyrën siç ne presim. Po kaq shpesh Zoti nuk na lë të vazhdojmë të ecim në një vend të shkretë. Zoti nuk ndryshon rrethanat e tua të jetës, por të ndryshon ty vetë.

Ai e kënaq shpirtin tënd me bukën e jetës. Ti udhëhiqesh në një marrëdhënie akoma dhe më intime me Jezusin. Gjërat e vështira të bëjnë të shohësh akoma dhe më thellë në të se ku mbështetet jeta jote. Fjala e gjallë, krijuese dhe e përhershme e Zotit fiton një rëndësi të re. Shpesh të duhet të ngjitesh pas vargjeve të veçantë të Biblës dhe të përjetosh aftësinë e tyre mbartëse.

Në të njëjtën kohë ti merr edhe një fuqi të re. E kjo ndodh në një mënyrë të pazakontë. Vështirësitë të bëjnë të pafuqishëm. Ti mendon se nuk mund të krahasohesh me asgjë. Ti nuk ke kërkuar vetë për këtë, por ishte Zoti Ai që të udhëhoqi dhe të dha një fuqi të re. Ko nuk ndodh kur ti bëhesh i fortë prej vetvetes, por kur ti fiton një marrëdhënie të re me Jezusin. Varësia jote prej tij bëhet gjithnjë edhe më e madhe. Përsëri dhe përsëri duhet t’i kërkuash ndihmë veç Atij. Ai s’do të të harrojë. Ai vet e ka ngritur banesën në zemrën tënde falë besimit tënd tek Ai. Dhe kur s’je i aftë të bësh diçka vetë, ti nuk e njollos aspak vizionin e Tij. Fuqia e Tij është bërë e përsosur në dobësinë tënde.

Në këtë mënyrë, Zoti të shndërroi në një kopësht të vaditur mirë. Vetë Jezusi u shndërrua si burim në jetën tënde. Ky burim nuk rresht kurrë. Ti nuk ndihesh se je dikushi, por të tjerët e takojnë Jezusin përmes teje. Kjo është vepra e Frymës në një jetë të krishterë.

13 Gusht

“Në rast se në një qytet ndodh një fatkeqësi, a nuk e ka shkaktuar vallë Zoti?”

Amos 3:6

Shumë njerëz e kanë të vështirë të besojnë se fatkeqësitë mund të vijnë prej Zotit; Ata mendojnë se është djalli ose vetë ne, që qëndrojmë prapa të gjitha të këqijave që ndodhin. Pra, ata janë shpesh, krejtësisht të pakuftueshëm kur fatkeqësitë godasin.

Ekziston një lidhje midis nesh, djallit dhe Zotit në çdo fatkeqësi që na godet. Gjithsesi, jo gjithmonë jemi të aftë t'i shpjegojmë ato. Tri shokët e Jobit nuk qenë të vetmit që kishin gabuar aq shumë. Ne s'jemi thirrur të shohim për dritë më të madhe sesa ajo që na jep fjala e Zotit. Nga ana tjetër, është po kështu e rëndësishme që të mos e mohojmë dritën që Zoti ka derdhur për ne.

Në rast se në një qytet ndodh një fatkeqësi, a nuk e ka shkaktuar vallë Zoti?

Zoti nuk frikësohet të marrë përgjegjësinë për fatkeqësitë. Edhe pse ne nuk mundemi ose nuk jemi menduar ta gjejmë arsyen, Zoti nuk na disiplinon dhe dënon pa asnjë arsye. Zoti nuk vepron kuturu. Ai është i shenjtë. Shenjtësia e Tij zbulohet në zemërimin kundër padrejtësisë dhe paperëndishmërisë.

Zoti i Biblës është Ai që e bën gjykimin. Ai do ta bëjë këtë në ditën e fundit. Vetëm se Ai e bën këtë gjë edhe gjatë ditëve në të cilat jetojmë. Ai do të na mësojë se të mëkatosh është një gjë mjaft e rrezikshme.

Disa mendojnë se dashuria e Zotit nënkupton që mëkati nuk ka pasoja. Mirëpo, kjo është e gabuar. Ata e kanë harruar se çfarë i kushtoi mëkati Zotit në Kalvar. Dhe qasja e Zotit nuk ka ndryshuar.

Ne jetojmë në një botë që është në buzë të greminës. E kjo ndodh jo për shkak se njerëzimi ka shpikur armë të tmerrshme shkatërrimi. Kjo ndodh për shkak se kemi mëkatuar kundër Zotit. Dhe asnjë komb nuk do të mbetet i pandëshkuar.

Izraelit i duhej të priste për të marrë vendin e Kanaanitëve, deri atëherë sa mëkati i tyre të arrinte kulmin. Madje edhe kur mëkati i njerëzve të Izraelit arriti pikën e vet më të lartë, atëherë ata vetë u detyruan të largoheshin nga vendi i tyre.

Zoti është i njëjti edhe sot. Nëse një popull i ka kthyer krahët me qëllim Atij dhe ligjit të Tij, atëherë fatkeqësia e dërguar nga Zoti është e menjëhershme. Rruga e vetme e shpëtimit nga kjo është rruga e konvertimit të vërtetë. Le t'i lutemi Zotit që ne dhe njerëzit e popullit tonë të ecim në këtë rrugë.

14 Gusht

“Nuk do ta përdorësh emrin e Zotit, të Perëndisë tënd, kot, sepse Zoti nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor kot emrin e tij.”

Eksodi 20:7

Në ditën e rrëzimit të njeriut, helmi i gjarprit të djallit arriti të depëronte në racën njerëzore.

As edhe një njeri i vetëm prej nesh nuk ka arritur t'i shpëtojë pasojave. Dëshira për të qenë i barabartë me Zotin është rënjosur thellë në natyrën tonë të vjetër. Ne nuk kemi arritur t'i harrojmë ende fjalët e gjarprit se ne do të jemi si Zoti. Ja, pse dëshirojmë që të zvogëlohet distanca midis nesh dhe Zotit. Përpiqemi ta ngremë veten sa më lart dhe ta ulim Zotin sa më poshtë.

Gjithsesi, Zoti nuk mund të përqeshet. Ai dënon këdo që e keqpërdor emrin e Tij. Emri i Zotit është i shenjtë, dhe njerëzit nuk duhet ta profanizojnë atë.

Ti e keqpërdor emrin e Zotit me anë të betimit. Padyshim që ti nuk je dy persona në një, apo jo?

Në vendin tënd të punës, ti nuk e keqpërdor emrin e Zotit në mënyrë të posaçme, duke folur rreth Zotit e me Të në po të njëjtën mënyrë me të cilën flet me miqtë apo kolegët? Një sjellje më e afërt seç duhet në marrëdhënien tonë me Zotin është e pahijshme.

Është mëse e vërtetë se Zoti e përuli veten. Por ne nuk kemi të drejtë ta keqpërdorim emrin e Tij për këtë arsye. Me fjalët tona ne mund ta zbresim Zotin në një nivel të atillë që mund të konsiderohet si keqpërdorim i emrit të Tij. Ne mund të flasim për fjalën e Zotit dhe ndërhyrjen e Tij me terma të rinj e të hareshëm që në fakt janë terma vulgarë. Ky është një keqpërdorim i emrit të Tij. Po kështu, ne mund të këndojmë rreth Zotit në një lloj mënyre që të përdhosim gjërat e shenjta.

Zoti kërkon që ne të jemi të mbushur me frikën e shenjtë që të mos guxojmë të mëkatojmë kundër Tij. Kjo është arsyeja pse kohë pas kohe, Zoti e le mëkatin të ketë pasojat e tij në jetën tonë. Në lidhje dhe me urdhërimin e tretë, fjala e Zotit thekson pikërisht këtë të vërtetë. Ti duhet të mësosh se është jashtë mase e rrezikshme të mëkatosh.

Jo vetëm goja, por edhe zemra jote duhet të pastrohet. Kjo ndodh kur vdekja sakrifikuase e Jezusit si një zëvendësues arrin të prekë mëkatin tënd. Gjaku i Tij, ashtu siç qe, duhet të shkojë plotësisht në jetën intelektuale. Fjalët e kanë zanafillën prej këtu. Ne kemi nevojë për të krishterë që dridhen përpara Zotit të gjallë. Zoti është i lartë dhe i shenjtë.

Falë hirit, ne jemi të lejuar të rrimë si pluhur përpara këmbëve të tij. Ai nuk shkel mbi ne. Ai na ngre lart dhe na lejon të lartësojmë emrin e Tij.

15 Gusht

“Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë.”

Galatasve 5:1

Sipas të gjitha gjasave të jashme gjithçka duhet se është në rregull. Ti angazhohesh të bësh atë që është e drejtë. Por ka shumë njerëz që nuk tregojnë interes për këtë. Ndërsa ti e ke marrë atë seriozisht. Ti dëshiron që krishtërimi yt të ketë ndikim. Ti je i zellshëm për Zotin.

Mirëpo pa e kuptuar as vetë, mund të largohesh nga Jezusi, pasi je aq i angazhuar me veten dhe me jetën tënde të krishterë. Kështu që nuk ka shumë vend për Jezusin në jetën tënde. Një braktisje zvarritëse nga besimi mund të lindë në jetën tënde.

Ti ndoshta mendon se shumë të tjerë janë nëpër rreziqe akoma dhe më të mëdha. Të shkon mendja tek ata që nuk janë aq shumë të interesuar në mënyrë të veçantë për mëkatën. Dhe ke të drejtë. Gjithsesi, edhe ti po gabon, nëse nuk jeton në lirinë dhe gëzimin që Jezusi arriti për ty.

Jezusi jo vetëm që të shpëtoi nga mallkimi i ligjit, por arriti të të bëjë të lirë edhe nga vetë ligji. Ti i përket atij dhe vullnetit të tij. Jezusi të ka çliruar nga të gjitha kërkesat. Ai jeton në zemrën tënde me dashurinë e Tij. Sa më shumë që Ai dhe hiri i Tij kanë fuqi mbi ty, aq më të shumta janë frytet e dashurisë në jetën tënde.

Hiri i Zotit nuk të bën përtac. Përkundrazi! Kur Zoti të rrethon me gëzimin e shpëtimit, hiri i Tij të çliron t’i shërbesh Atij. Në çdo gjë që bën ti je i rrëmbyer dhe i mbartur me lirinë në Jezusin.

Ai të ka liruar nga të gjitha lidhjet e ligjit. Qëndro i fortë tani! Mos e lër veten të biesh në kurth dhe të skllavërohesh përsëri! Kërkesat e të tjerëve dhe kërkesat tona lehtësisht na zvarrisin dhe na e vjedhin gëzimin dhe kurajon. Kujto: të gjitha kërkesat e Zotit për ty, Perëndia ia kërkoi Jezusit. Kjo është arsyeja, pse Zoti të takon ty veç me hir.

Jezusi është përmbushja e ligjit. Drejtësia që kërkon ligji të është dhënë në mënyrë të pamerituar prej hirit. Qëndroni të fortë në këtë liri. Këndoje këngën në nder të Qengjit!

Prangat janë këputur! Ti je i lirë!

16 Gusht

“Kanë shkuar nga mali në kodër dhe kanë harruar vendin ku ata pushojnë.”

Jeremia 50:6

A e ke harruar vallë vendin tënd të pushimit?

Ti e di se si është trupi kur nuk arrin të ketë pushimin e tij të nevojshëm. Bëhesh i tensionuar, i irrituar dhe i shqetësuar. Nëse kjo zgjat shumë, ti s'mund të gjesh dot më pushim. Pasojat e harrimit të një vendi pushimi shpirtëror janë akoma edhe më serioze. Së pari, ti nuk je rehat. Pas kësaj, bëhesh simpatizues i çdo gjëje të re, me shpresën se ajo do të të ndihmojë. Më vonë, dekurajohesh dhe dëshpërohesh. Do ta hedhësh gjithë krishtërimin tej.

Ngandonjëherë kthehesh nga mali: ai është i madh dhe i gjerë. Një herë tjetër shkon tek një kodër: duket sikur ajo ska asgjë për të të ofruar. Në të dyja rastet ti shkon në rrugën që shkoi Izraeli. Ti u kthehesh zotave që nuk mund të të ndihmojnë.

Është vetëm një Zot që nuk të harron kurrë. Ai të ka dhënë një vend të vetëm pushimi. Dhe ky është Kalvari. Ti gjen paqe falë shpengimit të Jezusit. Kur zemra jote gjen pushim në këmbë të kryqit me Jezusin, ti lind përsëri. Sytë e tu kthehen drejt zëvendësuesit tënd. Ti je i çliruar prej barrës së mëkatit dhe shpirtin ta ka pushtuar entuziazmi i shpëtimit.

A e ke harruar vallë vendin tënd të pushimit?

Mendja jote s'e ka harruar kurrë atë. Ti kujton se çfarë ndodhi të premten e mirë, ndaj ti nuk mund të harrosh se ç'nënkupton kryqi. Megjithatë, a e ka harruar zemra jote vallë vendin e pushimit?

A po pushon vërtetë në veprën e kryer të Jezusit?

Është një bekim për ty, që ke jetuar me Jezusin për shumë vjet, të gjesh përsëri rrugën për në vendin e pushimit! Në të vërtetë ti ke nevojë të pushosh nga çdo gjë prej vetvetes. Mëkati ngjitet edhe në gjërat e tua më të mira. Ndaj, ti nuk kënaqesh me asgjë.

Megjithatë, ekziston një veprim që është i përkryer. Ti lejohesh që të humbasësh në të. Sa më shumë e bën këtë gjë, aq më thellë Ati të jep pushim në shpirtin tënd. Ti je i shëruar prej plagëve të Jezusit. Je i tillë edhe sot. Një paqe hyjnore e mbush mendjen tënde kur pushon në shkëmbin e shpengimit.

17 Gusht

“Mos ki frikë, sepse unë të kam shpenguar, të kam thirrur me emër, ti më përket mua.”

Isaia 43:1

Një i krishterë mund të kalojë nëpër dyshime të tilla të errëta saqë vetëm një gjë mund ta ndihmojë. Vetë Zoti duhet të vijë e t'i thotë: ti më përket mua.

Zoti e njuh emrin tënd. Ai të sheh gjithmonë dhe di gjithçka rreth teje. Ti nuk i kupton plotësisht fatkeqësitë dhe vështirësitë e tua por Ai zotëron gjithë fushën e shikimit. Asgjë nuk është e fshehur dhe syri i Tij është i fiksuar tek ty ditë e natë.

Ai njuh gjithashtu edhe errësirën. Ajo mund të jetë kaq e padepërtueshme saqë ti mendon se askush dhe asgjë nuk është e aftë të të ndihmojnë. Mirëpo atëherë vjen Zoti dhe thotë emrin tënd. Ndoshta ti e dëgjon atë thjesht si një pëshpërimë, por ti je pikërisht ai të cilin Ai po thërret. Ai do të të sigurojë se ti i përket Atij.

Nuk është e sigurtë që Zoti të ndihmon në mënyrën që ti do të doje. Kingo* e përshkruan me aq të drejtë rrugën e Zotit me fjalët:

“E ëmbël dhe e hidhur në kupën e jetës, kjo është hisja ime e jetës”.

Rrethanat e një të krishterit përfshijnë edhe vuajtjen. Të shpëtosh nuk do të thotë të kursehesh! Ati nuk të ndihmon të shmangësh vuajtjen. Ai të ndihmon përmes saj: kur bëhet veçanërisht e vështirë, Ai të siguron se ti i përket Atij. Atëherë ka dritë në mes të errësirës, përpjekjeve dhe betejave. Është mrekullisht e madhërishtme të thuash: Jezusi më përket mua. Po, vetëm një gjë është më e madhe. Dhe kjo është të thuash: Unë jam i Tij. “Të jem i yti, o Jezus, i yti, është dëshira dhe i gjithë nderi im!”

Nëse e di se i përket Atij, atëherë e kupton se nuk ke nevojë të frikësohesh. Pse vallë duhet të frikësohesh? Jezusi të ka kapur dorën. Ai të udhëheq dhe të drejton ty në çdo situatë. Ai mban përgjegjësi për jetën tënde.

Zoti të ka shpenguar. Të shpengohesh do të thotë të çlirohesh nga një borxh, dhe të vendosesh në të drejtën e një tjetri. Ti nuk ndjen se ke të drejtë për çdo gjë. Megjithatë ti ke të drejta. Jezusi fitoi të gjitha të drejtat e fëmijës për ty. Ai të vendosi në po atë marrëdhënie me Zotin që kishte dhe Ai vetë. “Mos ki frikë, sepse unë të kam shpenguar, të kam thirrur me emër: ti më përket mua”.

*Thomas Kingo, (1634-1703), autor himnesh danez dhe peshkop.

“Hidheni të gjithë merakun tuaj mbi të, sepse Ai kujdeset për ju.”

1 e Pjetrit 5:7

Në të vërtetë ka shumë lloje merakesh! Vazhdimisht ato na rrethojnë. Ndonjëherë është një gjë, herë të tjera një gjë tjetër që na shqetëson.

Ti duhet t'i hedhësh të gjitha shqetësimet e tua tek Jezusi. Po, me të vërtetë thuhet të gjitha; ato që kanë të bëjnë me ty dhe me të tjerët.

Para së gjithash, Jezusi mbarti të gjitha mëkatet e tua dhe të miat. Ai i mori ato me vete në drurin e kryqit. Mirëpo puna e Tij nuk përfundoi me kaq. Ditë pas dite Ai mbart barrat tona.

Shumë njerëz punojnë fort dhe lodhen me shqetësimet e tyre të shumta. Ata vazhdojnë ta bëjnë këtë gjë derisa mbyten. Atëherë vjen bariu i tyre besnik, jua heq barrën, dhe ua merr falë hirit të Tij.

Kur do të mësohesh t'i hedhësh shqetësimet e tua mbi Jezusin menjëherë sapo vijnë tek ti? Pse i lejon të të vjedhin gëzimin? Pse vallë jeta jote në tokë duhet të jetë kaq e vështirë?

Zoti do të të ndihmojë! Ai të kërkon të hedhësh gjithçka mbi të. Ekziston një ndryshim midis uljes së barrës poshtë dhe hedhjes të asaj barre tek dikush tjetër. Atë që e ul poshtë mund ta kapësh dhe ta marrësh përsëri. Shumë njerëz i hedhin mëkatet e tyre përpara Zotit. Por, pasi e bëjnë këtë, ata i rimarrin barrët e tyre dhe vazhdojnë të ecin.

Hidhini të gjitha telashet mbi të. Fjala na siguron se Ai i mori ato.

Në vend të telasheve Jezusi të dha kujdesin e Tij. Sa e mrekullueshme është të jesh i aftë t'i thuash Atij: ti di çdo gjë dhe ke përgjegjësi të plotë për mua.

Jezusi mbarti një mal me barra. Por ka ende vend për gjithçka që rëndon mbi ty. Besoje Atë. Ai do të të japë atë prehje që kalon çdo kuptim njerëzor. Në kujdesin dhe hirin e Tij ti pushon i sigurt.

19 Gusht

“Por ai më tha: “Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi...”

2 Korintasve 12:9

Natyra jonë e vjetër e ka të vështirë ta kuptojë mirë faktin që hiri është plotësisht i mjaftueshëm. Përgjatë gjithë kohës ajo natyrë e vjetër kërkon diçka më shumë ku të mbahet e të mbështetet. Duket sikur e gjithë bota jonë ra në rrënim kur Zoti tregoi se nuk ekziston asgjë që të mos jetë e infektuar nga mëkati. Si do të shkojë puna atëherë kur të gjendemi përpara gjyqit të Arit?

Vetë Zoti i është përgjigjur kësaj pyetjeje. Nëse ke gjetur strehë tek Jezusi, hiri i Tij do të mbulojë gjithë jetën dhe kjo mjafton. Ti s'ke nevojë për asgjë tjetër.

Çfarë është hiri? Është falja e hirshme e Zotit për të gjitha mëkatet. Hiri bën të zhduket çdo mëkat i vetëm. Ai vepron edhe ndaj mëkateve, të cilat ti ende i mban mend dhe që me aq zjarr e pasion do të dëshiroje të mos i kishe kryer kurrë. Të gjitha mëkatet e tua janë si një mjegull që zhduket kur shndrin dielli i hirit. Dhe një gjë e tillë ndodh kur ti beson tek Jezusi e tek ajo që Ai ka bërë për ty. Ti duhet kësisorj t'i kthesh sytë nga ajo që mbetet. Mëkati nuk mbetet më, ajo që mbetet është hiri i Zotit.

Zoti nuk e jep hirin e vet me kursim. Jo, ai e hedh atë me rrebesh mbi fëmijët e Tij. Ai jep hir mbi hir. Ai nuk merr vetëm rrobat e tua të fëlliqura, por të vesh gjithashtu me shpërimin e Tij. Të jep drejtësinë që Jezusi e ka fituar përmes jetës së Tij të shenjtë dhe të pamëkat. Zoti të sheh sikur të ishe Jezusi. Dhe bën kështu, sepse në ditën e së Premtes së mirë, Ai e pa Jezusin sikur të ishe ti.

Ç'mund të dëshirosh vallë më shumë sesa faljen dhe jetën e shenjtë të Jezusit? Këto dhurata janë kaq të mëdha, saqë çdo gjë tjetër bëhet e parëndësishme. Kur ke fituar çdo lloj bekimi shpirtëror në mbretërinë e qiejve, problemet e tua të vogla nuk llogariten.

Ndaj, ti duhet të mbahesh vetëm tek hiri. Duhet të konsiderosh çdo gjë tjetër të humbur e të pavlerë. E duhet të dish se përderisa merr çdo gjë falë hirit kur hyn në mbretërinë e Zotit, po kështu është hiri ai që të mban deri në ditën e fundit. Për këtë arsye, mund të këndosh gjithmonë: “Hir që Ai më gjeti, hir që Ai më shpëtoi, hir që Ai më mbart në shtëpinë e Tij”.

Qëndro në bazën e fortë dhe të sigurtë të hirit. Ajo do të të mbajë. Jezusi kujdeset për këtë. Mos qaj për atë që të mungon. Ngazëllehu për zëvendësuesin tënd. Ai është Qengji i Zotit, të cilin ti do ta falënderosh përjetë.

“... pranoni me butësi fjalën e mbjellë në ju, e cila mund të shpëtojë shpirtat tuaj.”

Jakobit 1:21

Të kuptosh Fjalën e Zotit është një gjë e mirë. Por kjo nuk mjafton. Fjala e Zotit duhet të merret, në fillim, e pastaj të vazhdohet të merret përsëri. Ne na duket e lehtë të mendojmë se jo të krishterët duhet ta pranojnë fjalën e shenjtë. Duhet ta pranojnë, dhe për këtë nuk duhet të ketë asnjë dyshim. Por edhe besimtarët, gjithashtu, duhet ta pranojnë këtë Fjalë. Nëse nuk duan ta bëjnë një gjë të tillë, atëherë jeta e tyre shpirtërore do të vdesë.

Jo besimtarët nuk mund ta pranojnë një fjalë që është e frymëzuar. Askush, që nuk ka lindur sërish, nuk mund ta marrë Fjalën si prej Zotit.

Sepse Zoti e vendosi Fjalën tek ti që i përket Atij. Pikërisht, falë Fjalës Ai të rilindi. Kështu që ti duhet të konsumosh, të hash e të jetosh ato që tashmë i ke marrë nga Fjala, në mënyrë që të jetosh në Zotin.

Një i krishterë i vjetër e dëgjon fjalën gjatë gjithë jetës së tij. Por megjithatë, ai s'ka përfunduar punë me të. Edhe sikur ta dish Biblën përmendësh, Zoti përsëri të thërret ta pranosh atë. Fjala duhet të shkojë thellë në zemrën tënde për ta kryer punën e saj. Ajo duhet të shkojë në qendër të personalitetit tënd. Në thellësitë e shpirtit tënd ti duhet të bëhesh njësh me fjalën e Zotit.

Zoti shpesh përdor fatkeqësitë, dyshimet dhe betejat për ta bërë personale Fjalën për ty.

Fjala kthehet kështu në një dërrasë shpëtimi, me anë të së cilës ti duhet të shfajësohesh, që të mund të ngjitesh pas saj. Kur je në vështirësi, ti arrin të përjetosh fuqinë e fjalës. Për aq kohë sa je i aftë të notosh, nuk të interesojnë rripat apo komerdaret e shpëtimit. Por kur fuqitë të bien, ti përpiqesh të gjesh diçka që është mjaftueshëm e fortë për të mbajtur mbi ujë.

Fjala e Zotit e ka këtë fuqi. Po, ajo e ka forcën të të shpëtojë shpirtin. Dhe në fund të fundit gjithçka bëhet në mënyrë që një shpirt të shpëtohet.

Është e mundur që ti të jesh shumë afër qëllimit që ke imagjinuar. E megjithatë, nuk e ke arritur ende.

Ndaj, duhet ta pranosh me përunësi Fjalën e Shenjtë. Dhe ta bësh një gjë të tillë me mendje të qetë. Nuk është forca e marrjes së fjalës ajo që ka rëndësi. Është forca e Fjalës. Kur Zoti do të të bëjë të qëndrueshëm përpara Tij, do të kuptosh që nuk je ti ai që mbart fjalën, por është fjala ajo që të mbart ty.

Mbahu fort pas fjalës shumë shekullore të Zotit. Ajo është ende e gjallë.

“Ky do të jetë emri me të cilin do të thirret: “Zoti drejtësia jonë”.”

Jeremia 23:6

Brenda nesh ekziston një bindje e ngulitur thellë se përpara fytyrës së Perëndisë kërkohet drejtësi. Pa të, është e pamundur ta kalosh provën para tij.

Ndaj, njeriu në natyrën e vet, ka një dëshirë të ngulitur ta justifikojë sjelljen e tij, qoftë përpara njerëzve ashtu dhe përpara Zotit. Ne nuk na duket e vështirë gjetja e rrethanave lehtësuese. Nëse tërheqim vëmendjen tek vetja por pa rënë shumë në sy, atëherë jemi të shpejtë për ta bërë këtë.

Të gjitha veprimet tona të drejta janë si një veshje e ndotur. Nëse paraqitemi përpara Zotit me to, do të flakemi jashtë, në errësi, ku do të ketë vajtime dhe kërcëllitje dhëmbësh.

Zoti nuk është i kënaqur me asgjë më pak se sa përsosmërinë.

Jeta si një i krishterë nuk vezullon në drejtësinë që mund të kalojë provën përpara Zotit. Çdo gjë në jetën tonë të krishterë është e molepsur nga egoizmi dhe mëkati.

Drejtësia gjendet vetëm në një vend, dhe ky vend është me Jezusin. Zoti e njohu Birin e Tij. Ai gjeti ngazëllim në të. Jezusi s'bëri asnjë hap ose ndonjë veprim me të cilin Zoti nuk u kënaq. Kjo është arsyeja pse Jezusi falë ringjalljes së Tij u shpall me fuqinë për të qenë Biri i Zotit.

Shpëtimi nënkupton që Jezusi të jep ty të gjithë drejtësinë e Tij.

Jeta dhe vepra e Tij është bërë për ty. Dhe kjo ndodh falë hirit. Ti nuk e ke merituar një dhuratë të tillë. E vetmja gjë që mund të bësh është t'i thuash falemnderit.

Të pranosh drejtësinë e Zotit nuk do të thotë që të bëhesh vetë i drejtë. Megjithatë, ti zotëron një drejtësi të tërë dhe të plotë.

Ti do ta shohësh gjithmonë këtë dhuratë pandashmërisht të lidhur me Jezusin. Dhurata e drejtësisë është një me të.

Kjo është arsyeja pse ti i jep asaj emrin e Jezusit, drejtësia ime.

Zemra jote është e kënaqur me Jezusin. Ti nuk mund të imagjinosh se ndonjë drejtësi mund të jetë më e madhe ose e përsosur. Ajo duhet të të mbajë ty në jetë. Ti duhet ta besosh atë me vdekje. Po, ajo do të të shpëtojë përgjithmonë përpara gjykimin të Zotit.

22 Gusht

“kur ti ishe i ri, e ngjeshje vetveten dhe shkoje ku të doje; po kur të jesh plak, do t’i shtrish duart dhe dikush tjetër do të të ngjeshë e do të të çojë atje ku ti nuk do të doje.”

Gjoni 21:18

Plakja mund të jetë e vështirë. Sëmundjet fizike dhe mendore mund të ta bëjnë të vështirë jetën e përditshme, ndërkohë që vetmia mund të bëjë që dita të duket e gjatë.

Por mund të jetë e vështirë edhe shpirtërisht. Ndoshta ti nuk përshtatesh dot me faktin që nuk shërben më, gjë që ka qenë pasuria e jetës tënde, përgjatë gjithë viteve. Jeta emocionale nuk është më aq e pasur sa ç’ishte njëherë e një kohë. Në një kontekst të krishterë, ka mjaft gjëra që mund të diskutohen e të shtrohen si çështje.

Lodhja dhe brengosja gjithashtu, janë armiq të menjëhershëm, në çdo kohë.

Në këtë situatë është një gjë e mirë ta vendosësh jetën tënde nën dritën e fjalës së Zotit.

Shërbimi i Pjetrit në mbretërinë e Zotit nuk mbaroi sepse ai u plak. Po kështu as shërbimi juaj. Vetëm se ti do t’i shërbesh Zotit në një mënyrë të ndryshme nga më parë. Rruga e Zotit për ty është e njëjta që qe edhe për Pjetrin.

Ti duhet të rritesh në pafuqi. Në fund Pjetri u bë kaq i pafuqishëm sa dikush tjetër duhet ta ndihmonte të vishej. Po kështu i nevojitej ndihmë për të shtrirë duart e për të ecur.

Por ka një njeri që duhet të të shërbejë ty. Ai është Jezusi. Pa të, ti s’mund të bësh asnjë hap. Ai duhet të të ndihmojë ty në çdo gjë.

Të jesh besimtar i varur plotësisht tek Jezusi është një shprehje e fortë për gjendjen tonë të vërtetë. Imagjino pak se ç’pasuri do të ishte, të mund ta dëshmoje këtë si i moshuar. Pjetri duhet të ndihmohej të ecte, aty ku ai nuk donte të shkonte. Me këto fjalë, Jezusi, dëftoi atë lloj vdekje prej së cilës Pjetri do të arrinte ta përlëvdonte Zotin.

Një fëmijë i Zotit e përlëvdon Zotin në vdekje. Është e vështirë ta kuptosh një gjë të tillë. Por është pikërisht kështu. Kur vdesim, ne vdesim për Zotin. “Është e çmuar në sytë e Zotit vdekja e shenjtëve të vetë”, thotë fjala e shenjtë.

Një fëmijë i Zotit i shërben Jezusit gjatë jetës së tij. Kjo ndodh edhe në pleqëri. Në fund, një fëmijë i Zotit i shërben Jezusit edhe në vetë vdekjen e tij. Pas kësaj vjen përjetësia, ku të gjithë ata që besojnë në të, do të marrin pjesë në korin hyjnor për nder të Zotit dhe Qengjit.

“Dhe asaj (bishës) iu dha fuqi të bëjë luftë kundër shenjtorëve dhe t’i mundë.”

Zbulesa 13:7

Disa nga fjalët e Biblës janë vërtet tronditëse dhe na bëjnë të heshtim.

Tek Zbulesa, bisha është një emër për Antikrishtin, i cili do të sundojë gjithë botën. Dhe të cilin duhet ta nderojë çdokush. Ai do të shpallë luftë kundër shenjtorëve dhe do t’i mundë.

Fitoret e tij nuk nënkuptojnë që të gjithë të krishterët do ta mohojnë Jezusin. Por që secili duhet të kalojë nëpër vuajtje të tmerrshme. Jezusi foli vetëm për pak të zgjedhur. Për ta, ora e fatkeqësisë do të shkurtohet.

A mundet vallë Zoti ta ndalojë këtë gjë?

Po, mundet, sepse Ai është Zoti i gjithëfuqishëm. Vetëm se Ai nuk e bën një gjë të tillë. Përkundrazi! Fjala e Zotit e thekson se është Zoti Ai që i dha fuqi Antikrishtit të shpallë luftë kundër shenjtorëve.

Ne nuk i kuptojmë mendimet e Zotit. Ashtu siç qiejt janë më lart se toka, po kështu edhe mendimet e Tij janë më lart se mendimet tona.

Gjithsesi, Zoti e zbulon veten tek Fjala. Ai tha se raporti i Tij me vuajtjen është i ndryshëm nga raporti ynë. Zoti e përdor vuajtjen. Përmes saj Ai i formëson njerëzit e Tij sipas imazhit të Jezusit.

Asnjë shërbëtor nuk është më i madh se mjeshtri i tij. Dishepujt e Jezusit duhej të ndiqnin gjurmët e Tij. Në fund të rrugës së tij ishte një kryq. Edhe në fund të rrugës tonë është një kryq. Errësira në botë do të bëhet akoma edhe më e thellë, kështu dhe fëmijët e dritës do të jenë gjithnjë e më të ndryshëm nga të tjerët. Ata do të kërcënohen edhe persekutimi i hapur do të jetë një gjë e zakonshme.

Atëherë Satani do të bëjë këtë pyetje: A s’është më mirë të dorëzohesh? Ai të tondon ta lësh rrugën e vuajtjes. Nëse e mohon Jezusin, bota do të të buzëqesh përsëri.

Gjithsesi, A është vallë kjo rruga përpara? A s’është më mirë t’i përkasim njerëzve të persekutuar që marshojnë drejt lavdisë? Nëse mendon përjetësinë, ti nuk mund të dyshosh.

“Ç’të mirë do të kishte një njeri që fiton tërë botën, por që humb shpirtin e vet?”

Ndaj, ndiq Jezusin. “Kur të kalosh përmes zjarrit, ti nuk do të digjesh; flakët nuk do të përcëllojnë, sepse unë jam Ati, Zoti yt, i Shenji i Izraelit, Shpëtimtari yt”.

“Ajo kishte një motër që quhej Mari, e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe dëgjonte fjalën e tij.”

Luka 10:39

Nëse lexon ungjijtë, ti do të gjesh Marinë në këmbët e Zotit tri herë.

Së pari ajo po qëndron aty për të dëgjuar fjalët e Tij. Të gjitha fillimet dhe rritjet shpirtërore janë të lidhura me këtë gjë. Ajo është më e rëndësishme se çdo gjë tjetër. Nëse nuk tregon vëmendje ndaj fjalës së Zotit, atëherë ti e ke refuzuar fjalën e Tij.

Gjithsesi, është e rëndësishme mënyra se si dëgjon. Maria kishte marrë vendin e të përlurës. Ajo nuk sillej kështu ngaqë donte të reklamonte veten përmes përlulësisë së saj. Ishte dija e saj për Jezusin ajo që vendoste se çfarë duhet të bënte. Sepse vendi i duhur për një mëkatar të pavlerë është te këmbët e Zotit. Atëherë mund të ndodhë mrekullia. Ti mund të gjesh hir përmes fjalës së Jezusit, sepse Jezusi flet drejt e në zemër. Ai do të të tregojë atë që ka bërë për ty. Nëse ti lejon që Ai ta bëjë një gjë të tillë, atëherë edhe ti do të fillosh të kuptosh pak nga dashuria e tij.

Hera e dytë që ne ndeshim Marinë në këmbët e Jezusit është në një ditë të rëndë hidhërimi. Vëllai i Marisë, Llazari, kishte vdekur përpara se Jezusi të mbërrinte. Zemra e saj ishte në prag të thyerjes, por pikërisht atëherë ajo gjeti vendin e saj të vjetër.

Ka gjithashtu ditë në jetën tonë kur duket sikur e gjithë bota të shëmbet nën këmbë. Atëherë ti duhet të mësosh nga Maria. Edhe nëse ndjen se mendja jote është e trazuar dhe se e ke të vështirë të rrih i qetë përpara Zotit, përsëri ti arrin të gjesh paqe në këmbët e Jezusit. Ai është i vetmi që mund të të ndihmojë. Edhe pse s'të jep përgjigje për shumë nga pyetjet e tua, ai s'ri në heshtje. Në mes të fatkeqësisë, Ai të lë të përjetosh një paqe që arrin t'i kapërcejë të gjitha kuptimet. Shumë të krishterë e kanë përjetuar këtë gjë përpara teje. Ndaj, ti duhet të dish se Ati nuk të ka harruar.

Herën e tretë që Maria është në këmbët e Jezusit, zemra e saj u mbush me adhurim dhe përkushtim. Jezusi është në rrugën e tij për në Kalvar. Maria e vajos atë para vdekjes. Po ajo u lejua t'i shërbente Jezusit deri në fund. Shërbimi i adhurimit vazhdon dhe në përjetësi. Ai fillon këtu në tokë në këmbët e Jezusit. Dhe përfundon përpara frontit të Zotit dhe Qengjit në lavdi.

“Ky është trupi im, që është dhënë për ju; bëni këtë në përkujtimin tim.”

Luka 22:19

Jezusi digjet nga malli për miqësinë me dishepujt e Tij. Ai përdor fjalët më të forta për të na siguruar për dashurinë e Tij. Po, Ai na dha trupin e Tij të shenjtë, bashkë me gjakun, dhe tha: merreni dhe hajeni, pijeni.

Miqtë e Jezusit janë mbledhur shpesh, kohë pas kohe, për ta marrë atë. Ata kanë qenë po kaq të ndryshëm sa dhe ne. E megjithatë, ata ishin të bashkuar me njëri-tjetrin. Zemra, mendja dhe mendimet iu ishin kthyer drejt Jezusit.

Në darkën e Zotit, Jezusi na dha veten.

Dishepujt kishin marrë shumë dhurata nga Jezusi. Së fundi Ai iu dha atyre edhe veten. Kur iu dha trupin dhe gjakun e Tij, atëherë s'kishte ç'tu jepte më.

Sa herë ti merr bukën dhe verën, Jezusi të siguron se ti ke gjithçka nëse ke Atë. Atëherë, ti je po aq i pasur sa mund të jesh ndonjëherë. Çdokush që ka Jezusin ka gjithçka me të.

Gjaku i Tij e ka ruajtur fuqinë e vet pastruese. Ai ta bën shpirtin të bardhë si bora. Përmes sakrificës së vet Ai të vesh ty me rrobat e shpëtimit. Drejtësia e tij është shkruar mbi ty dhe me anë të saj ti mund të kalosh provën përpara Zotit.

Tryeza e darkës së Zotit është shtruar edhe sot. Ajo nuk është shtruar për atë që dëshiron ta përdorë darkën e Zotit për ta mbajtur Jezusin larg, me mendimin se nëse dikush e merr darkën e Zotit ai do të shpëtohet. Darka e Zotit është për miqtë e vërtetë të Jezusit. Është për ata që digjen për një takim me të.

Nëse ke mall për një takim me të, atëherë s'duhet ta humbasësh darkën e Zotit. Është e vështirë ta ruash besimin. Si mundet Zoti të më dojë mua?

Ai do që ti të jesh i bashkuar me të në të njëjtën mënyrë si vera dhe gjaku bëhen pjesë e brendshme e trupit tënd.

Mos lejo që ftesa e Jezusit të shkojë kot. Pranoje gjakun dhe trupin e Tij.

Bëje këtë në përkujtimin e Tij.

26 Gusht

“Por ne nuk jemi nga ata që tërhiqen prapa për humbje, por nga ata që besojnë në shpëtimin e shpirtit.”

Hebrenjve 10:39

Shumë të krishterë mund të dëshmojnë se janë shpëtuar, atëherë kur nuk janë zbrapsur më.

Në fillim ata kanë provuar rrugën e vetëpërmirësimit. Ata e dinin se gjëja vendimtare ishte hiri i Perëndisë, por nuk besonin se kjo kishte lidhje me ta. Më parë duhet të ndodhte një ndryshim. U bë një rrugë e gjatë dhe e vështirë. Por nuk po i çonte drejt destinacionit. Dhe ajo rrugë nuk mbaronte kurrë. Një ditë ata duhet t'i thoshin vetes: Ti kurrë s'ke për t'u bërë ai që do të jesh për të qenë një i krishterë.

Ata i dhanë vetes dënimin me vdekje. Mirëpo më pas Zoti erdhi tek ata me hirin e Tij. Vazhdimisht Ai e kishte predikuar këtë gjë në Fjalën e Tij. Por ata nuk e kishin pranuar. Vetëm tani, që kishin mbetur duarbosh ata nuk u zbrapsën më.

Po kështu, as edhe një fëmijë i Zotit nuk duhet të zbrapsset nga hiri i Zotit, sepse ekziston një rrezik i madh në jetën e një të krishteri. Rruga e vetëpërmirësimit është shumë pranë rrëzimit. Çështja nuk është të bëhesh një i krishterë por të jesh i krishterë. Përpara se të bëhesh i ndërgjegjshëm për këtë gjë, ti bëhesh aq shumë i angazhuar me gjithçka që duhet të bësh si i krishterë, duke menduar më shumë për të se sa për ndonjë gjë tjetër. Ke hyrë përsëri në një luftë të pashpresë. Të gjitha ato humbje të kanë dekurajuar. Tundohesh të dorëzohesh në gjithçka. Gëzimi të është zhdukur. Miqësisë së ngushtë me të krishterët e tjerë i ka ardhur fundi. Ti vetë je bërë qendra e jetës tënde shpirtërore.

Çfarë duhet të bësh? Duhet të kthehesh tek fillimi, atëherë kur ti nuk zbrapsesh nga hiri i Zotit. Në mënyrë të pakuptueshme ke rrëshqitur në një jetë të krishterë në të cilën hiri nuk është gjithçka.

Fatkeqësia jote nuk është se ti ke dështuar aq shumë. As edhe mëkatet e tua që ti i sheh gjithmonë në rritje. Jo, fatkeqësia jote është se ti je zbrapsur nga hiri i Zotit.

Për këtë arsye duhet t'u japësh fund përpjekjeve të përmirësimit. Në vend të tyre, duhet t'ia dorëzosh veten hirit të Zotit. Duhet të jetosh nën fjalën e shenjtë, në mënyrë të pamerituar. Qendra jote duhet të jenë pasuritë e pafundme që ti ke në Jezusin. Atëherë vetë Zoti do të bëjë në ty atë gjë që kënaq Atë. Atëherë ti beson dhe kështu je i shpëtuar.

“atij i qoftë lavdi dhe pushtet në shekuj të shekujve. Amen.”

Zbulesa 1:6

Çdo gjë që ti ke është dhuratë prej Zotit. Kjo është arsyeja pse Ai duhet të nderohet.

Mjaft zhgënjim dhe pikëllim lidhet me faktin se ne duam të nderohemi. Ne shpenzojmë aq shumë energji për të fituar fuqi dhe ndikim.

Po çfarë lehtësimi është t'i japësh Jezusit atë që i takon?

Ai është mbretëria dhe fuqia dhe lavdia, përgjithmonë!

Ti i ke borxh Atij çdo gjë. Ai të krijoi dhe ti nuk ke absolutisht asgjë që nuk e ke marrë si dhuratë. Nëse Zoti nuk do të të kishte dhënë jetë, ti nuk do të jetoje dot as edhe një moment më shumë. Po nëse i përket Jezusit, ti e di se shpëtimi yt është vetëm falë Tij. Nëse s'do të të kishte falur mëkatet, atëherë ty do të të duhej t'i mbartje vetë ato. Por ti s'duhet ta bësh një gjë të tillë. Për këto mëkate ti je i shfajësuar. Borxhi yt është i paguar. Ti je blerë me gjakun e çmuar të Jezusit për t'u bërë pronë e Zotit.

Çdo gjë tjetër nuk ka vlerë krahasuar me ungjillin e mrekullueshëm. Të gjitha vuajtjet dhe vështirësitë do të përfundojnë vetëm për një kohë të shkurtër. Ti shpejt do të vishesh me rrobat e tua të pastra dhe të bardha të martesës dhe do të këndojmë lavdet e Zotit në jetë të jetëve.

Në hir ka pasuri që ne nuk arrijmë t'i kuptojmë plotësisht. Megjithatë, në dashurinë e Tij Zoti na lejon ta shijojmë këtë në lavdinë e Tij.

Kjo ndodh kur ne jemi të përulur dhe mësojmë ta shohim veten tonë të vërtetë. Atëherë hiri i bën tonat të gjitha pasuritë. Kjo ndodh kur ne nuk dëgjojmë veten, por dëgjojmë ato që Ai ka thënë në fjalën e tij.

Atëherë një dëshirë e zjarrtë lind brenda nesh. Mendo për orën kur me buzë të pastra dhe jomëkatore ne do të lëvdojmë Zotin! Mendo për orën kur fjalët tona të varfra nuk do të jenë më të varfra! Atëherë do ta shohim Zotin ballë për ballë, dhe do të bëhet e mundur të shprehim atë që jeton thellë brenda nesh. Këtu poshtë në tokë ne nuk mund t'i tregojmë Jezusit se çfarë Ai është vërtet dhe se çfarë nënkupton për ne. Megjithatë, do të vijë dita kur pa asnjë pengesë ti do t'i japësh Atij të gjitha nderimet, fuqinë dhe lavdinë.

“...ata humbën sepse nuk pranuan dashurinë për të vërtetën që të shpëtoheshin.”

2 Thesalonikasve 2:9-10

Turma të tëra njerëzish do të udhëhiqen në rrugë të gabuar menjëherë përpara kohës së ardhjes së dytë të Krishtit. Fuqia e gënjeshtreve të djallit do të intensifikohet. Po, Satani do të përpiqet të mashtrrojë edhe të zgjedhurit, dhe blasfemizmi do të përhapet kudo.

Pse vallë?

Sepse njerëzit nuk do të kërkojnë më çfarë është e vërteta.

Nëse diçka është ndihmë për një person atëherë ajo konsiderohet nga shumica e njerëzve si diçka e mirë. Madje dhe shumë të krishterë e kanë të vështirë të refuzojnë çdo gjë që krijon gëzim, paqe dhe harmoni në jetën e njeriut. Shumë njerëz nuk pyesin nëse një mësim është i vërtetë, por vetëm nëse ai funksionon.

Në këtë mënyrë është mjaft e lehtë të minosh të vërtetën e Zotit.

Së pari, ndodh midis kishave të krishtera dhe më pas midis feve të ndryshme. Njerëzit pohojnë që të gjithë janë në një rrugëtim drejt po të njëjtit Zot, edhe pse ne i qasemi Atij secili sipas mënyrës tonë.

Të tilla mendime nisin të përgatisin rrugën për krijimin e një aleance midis të gjitha feve nëpërmjet dijes së ndërsjelltë se në thelb ato kërkojnë të njëjtën gjë.

Mirëpo kjo është një gënjeshtëri. Ka vetëm një rrugë drejt Zotit dhe ajo rrugë është Jezusi. Vetëm Ai është rruga, e vërteta dhe jeta.

Dhe shpëtim ka vetëm falë besimit në Të.

Një femijë i Zotit e do këtë të vërtetë. Ai është gati të vuajë dhe të vdesë për të. Dhe kjo gatishmëri do të vendoset në provë. Ne jemi në rrugën tonë drejt një bote ku çdo njeri do të pajtohet me qëllime dhe qasje të gënjeshtërtë.

Koha e Antikrishtit është një kohë sprovash për njerëzit e Zotit. Është e natyrshme të mbërthehesh nga frika dhe ankthi. Mos e lini që të ndodhë. Besoni në Krishtin. Ai nuk do t'ju braktisë. Ju duhet ta pranoni dashurinë për të vërtetën. Ajo nuk varet nga numri i njerëzve që e besojnë atë bashkë me ty. Zoti foli. Ajo që Ai ka thënë qëndron e patundshme.

Ji njëri nga ata të paktët që janë të vërtetë ndaj të vërtetës, deri në fund. Ti nuk do të turpërohesh. Zoti e garanton këtë.

29 Gusht

“dhe se ai ka vdekur për të gjithë, me qëllim që ata të cilët jetojnë, të mos jetojnë që sot e tutje për veten e tyre, po për atë që vdiq dhe u ringjall për ta.”

2 Korintasve 5:15

Vdekja e Jezusit mbart pasuri të paperceptueshme dhe të pakuptueshme për ne. Para së gjithash, solli shfajësimin e mëkatarëve përmes saj, në mënyrë që Ai të takohet me ty me hirin e Tij.

Në radhë të dytë, Ai të dha gjithashtu një qëllim të ri në jetë.

Kjo shprehet përmes fjalëve: “me qëllim që ata të cilët jetojnë, të mos jetojnë që sot e tutje për veten e tyre, po për atë që vdiq dhe u ringjall për ta”.

Ti nuk duhet të rrosh për veten.

Shumë njerëz mendojnë se një jetë, në të cilën ata janë qendra, është një jetë e lumtur. Ky besim sjell shqetësime e telashe tek miliona njerëz. Ata janë bërë kështu mallkimi i vetvetes. Ata shohin çdo gjë në jetë në raport me vetveten. Dhe sa më gjatë jetojnë aq më shumë angazhohen me vetveten. Kjo është arsyeja pse jeta e tyre është vetmitare.

Jeta e përqëndruar tek vetja ndjen se është një sakrificë të mos jesh në qendër. Gjithsesi mos u dorëzo. Ti duhet të ndash veten nga vetja. Po, ti duhet ta humbasësh vetveten.

Ata që jetojnë duhet të mos jetojnë më për veten e tyre. Tingëllon si një urdhërim, por është një ungjill. Zoti të shpëtoi nga një jetë ku çdo gjë rrotullohet rreth vetes tënde.

Ai të dha një jetë ku çdo gjë rrotullohet rreth Tij. Të gjitha burimet e tua duhet të jenë tek Ai. Çdo ditë ti duhet të marrësh atë që të nevojitet në mënyrë të pamerituar, falë hirit.

Jezusi të udhëheq drejt dashurisë së Tij. Ti nuk je i vetmi që jeton në tokë. Çdo person që Ai e ka blerë me gjakun e vet jeton në këtë mënyrë. Prandaj Ai të ka dërguar tek qeniet njerëzore që t’u shërbesh atyre.

“Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua”, tha Jezusi (Mateu 25:40). Në shërbimin për Të ti je gjithmonë me të.

Pra, nëse shkon në ndonjë komb tjetër me ungjillin ose nëse i shërben njerëzve të këtij vendi ku je, kjo ka një rëndësi dytësore. Ai është i kënaqur me ty, sepse ti e ke pranuar hirin e Tij dhe tani je një instrument për bekimin e Tij.

30 Gusht

“...për fjalën e buzëve të tua, jam ruajtur nga rrugët e njerëzve të furishëm.”

Psalmi 17:4

Është e rrezikshme të mbivlerësosh fuqinë e njeriut. Kjo ka të bëjë gjithashtu, edhe me luftën që ne duhet të bëjmë si të krishterë. Është e lehtë t'i vendosësh vetes motive të mira. Nëse kemi bërë diçka që s'duhet ta kishim bërë, nuk është e vështirë të gjejmë rrethana lehtësuese.

Gjithsesi, kjo është një rrugë e rrezikshme. Nëse ti nuk hyn nën dritën e fjalës së Zotit, herët a vonë do përfundosh në shtigjet e njerëzve të dhunshëm. Rrëzimi i njeriut në mëkat dhe pasojat e tij do të veprojnë përgjatë gjithë jetës tënde.

E vërteta nuk mund të ndeshet me dhunë. Mundësia jote e vetme për ta shmangur këtë gjë është të përqendrohesh tek fjala e nxjerrë nga goja e Zotit. Fjala e tij është e lidhur me vetveten. Fjala e Zotit është e vërtetë ashtu siç është i vërtetë dhe Zoti.

Përmes fjalës së Tij, Zoti e heq gjithë lavdinë prej teje. Zemra jote qëndron pa maskë para Tij. S'ka asgjë të mirë në natyrën tënde mëkatore. Ti s'mundesh madje as të gjykos veten.

Ti duhet të thuash: “Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njiji mendimet e mia. Dhe shiko në se ka tek unë ndonjë rrugë të keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën e përjetshme”. (Psalmi 139:23-24).

Zoti do ta dëgjojë këtë lutje! Ai do t'i flasë zemrës tënde përmes fjalës së Tij. Ai do ta kapë dorën dhe do të të udhëheqë të ecësh përpara. Vetëbesimi yt do të tronditet. Do të kuptosh se mendimet dhe opinionet e tua nuk janë të pastra. Ato janë të ngjyrosura me tragjedinë e helmatur të rrëzimit të njeriut në mëkat. Por ti gjithashtu do të shohësh se ka hir për një mëkatar të humbur.

Ne jemi të prirur të besojmë se vërejtjet, qortimet dhe urdhërimet do na ndihmojnë të jetojmë një jetë të vërtetë e të shëndetshme të krishterë. Por nuk është kështu. Ti nuk ke asnjë forcë dhe mundësi në vetvete që të ndjekësh rrugën e Zotit. Ndaj, duhet t'i kushtosh vëmendje hirit të Tij. Kjo do të ndihmojë. Kjo do të mësojë t'u thuash “Jo” mosperëndishmërisë dhe pasioneve të botës. Të jep një dëshirë të ndjekësh hapat e Jezusit.

Ndaj, përthith gjithçka që ka thënë Zoti. Dhe bëje këtë gjë sot. Pas kësaj, hapat e tu do të jenë të sigurtë dhe Zoti do të të udhëheqë drejt qiellit, ku nuk do të tundoresh më të mëkatosh.

“ku e kryqëzuan, dhe me të dy të tjerë, njërin në një anë e tjetrin në anën tjetër, dhe Jezusi në mes.”

Gjoni 19:18

Është e rëndësishme që Jezusi është pranë, kur mbërrin ora e vdekjes.

Ai ishte atëherë, kur dy kriminelë duhet të vdisnin në Golgota, një vend jashtë mureve të qytetit të Jeruzalemit. Romakët i kryqëzuan ata. Në mes të këtyre të dyve u var edhe shpëtimtari i botës. Ai madje dhe u gozhdua në kryq. Pati madje dhe një bashkëbisedim të paharruar që u zhvillua midis këtyre tri personave të kryqëzuar. Bashkëbisedimi tregoi atë që jetonte në zemrën e këtyre individëve.

Në ditën e gjyqimit ata të tre do të mblidhen përsëri bashkë. Si do të jetë vallë takimi midis Jezusit dhe hajdutit që u var në të majtë të Tij?

Në orën e tij të fundit në tokë, ai mundi të shohë e të dëgjojë Jezusin. Por nuk e ndryshoi qasjen e zemrës së vet. Ai s'kishte asnjë dyshim se do të vdiste. Megjithatë, hodhi fyerje e sharje ndaj shpëtimtarit të tij.

Vdekja e këtij njeriu është një paralajmërim tronditës kundër shtyrjes së konvertimit deri në shtratin e vdekjes. Në këtë këndvështrim, çdokush mund të mendojë se ai kishte gjithçka për të fituar dhe asgjë për të humbur nëse konvertohej. Po pavarësisht nga kjo, ai nuk veproi kështu. Ai vdiq ashtu siç jetoi.

Shumë njerëz kanë vuajtur po të njëjtin fat. Ata kanë vazhduar të shtyjnë gjënë më të rëndësishme në jetën e tyre. Por në fund do të jetë shumë vonë.

Por sot, nuk është shumë vonë. Djalli përpiket t'ju bëjë të besoni se është shumë vonë, nëse përmes shumë viteve ju keni arritur t'i rezistoni thirrjes së Zotit. Por ju nuk duhet t'i besoni atij. Mendoni për hajdutin që u var në anën e djathtë të Jezusit. Ai e vendosi veten e tij në duart e Jezusit në orën e fundit të jetës.

1 Shtator

“Perëndia ty t’i ka dhënë të gjithë ata që lundrojnë me ty.”

Veprat 27:24

275 njerëz arritën të shpëtonin sepse Pali ishte me ta në bord. Edhe pse ishte bashkë me ta si një rob i lidhur për t’u shpënë në Romë, ai vlejti shumë më tepër se sa kapiteni i anijes, zëvendësi i tij dhe i gjithë ekuipazhi, sepse ai dinte mënyrën se si t’i lutej Zotit.

Përgjatë 14 ditëve dhe netëve të stuhisë, Pali u lut jo vetëm për veten, por për të gjithë ata që udhëtonin me të. Zoti i qiejve e dëgjoi ndërhyrjen e tij. Dhe Pali mori atë për të cilën u lut. 275 njerëz u shpëtuan.

Unë dhe ti jemi me bashkëatdhetarët tanë në një stuhi të tmerrshme. Ushtria shpirtërore e së keqes është në sulm. Shumë forca shkatërruese tashmë janë shpalosur dhe pritët të jenë akoma dhe më shumë. Ndaj, nuk mund të rrimë pa pyetur: Si do të shkojë kjo gjë?

Ne indinjohemi kur gjërat e shenja përdhosen. Dhe trishtohemi kur shohim disa prej tyre që udhëheqin këtë rrugë, ndërkohë që duhet të ishin rojet dhe barinjët. Midis farës dhe të korrave në jetën e një njeriu ekziston një lidhje dhe Zoti është Ai që qëndron në fron si gjyqtari i drejtësisë.

Në një situatë si kjo, është kaq e lehtë të përqendrohesh tek vetja dhe ruajtja e jetës tënde. Pali nuk bëri kështu. Ai ndërhyri për të gjithë ata që ishin me të në udhëtim. Në stuhinë e furishme, ai ndoqi gjurmët e shpëtimtarit të tij. Ai pati mëshirë për ata që ishin të stresuar dhe të pafuqishëm si delet pa një bari.

Në mes të mjerimit dhe mëkatit njerëzor, Zoti ende na do. Nuk ka asnjë mes njerëzve tanë që nuk është blerë dashurisht me gjakun e Jezusit. Jezusi luftoi për të gjithë ne në luftën e tij në Getsemane.

Ne jemi të pasur në shumë mënyra. Brezat e mëparshëm na dhanë një vlerë të madhe kulturore dhe materiale. Ne jemi më mirë sesa shumë të tjerë.

Megjithatë, ne jemi të varfër. Njerëzit tanë ndodhen në një fatkeqësi të madhe shpirtërore. Forca shkatërruese dhe armiqësore na kërcënojnë nga brenda. Nevojiten ndërhyrës.

Zoti i dha Palit 275 persona. Sa shumë do të të japë ty nëse gjen ata për të cilët do të ndërhysh?

2 Shtator

**“... dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat.”
1 Gjonit 1:7**

Kjo fjalë e ndjek një fëmijë të Zotit përgjatë gjithë jetës së vet. Nuk ka asnjë ditë të vetme që ne nuk kemi nevojë për të. Sepse ajo flet për nevojën më të madhe që ekziston: të pastrohemi nga mëkatet.

Sipas arsyes tonë, ka vetëm një mundësi që kjo të ndodhë: d.m.th që ne ta pastrojmë vetë veten. Kjo rrugë ndiqet nga miliona njerëz në mbarë botën. Prapa besimeve të huaja qëndron dëshira e njerëzve për të korrigjuar mënyrat e tyre, në mënyrë që të shfaqen të pafajshëm përpara Zotit.

Të gjitha përpjekjet e këtij lloji janë të dënuara të dështojnë. Dikush tjetër duhet të veprojë. Dhe një person e bëri këtë. Biri i Zotit u bë mish dhe gjak. Ai e dha gjakun e tij si gjak flijimi. Ai i shleu mëkatet. Kjo është arsyeja pse ka fuqi për të pastruar.

Gjaku i Jezusit pastron vërtet. Ai nuk jep thjesht ndihmë të pjeshme. Nëse gjaku të ka pastruar, ti je përsosmërisht i pastër. Është e vështirë të besosh nëse ti mendon për fuqinë skllavëruese të mëkatit. Por është e vërtetë. Gjaku i Jezusit të bën të bardhë si bora.

Jemi pikërisht ne ata që pastron gjaku. Jezusi është shpëtimtari për mëkatarët e vërtetë. Në mënyrë të paqëllimshme ne i japim mendimit një fre të ri me idenë se kjo ka të bëjë me çdo njeri përveç meje. Arrijmë të kuptojmë se ka hir për të gjithë të tjerët. Por është e pakonceptueshme që ka hir për mua. E megjithatë, ti je ai që gjaku të pastroi, pikërisht ti!

Në fund, fjala thotë: nga çdo mëkat. Ndoshta ti beson se gjaku i Jezusit na pastron nga shumica e mëkateve. Gjithsesi, nuk është kështu. Gjaku i Tij i pastron të gjitha mëkatet. Nuk ka më mëkat dhe s'do të ketë kurrë ndonjë, që gjaku nuk mund ta pastrojë.

Kaq e madhe është fuqia e gjakut të tij.

Kur bëhesh besimtar në gjakun e Qengjit, Zoti të udhëheq ty nga vdekja në jetë. Në sytë e Tij, ti bëhesh një mëkatar i pastruar përsosmërisht. Për aq gjatë sa qëndron në besim, ti je i bardhë si bora. Ti duhet të lutesh çdo ditë që gjaku i Jezusit të futet në jetën tënde, në çdo kënd dhe qoshe. Paskëtaj do të mbetesh në hirin e Zotit.

Në ditën tënde të fundit, ti duhet të shkosh në parajsë me këtë Fjalë të bërë tënden. Gjaku i Jezusit na pastron nga çdo mëkat.

3 Shtator

“... sepse Qengji, që është në mes të fronit, do t’i kullojë dhe do t’i çojë te burimet e gjalla të ujërave; dhe Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë e tyre.”

Zbulesa 7:17

Herë pas here, a e mendon vallë se si do të jetë marrëdhënia jote me Jezusin në parajsë?

Është gëzimi dhe privilegji yt këtu poshtë në tokë të varesh prej Tij. A do të varesh vallë po kështu edhe në parajsë? Aty ti do të jesh i përsosur. Po, ti do të jesh si Jezusi, kështu që nuk do të kesh nevojë për ndihmën e Tij, si këtu në tokë, apo jo?

Është e vërtetë se çdo gjë do të jetë e re në parajsë. Por pavarësisht nga kjo, ti nuk mund të jetosh pa Jezusin. Ndërsa je këtu në tokë, ti vazhdimisht përpiqesh t’i administrosh gjërat vetë, por varësia jote nga Jezusi në parajsë do të jetë e përsosur. Kjo është arsyeja që parajsa është parajsë.

Ditët e tua më të pasura në tokë janë ditët kur ti je më shumë i varur tek Jezusi. Atëherë Ai është gjithçka për zemrën tënde. Sa më i vogël ti je në sytë e tu, aq më i madh është Jezusi. Jezusi do të jetë gjithçka edhe në parajsë. Edhe në pasazhin tonë thuhet se ai do t’ju kullojë dhe prijë tek burimet e gjalla të ujërave.

Gëzimi i të qenit i udhëhequr nga Jezusi është i njëjtë si në parajsë ashtu edhe në tokë. Gjithsesi, ekziston një ndryshim. Ndërsa këtu mbi tokë pllakosin aq shumë hije mbi jetën tonë, dielli i lavdisë do të shndrijë gjithmonë në përjetësi.

Është diçka mrekullisht e pasur kur Jezusi na prin për në burimet e gjalla të ujërave. Aty ne mund të nxjerrim e të pijmë ujë pa mbarim. Mund të shuajmë etjen e zemrave tona. Kupa tona mbushen me mirënjohje.

Ne pimë gjithashtu edhe nga uji i shpëtimit në parajsë. Ndaj, ti përjetë do të jetosh në një përvetësim të pandërprerë të bollëkut dhe pasurisë së Krishtit. Në një lloj mënyre, parajsa ndryshon gjithçka. Në një mënyrë tjetër, ajo ndryshon vetëm pak. Nëse do ta zotërosh Jezusin përjetë, duhet ta zotërosh atë këtu në tokë. Vdekja nuk e ndryshon marrëdhënien e një personi me të. Ndërsa besimi po. Le të jetë pra, Jezusi sot shpëtimtari dhe bariu yt. Kështu, Ai do të jetë i tillë edhe përjetë.

4 Shtator

“Njëri do të thotë: “Unë jam i Zotit”; tjetri do të quhet me emrin e Jakobit, dhe një tjetër do të shkruajë mbi dorën e tij: “I Zotit,” dhe do ta ketë për nder të mbajë emrin e Izraelit.”

Isaia 44:5

Ne jemi kaq të zënë duke zotëruar gjëra. Por ka diçka që është shumë më e madhe. Kjo është të zotërohesh nga krijuesi i qiellit dhe tokës. Kjo do të thotë se Zoti ka një të drejtë ekskluzive mbi ty. Ti s’jeton më për veten, por është Jezusi Ai që jeton në ty.

Të bëhesh një fëmijë i Zotit nuk është diçka që i shtohet asaj që ti tashmë je. Kjo është diçka krejtësisht e re. Është një lindje e re. Është një rilindje.

Tani ti s’i përket më vetes. Ti i përket Zotit.

Ai është komandanti yt. Në të njëjtën kohë, Ai ka përgjegjësinë e plotë për ty. As ti vetë e as të tjerët nuk e kanë fjalën e fundit. Zoti është prapa çdo gjëje.

Sot ti ndoshta do të shkruash diçka me dorën tënde. Kjo do të thotë se ti duhet të kuptosh se për çfarë përdoret dora jote. Ajo s’duhet të jetë në dispozicionin tënd, ajo i përket Zotit.

Ti nuk duhet t’i mohosh aktivitetet e ditëve të javës. Zoti i ka paraqitur ato tek ty në mënyrë që t’i shërbesh Atij. Ti e nderon atë duke e bërë veten të dobishëm në shtëpi dhe në vendin tënd të punës.

Një anë tjetër e shërbimit tënd është shërbimi i lutjes. Zoti do që duart që i përkasin të bashkohen në lutje. Shërbimi i lutjes ndërmjetësuese është gjëja më e madhe dhe më e rëndësishme nga të gjitha. Kjo është arsyeja pse armiku i shpirtit përpiqet ta parandalojë atë, në shumë mënyra.

Ndoshta Zoti do që duart e tua, që i përkasin Atij, të bëhen një bekim për dikë sot. Ji në dispozicionin e Tij. Atëherë Zoti do të të udhëheqë. Mos refuzo atë që duket e vogël dhe e parëndësishme në sytë e njerëzve të tjerë.

Shërbimi yt në mbretërinë e Zotit nuk ndalon kurrë. Detyrat nuk janë gjithmonë të njëjtat, por Zoti ka nevojë për ty deri në ditën e Tij të fundit. Ja pse Ai të lejon të jetosh.

Sa bekim është të jesh i aftë të shohësh prapa në një jetë, e cila ka qenë një instrument në dorën e Zotit! Ndoshta, ti ishe i dobët dhe i parëndësishëm. Por ti ndjen ngrohtësinë prej duarve që të përdorin dhe kjo është një gjë e bekuar.

5 Shtator

“Sepse ju do të niseni me gëzim dhe do t’ju kthejnë në paqe.”

Isaia 55:12

Të shpëtohesh do të thotë të nisesh me gëzim.

A e mban mend? Largohu nga mëkati, largohu nga errësira, largohu nga skllavëria, në mbretërinë e mrekullueshme të lirisë.

Pastaj, një gjë e tillë këndohet me zemër. Është kaq e pabesueshme, por të gjitha premtimet e Zotit bëhen “po” tek Jezusi. Asnjë udhëtim s’është si kalimi nga errësira në dritë, nga fuqia e Satanit te fuqia e Zotit.

Dhe britmat e gëzimit jetojnë në zemër. Edhe sikur të ketë vite që je bërë fëmijë i Zotit, ti ende habitesh që je fëmijë i Tij. Jezusi nuk u kënaq duke të bërë një vizitë në mjerimin tënd. Ai të mori me vete. Ai të udhëhoqi nga errësira e vdekjes për në mbretërinë e jetës.

Dhe kjo ndodhi kur shpalosi ungjillin me gjithë lavdinë e tij. Puna e mbaruar e shpëtimit u bë gjithçka për ty. Ti pe që ajo qe gjithçka për Zotin. Në një moment u bë e qartë se ti nuk mund ta gjeje vetë rrugën e lirisë. Jezusi e gjeti atë. Dhe Ai e përgatiti atë, Ai vetë ishte rruga e re dhe e gjallë.

Një det gëzimi, vërshoi, kësisoj, mbi ty. E njëjta gjë është edhe sot. Asgjë tjetër s’mund të japë gëzim më të madh se sa të dëgjosh Fjalën për kryqin. Pikërisht ajo fjalë të bën të lirë. Dhe është e vetmja gjë që mund të të mbajë lart. Atëherë ti do të nisesh me gëzim.

Mirëpo Zoti të ka dhënë më shumë se kaq. Ti nuk do të shkosh vetëm në rrugën e shtëpisë në Jeruzalemin e ri. Zoti do të vijë me ty. Ai do të të udhëheqë gjatë gjithë rrugës dhe përgjatë rrugëtimit do të të japë paqen e tij hyjnore.

Kjo paqe e ka themelin në shlyerjen e mëkateve nga ana e Jezusit. Po, vetë Jezusi është paqja jote. Ti nuk ke pse bën një rrugë të gjatë për të gjetur paqen. Ajo të rrethon ty nga mbrapa dhe nga përpara, në mënyrë po kaq të sigurt sa Zoti dhe shpëtimtari yt, shikon përmbri teje përgjatë gjithë ditës dhe natës.

Rruga për në parajsë është e ngushtë, thotë Jezusi. Shpesh të çon në rrugë të çuditshme. Të shpie si drejt majave ashtu dhe drejt luginave. Por është një rrugë në paqe. Gëzimi i përjetshëm hyjnor jeton që tashmë në zemrën tënde falë besimit. Ec atëherë në këtë rrugë, në emrin e Jezusit.

6 Shtator

“Etërit tanë në Egjipt nuk i kuptuan mrekullitë e tua, nuk kujtuan numrin e madh të mirësive të tua dhe ngritën krye pranë detit, Deti i Kuq.”

Psalmi 106:7

Është e rëndësishme të vësh re fjalët gjykuese të Zotit për veprimet e njerëzve të tij. Kur Izraelitët panë faraonin dhe ushtrinë e tij të afrohej, ata u frikësuan. I thirrën Zotit. Pastaj u kthyen nga Moisiu dhe i thanë: Mos vallë nuk kishte më varre në Egjipt që na solle të vdesim në shkretëtirë?

Të veprosht kështu do të thotë të sfidosh më të lartin!

Shikoje jetën tënde nën dritën e kësaj fjale. Ti shpesh e thërret Zotin në fatkeqësi, apo jo? Një moment më vonë, ti mendon dhe flet sikur Zoti të mos ekzistonte.

Ti i ke rezistuar Shumë të Lartit.

T'i thërrasësh Zotit dhe më pas të veprosht sikur të mos ketë dëgjuar është mosbesim.

Mosbesimi është një nga mëkatet bazë që shkakton mëkate të tjera të shumta në jetën e një të krishteri. Nëse mosbesimi rritet në fuqi, ai të udhëheq drejt braktisjes finale të Zotit. Ne duhet t'i mbajmë sytë hapur që asnjë nga ne të mos ketë një zemër mëkatore dhe jo besimtare që i kthen krahët Zotit të gjallë.

Ndërgjegjia për mëkatin shpesh është e fjetur tek besimtarët. Kjo është arsyeja pse gjithashtu rrëfimi i mëkateve është i dobët. Pyes veten nëse mosbesimi është njëri nga mëkatet për të cilin një fëmijë i Perëndisë rrallë lutet për ta falur por që ende është një mëkat i cili fyen Zotin si At. Një jobesimtar nuk pret që Perëndia të ketë një kujdes atëror, kur vështirësitë vërshojnë në jetën e tij. Një jo besimtar nuk i beson fjalës së Zotit, por i konsideron boshe të gjitha premtimet e tij. Kur mbërrin në pikën kritike ato janë fjalë pa asnjë kapacitet mbartës.

Kjo do të thotë të tregosh përbuzje për Zotin. Ti i ke rezistuar fjalës së Tij vazhdimisht në mosbesim. Gjithsesi, mosbesimi yt nuk mund ta fshijë besnikërinë e Zotit. Zoti i udhëhoqi njerëzit e Izraelit pavarësisht faktit se ata e sfiduan atë.

Zoti të ka shpëtuar edhe ty. Ndaj, ti duhet ta çosh mosbesimin tënd tek Ai. Po ka gjithashtu edhe falje dhe pastrim për këtë gjë. Zoti të fal nëpërmjet hirit të Tij, në mënyrë që ti të vazhdosh udhëtimin për në tokën e premtuar.

7 Shtator

“Atëherë hyri në një nga ato barka, në atë që ishte e Simonit, dhe iu lut që të largohej pak nga bregu.”

Luka 5:3

Ajo që Jezusi i kërkoi Pjetrit nuk ishte ndonjë gjë e madhe. Ai duhet ta largonte pak barkën nga bregu, në mënyrë që Jezusi të ulej e të mësonte turmën që nga barka.

Pjetri bëri atë që i kërkoi Jezusi.

Shumë të krishterë duan të përdoren nga Zoti. Ata duan të lenë shenjën e tyre, por ata nuk mendojnë se Zoti mund t'i udhëheqë drejt detyrave të rëndësishme. Çdo gjë gjithmonë duket se është e vogël dhe e zakonshme. Kjo është arsyeja pas ata mbeten pas.

Kur Zoti thërret, Ai kërkon besnikëri në gjërat e vogla. Të shkosh për vizitë tek një i sëmurë apo një plak është një vlerësim i pastër dhe i sinqertë i Zotit. Po, Jezusi do ta lëvdojë një shërbim të tillë si ky në ditën e gjykimit.

Çfarë është ajo gjë e madhe në mbretërinë e Zotit? Të pranosh Jezusin.

Cili e bën këtë?

Ai që pranon një fëmijë për hir të Zotit, e bën një gjë të tillë. Jezusi nuk ishte i madh dhe i rëndësishëm në sytë e njerëzve. Megjithatë, ai mbarti mbi vete të gjitha pasuritë e qiellit.

E njëjta gjë është edhe me shërbimin për të cilin Ai na thërret. Mund të duket e parëndësishme. Por përmban pasuri të pakconceptueshme. Përmes shërbimit që bëjmë, vetë Jezusi vjen të na takojë.

Sot Jezusi po hipën në barkën tënde. Ndoshta Ai të kërkon edhe ta largosh pak barkën nga bregu. S'është ndonjë gjë e madhe ajo që po të kërkon. Por Ai ka nevojë për ndihmën tënde.

Për Pjetrin, bindja qoftë edhe në një masë të vogël u bë fillimi i një veprë të madhe dhe të pasur, që është e njohur për të gjithë krishtërimin. Bindja jote vështirë se mund të ketë atë rezultat. Por imagjo të jesh sadopak i dobishëm për Jezusin. Të gjitha shërbimet për të janë të mëdha. E ti s'do të pendohesh kurrë që ke qenë në dispozicionin e Tij. Shumë bashkëpunëtorë në mbretërinë e Perëndisë kanë qenë si kolona të fshehura. Shumë shpesh, njerëzit e tjerë as s'i kanë vërejtur ata, por Jezusi i njeh. Ata ishin aq të mëdhenj sa t'i shërbenin Zotit në një masë të vogël. Pyete Jezusin mbi atë që Ai kërkon të bësh. Dorëzoju Atij dhe shërbeji Atij. Kjo është rruga e bekimit.

8 Shtator

“Duke parë turmat, kishte dhembshuri për to, sepse ishin të lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari.”

Mateu 9:36

Ka të krishterë që e kanë të vështirë të besojnë se Jezusi vërtet i pëlqen ata.

Nëse shohin zemrat e tyre, ata me dëshpërim duhet të pranojnë se nuk e duan Jezusin ashtu siç duhet. Kjo është arsyeja pse ata nuk besojnë që Jezusi i do vërtet.

Nëse ndihesh kështu, gabohesh. Dashuria e Zotit për ty nuk varet nga dashuria jote për të. Ajo nuk prehet mbi asgjë që ka të bëjë me ty. Ajo varet vetëm prej Tij.

Shumë kohë më parë sesa ti ta shihje atë, sytë e tij qenë të drejtuar drejt teje. Ti nuk je i parëndësishëm për të. Ai të ndjek ty natë e ditë. Në gëzim dhe në kohë të mira, në rreziqe dhe vështirësi, sytë e tij janë të ngulur mbi ty.

Asgjë nuk mund t'i fshihet Jezusit. Ai sheh gjithçka. Por kjo nuk e bën atë që t'i largojë sytë. Përkundrazi! Atij i vjen shumë keq për ty.

Jezusi e sheh që ti je në pikëllim. Vështirësitë e tua të përkohshme ndoshta janë të mëdha. Por duhet të dish se Ai i njeh ato. Dhe ndjen keqardhje për to.

Pas të gjitha fatkeqësive tokësore, Jezusi sheh një fatkeqësi akoma edhe më të madhe, të cilën e ka shkaktuar mëkati. Ajo është mizore. Ajo të ndan nga Zoti. Ajo mbyll qiejt dhe hap ferrin. Nëse nuk je i shpëtuar, nuk je i lirë. Satani të ka prangosur. Shërbëtorët e tij predikojnë një ungjill fals, që nuk është fare ungjill. Përmes mashtrimit të mëkatit, ai kërkon të të zërë në kurthin tij.

Prandaj, ka kaç shumë njerëz të sflitur dhe të harruar. Ata nuk kanë barinj të vërtetë. Ndërkohë që asnjë nuk mund ta udhëheqë veten.

Gjithsesi, Jezusi ka një mëshirë të thellë në zemrën e vet. Dashuria e fortë e jetës së tij e shtrëngoi të sakrifikojë dhe veten. Ai të do si një person që ka sakrifikuar jetën e tij.

Jezusi nuk heq dorë prej teje. Ai vjen tek ti pikërisht në këtë moment. Ai përdor fjalën e tij për të ta hapur zemrën. Ai sigurohet që të jetë bari për këdo që nuk ka bari. Besoje dhe Jezusi është i yti.

9 Shtator

“Sekreti i Zotit u tregohet atyre që kanë frikë prej tij, dhe ai u bën të njohur atyre besëlidhjen e tij.”

Psalmi 25:14

Zoti nuk është i kënaqur nëse fëmijët e tij flasin me të vetëm një herë në hënëz. Nuk është e mjaftueshme për të. Ai nuk do që ata të vijnë tek Ai me raste. Ai digjet për miqësinë e tyre. Ai dëshiron ta tërheqë secilin prej tyre në vendin e tij sekret.

Natyra jonë e vjetër mëkatore thotë jo. Ajo vendos vetë. Mishi ynë reziston, shpesh ai nuk e kupton Zotin, madje dhe kur e kupton, ai nuk pajtohet me të. Nuk i nënshtrohet ligjit të tij e as nuk mund ta bëjë këtë.

Rruga drejt intimitetit me Zotin kalon përmes vdekjes së natyrës tonë mëkatore. Dora e Tij disiplinuese peshon gjithmonë rëndë mbi ne. Ka kaq shumë gjëra që duhen hequr. Vdekja e natyrës mëkatore është e vështirë.

Por për shkak të administrimit të mrekullueshëm të Zotit mund të ndodh që një ditë të merrret gjithçka. Nëse në një situatë të tillë, sytë e tu janë të drejtuar nga Zoti, atëherë ti nuk ke për të pyetur më se çfarë do të thotë të kesh frikë Zotin. Vetë Zoti ta ka mësuar këtë.

Gjëja e çuditshme është se vetëm atëherë Zoti mund të ta bëjë të ditur besëlidhjen e tij. Të jesh i varfër e të kesh pak fuqi është diçka e madhe në mbretërinë e Zotit. Zoti e dërgon tutje të pasurin me duar bosh. Ai kënaq të varfërin me dhurata të mira.

Kur Ai fillon të zbulojë besëlidhjen e Tij të hirit, shumë çështje dhe probleme bëhen të parëndësishme për ty. Dhe habitesh se si më parë ti ishe aq i etur të gjeje përgjigje për këtë apo atë gjë. Intimiteti me Zotin të udhëheq drejt mendimeve të Tij.

Përmes fjalës së Tij, Ai zbulon se, që përpara krijimit të botës, të zgjodhi ty në Jezusin, të ishe i shenjtë dhe i pafaj në sytë e Tij.

Zoti, i cili që prej përjetësisë kishte krijuar një univers që në mendjen tonë është i pakufijshëm, të njohu ty me Jezusin përpara se të krijonte çdo gjë tjetër.

Ai nuk mund të zgjidhte ty në qenien tënde mëkatore. Ai duhet ta bënte këtë në Jezusin. Për këtë arsye, Ai mund të besojë përjetësisht në ty dhe të bëjë të ditur besëlidhjen e tij.

10 Shtator

“... pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa...”

Hebrenjve 10:25

Satani përpiqet të na bëjë kritikë rreth kishës tonë. Ai i përqendron përpjekjet e tij tek adolehentët e shtëpive të krishtera. Ai përpiqet të krijojë pakënaqësinë e tyre duke e tërhequr vëmendjen ndaj fajeve të të krishterëve më të vjetër dhe këmbënguljes së tyre ndaj zakonëve dhe praktikave të vjetra dhe tradicionale.

Është e vërtetë se jo çdo kishë është ashtu siç duhet të jetë. Madje as çdo shtëpi e krishterë nuk është ashtu. E përsëri, ne nuk duhet të largohemi as nga shtëpitë apo kishat tona.

Prindërit duhet të dëgjojnë fëmijët e tyre, por të rinjtë nuk duhet të diktojnë. Ne mund të mësojmë shumë prej të rinjve. Ata mund të na ndihmojnë që të mos ngecim pa lëvizur në format dhe traditat e vjetra; por udha dhe drejtimi shpirtëror në një kishë duhe të përcaktohet nga të krishterë të pjekur dhe me përvojë, të cilëve Zoti dhe njerëzit e krishterë i kanë besuar këtë detyrë.

Mund të jetë e vështirë për të rinjtë që t'i nënshtrohen kësaj. Ata mendojnë se e ardhmja është e tyrja. Prandaj disa njerëz zhgënjehen prej kishave të tyre dhe përpiqen të shkojnë diku tjetër.

Në fillim çdo gjë duket e mirë dhe premtuese. Mirëpo koha e tradhëton dobësinë e vendeve të reja. Del në dritë se jo çdo gjë është më e mirë këtu. Kjo është arsyeja pse ata nuk ndihen si në shtëpi as edhe në kishën e re. Ata nuk shkojnë shpesh në takime. Ndoshta përpiqen të gjejnë një vend të tretë, por rezultati është i njëjtë. Pas kësaj, ata kthehen gradualisht pas duke shkëputur çdo lidhje me kishën.

Ia vlen të jesh vigjilent. Shumë shembuj na tregojnë se jeta shkon si mos më keq, kur nuk i bindemi fjalës së Zotit. Kur Zoti thotë se ne nuk duhet të heqim dorë nga të mbledhurit, ky nuk është vetëm një këndvështrim që ne duhet ta marrim në konsideratë. Sepse ato janë fjalë me autoritet hyjnor dhe askush nuk mund t'i injorojë, pa mëkatuar kundër Zotit.

Nëse fjala e Zotit tingëllon e vërtetë dhe e drejtë në kishën tënde, atëherë vendi yt është aty, edhe pse do të ketë shumë gjëra të tjera që ti do të doje të ishin ndryshe. Zoti do të të përdorë ty aty ku Ai të ka vendosur. Ai të thërret të duash dhe të shërbesh si një anëtar i kishës. Ndaj, ji besnik ndaj kishës tënde.

11 Shtator

“Por Faraoni u përgjigj: “Kush është Zoti që unë duhet t’i bindem zërit të tij dhe ta lë Izraelin të shkojë? Unë nuk e njoh Zotin dhe nuk kam për ta lënë Izraelin të shkojë.”

Eksodi 5:2

Kur ndjekim Jezusin, ne presim që Zoti të na i largojë të gjitha vështirësitë. Por nuk është kështu. E ashtu mos qoftë! Shumë të krishterë kanë përjetuar se sa më gjatë të ecin në rrugën e Zotit aq më shumë dhe më të mëdha do të jenë vështirësitë.

Moisiu kishte dyshime rreth misionit të tij. Ai ngurronte, por pavarësisht nga kjo Zoti e detyroi të shkonte tek faraoni. Moisiu i tha atë që i kishte urdhëruar t’i thoshte Zoti. Por faraoni ishte krejtësisht mospranues. Me qesëndi ai deklaroi se nuk e njohte Zotin dhe se në asnjë mënyrë nuk do t’i bindej Atij. Fjalët e Moisiut bënë që skllavëria të bëhej akoma dhe më e rëndë për izraelitët.

Mjaft të krishterë dorëzohen kur vijnë në një situatë të ngjashme. Por shumë shpejt ata pajtohen me faktin se nuk janë aspak në rrugën e Zotit.

Mëso nga Moisiu. Ai u kthye tek Zoti dhe i rrëfeu Atij gjithçka. Dhe Zoti nuk e braktisi shërbëtorin e vet. Ai e forcoi atë duke përsëritur fjalën e tij.

Moisiu i mori premtimet e Zotit në zemër. Atëherë gjithçka për të ndryshoi. Jo në rrethanat e jashtme. Aty gjithçka ishte më e keqe se sa duhet të ishte. Por ai besoi ndaj i sfidoi të gjitha vështirësitë dhe shkoi përpara me fuqinë e Atit.

Sot shumë njerëz jetojnë në tokën e skllavërisë. Ata u krijuan me qëllimin për diçka tjetër, por djalli i mban ata në skllavëri. Ndaj mund të duket krejt e pamundur të shpëtohen ndonjëherë.

Ti je lutur vazhdimisht e vazhdimisht, por sipas të gjitha gjasave të jashtme asgjë nuk ndodh.

Kur ka ardhur mundësia për të bërë diçka, ti je përpjekur të thuash një fjalë, të shkruash një letër apo të japësh një libër, por pa rezultat. Herë pas here ti mbërthehesh nga mendimi se po bëhet gjithnjë e më keq, e në mos asgjë.

Mirëpo ne nuk kemi asnjë garanci që çdokush do të udhëhiqet drejt shpëtimit. E megjithatë, nuk duhet të dorëzohemi. Çdo gjë mund të duket e pashpresë por nuk është. Ne po flasim për Perëndinë këtu dhe Ai është i aftë të bëjë të pamundurën.

Mos u lodhni, kërkonin Zotin. Ai do të veprojë në kohën e tij.

12 Shtator

“Shpirti im, gjej prehje vetëm te Perëndia, sepse shpresa ime vjen nga ai.”

Psalmi 62:5

Pasuri të pakonceptueshme janë përgatitur për këdo, shpirti i të cilit gjen prehje tek Perëndia.

Satani e di këtë. Ja pse në çdo rrugë, ai përpiqet të të ndalojë të gjesh prehje.

Ai të bën të besosh se ti nuk mund të gjesh prehje derisa çdo gjë që të shqetëson të ketë marrë zgjidhje. Por kjo s'është e vërtetë. Davidi dhe shumë të tjerë gjetën ndihmë duke u prehur te Zoti në mes të betejave dhe stuhive. Ti gjithashtu e di se një stuhi po fryn tani nga njëra anë në jetën tënde dhe po ashtu nga një anë tjetër. Vështirë se mund të gjesh paqe.

Satani përpiqet gjithashtu ta ndalojë prehjen tënde në një tjetër mënyrë. Sa herë që ulesh të lexosh Biblën ose të lutesh, ai të mbush me aq shumë ide dhe mendime.

Çfarë duhet të bësh?

Në mes të lufrave dhe shqetësimeve, Davidi tha: “Shpirti im, gjej prehje vetëm te Perëndia”. Ti duhet të thuash të njëjtën gjë.

Një fëmijë Zotit nuk është nën kontrollin e ndjenjave të tij. Nuk është supozuar që ato ta kontrollojnë atë. Ajo që bëri Jezusi qëndron përgjithmonë. Ai të shpëtoi shpirtin dhe të udhëhoqi drejt Zotit. Ti qëndron aty në mes të ankthit, dyshimit dhe pasigurisë.

Çdo njeri është i aftë të gjejë prehje në Zotin. Aty fuqitë e botës dhe akuzat e tyre nuk kanë vlerë. As edhe fjalët e djallit nuk kanë asnjë vlerë. Ai është dëbuar përjetë nga qëndrimi para fronit të Zotit. Kështu që nuk është më i aftë të të akuzojë.

Përpara Zotit sytë e tu janë kthyer kundrejt atij që qëndron në fron. Ai të nxjerr jashtë gropës dhe t'i vendos këmbët mbi shkëmbin që është Ai vetë. Zoti të ka bërë të patundshëm.

Zoti është shpëtimi yt. Nëse do të ishte në dorën tënde të mbaheshe fort, ti s'do t'ja arrije kurrë qëllimit. Por Zoti të mban ty dhe Ai do të ketë sukses.

Zoti është gjithashtu edhe mbrojtja jote. Në mes të gjithë ulje-ngritjeve të jetës tënde dora e Tij mbrojtëse dhe parandaluese është ajo që të ruan në mënyrë të sigurt.

Ballë për ballë me Zotin drita e jetës hyn në errësirën tënde dhe të mbush me shpresë dhe besim.

13 Shtator

“Prandaj edhe unë, qëkur dëgjova për besimin tuaj në Jezu Krishtin dhe për dashurinë që keni ndaj gjithë shenjtorëve, nuk pushoj së falënderuari për ju dhe duke ju kujtuar në lutjet e mia.”

Efesianëve 1:15-16

Kisha e Efesit përfundimisht nuk ishte një kishë e përsosur. Ndaj ishte e nevojshme që Pali të fliste me ta rreth zemërimit, hajdutërisë, shpifjes, prostitucionit, lakmisë dhe papastërtisë.

Megjithatë kisha e mbushi Palin me gëzim.

Shumë njerëz harrojnë të falënderojnë Zotin për kishën e tyre. Ata mendojnë se ka plot gjëra që nuk janë siç duhet të ishin. Kjo është gjëja e parë dhe kryesore tek e cila ata fiksohen në fjalimet dhe bashkëbisedimet e tyre. Disa njerëz, pas pak kohe, marrin pjesë rrallë ose aspak nëpër takime apo në shërbesë dhe në fund vendi i tyre në kishë është bosh.

Ne nuk duhet të jemi të verbër ndaj dështimeve dhe dobësive të fëmijëve të Zotit.

Nga ana tjetër ne nuk duhet të anashkalojmë besimin e tyre në Zotin Jezus, dhe dashurinë që pavarësisht nga çdo gjë gjendet mes tyre.

Ka shumë fëmijë, prindërit e të cilëve u predikojnë atyre jashtë kisha me anë të bisedave negative rreth të tjerëve. Fjalët tona rreth njëri-tjetrit kanë një pasojë afatgjatë. Pali i qorton miqtë e tij të korrigojnë mëkatet e tyre dhe të jetojnë një jetë të shenjtë. Në të njëjtën kohë, ai u tregoi se falënderimet e tij për ta nuk do të ndalonin kurrë, pasi sipas mendimit të tij, kisha është vepra e Zotit. Edhe i krishteri më i dobët është një krijesë e re në Jezusin. Dhe pavarësisht se mëkatet e tyre nuk u hoqën falë marrëdhënies së tyre të ndërsjellë, ata e duan njëri-tjetrin, sepse janë të bashkuar me dashurinë e Krishtit.

Nuk është kështu me miqtë tuaj besimtarë? Ju jeni pabesueshmërisht të ndryshëm, por besimi tek Jezusi ju bën një. Çfarë do të ishte ti pa besimin tek Jezusi dhe pa miqësinë me ata që i përkasin Atij?

A mundesh ti vallë, herë pas here, të ndjesh një rrymë të ngrohtë të rrjedhë përmes zemrës tënde sa herë që je me njerëzit e Zotit? A nuk është si një zë i brendshëm që të thotë se ti së bashku me mëkatarët e tjerë bën pjesë tek ai grup që është shpëtuar nga hiri? A nuk duhet ti vallë si Pali të falënderosh Zotin për të gjithë fëmijët e tij?

14 Shtator

“Ata më thanë: “Ata që kanë shpëtuar nga robëria janë atje poshtë në krahinë, në një varfëri të madhe dhe me faqe të zezë; përveç kësaj muret e Jeruzalemit janë plot me të çara dhe portat e tij janë konsumuar nga zjarri.”

Nehemia 1:3

Njerëzit e Zotit janë të lodhur siç ishin izraelitët. Edhe muri ynë është i shkatërruar. Shumë nga njerëzit e Zotit e kanë humbur kuptimin e doktrinës së shëndoshë. E kjo ndodh para së gjithash për shkak të qasjes kritike ndaj Biblës.

Në parajsë, djalli pyeti: “A ka thënë vërtet Perëndia?”. Ai bën të njëjtën pyetje edhe sot përmes disa shërbëtorëve në kishë. Bëhet fjalë për ujqërit grabitqarë për të cilët flet Pali tek Veprat e Apostujve 20:29. Ata nuk do ta kursejnë tufën. Ata do të vijnë nga mesi ynë dhe do të shkojnë në kërkim të presë.

Shumë nga ata që e quajnë veten të krishterë, vënë në dyshim fjalën e Zotit. Ata nuk mendojnë se mund t'i besojmë asaj në çdo gjë që thotë. Ky qëndrim është i rrezikshëm. Ai e vendos individin si një gjykatës.

Shumë njerëz në kishë janë më të varur nga ajo që mendon dhe thotë shumica se sa nga pohime të qarta të Fjalës së Shenjtë. Njerëzit thonë se ka shumë gjëra në Bibël që janë tipike të kësaj periudhe. Ata flasin për kontradikta dhe gabime. Rezultati është që në mbetemi me një Bibël së cilës njerëzit i kanë kulluar autoritetin.

Muri mbrojtës i njerëzve të Zotit është i rrëzuar përmes kritikave të fshehura biblike. Disa pranojnë pikëpamjen e drejtë të fjalëve të Zotit, por nuk i binden asaj. Sa herë që ndërgjegjja del në pah, ata e qetësojnë veten me këndvështrimin e tyre të Biblës.

Mirëpo një i krishterë me besim të gjallë, beson në atë që Zoti ka thënë në fjalën e tij dhe e jeton jetën sipas saj. Ai pëson disfata përditë. Ai duhet të pranojë hirin e tij për ditë.

E për më tepër ai nuk e lartëson veten mbi njerëzit e Zotit në shqetësimin e tyre të madh shpirtëror. Jo, si Nelema, ai e konsideron veten njësoj me ta dhe e paraqet shqetësimin e tyre përpara Zotit me lutje.

Zoti ka bërë mrekullira më parë. Ato mund të ndodhin përsëri. Shkretëtira mund të lulëzojë si një kopësht trëndafilash edhe një herë tjetër. Fjala e Zotit mund të bëhet mbrojtja jonë. Emrit të tij mund t'i besohet përsëri. Mund të ndiqet vullneti i tij. Zot, lë që çdo gjë të ndodhë në hirin tënd.

“dhe çdo gjë që nuk bëhet me besim, është mëkat.”

Romakëve 14:23

A jeni ndalur ndonjëherë tek kjo fjali? A ke arritur në atë pikë në jetën tënde, në mënyrë që të gjykosh si mëkat çdo gjë që nuk vjen prej besimit?

A je bërë i ndërgjegjshëm për mallkimin që bie mbi çdo gjë që bëhet me forcat e veta? Kjo gjë mund të duket fetare dhe e drejtë në sytë e dikujt. E ndoshta nuk të vete fare në mend se Zoti e vlerëson ndryshe.

Ne mund të arrijmë shumë gjëra, qoftë në jetën tonë ashtu dhe në jetën e të tjerëve, por ato nuk e nderojnë Zotin. Ai i shikon ato si adhurim për punën e njeriut. Në thelb ato na nderojnë vetëm ne. Zoti nuk do ta njohë një gjë të tillë. Kjo është mëkat në sytë e tij.

Ti duhet të jesh i kujdesshëm përndryshe do të zgjedhësh një rrugë që është e jotja dhe jo e Zotit. Ti duhet të qëndrosh në qetësi përpara Tij. Nëse nuk vepron kështu, atëherë asgjë në jetën tënde nuk do të vijë prej besimit.

“Sekreti i Zotit u tregohet atyre që kanë frikë prej tij dhe Ai u bën të njohur atyre besëlidhjen e Tij”, tha Davidi. (Psalmi 25:14). Ai e përjetoi këtë. Historia e tij na tregon gjithashtu edhe për veprime që nuk burojnë nga miqësia e tij intime me Zotin. Kur ai donte të maste bekimin e Zotit duke numëuar njerëzit e tij, ai tërhoqi poshtë mallkimin e Zotit mbi veten dhe Izraelin.

Zoti gjithashtu heton zemrën tënde. Ai gjithmonë pyet për arsyen e veprimeve të tua. Çdo shërbim të bërë prej vetes tënde ai nuk e bekon. Është mëkat në sytë e Zotit.

Luteri e mësoi këtë në saj të përjetimeve të hidhura. Mëshira e tij si një murg ishte praktikisht një mëkat. Nëse ne ecim në rrugën tonë, ajo është gjithmonë rruga e mëkatit.

Ndaj, Jezusi të thërret edhe sot në një marrëdhënie jete intime me të. Ai do të të udhëheqë. Ai do të të këshillojë. Dhe e bën këtë duke e kthyer vështrimin drejt teje. Ndaj, ti duhet duhet të ulesh në gjunjë para Tij. Ti nuk je asgjë. Të gjitha mendimet dhe përpjekjet e tua do të dështojnë. Gjithsesi, Jezusi i udhëheq të verbërit nëpër rrugë që ata nuk i njohin. Në pafuqinë tënde Ai është i fortë. Nëse ti e vendos dorën tënde tek e Tija, Ai do të të udhëheqë në rrugën e besimit dhe bindjes bekuese.

16 Shtator

“dhe na u lutën, pa na u ndarë, ta pranojmë dhuratën dhe pjesëmarrjen në ofertën për shenjtorët.”

2 e Korintasve 8:4

Kisha e Maqedonisë jetonte në një nevojë të madhe materiale, por kjo nuk do të thoshte se ata ua linin të tjerëve ofertën për shenjtorët. Përkundrazi! “Mbushullia e gëzimit të tyre dhe varfëria e tyre e thellë e treguan në pasuritë e dorëgjërësinë e tyre” (2 e Korintasve 8:2).

Ndaj, ata u lutën menjëherë me Palin, që ta pranonin dhuratën e pjesëmarrjes në ofertën për shenjtorët. Ata dhanë përtej mundësive të tyre. Nuk dhanë vetëm para, por me vullnetin e Zotit, ata dhanë vetveten.

Zakonisht ndodh që i pasuri nuk është ai që jep më shumë për mbretërinë e Zotit. Por ata që japin janë ata që nuk kanë aq shumë për vetë. Të pasurit kanë mbyllur shumë zemra dhe i kanë bërë ato të pandjeshme ndaj nevojave të njerëzve të tjerë. Sa më shumë ke aq më shumë do. Duket sikur është më e lehtë të japësh atëherë kur nuk ke shumë.

Jo të gjithë të krishterët e shohin bekimin e të dhënit si një shërbim të gëzueshëm. A mendon dhe ti kështu? A je ti mes atyre që japin rregullisht dhurata për punën misionare?

Ç’bekim është të lejohesh të marrësh pjesë në të! Bota jonë bëhet lehtësisht shumë e vogël dhe mendimet tona rrotullohen vetëm rreth vetes sonë. Gjithsesi, nëse ti jep bëhesh i lidhur me ata që e marrin dhuratën tënde. Ç’gëzim i madh do të qe t’i fusje në një zemër të vetme bashkatdhetarët dhe misionarët. Çfarë këndvështrimi hidhet mbi jetën e përditshme nëse merr pjesë në punën / shërbimin më të madh nga të gjithë: të përhapësh kauzën e mbretërisë së Zotit në tokë.

Çdo gjë që ke të është dhënë hua. Ti do të lësh gjithçka, në mos edhe përpara natës tënde të fundit. Po sidoqoftë, sot ato janë në dispozicionin tënd. Mos i harro misionet. Ekziston një lidhje midis gatishmërisë tonë për të sakrifikuar dhe numrit të misionarëve që ne mund të dërgojmë.

Ka ende dyer të hapura. Nuk e dimë dhe për sa gjatë, por Jezusi ka thënë se nata do të vijë atëherë kur askush s’do të punojë. Ne duhet t’i përdorim të gjitha mundësitë, derisa t’i kemi. Kur vendos diçka në dorën e Zotit, Ai të bekon me dorën tjetër. Ka një marrëdhënie të veçantë midis Zotit dhe dhënësit të hareshëm. Fjala e Zotit të fton të përjetosh atë që ajo nënkupton. Ti s’do të zhgënjehesh, Zoti paguan gjithmonë bujarisht.

17 Shtator

“Në ato ditë ndodhi që ai shkoi në mal për t’u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë.”

Luka 6:12

Përgjatë jetës së tij çdokujt i duhet të ndërmarrë zgjedhje vendimtare. Kur përballësh me to, të duhet të konsultohesh me Zotin përpara se të vendosësh. Rreziku yt më i madh është që ti merr një vendim dhe pastaj i lutesh Zotit ta bekojë. Zoti nuk është i kënaqur nga një gjë e tillë. Ai do të të udhëheqë në procesin e zgjedhjes.

Ti duhet të mësosh nga Jezusi. Ai kaloi një natë të tërë duke iu lutur Perëndisë, përpara se të zgjidhte dymbëdhjetë dishepujt.

A mund të jemi të sigurtë që kemi zgjedhur drejt, atëherë kur jemi lutur?

A bëri Jezusi një zgjedhje të drejtë, kur ditën tjetër thirri Judën për të qenë njëri nga dymbëdhjetë dishepujt e tij? Sipas mënyrës sonë njerëzore të të menduarit kjo ishte e gabuar. Por në fakt ishte e drejtë, pavarësisht nga kjo.

Kjo ishte një zgjidhje që i kushtoi atij shumë shtrenjtë. Ruajtja e shoqërisë së përditshme me Judën duhet të ketë qenë një barrë për të. Në orët e lumtura në rrethin e ngushtë të dishepujve, Jezusi duhet të jetë ndjerë sikur e godisnin me thikë sa herë që sytë e tij ndesheshin me tradhtarin. Jezusi e dinte çfarë do të kryente ky dishepull kundër Mjeshtrit të tij. Ai e dinte gjithashtu se cili do të ishte fundi i tij. E megjithatë nuk e largoi. Nuk e braktisi. Qetësisht dhe butësisht ai shkoi me tradhtarin deri natën kur u krye tradhëtia.

Jezusi e kuptoi se Juda ishte midis të zgjedhurve, pas një nate lutjesh.

Mund të duket sikut ti zgjedh gabim, edhe pasi je lutur. Por mos e beso shpejt një gjë të tillë. Rrugët e Zotit nuk janë rrugët tona. Mendimet e tij janë më të larta se tonat. Ti sheh shumë ngushtë, ndërsa Ai ka një pamje shumë më të gjerë.

Jezusit i duhej të ecte me Judën. Palit iu desh ta mbartte gjembin në mish. Zoti, gjithashtu, mund të ketë vendosur diçka në jetën tënde, që ti nuk e kupton. Pa e ditur as vetë, kjo gjë i shërben planit të Zotit për shpëtimin! Edhe pse mund të duket si një pengesë në shërbimin e Zotit, barra përsëri të ndihmon të qëndrosh në vendin e duhur, aty ku Jezusi mund të hyjë me hirin e Tij.

Atëherë është një gjë e mirë të mund të thuash: Unë kam folur me Jezusin. Por ai është përgjigjur: “Hiri im të mjafton”.

“Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona.”

Isaia 53:5

Gjithçka hesht brenda teje, kur Perëndia përmes fjalës së tij të dëfton Birin e tij të tejshpuar dhe të shtypur. Është një pamje e tmerrshme. “Nuk kishte figurë as bukuri për të tërhequr shikimin tonë, as paraqitje që ne ta dëshironim”. Është diçka e tmerrshme kur Zoti thotë se shkeljet dhe paudhësia ime e detyroi Jezusin të goditej, të rrihej dhe të mundohej nga Zoti.

Nuk më ngelet tjetër, veç të pyes: A është mëkati im vërtetë kaq i madh që dënimi i Zotit të ishte aq i ashpër? Po në të njëjtën kohë duhet t'i them vetes: Zoti nuk do ta nënshtronte Birin e vet ndaj zemërimit dhe gjykimit të tij, po të mos që e nevojshme.

Ndaj, unë duhet t'i nënshtrohem shpëtimtarit të kryqëzuar. Dhe duhet ta bëj këtë gjë me turp ndaj vetes. “E di se në mua nuk jeton asgjë e mirë, d.m.th. në natyrën time mëkatore”. Helmi i gjarprit, që nga dita e rrëzimit të njeriut në mëkat, ka ndotur gjithçka.

Medito mbi faktin që Jezusi mori mbi vete përgjegjësinë e plotë për çdo gjë. Ai e lejoi Perëndinë ta bënte të përlyhej në mëkat. Pastaj iu nënshtrua dënimit. Ai e piu kupën e zemërimit bashkë me llumin në fund.

Trishtohesh në mënyrë të patregueshme nëse mendon për atë që Jezusi kaloi për hatrin tim dhe për hatrin tënd.

Në të njëjtën kohë zemra më mbushet me një gëzim të paqtë. Mendoni për Jezusin duke marrë së bashku si mëkatin ashtu dhe dënimin. Dashuria e tij është kaq e madhe sa që unë s'mund ta kuptoj.

Si mund të them vallë falemnderit, kur nuk arrij dot të kuptoj gjithçka për të cilën duhet ta falënderoj?

Një gjë është e qartë: Më duhet të filloj tani, e duhet të lutem që falënderimet e zemrës time të mos rreshtin kurrë.

19 Shtator

“Unë s’ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi.”

Mateu 7:23

Sa të tmerrshme janë këto fjalë! E të mendosh se është Jezusi ai që i tha ato. Madje, ai do t’i thotë këto fjalë përsëri, në një kohë kur do të jetë shumë vonë për t’u konvertuar. Do ketë njerëz që do t’i dëgjojnë këto fjalë si fjalët e fundit të Jezusit, sepse do t’u duhet ta kalojnë përjetësinë të ndarë prej Tij. Këto fjalë do të kumbojnë vazhdimisht në veshët e tyre: S’ju kam njohur kurrë. Largohuni nga unë, ju o të paudhë!

Të kuptoj nëse, më shumë se çdo gjë tjetër, ti ke frikë se Jezusi do të thotë këto fjalë. Atëherë çdo gjë do të humbasë. Atëherë humbja do të jetë gjëja përfundimtare. Si mund ta dini vallë nëse do t’i dëgjoni këto fjalë nga goja e Jezusit? Ekziston një rrugë nëpër të cilën ti s’duhet të shkosh. Mos shiko se çfarë ke arritur. Të gjithë njerëzit për të cilët Jezusi foli, në fund të predikimit në mal, kishin bërë gjëra të mrekullueshme në emrin e Jezusit, ashtu siç mund të të kujtohet fare mirë. Kjo i bëri ata të besonin se ai i njihnte. Por gabuan.

Çdo gjë që kishin bërë ishte një dhunim i ligjit. Dhe atë e kishin kryer pa pasur një marrëdhënie të gjallë besimi me Jezusin.

Ia vlen të vërehet gjithashtu, se kur u takuan me të, ata qenë të angazhuar në shërbimet e tyre dhe jo në ringjalljen e Jezusit dhe sakrifikimit të tij për ta.

Ç’është ajo gjë që të vjen mendje? A mos vallë je një lypës i mjerë që lutet për mëshirë? A e ke vallë besimin e zemrës që njeh vetëm gjakun e Jezusit si themel të shpëtimit tënd?

Njeriu ndihet kaq i varfër kur shqyrton vetveten. Duket sikur gjithçka zhduket dhe s’mbetet asgjë ku të mbështetesh. Ndaj, është mirë të bësh pyetjen: A është vallë e vërtetë që jam një fëmijë i Zotit? A më njeh vallë Jezusi?

Është një shenjë e mirë nëse, për shkak të seriozitetit të trajtimit të përjetësisë në këtë çështje, ty do të të duhet të vraposh për tek fronti i hirit.

Aty, do të të duhet t’i thuash Jezusit kështu: Unë s’kam asgjë dhe unë jam askushi. Por unë ngjitem pas teje! Ti e shpresa ime e vetme.

Ti nuk duhet të dyshosh. Jezusi të njeh. Psalmi 91:14 thotë: “Duke qenë se ai ka vënë mbi mua dashurinë e tij, unë do ta çliroj dhe do ta çoj lart në vend të sigurt, sepse ai njeh emrin tim”.

“Pastaj pashë një derë të hapur në qiell....”

Zbulesa 4:1

Është një gjë e mirë të vëresh atë se çfarë nuk thotë ky varg. Kjo na ndihmon t'i kushtojmë vëmendje asaj çfarë thotë. Kur Gjonit iu lejua të kundronte qiellin, ai nuk pa një derë që po hapej. Jo, ai pa një derë të hapur. Falë kësaj ai përjetoi se ne mund t'i besojmë Jezusit. Ai tha të vërtetën kur shpalli: “Ju do të shihni qiellin e hapur”.

Edhe Stefanit, martirit të parë të krishterë, iu lejua ta shihte këtë. Përpara se të goditej me gurë për vdekje, ai tha: “Ja, unë po shoh qiejt e hapur”.

Një fëmijë i Perëndisë jeton nën një qiell të hapur. Dera e qiellit nuk do të hapet për ty kur të qëndrosh para saj. Ajo është tashmë e hapur.

Kur shpëtimtari yt, Zoti ynë Jezu Krisht, qëndroi përballë derës, ajo u hap dhe nuk do të mbyllet më kurrë përsëri, për çdo person që i shqetësuar nga mëkati gjen strehë tek ai.

Ne e kemi të lehtë ta harrojmë derën e hapur. Kur Izraeli begatoi madhërisht në tokën e premtuar, ata e harruan që ishte Zoti ai që u kishte dhënë gjithçka.

“Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë”. (Psalmi 103:2)

Mos e harro qiellin e hapur ku Zoti të mbulon me gjithçka që është e mirë. Mos e harro atë as edhe kur errësira dhe retë e dendura të jetës të mblidhen sipër teje. Kur të gjitha rrugët të duken të mbyllura ti duhe ta dish se është një derë që është e hapur. Është dera që Jezusi ka hapur. Dhe ai e hapi në mënyrë të tillë që askush dhe asgjë nuk mund ta mbyllë.

Ai i hoqi të gjitha pengesat midis teje dhe Zotit, atëherë kur dhuroi gjakun e tij në Kalvar. Një derë u hap drejt e në zemrën e Zotit.

Nëse e jeton jetën tënde me Jezusin, zhgënjimi dhe mëkatet nuk mund ta mbyllin atë derë. Ti jeton nën një qiell të hapur të hirit. Dhe shpejt do të shkosh në mbretërinë ku do të jesh përjetë me atë, që kreu gjithçka për ty në kryq.

“Ngajini atyre që presin zotërinë e tyre, ...”

Luka 12:36

A i ke vënë re ndonjëherë njerëzit që presin për diçka? Nëse jo, duhet ta bësh një gjë të tillë. Jezusi i përdor ata si shembull për të mësuar diçka.

Ndjenjat e njerëzve në një stacion treni janë ndryshe nga ndjenjat e atyre në park. Shumica e njerëzve që presin në platformë nuk ulen. Në intervale të rregullta kohe shikojnë orën dhe e kthejnë shikimin në drejtimin nga ku pritët të vijë treni. Kur shohin një pikë të shndritshme në distancë, e kuptojnë se ai do të ndalojë në stacion për pak momente. Pas kësaj hipin në tren sepse ai nuk qëndron për shumë kohë.

E parë nga perspektiva jonë, duket sikur ka kaluar një kohë e gjatë që kur Jezusi u kërkoi miqve të vet të prisnin. Por në perspektivën e përjetësisë, 2 mijë vjet janë si një çast. Përgjatë shumë viteve ka pasur njerëz që prisnin ndërsa të tjerët ishin në gjumë. Por ata harruan të shihnin nëse llambat e tyre kishin vaj.

Zoti na ka dhënë një orë që tregon se koha e ardhjes së dytë po afrohet. Ajo orë përbëhet nga shumë shenja që do t'i paraprijnë ardhjes së Jezusit. Ti nuk mund ta lexosh Biblën e të shohësh botën përreth teje, pa u habitur. Zoti e njihnte kohën në të cilën po jetojmë dhe ai e ka përshkruar atë në fjalën e tij. Është njësoj sikur të shohim dritën në distancë. Prandaj duhet t'i themi njëri-tjetrit: epo nuk ka për të kaluar shumë kohë para se Jezusi të mbërrijë.

Koha e shkurtër e pritjes duhet të përdoret me korrektësi. Ti duhet të pyesësh veten: a jam gati? A i kam veshur rrobat e dasmës? Jam vallë mes atyre që do të ftohen në dasmë apo do të lihem jashtë?

Është gjithashtu koha t'u kujtojmë të tjerëve se Jezusi do të vijë shpejt. Shumë njerëz jetojnë pa menduar për të. Rishfaqja e Jezusit do të jetë shokuese për ta. Imagjinoni se si do të qëndrojnë jashtë dhe do të trokasin në një derë të mbyllur. Le ta kalojmë kohën e pritjes ashtu siç duhet.

Zoti na ka vendosur në një shërbim të madh misionar. Ungjilli duhet të predikohet deri në fund të botës. E kjo mund të ndodh vetëm përmes shërbimit, sakrificës dhe lutjes.

Porosia e mbretit është urgjente.

“A nuk janë ata të gjithë frymëra shërbënës, që dërgohen për të shërbyer për të mirën e atyre që kanë për të trashëguar shpëtimin?”

Hebrenjve 1:14

Këto fjalë tregojnë për engjëjt. Janë thënë që ta dini se Zoti i Plotfuqishëm ka një ushtri engjëjsh. Është në shërbim të Tij dhe Ai e përdor. Ai e dërgon vazhdimisht për të ndihmuar ata që do të trashëgojnë shpëtimin.

Engjëjt përmenden shumë herë në Bibël. E megjithatë, dikush mund të pyesë se përse nuk thuhet akoma më shumë për ta. Siç mund t'ju kujtohet, ata kanë fuqi të pamasë. Shpjegimi padyshim është që Zoti do të na shpëtojë nga mëkati i nderimit të engjëjve. Do të rrezikonim ta bënim këtë, nëse do të fokusonim vëmendjen tonë tek ata. Apostulli Gjon e uli veten përpara këmbëve të një engjëlli në Patmas, por u ndalua në nderimin e tij. Engjëjt janë vetëm shërbëtorët tanë. Vetëm Perëndia duhet të adhurohet.

Engjëjt kanë një detyrë. Kjo detyrë është të të ndihmojnë ty të trashëgosh shpëtimin. Ti nuk mund ta fitosh dot atë. Jezusi e ka bërë për ty. Dhe vepra e tij nuk mund të përmirësohet. Ti duhet ta trashëgosh dhe engjëjt do të të ndihmojnë ta bësh këtë.

Satani dhe ushtria e tij e shpirttrave kanë një objektiv përfundimtar në gjithçka që bëjnë. Ata duan të të ndalojnë të fitosh trashëgiminë tënde. Se si ndodh kjo për ta është dytësore, mjafton që t'ia arrijnë qëllimit.

Ti je i vogël dhe i pafuqishëm në këtë betejë shpirtërore. Satani është i fuqishëm dhe ai të lufton nga të gjitha anët. Ndaj të duhet të veshësh mburojën e plotë të Zotit. Dhe për ta bërë këtë nuk duhet të thërrasësh engjëjt, por duhet t'i lutesh Zotit. Atëherë Ai do të të dërgojnë engjëjt që të shërbejnë.

Nuk e dimë se sa shpesh e ka bërë Zoti këtë gjë, por ne duhet të jemi të sigurtë se kjo ndodh shpesh. Nëse Zoti nuk qëndron pranë nesh nga qielli, ne do ta humbasim trashëgiminë që Jezusi fitoi për ne.

Zoti na udhëheq herë pas here nëpër lugina të errëta, të thella dhe të rrezikshme. Ndoshta ti je në luginën e hidhërimit dhe dëshpërimit tani. Atëherë duhet ta dish se nuk je vetëm. Zoti e ka parë shqetësimin tënd dhe ka ndërhyrë. Ai të ka rrethuar me një mur zjarri engjëjsh.

Pasi djalli në thelb ka vetëm një qëllim në lidhje me ty, po kështu edhe Zoti. Ai do që ti të trashëgosh shpëtimin. Dhe engjëjt do ta ndihmojnë atë që ta arrijë qëllimin e tij.

“dhe u shpërfytyrua përpara tyre.”

Mateu 17:2

Jezusi kish marrë me vete tre nga miqtë e tij. Ata ishin ngjitur vetëm lart në mal. Ndoshta përgjatë rrugëtimit të vështirë ata po pyesnin veten. Pse vallë i veçoi? Pse nuk zgjodhi një rrugë më të lehtë? Çfarë donte në të vërtetë?

Ka kohë edhe në jetën tënde, kur edhe ti pyet kështu. Ti nuk e kupton Zotin. Ai të ka veçuar dhe rruga e tij të duket e çuditshme.

A e ke menduar ndonjëherë se Jezusi mund të ketë të njëjtin qëllim që kishte edhe me dishepujt e tij?

Ai do që ti ta shohësh të shpërfytyrohet përpara teje.

Dishepujt kishin ecur me të për një periudhë të gjatë kohe. Ata i kishin dëgjuar fjalët e tij dhe kishin parë mrekullitë e tij. Kush vallë e kishte njohur Jezusin më mirë sesa ata?

Gjithsesi, Jezusi shikon zemrën dhe ai e dinte se miqtë e tij kishin nevojë ta shihnin atë në lavdinë e tij. Ai e njuh mirë edhe zemrën tënde, ndaj do të të udhëheqë në një njohje të thellë të vetvetes.

Dishepujt e panë Jezusin me Moisiun dhe Elijan. Ata e panë atë si pjesë të një tabloje më të madhe. Ai ishte profeti që Zoti i kishte premtuar Moisiut. Dhe ashtu siç Elija u ngjiti në qiell, ashtu duhet të bënte edhe Jezusi.

Ti ishe i njohur dhe i zgjedhur përpara krijimit të botës. Ekziston vetëm një person që mund t'i sjellë kuptim të plotë jetës tënde. Ai sheh gjithçka me një perspektivë shumë më të madhe sesa ti. Dhe objektivi i tij në thelb është të lavdërohet për zemrën tënde.

Kjo ishte ajo që ndodhi me dishepujt. Në fund, ata nuk panë askënd tjetër përveç Jezusit.

Zoti të udhëheq ty përgjatë jetës në një mënyrë të tillë që të gjitha lavditë e tjera e humbasin shkëlqimin e tyre. Ti kupton se e gjithë lavdia tokësore është si lulet e fushës. Ato janë të këndshme, sigurisht, por një ditë vyshken dhe humbasin.

E njëjta gjë ndodh edhe me ato gjëra të jetës tënde, që janë të përkohshme si lulet. Në fund mbetet vetëm Jezusi. Atëherë erdhi tek ty dhe ti e pe të shpërfytyrohej përpara teje. Ti do ta shohësh atë, në përjetësi, në po të njëjtën mënyrë. Atëherë do të jesh i befasuar dhe i ngazëllyer, dhe askush e asgjë nuk ka për ta rrembyer më gëzimin.

“Sepse po ju them se nuk do të ha më nga kjo derisa ajo të plotësohet në mbretërinë e Perëndisë.”

Luka 22:16

Jezusi i tha këto fjalë në lidhje me themelimin e darkës së Zotit. Ai e theksoi se ekziston një linjë lidhëse midis tryezës së darkës së Zotit dhe festimeve të dasmës në qiell, ku miqtë e tij do të jenë në një tryezë së bashku me Abrahamin, Isakun, Jakobin.

Sa herë u takua Jezusi me miqtë e tij në darkën e Zotit? Ai ua dha vazhdimisht veten përmes bukës dhe verës. Në shumë kisha njerëzit e gjunjzuar formojnë një gjysmë rrethi. Kjo na kujton se pjesa tjetër e darkës ndodh në një botë tjetër.

Tryeza e darkës së Zotit i kthen sytë e tu drejt mbretërisë që po vjen. Parajsa ishte në mendjen e Jezusit, kur për herë të fundit ai ishte në tryezë me dishepujt e tij. Ai nuk mund të rrinte pa menduar për herën tjetër kur ata do të ishin bashkë.

Ne nuk mund ta rrokim thellësinë e vuajtjeve të Jezusit. Kur atij i duhej të kalonte përmes tronditjes së shpirtit të vet, në Getsemane, Zoti i dërgoi engjëjt e vet për ta forcuar përgjatë rrugës. E megjithatë, ne nuk mund ta shpjegojmë sesi Jezusi ishte në gjendje ta nbarhte barrën e agonisë së kryqit. Janë fjalët e tij ato që na ndihmojnë. Dashuria e tij shndrin mrekullisht përmes tyre, veçanërisht ato që tha në mbrëmjen e fundit kur jetoi në tokë.

Zemra tij ishte e mbushur me dashuri për miqtë e vet. Ata ishin të vetmit për të cilët mendoi. Ishte njësoj sikur të mos i kishte lënë kurrë vetëm. Ndaj Jezusi i ndihmoi duke i siguruar se, pas një kohe të shkurtër, ata do të mblidheshin përsëri.

Çdo herë që ti gjunjzohesh në tryezën e darkës së Zotit, duhet të mendohesh më parë. Nëse jeton falë besimit tek Jezusi dhe je i mbrojtur në këtë besim, atëherë aty do të ekzistojë gjithmonë një kohë tjetër.

Koha e fundit do të jetë në qiell, aty ku është përfunduar gjithçka.

Jezusi e dinte se ishte shumë afër qëllimit, kur të enjten e mirë ai u ul bashkë me miqtë e tij. Shumë nga ne nuk e dinë se sa mund të zgjasë rrugëtimi ynë përpara se të arrijmë parajsën.

Por ne do t'i kthejmë sytë drejt Jezusit që po na pret, e paskëtaj do të nxitojmë përpara drejt mbretërisë ku do të jemi përgjithmonë.

“Dhe po ju shkruajmë këto gjëra që gëzimi juaj të jetë i plotë.”

1 e Gjonit 1:4

Mëkati e shkatërron gjithë gëzimin. Ai moleps gjithçka që ka pranë me kalbësinë e vet. Ai ndikon në marrëdhënien midis njerëzve dhe Zotit. Ndikon gjithashtu edhe midis njerëzve.

Ndaj, Gjoni ishte i shqetësuar që miqtë e tij të mund të ecnin në dritë. Nëse nuk do ta bënë këtë, gëzimi i tyre do të venitej. Shpifja dhe kriticizmi fitojnë një mbështetje, sepse ka gjithmonë diçka që është e fshehur dhe e mbrojtur. Nëse një njeri nuk ka një ndërgjegje të pastër, ai sheh gjithmonë të metat e të tjerëve, për ta nxjerrë veten në pah nën një dritë më të mirë. Nuk është aspak e gëzueshme kur kjo frymë fiton terren në mes të vëllezërve.

Ekziston një gëzim që i përket qiellit. Për aq kohë sa ti jeton në këtë tokë mëkatore, gëzimi në gjërat e përkohshme do të ndryshojë gjithmonë. Sëmundja, vuajta dhe vdekja mund ta pushtojnë jetën tënde dhe të hedhin hije mbi të.

Megjithatë, ekziston edhe një gëzim i përkryer në tokë. Ai konsiston në pasjen e një marrëdhënieje të drejtë me Zotin. Nëse ke ardhur tek Zoti bashkë me mëkatin tënd, nuk duhet të dyshosh nëse ai të ka mirëpritur apo jo. Ai, gjithashtu, e ka marrë dhe e ka hequr mëkatin tënd. Ai e bëri këtë gjë të Premten e Mirë.

A ka vallë gëzim më të përkryer dhe lehtësues për një mëkatar të humbur se sa të jetë i lirë si nga faji ashtu dhe nga mëkati?

Zoti do që ky gëzim të jetë vazhdimisht i pranishëm në jetën tënde, dhe kjo gjë është e mundur vetëm, kur ti ecën në dritë. Por nuk do të thotë se ne jetojmë pa mëkat. Një i krishterë nuk mund ta bëjë një gjë të tillë ndërsa jeton në tokë. Gjithsesi, ai mund të jetojë në një marrëdhënie të ndershme dhe reale me Zotin. Ai mund të thotë se aq sa kupton, nuk ka asgjë që nuk ka dalë në dritë.

Nëse je njeri i tillë, atëherë ti zotëron një gëzim të përkryer. Ti je në paqe me Perëndinë. Nuk ka asgjë të pazgjidhur midis teje dhe atij.

Ti je gati ta lësh këtë jetë. Kur Zoti të thërrasë, ti mund ta lësh atë menjëherë. Atëherë gëzimi yt do të jetë i plotë përgjithmonë përpara fytyrës së Zotit.

“Ai vet i barti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin e kryqit.”

1 e Pjetrit 2:24

Ne parapëlqejmë t’u largohemi gjërave që na lëndojnë. Madje as nuk duam t’i sjellim ato nëpër mend. Shumë më pak duam që të tjerët të futen në telashe për shkak të mëkateve tona.

Çfarë vuajtje i kemi shkaktuar Jezusit! Çfarë nuk iu desh të kalonte për shkak se korruptimi i mëkatit ka kaq shumë fuqi mbi ne! Mendja jonë nuk është e aftë të kuptojë se sa shumë i kushtoi Jezusit të ishte shpëtimtari ynë. Mirëpo fjala e Zotit arrin ta zbulojë sekretin përpara zemrave tona. Kjo nuk ndodh njëherë e përgjithmonë. Vazhdimisht ne duhet të mbërthehemi dhe mbështillemi nga çmimi që Jezusi duhet të paguante për ne. Pavarësisht nga fakti se Fryma e Zotit na lejon të shohim atë që s’e ka parë asnjë sy njerëzor, dhe të kuptojmë atë që s’ka arritur ta konceptojë asnjë mendje, përsëri ne nuk arrijmë kurrë më tej se fillimi.

Jezusi dhe mëkati i përkasin njëri-tjetrit. Zoti i vendosi të gjitha mëkatet tona mbi të. Ato ranë mbi të dhe ai e njihte peshën e tyre. Ai nuk ishte vetëm i plagosur nga shuplakat, kamzhikët dhe gozhdët. Ai ishte i plagosur nga vetë mëkati.

Të kundërtat më të mëdha në jetë janë të bashkuara tek Jezusi. Ai është Zoti. Kushdo që sheh atë, sheh Zotin. Edhe Gjoni mundi ta tregonte dhe të thoshte: “Shikoni Qengjin e Zotit që merr me vete mëkatet e botës!” Të shihje Jezusin ishte njësoj sikur të shihje mëkatin e gjithë botës, po kështu edhe mëkatin tënd dhe timin.

Jezusi mbarti më shumë mëkate se kushdo tjetër. A je vallë i habitur se jeta këtu në tokë ishte e vështirë për të? Mëkati, siç e dini, është ai që e bën kaq të vështirë këtë jetë. Mëkati yt e bën atë të vështirë. Mëkatet e të tjerëve e bëjnë atë të vështirë. Po, shumë mendojnë se nuk janë të aftë të jetojnë një jetë që është e rrënuar nga mëkati, e kësisoj vendosin t’i japin fund asaj.

Në dëshpërim, ata përpiqen ta heqin qafe mëkatin dhe pasojat e tij.

Jezusi nuk e bëri këtë. Ai i tha po mëkatit tënd dhe timit. Ai zgjodhi të jetonte me të. Kjo ishte arsyeja pse iu desh edhe të vdiste. Të vdesësh me mëkatin do të thotë të vdesësh nën peshën e tij të tmerrshme. Jezusi e bëri këtë. Ai i mbarti mëkatet tona deri në fund, deri në pemën e kryqit. Ushtarët e morën tunikën e tij, por ai e mbajti mëkatin që Zoti kishte vënë mbi të. Ai u sakrifikua në vendin tënd.

“Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht,…”

2 Korintasve 8:9

Kur Pali u largua nga Korinti, ai e dinte se të krishterët e njihnin hirin e Zotit. Ai e kishte portretizuar Jezusin përpara syve të tyre si Birin e kryqëzuar të Zotit. Dhe e kishte bërë këtë gjë shumë herë. Ai vendosi të mos dinte tjetër gjë “veç Jezu Krishtit edhe atë të kryqëzuar”.

Si janë gjërat në mes të krishterëve të kohës sonë? A e njohim ne hirin e Zotit tonë Jezu Krisht?

Shumë njerëz do të përgjigjeshin menjëherë po. Gjithsesi, ne nuk duhet të përgjigjemi kaq shpejt.

A mos vallë është shkaku i kaq shumë varfërie shpirtërore fakti se hiri është kaq pak i njohur midis atyre që i përkasin Jezusit? Angazhohemi në çështje të një lloji apo një lloji tjetër, por zemra rrallë rifreskohet nga hiri.

Ti ke nevojë të kthehesh tek fillimi. Atëherë do të qëndrosh përpara Zotit tënd gojëkyçur. Ti nuk ke asgjë për të thënë në mbrojtje të vetes. Ti meriton të dëgjosh vendimin e vdekjes kundër vetes. Po megjithatë nuk është kjo ajo që dëgjon. Zoti të la të dëgjosh vendimin e vdekjes kundër Jezusit. Ai e bëri të qartë se dikush tjetër e zuri vendin tënd.

Atëherë ti pe qiellin të hapej. Jezusi e përgatiti rrugën. Tashmë ti mund të paraqitesh përpara Zotit në saj të tij. Shpëtimtari dhe shpenguesi yt e sistemoi rastin tënd.

Hiri i Zotit është shpresa jote e vetme ende dhe sot. Nëse gjaku i Jezusit nuk arrin t'i mbulojë të gjitha mëkatet e tua, atëherë ti nuk mund të shpëtohesh. Ndërkaq, ti nuk ke asgjë me çfarë të paguash. Nuk ka rëndësi se sa shumë rritesh si i krishterë, ti nuk mund të shkosh më tej se sa të shpëtohesh vetëm prej hirit.

Dhe duhet të ngazëllesh nga një gjë e tillë. E vërteta është se hiri i Zotit është kaq pushtues, sa që ti nuk mund të arrish lumturi më të madhe. Zoti jua ka dhënë atë me aq shumë bollëk sa derdhet.

Vepra e Jezusit nuk të mori dhe të udhëhoqi vetëm për një pjesë të rrugës. Ai të mori dhe të udhëhoqi drejt e në destinacion. Është ajo që përmblihet në fjalët e mrekullueshme: “U krye!”

Jeto në hirin e Zotit. Lëre të të mbartë përgjatë gjithë jetës.

Ti do ta lëvdosh atë në përjetësi.

“...se ashtu si jemi në fjalë, ..., të tillë do të jemi edhe me vepra.”

2 Korintasve 10:11

A janë vallë të pajtueshme fjalët dhe veprimet e tua? Satani bën gjithçka që ta shkatërrojë këtë lidhje. Ai e di se nëse kjo ndodh ti do të paralizohesh nga përbrenda. Fjalët e tua do të jenë pa forcë dhe vetëpërçmimi do të kthehet në një kërcënim.

Jezusi i paralajmëroi dishepujt kundër majasë së farisenjve. Ai tha rreth tyre: Ata nuk praktikojnë atë që nuk predikojnë.

Të gjithë krishterët janë rrezik të jenë si farisejtë, por rreziku është më i madh për ata, të cilëve u është besuar një detyrë e veçantë në kishë. Dikush do të përmbushë pritshmëritë e njerëzve të tjerë. Dikush tjetër u jep njerëzve një përshtypje pozitive të jetës së tij shpirtërore. Mund të ndodhë në rrugë të panumërta. Në mundësi të përshtatshme dikush përmend një lutje, një lexim Bible, një dëshmi, shërbim apo një donacion për një punë misionare. Kjo është e rrezikshme. Pa e kuptuar, njeriu largohet kështu nga fytyra e Zotit dhe fillon ta jetojë jetën e vet përpara syve të njerëzve. Kështu ti mund t'u japësh të tjerëve një përshtypje që nuk përputhet me jetën e vërtetë.

Mësoni nga Pali. Ashtu siç fliste, ashtu ishte edhe në veprime. Dikush mund të vërë në dukje mëkatën, fajin dhe veset. E megjithatë ishte një jetë e sinqertë. Ai tregoi çdo gjë në dritë qoftë përpara Zotit ashtu dhe përpara njerëzve.

Prandaj, ata që donin të merreshin me të kishin shumë pika delikate ku mund të kapeshin. Mjaftonte vetëm që t'i kthenin fjalët e tij kundër tij. Siç e dini, ai vetë tha se ishte më i keqi i të gjithë mëkatarëve dhe se asgjë e mirë nuk jetonte në mishin e tij.

Të krishterët e vërtetë janë të krishterët të cilët jetojnë në vuajtje të vazhdueshme. Nëse ka një lidhje midis bindjes, fjalës dhe veprimeve, atëherë ajo kushton diçka.

Gjon Pagëzori nuk mund ta takonte Herodin pa i ekspozuar atij mëkatën e vet: “Nuk është e ligjshme për ty të kesh gruan e vëllait tënd”. Këto fjalë i kushtuan burgosjen dhe më pas jetën. Fjalët e Gjonit ishin si kripa në plagën e hapur të ndërgjegjes së Herodit.

Jezusi na thërret ta marrim kryqin tonë dhe ta ndjekim atë. Le të kemi atëherë një lidhje midis fjalëve dhe veprimeve tona.

29 Shtator

“dhe të keni para së gjithash një dashuri të madhe për njëri-tjetrin, sepse “dashuria do të mbulojë një shumicë mëkatesh.”

1 e Pjetrit 4:8

Fjala e Zotit na kujton shpesh t'i duam vëllezërit tanë. Ndoshta ti pyet se përse vallë kjo është theksuar kaq shumë. Mirëpo dashuria është gjaku i jetës së vërtetë të komunitetit të krishterë. Nëse ajo mungon, marrëdhënia e ndërsjelltë bëhet gjithnjë e më tepër e prirur ndaj konflikteve. Thashethemet dhe dyshimet e hedhura për njëri-tjetrin fitojnë terren. Distanca bëhet akoma dhe më e madhe dhe gjithçka bëhet më e ftohtë.

Një miqësi e krishterë përparon dhe begaton vetëm nëse shumë mëkate arrijnë të fshihen. Ka disa mëkate, të cilat duhet të ekspozohen. Ka situata që duhet të qartësohen. Ka gjithashtu raste kur rrugët duhet të ndahen, siç ndodhi me Palin dhe Barnaban. Por, para së gjithash, ne duhet të kemi një dashuri që buron nga zemra për njëri-tjetrin, në mënyrë që mëkati të mund të mbulohet.

Qasja e vetëmenduar është e rrezikshme. Ajo dëfton veten kur ti ende lufton për të fituar të drejtën tënde. Kur kjo nuk ndodh, ti ndjen se drejtësia është e mundur.

Ti duhet të kuptosh se kjo nuk ndodh kurrë. Drejtësia nuk mund të humbasë. As mund të shtypet për një kohë të gjatë. Kjo gjen zbatim edhe për të drejtën tënde. Vetë Zoti do ta nxjerrë atë në dritë.

Së fundmi, nuk është e sigurt se ti ke kaq shumë të drejtë sa mendon. Shumica e rasteve kanë më shumë se një anë.

Qasja e vetëmenduar prodhon një frymë legaliste midis vëllezërve. Kjo e thyen miqësinë që mund të dojë vite të shërohet.

Ne nuk duhet ta bëjmë çdo gjë të zezë. Ka një ndryshim midis të bardhës dhe të zezës. Fjala e Zotit flet për mëkatarë të papënuar, që duhet t'i nënshtrohen disiplinimit të kishës. Mund të ketë një prirje të rrezikshme ta flakësh tej të vërtetën, në emër të dashurisë së krishterë. Nuk është kjo rruga e drejtë. E vërteta nuk mund të mbrohet pa luftuar. Por në gjithçka dhe përmes gjithçkaje ne duhet të kemi një dashuri që buron nga zemra për njëri-tjetrin. Dashuria nuk është e paduruar. Ajo fal. Ne nuk mund të jetojmë pa të. Dashuria është nervi i jetës midis teje dhe Zotit dhe midis teje dhe vëllait tënd.

“Mos e jepni lëmoshën tuaj para njerëzve, me qëllim që ata t’ju admirojnë;”

Mateu 6:1

Kur Jezusi u tha dishepujve të tij se ata duhet të ishin të kujdesshëm, kishte një arsye reale për këtë gjë. Ai i njei grackat e jetës tënde më mirë se ti. Ai e di se sa lehtësisht jeta jote shpirtërore përfundon si një lojë boshe me role. Ti nuk jeton më përpara syve të Zotit, por përpara syve të njerëzve. Jeta jote shpirtërore është bërë si një guackë boshe.

Ekziston një arsye për një vetëshqyrtim serioz. Është e tmerrshme të kuptosh situatën tënde në ditën e gjykimit. Atëherë do të jetë shumë vonë për t’u konvertuar.

Një fjalë e urtë e vjetër thotë: Një person është ai që është, kur është krejtësisht vetëm.

Zoti nuk sheh siç shohin njerëzit. Ai nuk pyet për fjalët, por për fuqinë.

A ka diçka të fshehur në zemrën tënde pavarësisht përshtypjes që ti i jep vetes dhe të tjerëve?

Rreziku është i qartë, që një zemër e ftohtë dhe e vdekur fshihet prapa dukjes së një të krishterit. Ne e kemi të lehtë të angazhohemi dhe pushtohemi prej gjërave të dukshme, duke bërë kështu që e padukshmja të dëbohet.

A mund ta shohësh vallë veten pa u shqetësuar? A mund të mos pyesësh: Tek e fundit, cili jam unë? E nuk do të doje të luteshe bashkë me fjalët e psalmit 139:23-24: “Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njih mendimet e mia. dhe shiko në se ka tek unë ndonjë rrugë të keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën e përjetshme”.

Zoti njei gjithçka. Ti duhet të shkosh tek ai. Është një gjë e mirë të dish që Ai sheh çdo gjë brenda teje. Ai nuk do ta copëtojë një kallam të thyer. Jezusi do të të kthejë pas në pikën e nisjes.

Pikërisht aty ku ti more hirin falas. Ti e di se mëkati më i madh i zemrës tënde dhe të gjitha papastërtitë u dëgjuan deri në qiell. Atëherë Jezusi zbriti drejt teje me hir, me hirin e pamerituar.

Në të gjithë botën ekzistonte vetëm një person, atëherë, që merrej me ne. Ishte Jezusi. Qëndro përpara hirit të tij; jetoje jetën tënde aty, sepse jeta shpirtërore vetëm me të mund të ruhet e freskët dhe e shëndetshme.

1 Tetor

“kjo është ditë sihariqi, por ne nuk hapim as gojën. Në rast se presim deri në mëngjes, mund të pësojmë ndonjë ndëshkim. Prandaj tani të nxitojmë dhe të shkojmë të njoftojmë ...”

2 e Mbretërve 7:9

Katër lebrozë zbuluan se ushtria që kishte rrethuar Izraelin kishte marrë arratinë. Zoti kishte bërë që armiqtë të dëgjonin zhurmën e kuajve dhe borive të një ushtrie të madhe. Kështu ata e kishin humbur shpresën se mund të shpëtonin jetën e tyre.

Katër lebrozë, katër njerëz të dëbuar, katër njerëz të përçmuar! Çfarë mund të bënin ata? Ata s'menduan gjatë për këtë. Ata e dinin që kishte diçka që nuk mund ta bënin dot dhe kjo ishte ta mbanin gojën mbyllur. Ata duhet t'u tregonin njerëzve të Jeruzalemit që po vdisnin urie se tani kishin shpëtuar.

Kjo është një ditë sihariqi!

Është po njëllor edhe sot. Por ka shumë pak njerëz që e dinë këtë. Shumica e njerëzve po vazhdojnë të jetojnë në errësirën dhe hijen e vdekjes, dhe shumë të tjerë nuk e kanë dëgjuar kurrë se ekziston një vend ku njeriu mund të blejë grurë dhe mund të ushqehet pa para.

Nëse ne vetë jemi të shpëtuar, ne duhet t'i themi njëri-tjetrit: “Nuk mund të presim deri nesër. Duhet ta themi sot. Ne e dimë që do të vijë një natë kur askush nuk do mund të punojë. Por është ende ditë, dhe fjala e jetës duhet t'u jepet atyre që po shkojnë drejt humbjes së përjetshme”.

Ndoshta ti ndihesh i përçmuar dhe i parëndësishëm. Edhe katër lebrozët u ndjenë kështu. Por përsëri kjo gjë nuk ua vodhi besimin. Siç e dimë ne nuk predikojmë veten tonë. Është mesazhi i atij që udhëheq mëkatarët nga vdekja në jetë. Ai e ka përgatitur rrugën. Jezusi nuk na thirri të mposhtim mëkatin dhe djallin. Ne nuk duhet të bëjmë atë që Ai bëri. Për shkak se Ai fitoi, ne jemi lejuar të pimë falas nga ujërat e jetës.

Të varfërit që ndodheshin të rrethuar në Jeruzalem me shumë mundësi vrapuan në kampin e braktisur nga armiku për të shuar urinë e tyre. Nuk ndodh kështu në marrëdhënien me Jezusin. Kudo ku predikohet mesazhi i mirë ka njerëz që shpëtohen. Nëse askush nuk do të shpallë shpëtimin, çdokush do të humbasë. Ndaj kjo është një ditë sihariqi. Mos na lër të rrimë gojëmblyllur! Mos lejo që ndëshkimi të bjerë mbi ne!

2 Tetor

“Por në të gjitha këto gjëra ne jemi më shumë se fitimtarë për hir të atij që na deshi.”

Romakëve 8:37

Askush nuk mund të na thotë se kur mund të shpërthejë persekutimi. Megjithatë kundërshtitë ndaj të krishterëve rriten. Në vende e vjetra të krishtera gjithnjë e më shumë njerëzit po u kthehen besimeve të çuditshme dhe filozofisë ateiste, përmes një shkëmbimi të qëllimshëm me mënyrën e mendimit dhe të jetës së krishterë. Është e çuditshme të shohësh ngjashmërinë midis klimës intelektuale që ekziston-të në kohën e apostujve dhe asaj që ka filluar të shfaqet para syve tanë.

Prandaj, as nuk duhet të pyesim nëse përballemi me po të njëjtat gjëra, si të krishterët e parë: fatkeqësi, frikë, persekutim, uri, lakuriqësi, rrezik dhe shpatë. Pali na thotë se të krishterët konsideroheshin si dele për t'u therrur. Për hir të Jezusit ata përballeshin me vdekjen gjatë gjithë ditës.

Lehtësisht mund shkurohem kur fjala e Zotit thotë se periudha e fundit e kishës së krishterë do të jetë e ngjashme me periudhën e parë. Natyra jonë e ndrojtur dhe e turpëruar nga dhimbja është gjithmonë gati të zgjedhë rrugën më të lehtë. Gjithsesi, mos e ndiq atë! Ai është i vetmi që ti duhet të ndjekësh dhe kur Ai ecën me ty në rrugën e vuajtjes, ajo është një rrugë të cilën ai e ka përshkruar më parë.

Ti merr forcë dhe fuqi të rezistosh përmes fjalës së Zotit. Me çfarëdo që të përballësh, ti je më shumë se fitimtar në Jezusin.

Armiqtë e Zotit mund të marrin çdo gjë prej teje. Po, ata mund të ta marrin edhe jetën. Por është një gjë që ata nuk janë të aftë ta bëjnë: të të rrëmbejnë fitoren! Ti e zotëron atë në Jezusin. Ushtria e shpirtave të këqinj është përpjekur me të gjitha mënyrat të asgjësonte veprën e tij të shpëtimit; por dështoi. Satani mori goditjen vdekjepurëse në Kalvar.

Sot ai zhvillon një luftë dëshpëruese, sepse e di se koha e tij është e shkurtër. Ai mund të shkaktojë shumë dëme, por nuk mund ta zhvasë fitoren nga Jezusi.

Ti mund të këndosh së bashku me të krishterët përgjatë shumë shekujve: “Të përjetshmen fitore unë zotëroj gjithmonë, o Zoti Krisht, tek ty!” Këndoje me zë të lartë! Lere të jetojë në zemrën tënde. Lajmet e fitores kanë mbajtur njerëz të panumërt përmes shqetësimeve dhe fatkeqësive të mëdha. Ato s’e kanë humbur fuqinë e tyre. Do të të mbajnë edhe ty gjithmonë, nëse beson në to. Nuk janë fjalë boshe kur Zoti thotë se ai të do. Ai është me ty përgjatë gjithë kohës. Ai do t’i udhëheqë fëmijët e tij nëpër të gjitha rrugët drejt qëllimit të parajsës.

3 Tetor

“Dhe mbasi e burgosën Gjonin, Jezusi erdhi në Galile duke predikuar ungjillin e mbretërisë së Perëndisë.”

Marku 1:14

Tani mbretëria e Zotit po shkonte drejt katastrofës! Kështu u dukej atëherë dishepujve të Gjonit. Tani nuk ka asnjë njeri që të predikojë në shkretëtirë. Askush nuk pagëzohet me pagëzimin e pendimit. Ringjallja e njerëzve për të cilën ata kishin shpresuar papritmas u ndal. Gjoni u burgos dhe zëri i tij nuk mund të depëronte dot përtej mureve të trasha të burgut.

Edhe ti mund të mendosh ndonjëherë se rritja e mbretërisë së Zotit ka ndaluar. Ka patur shërbëtorë që ti i ke vlerësuar shumë, por që Zoti i la mënjanë. Ti nuk mendoje se mund të bëje pa ta. Por Zoti nuk e mori parasysh mendimin tënd.

Ndoshta edhe ti vetë je një instrument i tillë. Ti ishe në një shërbim të begatë për Zotin, por sëmundja, përplasjet në mes të krishterëve apo diçka tjetër, e ndaluan shërbimin tënd. Ti u le mënjanë.

Mendo se ç'ndodhi kur Gjoni u burgos. Jezusi doli dhe predikoi lajmin e mirë të Perëndisë. E njëjta gjë ndodh edhe sot.

Zoti mund të përdorë njerëz të tjerë përveç meje dhe teje. Ne nuk jemi të pazëvendësueshëm. Vetëm Jezusi është dhe Ai do ta vazhdojë punën e Tij edhe pa ne.

Gjithsesi, është diçka e vështirë kur ndalohesh. Ngrihen shumë pyetje. Kur lindin dyshime, ti duhet të mësosh nga Gjoni. Ai i kërkoi Jezusit ndihmë dhe e mori atë. Edhe ti do të ndihmohesh po njëlloj.

“Të verbërit fitojnë përsëri të parët, të çalët ecin, lebrozët po pastrohen, të shurdhët po dëgjojnë, të vdekurit po ringrihen dhe ungjilli po u shpallet të varfërve” (Luka 7:22). Kjo ishte e dobishme për Gjonin.

Por çfarë mendoni se bëri Gjoni kur mori këtë mesazh? Ai bashkoi duart dhe falënderoi Zotin. Tanimë fjala që ai kishte shpallur qe përmbushur: “Ai do të bëhet më i madh, dhe unë do të zvogëlohem”. Jezusi është drita që as edhe burgu më i errët nuk mund ta lërë jashtë.

Në atë kohë, Gjoni, vështirë se mund ta kuptonte që lënia e tij mënjanë do të qe ndihmë për të krishterë të panumërt. Si i burgosur, ai ishte dëshmitar i faktit se Jezusi jo gjithmonë arrin të lirojë; por kjo nuk do të thotë se je i harruar. Jezusi të dërgon një mesazh në mënyrë që të të forcojë. Në të njëjtën kohë ai e le mbretërinë të rritet, çka është dhe kuptimi e qëllimi i jetës tuaj. E kështu gjithçka bëhet mirë.

4 Tetor

“Në rast se ulem në terr, Zoti do të jetë drita ime.”

Mikea 7:8

Në ditët e sotme nuk flitet shumë rreth agonisë së shpirttrave. Por kjo nuk do të thotë që të krishterët nuk janë të shqetësuar. Satani, bota dhe natyra jonë luftojnë përgjatë gjithë kohës kundër jetës së re të besimit. Kjo luftë shpesh e bën errësirë jetën e një të krishteri.

Atëherë, bota shpirtërore duket të jetë çuditërisht e largët. Duket sikur fjala e Zotit të mos arrijë më në zemër. Më parë ti mund të kënaqeshe me shpëtimin tënd. Tani një indiferencë e çuditshme dhe e shurdhër ka mbushur mendjen tënde. Ti madje mund ta kapësh veten duke konsideruar nëse është më mirë të heqësh dorë nga gjithçka.

Nëse mendon kështu, atëherë je në errësirën e dyshimit. Në mes të topitjes ti je i palumtur. Ti digjesh që jeta jote shpirtërore të jetë përsëri e gjallë. Ti i ke kërkuar Zotit që të ndërhyjë, por mendon se ai nuk e ka bërë një gjë të tillë. Dhe ti pyet: “Përse vallë?”

Një arsye mund të jetë që Zoti do të të mësojë pohimin e mësipërm: “Në rast se ulem në terr, Zoti do të jetë drita ime”.

Ne dëshirojmë me gjithë fuqinë e zemrës të ndihmohemi që të dalim nga errësira. Disa prej nesh mund të përmendin edhe situata jete në të cilat Zoti na ka udhëhequr nëpër fusha të hapura. Vetëm se Zoti nuk vepron gjithmonë kështu. Zoti shpesh do diçka tjetër.

Mikea u lejua të përjetonte një gjë të tillë. Vazhdonte të ishte errësirë, por Zoti ndezi një qiri në errësirë. Në vend që ta nxirrte jashtë, Ai i hapi sytë e tij ndaj dritës që Ai tashmë kish ndezur.

Ky është një realitet i shkëlqyer për fëmijët e Perëndisë: që Zoti ka ringjallur dritën e Fjalës dhe e shkëlqen atë, pavarësisht se sa errësirë mund të bëhet në botë.

Me anë të Frymës të tij të mirë, Zoti do të të hapë sytë që të shohësh se edhe pse çdo gjë tjetër shkundet, fjala e Zotit qëndron e patundur.

Zoti e ka vënë atë Fjalë në dorën tënde. Ajo të përket ty. Nuk ka kënaqësi më të madhe për zemrën e Zotit sesa kur, në mes të agonisë më të thellë të shpirtit tënd, ti mbështetesh në atë që është shkruar në Fjalën e tij. Ndoshta ti nuk ndjen asgjë, por duart e tua mbahen fort pas dritës së jetës, dhe ti mbërthehesh fort tek ajo. Shpresa është ringjallur. Zoti po të udhëheq jashtë prej errësirës.

5 Tetor

“sepse ti ke përlëvduar fjalën tënde dhe emrin tënd përmbi çdo gjë tjetër.”

Psalmi 138:2

Është e mrekullueshme kur Zoti përlëvdon fjalën e Tij. Duhet të jetë lutja jonë e vazhdueshme që kjo gjë të ndodhë. Pas kësaj Ai jep pasuri që tejkalojnë çdo gjë tjetër.

Shpesh një kohë e vështirë dhe e errët i paraprin përgjigjes së Zotit. Kjo gjen zbatim si në çështjet e mëdha ashtu edhe në ato të vogla. Po, një fëmijë i Zotit përjeton se pikërisht në errësirë Zoti ndez dritën e tij.

Kjo është e lidhur me vetëbesimin e natyrshëm të njeriut. Për aq kohë sa ti e di se çfarë duhet të thuash dhe çfarë përgjigje duhet dhënë, fjala e Zotit nuk ka vlerë të madhe për ty. Prandaj, Zoti të udhëheq në vështirësi dhe shqetësim, në vende ku ti nuk e di cilën rrugë do të marrësh. Je në mëdyshje dhe nuk di kujt t'i drejtohesh.

Fatkeqësia dhe pafuqia jote e madhe të ka bërë pranues ndaj fjalës së Zotit. Nuk angazhohesh më në të gjitha punët e tua. Nuk beson se mund të administrosh ndonjë gjë. Prandaj, je i hapur ndaj ndihmës së jashtme.

Ti duhet ta dish se nuk ka kurrfarë mençurie që mund të të ndihmojë. Vetëm Zoti mund ta bëjë këtë gjë. Dhe e bën përmes fjalës së Tij.

Ti nuk e përjeton atë si diçka të madhe dhe të fuqishme. Ajo ndodh qetësisht dhe në shumë mënyra të paperceptueshme. E megjithatë ka fjalë në Bibël që fillojnë të shkëlqejnë. Ti duhet t'u kthehesh atyre vazhdimisht. Ti ke gjetur një dritë në errësirë. Sa më shumë mendon për ato fjalë, aq shumë ato të japin ty. Ti e ndjen ngrohtësinë e tyre. Duket sikur ato fjalë digjen e shndrisin vetë në shpirtin tënd. Në të njëjtën kohë ato jetojnë. Ti ndjen pulsën e tyre tek rreh, dhe provon që edhe zemra jote rreh në të njëjtin ritëm me këto fjalë. Ato krijojnë koherencë. Fjala e Zotit bëhet një me veten tonë. Në fakt është kthyer në realitetin dhe të vërtetën tënde.

Kur kjo ndodh, Zoti ka përlëvduar mbi çdo gjë emrin dhe fjalën e tij. Kështu, ai ka krijuar një etje brenda teje, një etje për Fjalën. Dhe ti duhet të kuptosh se ajo përmban thesare që janë më të mëdha se të gjitha pasuritë e botës.

Prandaj, kërkoji Zotit ta përlëvdojë mbi çdo gjë emrin dhe fjalën e tij për ty. Lëre veten të humbasë në Fjalën. Perëndia do t'i përgjigjet lutjes tënde.

6 Tetor

“...kur vuante, nuk kërcënonte, ...”

1 e Pjetrit 2:23

Të vuash është një gjë e tmerrshme. Vuajtja e kërcënon shpirtin, trupin dhe frymën. Shumë njerëz kanë ndryshuar nën presionin e vuajtes. Disa njerëz i nënshtrohen dëshpërimit, e të tjerë bëhen agresivë.

Vuajtja nuk e ndryshoi Jezusin. Ai nuk filloi të kërcënonte. Nëse Ai do të kishte përdorur këtë rrugëdalje, do ta kishte zvogëluar vuajtjen. Ai mund t’u kish treguar kundërshtarëve se cilat ishin pasojat e veprimeve të tyre. Shumë prej tyre do të qenë frikësuar, duke menduar se po i shkaktonin vuajtje një të pafajshmi.

Jezusi nuk donte t’ia bënte vetes jetën të thjeshtë. Në butësinë dhe përlësinë e tij, ai e nënshtroi veten ndaj fyerjes dhe përcmimit. Ai qe i heshtur si një kafshë sakrifice që çohet për t’u therur. Diçka brenda nesh ngre krye, sa herë që ndeshemi me njerëz të pafajshëm që vuajnë. A e keni menduar veten ndonjëherë si pjesë e gjithë kësaj kundër Jezusit?

Ai ishte i vetmi që ishte krejtësisht i pastër. Çfarë vuajtje duhet të ketë qenë për të fajësimi me të gjitha mëkatet dhe fëlliqësitë tua? E megjithatë Jezusi nuk u kthye pas. Vullnetarisht shkoi nën barrën e mëkatit, dhe e bëri në një mënyrë të tillë që ti ende të ruash besimin tënd përpara Tij.

Nëse Jezusi do të të kishte kërcënuar, ti nuk do të guxojë të vije tek Ai. Ti do të dridheshe nën zemërimin e tij dhe thjesht do të prisje dënimin e tij shkatërrues. Ndërkohë që Ai takohet me ty me dashurinë e tij bindëse. Edhe pse iu desh të mbarte si mëkatet e tua ashtu dhe pasojat e tyre, ai nuk të urren, sepse e dinte çfarë po bënte kur zgjodhi udhën e kryqit. Ai donte të kryente pajtimin midis teje dhe Perëndisë dhe Ai mund të bënte këtë vetëm nëse kalonte përmes rrugës së vuajtjes.

Çështja e madhe tani është, nuk mendon se Jezusi ka vuajtur mjaftueshëm? A do t’i sjellësh atij një vuajtje të re duke mos u kthyer në besim dhe duke mos besuar hirin e tij?

Jezusi vuan ende dhe sot. Kjo vjen nga ata që e mohojnë atë si shpëtimtar dhe shpengues. Ata e bëjnë të kotë veprën e tij të shpëtimit. Mirëpo kjo vuajtje e Jezusit mund të kthehet në gëzim. Kjo ndodh sa herë që një mëkatar kthehet tek ai.

“Unë i urrej hënat e reja tuaja dhe festat tuaja solemne.”

Isaia 1:14

Si mundet të urrejë Zoti atë që ai vetë e ka përshkruar? Nëse do të ishte diçka që e kishin bërë njerëzit, ne do ta kuptonim atë, por jo në rastin kur ky është një urdhërim i vetë Zotit. A nuk është kjo shfaqje e një kapriçioje?

Në asnjë mënyrë nuk është kështu. Ajo që ka thënë Zoti në fjalën e vetë duhet të vërehet me kujdes. Ajo ishte kështu në Besëlidhjen e Vjetër dhe është po kështu në Besëlidhjen e Re. Por në të dyja besëlidhjet mëkati i kthen të gjitha sakrificat në diçka që Zoti i kundërvihet me urrejtje.

Një njeri jobesnik mund t’i japë gruas së tij dhurata të shtrenjta dhe të bukura, por nëse është një grua e ndershme, ajo do t’i urrejë ato. Në sytë e saj, dhuratat janë zëvendësuese të lira për atë që i takon me të drejtë; dhe dashuria nuk mund të zëvendësohet me asgjë tjetër.

Njerëzit e Izraelit mendonin se i kishin ofruar sakrifica të mëdha Zotit, mirëpo Ai nuk mund të blihet.

Nëse njerëzit e Zotit jetojnë në mëkat, Zoti urren atë që ata bëjnë në çështje të tjera.

Nëse një pacient vuan nga një sëmundje vdekjeprurëse, është diçka e tmerrshme nëse personi në fjalë angazhohet thjesht me paaftësi të vogla dhe e ngushëllon veten me mendimin se mjekut i bëhet vizitë rregullisht.

E njëjta gjë vlen edhe në marrëdhënien tonë me Zotin. Së pari duhet të vihen në rregull gjërat themelore. Ato do jenë ashtu vetëm nëse besimi tek Jezusi i ka drejtuar tek shkëputja nga mëkati.

Prandaj thirrja e Zotit është kjo: “Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purpur, do të bëhen si leshi”.

Një jetë e shenjtë fillon dhe vazhdon nën gjakun pastrues. Gjaku e asgjëson mëkatin. Ai na çliron njëherësh edhe nga fuqia e mëkatis. Fjalët e kryqit thyejnë prangat e mëkatis. Hiri i vërtetë i Zotit e bën të padurueshme qëndrimin në mëkat.

Nëse jeton në mbretërinë e faljes së mëkateve me urrejtjen ndaj mëkatis, shërbimi yt është i kënaqshëm për Zotin. Vetëm kështu mund të kremtohet një festival në sinqeritet; së pari këtu në tokë, dhe më vonë në përjetësi.

“sepse, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë ...”

2 Korintasve 12:10

Për shumicën e njerëzve, rrugëtimi për të kuptuar dobësinë e vet është i gjatë. Ne kemi shumë më tepër fuqi se sa mendojmë. Nëse na bllokohet një rrugë, atëherë provojmë një tjetër.

Por nëse ti mbetesh në shkollën e Zotit, do të arrijë dita e humbjes. Atëherë ti do të ngelesh gojëmbyllur. Atëherë ti jo vetëm që do të shohësh sesa pak mund të menaxhosh, por do të kuptosh se je krejtësisht i pafuqi.

Është e vështirë të shohësh pafuqinë tënde, shumë më e rëndë nga ç'mund ta imagjinojë gjithkush. Rrugëdalja jonë e fundit është bllokuar. Ne ndihemi të zhveshur nga çdo gjë. Nuk ka më asnjë mundësi njerëzore për shpëtimin. Në mendimet tona ne e kemi kaluar vendimin e vdekjes mbi veten.

Por në të njëjtën kohë është një bekim për një fëmijë të Perëndisë të përjetojë këtë dobësi. Si mund të jetë e mundur kjo?

Kjo lidhet me faktin se bekimi më i madh për një të krishterë është të bëhet tërësisht i varur nga Zoti në nevojën dhe fatkeqësinë e tij. Kështu, asgjë nuk varet nga ty. Ti s'mund të ngresh më asnjë gisht për të fituar shpëtimin. Është Zoti ai që kujdeset për ty.

Ndaj, ti s'lutesh më që Zoti të të mund të shumëfishojë forcat. Ti nuk mund të bësh asgjë për të ndihmuar në atë gjë që Zoti tashmë ka kryer. Zoti duhet të bëjë çdo gjë nëse ti duhet të arrish qëllimin.

Pikërisht kur përjeton dobësinë tënde si i pashpresë, ti mëson t'i vendosësh shpresat e tua vetëm tek Zoti. Ta bësh gjë nuk është një mundësi midis shumë të tjerave. Jezusi është shpresa jote e vetme. Pa të, ti do të mbetesh vetëm në dëshpërim.

Nëse situata jote është e tillë përkundrejt Zotit, atëherë ai mund të të udhëheqë drejt fitores. Ai e bën këtë duke t'i hapur sytë e tu ndaj pasurive të Ungjillit. Ai të mëson falë Frymës dhe Fjalës së tij, që të mbështetesh vetëm tek Jezusi.

Një i krishterë që e konsideron veten të falimentuar dhe mbështetet vetëm tek Jezusi është më i fortë se gjithçka. Tek ai fuqitë e Zotit bëhen të plota. Për aq sa ti ke forcat e tua, Zoti nuk mund të të ndihmojë. Nëse Zoti është për ty gjithçka, ti je i pathyeshëm.

Po, nëse ti e vendos besimin tënd te Jezusi, ti je i fortë në dobësinë tënde.

9 Tetor

“Ushqimi i tij ishte siguruar rregullisht nga mbreti, një racion në ditë, për të gjitha ditët e jetës së tij.”

2 Mbretërve 25:30

Jehoiakini ishte i burgosur për afro 38 vjet në Babiloni. Por një ditë ora e lirisë erdhi për të. Në Babiloni erdhi një mbret tjetër dhe e fali Jehoiakinin.

Nuk e di për sa vite mund të keni qenë i burgosuri i djallit, por di se ai është një zotëri i egër për t'i shërbyer. Në vend të premtimeve të arta, rruga e tij mbaron gjithmonë në agoninë e përjetshme të ferrit.

Nëse i përket Jezusit, dikush tjetër është bërë mbreti i jetës tënde. Ai të ka falur dhe të ka nxjerrë jashtë prej burgut. Tashmë ti je ulur në tryezën e tij, dhe ai kujdeset për ty përditë. Mirëpo, ti doje të kujdesesh për veten. A nuk ke vendosur shpeshherë të bëheshe një i krishterë i mirë me gjithë zemër? Por, ti kurrë s'ke për të qenë i tillë. Çdo ditë ti duhet të jetosh falë hirit të pamerituar të Perëndisë në Jezusin. Kjo është gjendja jote për aq gjatë sa jeton në tokë.

Gjithsesi, a është kjo kaq e keqe? A nuk është një gjë e mirë që Zoti çdo ditë të takon ty me hir të ri? A nuk është e çmuar për ty që ti nuk mund ta zbrazësh dot detin e hirit? “por aty ku mëkati është i tepruar, hiri është akoma më i tepërt,” (Romakëve 5:20).

Ti digjesh nga dëshira të jesh si Mjeshtri yt. Ky dëshirim merr pjesë në ruajtjen të freskët dhe të shëndetshme të jetës tënde të krishterë. Ti do të marrësh atë që do. Kjo do të ndodhë kur ti sheh Jezusin ballë për ballë dhe bëhesh si ai.

Hidhërimi për shkak të mëkatis dhe paaftësia e një njeriu, nuk duhet të bëjë të harrosh se ti tashmë jeton në tryezën e pasur të hirit të Zotit. Nuk ka asnjë mëkat që gjaku i Jezusit nuk mund të pastrojë. Çdo gjë që ai bëri, e bëri për ty. Zoti të sheh ty ashtu siç sheh Jezusin.

Dhe Zoti nuk i merr mbrapsht thesaret e tij. Ditë për ditë ai do t'ju kujtojë gjithçka që zotëroni. Përgjatë shtegëtimit tuaj në tokë, ju do të shihni gjithnjë e më shumë se çfarë do të thotë të jesh një fëmijë i Mbretit. Ja, pse është një gjë kaq e mirë t'i përkasësh Jezusit. Nëse nuk i përket ende Atij, duhet ta dish se ai ka përgatitur edhe për ty një vend në tryezën e tij.

“A më do ti mua?”

Gjoni 21:16

Na duket e lehtë të besojmë se Jezusi, mbi të gjitha, është i interesuar për dhuratat tona. Por nuk është kështu. Ai na do vetë ne.

A ju duket e çuditshme kjo?

Imagjinoni një burrë që e mbulon me dhurata gruan e vet. Pas njëfarë kohe ajo kupton se pavarësisht bujarisë së tij, ai nuk e dashuron atë. Që nga ai moment, të gjitha dhuratat janë një zëvendësim për atë vetë, pasi ato e kujtojnë atë grua për faktin se ajo është duke humbur gjënë më të rëndësishme, që është pikërisht dashuria e burrit të saj.

Shumë njerëz kanë bërë shumë për Jezusin, por ata nuk e duan atë. Pa e kuptuar as vetë, ata duan të blejnë miratimin e Zotit me dhuratat e tyre.

Mirëpo është e pamundur të blihet dashuria e vërtetë. Ajo kërkon vetëm një gjë, dhe kjo është kthimi i dashurisë.

Ndaj, Jezusi pyet: “A më do ti mua?”

Një i krishterë mund ta humbasë dashurinë e tij për Jezusin. Është një luftë e vazhdueshme të qëndrosh në këtë dashuri. Mendimet kapen kaq lehtësisht me gjithçka që ka të bëjë me krishterimin. Ndërkohë që dashuria e Jezusit do që ti të angazhohesh vetëm me të. Jezusi të do, pavarësisht asaj që mund t'i japësh ti. Nuk janë dhuratat e tua ato që fitojnë zemrën e tij, por je ti vetë. Në po të njëjtën mënyrë, ai do që ti ta duash atë pavarësisht të gjitha gjërave që ai mund të të japë e me të cilat mund të të ndihmojë në jetën tënde.

“A më do ti mua?” pyet Jezusi.

Këto fjalë hetuese janë një thirrje zgjuere për ty, kur dashuria jote është ftohur. Jezusi të udhëheq të kthehesh në vendin ku lindi dhe u ushqye dashuria e thellë dhe e vërtetë për të. Është vendi i mëkatarit të humbur pranë këmbëve të Jezusit, vendi ku unë marr faljen e tij të hirshme për mëkatet e mia, sepse jam i dashur prej tij.

Kurrë nuk do të jesh në vend më të lartë dhe më të thellë se sa ai vend. Por në të njëjtën kohë, ai është vendi më i mirë për ty. Aty dashuria e Jezusit për ty thërret vazhdimisht për dashurinë tënde ndaj tij. Ne duam, sepse Ai na deshi i pari.

11 Tetor

“sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit të Jezus Krishti. Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin, Krishtin keni veshur.”

Galatasve 3:26-27

Ti nuk mund të shpëtohesh me rrobat e tua. Kjo gjë shprehet në mënyrë të fortë dhe prekëse prej rrobave të bardha të pagëzimit. Ajo që ti ke është e fëlliqur dhe e papastër: po, rrobat e tua janë thjesht leckë, të cilat duhet t'i flakësh, në mënyrë që të mund të veshësh rrobat më të mira.

Imagjinoni sikur të visheni me Jezusin në pagëzim. Ashtu siç vishet një fëmijë i vogël me rrobat e pagëzimit, po kështu edhe drejtësia e Jezusit e mbulon personin e pagëzuar nga koka deri tek këmbët. Ti je plotësisht i bardhë. Ti je tërësisht i pastër. “gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja!” (2 Korintasve 5:17)

Për një fëmijë të Zotit me dyshime që i rriten vazhdimisht, ekziston një prehje e mrekullueshme në atë që Zoti i ka dhënë në pagëzim. Ti e ke marrë Jezusin, me të gjitha pasuritë e tij, në mënyrë të pamerituar. Ai të mbuloi plotësisht. Dhe ti je i mbuluar prej tij nga të gjitha anët. Asgjë e jotja nuk mund të shihet më.

Roba e pagëzimit është një veshje e gatshme. Gjilpëra dhe filli nuk janë përdorur për ta qepur atë. Personi i pagëzuar nuk është munduar ta bëjë vetë atë veshje. Një tjetër person e bën këtë rrobë. E njëjta gjë ndodh edhe me veprën e shpëtimit të Jezusit. Nuk ke çfarë i shton. Ajo është e përkryer dhe e plotë sa më s'bëhet.

Ti je një fëmijë i Zotit falë besimit. Fjala e Zotit deklaroi se arsyeja për këtë është se përmes pagëzimit ti e ke veshur veten me Jezusin. Cila është vallë lidhja?

Besimi mbështetet tek fjala. Dhe fjala thotë: “ai që beson dhe është pagëzuar, do të jetë i shpëtuar;” (Marku 16:16) Kësisoj, të pagëzosh një fëmijë është një akt besimi. Dhe gjëja e mrekullueshme është se një akt i tillë ndodh i mbështetur te fjala. Zoti e krijoi besimin përmes Frymës së tij përmes fjalës që është e lidhur me ujin.

Ndaj, nëse beson tek Jezusi dita e pagëzimit është dita jote më e madhe me ngjyrë të kuqe e vitit, sepse në të ti more një pjesë të gjithë pasurisë së hyjnisë.

Nëse jeton pa besim, ti je i humbur pavarësisht pagëzimit. Atëherë pagëzimi është një thirrje për të lindur përmes konvertimit dhe besimit. Dhuroja veten atij që të ka pagëzuar. Lëre të të zotërojë në përjetësi.

12 Tetor

“Askush nuk vë një copë prej stofi të ri mbi një petk të vjetër, sepse kështu arna bie dhe grisja bëhet më e madhe.”

Mateu 9:16

Krishterimi nuk është një arnë. Ka shumë njerëz që e besojnë këtë. Ata mendojnë se ai është një arnë solemne mbi një ekzistencë gri dhe monotone. Përgjatë jetës ose momenteve më vendimtare të jetës njeriu përdor kishën. Ajo është lidhja me gjërat e mbinatyrshme. Kisha ka një tavan më të lartë se ai i bashkisë. Ndjesia e festivalit, mbrëmjeve dhe seriozitetit sigurohet kur njeriu përfshin kishën.

Disa njerëz mendojnë se krishtërimit është një arnë ngushëllimi për të sëmurët, të moshuarit dhe të vetmuarit. Është gjithashtu një ndihmë për njerëzit e dobët që s'mund ta përballojnë dot jetën vetë.

Disa të tjerë mendojnë se është detyrë e krishterimit të japë shpjegime për gjithçka që është e pakuptueshme. Jeta mund të duket kaotike dhe pa asnjë lidhje logjike. Për këtë arsye krishterimi duhet t'i japë thelbin ekzistencës së njeriut.

Gjithsesi, Jezusi nuk erdhi më qëllim që të na arnojë. Është e vërtetë se ai jep shumë dhurata, por është e tmerrshme nëse dhuratat shtesë arrijnë të bëhen gjëja kryesore. Pasi kështu një njeri humbet dhuratën më të madhe të Zotit.

Jezusi na ndihmon përgjatë jetës. Lavdia i qoftë Atij! Por kjo nuk është arsyeja e ardhjes së tij. Ai dëshiron t'ju shpëtojë nga zemërimi i Zotit. Ti u rrëmbeve nga ferri. Ai dëshiron që gjykimi i Zotit të binte mbi të dhe jo mbi ne.

Kjo është arsyeja pse Jezusi vdiq në Kalvar i mallkuar nga Zoti në vendin tënd.

Ti je ai që duhej të ishte varur në kryq. Ti duhej të kishe bërtitur: “Ati im, Ati im, pse më ke braktisur?” Ti ishe ai që, në frikën tënde, duhej të kishe qenë nën një qiell të mbyllur, pa asnjë përgjigje, vetëm me errësirë.

E megjithatë Jezusi zuri vendin tënd. Në saj të besimit tek Ai ti mund të rilindësh. Jezusi të ka shpëtuar nga gjëja më e tmerrshme: të takosh Zotin me mëkate që ende nuk të janë falur. Krishterimi nuk është një arnë mbi copë të vjetër. Ai është vetë Krishti, një shpëtimtar dhe shpengues për mëkatarët e humbur.

13 Tetor

“Sa e madhe është mirësia jote që ti u rezervon.”

Psalmi 31:19

Mendimet e Zotit janë më të larta se tonat. Nëse jemi në fatkeqësi, ne nuk mund ta kuptojmë Zotin, pse ai vonon të na tregojë mirësinë e tij. Pse vallë ai nuk ndërhyt? Pse nuk e bën menjëherë?

Fjala e Zotit të jep një përgjigje. Ai e rezervon mirësinë e tij. Është pjesë e disiplinës së tij. Ai do të mësojë që të mbështetesh tek ai.

Ajo që Zoti ka fshehur, është plotësisht e mbuluar. Ti nuk ke asnjë mundësi të zbulosh se çfarë ka në dorë, vetëm nëse ai të lejon ta njohësh.

Ti je thjesht një pjesë shumë e vogël e mirësisë së Zotit. Pjesa më e madhe është ende e rezervuar. Dora e tij është e zgjatur, por ti nuk e di se çfarë ka në të.

Sa shumë gëzim vjen kur ke një zemër të hapur për pasuritë që janë rezervuar për ty? Përmes fjalës së tij Zoti të lejon të shohësh paksa nga ajo që të pret. Për Perëndinë ajo që është e rezervuar nuk është e harruar. Në zemrën e tij emri yt është i lidhur me pasuri të pabesueshme, ndaj ai digjet nga dëshira që të tregojë hir.

Davidi nuk e kuptonte gjithmonë mirësinë e Perëndisë. Jeta e tij ishte e mbushur me vështirësi, vuajtje dhe sëmundje. Kjo është arsyeja pse shumë nga Psalmi e tij fillojnë me një thirrje për ndihmë ndaj Zotit. Por ato nuk përfundojnë kështu. Zoti i bën të njohur atij se pavarësisht nga përjetimet, ai është pafundësisht i pasur. E njëjta gjë vlen edhe për ty. Ti mund të mendosh se të mungon çdo gjë. Mëkati dhe neglizhimi të akuzojnë. Një mendje e ndarë dhe e shqetësuar mund të të japë ndjenjën e të qenit i pasuksesshëm.

Megjithatë, ti je i pasur nëse, në mes të fatkeqësisë, ngjitesh pas atij që të pastron ty nga të gjitha mëkatet. E kështu do të ndeshesh përjetë me pasurinë bujare të hirit të Zotit.

Zoti ka ruajtur gjënë më të madhe, gjënë më të pasur dhe gjënë më të mirë gjer në fund.

Cila është kjo?

Është Jezusi. Ai është i yti falë besimit. Ai të udhëheq. Ai është i yti në jetë të jetëve.

“Mos ki frikë nga ato për të cilat do të vuash ...”

Zbulesa 2:10

Kjo është fjala e Zotit: “Mos ki frikë nga ato për të cilat do të vuash”. Dhe fjala e Zotit është realiste, madje realiste në mënyrë tronditëse, sepse gjithmonë thotë të vërtetën.

Ti nuk mund të kesh një jetë pa vuajtje. Kjo është e lidhur me faktin se je i krishterë. Bashkë me vuajtjet e zakonshme njerëzore, që përjetojnë shumica e njerëzve, ti duhet të përjetosh gjithashtu edhe vuajtjet që janë të lidhura me faktin se je i zgjedhur nga Zoti.

Ti duhet të jesh i përgatitur të ndash mënyrën e jetesës së Jezusit. Ti ndërgjegjësohesh për këtë në vendin tënd të punës, në shkollë dhe në mes të fqinjëve. Ti ke shumë të përbashkëta me ta, por thellë-thellë je ndryshe. Ata e dinë këtë. Ti e di këtë. Ti je një tempull i Frymës së Shenjtë dhe Jezusi, Princi i Qiellit, jeton në ty.

Satani do ta përdorë frikën tënde për të të paralizuar. Ai do që ti të fiksosh sytë mbi veten dhe dobësinë tënde. Ai do që ti të dorëzohesh, dhe sa më shpejt aq më mirë.

Vetëm se ti nuk duhet ta dëgjosh! Përkundrazi, fiksoji sytë mbi atë që hoqi Jezusi. Zoti e udhëhoqi atë drejt plotësisë përmes vuajtjes. Fiksoje në mendje që Zoti ka thënë këtë fjalë të fuqishme: “Mos ki frikë”. Ai nuk do të lërë vetëm. Një nga engjëjt e tij u dërgua tek Jezusi në Getsemane. Dhe nuk ishte hera e fundit që Zoti dërgoi një engjëll për të ndihmuar ata që do të shpëtoheshin.

Do të doja që ti ta dije se Zoti na jep atë që na nevojitet çdo ditë! Një armaturë është gati për t'u përdorur; ne duhet ta veshim atë përditë. Populli i Izraelit duhet të mbliidhte, çdo ditë, manën që i nevojitej. E njëjta gjë është edhe me ne. Forca jonë do të jetë e barabartë me ditët tona.

Pastaj Zoti, i jep kupën e vuajtjes çdo individ. Ne duhet të kalojmë përmes shumë vështirësive për të hyrë në mbretërinë e Zotit.

Shpirti ynë gjen prehje kur e di se çdo gjë që na ndodh është peshuar dhe matur nga dora e Zotit. Ai do të bëjë që të bashkëveprojë për të mirën tonë.

Prandaj, mos ki frikë! Vuajtja do të udhëheqë drejt destinacionit.

15 Tetor

“Kam, pra, me se të mburrem në Jezu Krishtin për punët që kanë të bëjnë me Perëndinë.”

Romakëve 15:17

Pali e tha këtë në lidhje me shërbimin si apostull, por pasardhësit e kanë lartësuar në mënyra të ndryshme këtë shërbim. Ne mund të shohim se Pali ishte një instrument unik në dorën e Zotit; gjithsesi, shumë nga bashkëkohësit e tij nuk e kishin këtë mendim. Shumë njerëz thjesht e kritikonin atë. Ata vazhdimisht e sulmonin. Prandaj ai ishte i tunduar t'i lejonte të tjerët t'i vidhnin guximin.

Vështirësitë ishin të mëdha në kisha. Mësimet e rreme shfaqeshin kudo. Shkarja morale po linte shenjën e vet të frikshme.

E gjithë këtyre i shtohet kostoja e stërmadhe personale që vinte si pasojë e predikimit të ungjillit: burgosje, fshikullime e rreziqe të vazhdueshme.

Si është e mundur që në kushte të tilla, dikush të lëvdojë shërbimin e vet ndaj Zotit?

Pali mund ta bënte këtë, sepse ai e shihte shërbimin e tij në Jezu Krishtin. Çdo gjë që bënte, çdo gjë që i duhej të kalonte, ai e lidhte me Jezusin. Ai e mori këtë shërbim nga Zoti dhe shërbeu me Jezusin.

Kjo është rruga edhe për ty.

Ndoshta ti ke qenë në shërbimin e Krishtit për shumë vjet. Shërbimi nuk është më i vështirë për ty se sa për të. A mund ta imagjinosh ta lësh Jezusin pas vetëm, e të mos jesh më një instrument në dorën e tij? A nuk është vallë dëshira më e madhe e zemrës tënde të jesh me të?

Pikërisht, sepse ai është në shërbim, edhe ti do të jesh në shërbim.

Është një gjë e mirë të dëgjosh shërbëtorët me përvojë në mbretërinë e Zotit. Ata mund të dëshmojnë për faktin se kur shërbimi bëhej më i vështirë, ata fitonin një bekim më të veçantë. Vështirësitë i udhëhiqnin drejt Jezusit dhe ai i ndihmonte. E kështu, përmes vështirësive dhe përpjekjeve ata hynin në një marrëdhënie të re me të.

Shërbimi ndaj Jezusit nuk mbaron kurrë për një të krishterë. Detyrat mund të ndryshojnë. Po shërbimi dhe qëllimi janë po ato. Gjithçka ka të bëjë me shpëtimin e shpirtrave. Ti nuk shërben kurrë vetëm. Ti dhe Jezusi shërbeni së bashku.

“fuqia ime përsoset në dobësi.”

2 Korintasve 12:9

Nëse duam të kuptojmë se si fuqia e Jezusit bëhet e përsosur në dobësi, nuk duhet të lexojmë libra. Përkundrazi, na duhet të shohim të krishterët e dobët e të pafuqishëm që jetojnë në hirin e Zotit.

Të tillë të krishterë s’janë asgjë për veten, por nuk pretendojnë të jenë të mëdhenj për shkak të vogëlsisë dhe dobësisë. Fatkeqësia e tyre dhe mjerimi është një vuajtje për ta. Madje ata mendojnë se është poshtëruese për ta që kanë marrë kaq shumë hir dhe dashuri, ndërkohë që frytet janë të pakta dhe të vogla në jetën e tyre. Ata nuk e dinë që janë shembëllimi i fuqisë së hirit të Zotit.

Ata i kthehen Jezusit në pafuqinë e tyre. Dhe ai jeton në mendjet dhe zemrat e tyre përgjatë gjithë ditës. T’i flasin atij për gjërat e vogla të jetës është gati e natyrshme për ta. Sepse nuk mund të ecin dot vetëm, as edhe një hap. E kanë humbur besimin në aftësitë dhe zotësitë e tyre. Jezusi duhet t’i udhëheqë e t’u japë fuqi në çdo gjë.

Të gjithë të krishterët kanë fuqinë e Zotit. Jezusi nuk mund të jetojë në një zemër pa qenë aty me gjithë fuqinë dhe plotësinë e tij. Gjithsesi, ka një ndryshim shumë të madh midis situatave nëse fuqia e Jezusit lejohet të zhvillohet apo jo.

Për aq kohë sa Zoti nuk të ka çuar në pafuqi, aftësitë dhe mundësitë e tua të natyrshme do t’i vënë kufi fuqisë së Jezusit. Jezusi nuk hyn kurrë në një marrëdhënie fuqindarëse me ne. Nuk është rasti ku ne të bëjmë ç’të mundemi, e pastaj Zoti të bëjë pjesën tjetër.

Fakti që jemi punëtorë të Zotit do të thotë që ne jemi në dispozicion të tij. Çfarë frytësh do të sjellim varet pastaj nëse e lejojmë Atë ta përdori fuqinë e tij. Bekimi nuk qëndron në asgjë tonën. Është vetëm për shkak të Zotit.

Sipas mënyrës sonë të të menduarit nuk është mirë të jesh i pafuqishëm. Por në dritën e fjalës së Zotit pafuqia është një parakusht, në mënyrë që të mund të rrjedhin lumenj uji të gjallë nga përbrenda nesh.

Prandaj, ti nuk duhet t’i dorëzohesh shkurajimit, kur Zoti të bën të pafuqishëm. Ai nuk e bën këtë për shkak se ti je nën zemërimin e tij. Ti je i dashur prej tij dhe ai do që fuqia e tij të përdoret plotësisht prej teje.

Lutju Zotit të të udhëheqë në këtë rrugë; është gjithmonë rruga më e mirë.

17 Tetor

“Kush ka gjetur grua ka gjetur një gjë të mirë dhe ka siguruar një favor nga Zoti.”

Fjalët e Urta 18:22

Një favor prej Zotit është hiri i Perëndisë. Ti mund ta marrësh atë vetëm si dhuratë.

Zoti ka shumë lloje hiresh. Njëri prej tyre është gruaja.

Është një gjë e mirë të ndalesh dhe të mendosh se çfarë i detyrohesh personit që është më i afërt me ty. Burime të vogla acarimi lehtësisht mund të marrin në zotërim mendjen tënde, kështu që ti harron ta falënderosh Zotin për gruan tënde. Mirësia e gruas tënde, përveç kësaj, është shpesh diçka që ti e merr ditë për ditë.

Gjëja më e rëndësishme është të falënderosh Zotin. Atë gjë për të cilën falënderoj, e kam marrë nga dora e Zotit. Prandaj, mirësia më e madhe që mund t'i bësh bashkëshortes tënde është që ta konsiderosh atë si një dhuratë prej Zotit. Kështu, ti e lidh gruan tënde me të; duke bërë kështu, ti sjell bekimin tek të dy.

Është gjithashtu e rëndësishme të falënderosh edhe gruan tënde, për aq sa ke ende kohë. Shumë njerëzve u është dashur të qëndrojnë ndanë një varri dhe të mendojnë rreth diçkaje që duhet të kishin thënë para se të ishte shumë vonë.

Një falënderim sjell gëzim. Falënderimi ripërtërin fuqitë përballë detyrimeve të shumta e të përditshme të jetës. Jeta kthehet në një mjerim të vërtetë nëse dikush do të përballej vazhdimisht me qortime dhe pakënaqësi.

Mallkimi që je i parëndësishëm ka prishur shumë familje. Ndaj, ne duhet të jemi vigjilentë ndaj tij. Është një gjë e mirë të bësh një hap prapa dhe të shikosh martesën tënde në një perspektivë më të gjerë. Më e mira e të gjithave është të vijmë nën dritën e Zotit. Aty shoh se gruaja ime është një hir prej Zotit. Nuk e kam merituar kurrë hirin. E marr atë të pamerituar. Kjo gjen zbatim, edhe kur Zoti ma jep atë përmes një personi tjetër.

Ta shohësh bashkëshorten nën këtë dritë e bën martesën të bekuar. Atëherë mendja dhe zemra të mbushen me gëzim. Atëherë dashuria e gjen rrugën e vetë të ndihmojë dhe inkurajojë në mes të jetës së përditshme. Fjala e Zotit është e bekuar. Ajo është me realiste. I bekuar është ai që i kushton vëmendje asaj që ajo thotë. Ai që mendon se mund t'ia kalojë mirë në jetë pa marrë ndihmën që vjen prej asaj që ka thënë Zoti, është i varfër.

“Sikurse Ati i gjallë më ka dërguar dhe unë jetoj për shkak të Atit, ashtu edhe ai që më ha mua do të jetojë edhe ai për shkakun tim.”

Gjoni 6:57

Një fëmijë i Zotit nuk jeton vetëm me fuqinë e asaj që është e mirë dhe e keqe. Ai jeton me fuqinë e Jezusit.

Jezusi është shpëtimtari për atë që nuk arrin dot ta jetojë jetën e krishterë. Ai është shpëtimi për ty që ndihesh i gjykuar për shkak të krishterimit tënd të pasukseshëm.

Ti shpesh e ke ndarë mendjen që tanimë do të ishe një i krishterë i vërtetë, por vazhdimisht ka rezultuar në dështim. Prandaj besimi yt është dobësuar dhe je shkurajuar. Të tjerë kanë pasur sukses, ndërsa ti jo. E pyet nëse i ke mundësitë brenda vetes për të qenë i krishterë.

Nuk ka as edhe një person të vetëm mes nesh që i ka mundësitë brenda nesh për të qenë i krishterë. E vetmja gjë që ne kemi brenda vetes është mëkati, egoizmi dhe rebelimi kundër Zotit. Prandaj, Zoti do që të jetojmë në saj të Jezusit. Tek Jezusi ti do të gjesh gjithçka që të mungon tek vetja.

Janë të shumtë të krishterët që duhet të shpëtohen nga vetvetja. Çdo herë që ata e shohin Jezusin njëherë, shohin veten 10 herë. Pasi ende nuk është bërë e qartë për ta se, edhe në mes të varfërisë së tyre, ata janë jashtëzakonisht të pasur në Jezusin.

Kur kërkon gjënë e përkryer, shko menjëherë tek Jezusi. Ti nuk do ta gjesh atë kurrë tek vetvetja. Por në Zëvendësuesin dhe Shpenguesin tënd gjen çdo gjë me bollëk. Ai nuk mban asgjë për vete. Ai ndan çdo gjë me ty.

A kërkon vallë dashuri? Mos shko tek vetja. Jezusi është i vetmi që dashuron ashtu siç dashuron Perëndia. Ti asnjëherë nuk e bën rrugën kot. Jezusi e derdh dashurinë e tij mbi zemrën tënde me anë të Frymës së Shenjtë.

A je i tmerruar për shkak të mungesës së besimit? Shko tek Jezusi. Ai mbështetet tek Ati i tij qiellor në të gjitha rrethanat. Kur ti shkon tek Jezusi me lutjen për ndihmë të zemrës tënde, ai nuk mund të të lërë pa përfshirë në botën e tij dhe nuk mund të rrijë pa e ndarë gjithë pasurinë e tij me ty.

Nëse në këtë mënyrë ti arrin të fitosh gjithçka që Jezusi është për ty, ti do të jetosh falë tij. Dhe krenaria jote do të jetë në të. Atëherë, sekreti i jetës tënde është gjithçka që ti zotëron në të.

19 Tetor

“Sa për mua, mos ndodhtë kurrë që unë të mëkatoj kundër Zotit duke hequr dorë nga lutjet për ju.”

1 Samuelit 12:23

Shumë njerëz e konsiderojnë lutjen ndërmjetësuese një çështje vullnetare. Është gjë e mirë nëse dikush e kujton atë dhe e bën, por shumica e të krishterëve nuk e marrin seriozisht nëse nuk kanë kohë ose e harrojnë fare.

Por, ai që e njej Zotin nuk vepron kështu. Ti mund ta mësosh këtë nga Samueli. Populli i Izraelit kishte mëkatuar kundër Zotit duke kërkuar një mbret. Ata donin të kishin atë që kishin të gjitha kombet. Ata nuk mund të pajtoheshin me faktin se një Zot i padukshëm ishte mbreti i tyre i vetëm. Mirëpo kjo dëshirë e njerëzve ishte fyerje për Perëndinë. Në rrethana dhe kushte të ndryshueshme ai i kishte udhëhequr dhe i kishte ruajtur ata. Gjithsesi, Izraeli nuk ishte i kënaqur. Ata donin të kishin si udhëheqës njërin prej njerëzve të tyre.

Samueli ua bëri të qartë njerëzve se si i shikonte Zoti kërkesat e tyre. Ata u mërzitën dhe i thanë Samueelit: “Lutju Zotit, Perëndisë tënd, për shërbëtorët e tu, që të mos vdesin, sepse tërë mëkateve tona u kemi shtuar të keqen e kërkimit të një mbreti për ne.”

E Samueli u dha atyre një përgjigje të qartë. Ai nuk donte të mëkatonte kundër Zotit duke dështuar të lutej për ta.

Një shërbim i krishterë ka shumë aspekte. Njëri prej tyre është lutja ndërmjetësuese. Zoti do që ti të kujdesesh për disa njerëz. Je pikërisht ti ai që duhet t'i mbartësh ata përpara tij me krahët e ndërmjetësimit. Do mjaft durim ta bësh një gjë të tillë, por ti nuk mund ta neglizhosh këtë shërbim pa mëkatuar kundër Zotit.

Ka shumë gjasa të mendosh se ke mëkatuar shpesh. Nëse është kështu, duhet të dish se mund të vish tek Jezusi me të gjitha mëkatet e tua, me të gjitha ato që ti ke neglizhuar dhe Jezusi do të t'i fshijë të gjitha këto mëkate me gjakun e tij të çmuar.

Ai do të të ndihmojë me anë të hirit të vet, dhe do të të vendosë edhe një herë në shërbimin e ndërmjetësimit.

Po ç'mund të ndodh nëse dështon përsëri?

Duhet të ecësh në po të njëjtën rrugë. Duhet t'i mbartësh gjërat që neglizhove nën gjakun pastrues dhe do të përjetosh se ai nuk e ka humbur fuqinë e tij. Jezusi po të thërret edhe njëherë të jesh një ndërmjetës dhe të jesh i kënaqur me shërbimin tënd.

“Biri im, ruaje urdhërimin e atit tënd dhe mos harro mësimet e nënës sate.”

Fjalët e Urta 6:20

Kur prindërit plaken, fuqitë e tyre bien. Madje dikush ndjen se ata bëhen edhe më të kujdesshëm. Nuk përshtaten me kohën si më parë. Dhe mendojnë se gjërat e vjetra janë më të mira.

Si i ri çdokush duhet t'i shtyjë gjërat përpara. Gjërat e reja kanë një efekt magjepsës dhe shumë të rinj acarohen nga mendimet dhe qasjet e brezit të vjetër. Ky qëndrim depërton në zemrat e qarqeve të krishtera.

Nëse nuk i kushton rëndësi këshillave të mira të prindërve, ti mëkaton kundër Zotit. Dhe mëkati e vret bekimin.

Shumë njerëz janë shmangur nga Jezusi, sepse kanë refuzuar të paralajmërohen. Prindërit mund ta shohin se fëmijët e tyre janë drejt një zhvillimi të rrezikshëm. Ata përpiqen t'ua thonë, por qartësisht e ndjejnë se një gjë të tillë duhet ta mbajnë për vete. Qëndrimi i fëmijëve i bën të heshtin.

Në periudha të përkohshme ka njerëz që nuk dëgjojnë se çfarë thonë babai ose nëna. Kur ata bëjnë thirrje për mbarëvajtje të kujdesshme në fushën financiare, nuk dëgjojnë. Shumica e të rinjve mendojnë se janë njerëzit më guximtarë ata që korrrin fitimet më të mëdha. Këshillat e prindërve kanë një ndikim shtrëngues nën dritën e këtij mendimi.

Një i ri ka diçka që një i moshuar nuk e ka. Por, gjithashtu një i moshuar ka diçka që një i ri nuk e ka. Dhe kjo është mençuria. Ti nuk ke nevojë të fitosh çdo lloj përvoje. Mund ta mbështesësh jetën tënde në Zotin dhe t'u shmangesh shumë brengave dhe fatkeqësive, nëse dëgjon fjalët e të moshuarve.

Është një gjë e mirë t'i lutesh Zotit për hir që të mësosh më shumë nga të tjerët. Gjithsesi, kjo kërkon përpulësi. Nëse mendon se je më i zgjuar padyshim që do të shkosh në rrugën tënde. Dhe kjo nuk të çon drejt bekimit.

Një pjesë të asaj që prindërit të thonë, nuk e kanë prej vetes. E kanë marrë prej prindërve të tyre. Pranoje. Sepse kjo të shpie në bekim, duke fituar kështu një mençuri që t'i mund ta kalosh tek të tjerët.

“Dhe ai i caktoi dymbëdhjetë që të rrinin me të dhe që mund t’i dërgonte të predikojnë ...”

Marku 3:14

Jezusi të ka zgjedhur ty para së gjithash që të jesh me të. Ti duhet të jesh me të. Jezusi kërkon miqësinë tënde. Ai ka diçka që do ta ndajë me ty. Ashtu siç ka diçka që ti duhet ta ndash me të.

Ndoshta mendon se nuk po bën mjaftueshëm për Jezusin. Çdo i krishterë e njih këtë ndjenjë. Ti e sheh veten si një shërbëtor i padobishëm.

Por mos harro se shërbimi yt nuk është gjëja më e rëndësishme për ty. Gjëja më e rëndësishme është të jesh me Jezusin. Edhe të pafuqishmit mund ta bëjnë këtë. Dhe e vërteta është se në të njëjtën kohë, kjo është gjëja që të mungon më shumë nga gjithçka. Kjo është nevoja më e thellë e zemrës tënde.

Megjithatë, a mjafton vetëm të jesh me Jezusin?

Po, mjafton sot e në jetë të jetëve. Me Të zemra jote gjen paqe. Ai është i vetmi që mund të ta kënaqë shpirtin.

Shumë njerëz lodhen në jetë e në shërbim, për shkak se nuk prehen me Jezusin. Ata janë aq të zënë me gjërat që duhet të bëjnë për të. Bëjnë plane, dhe nëse rezultatet janë të pakta, bien lehtësisht në dëshpërim.

Para së gjithash, ti duhet të prehesh në Jezusin. Ai është më i interesuar për ty se sa për shërbimin tënd. Ajo që ai kërkon është dashuria jote. Dhe kjo nënkupton më shumë se gjithçka që ti mund të bësh.

Jezusi do të mbulojë me hir. Dashuria e tij duhet të mbretërojë në ty. Ai dëshiron të kënaqë zemrën. Dhe ti do të marrësh gjithë bekimin vetëm kur të gësh prehje në të.

Jeta jote me Jezusin është gjëja më e thellë e brendshme, por edhe gjëja më reale në marrëdhënien tënde me Zotin. Çdo shërbim fillon dhe realizohet nëse ti prehesh në Jezusin. Sepse në thelb nuk je ti ai që shërben. Nuk je ti ai që lidh fryte. Është Jezusi. Ai e jeton jetën e tij në ty. Ai del përpara përmes teje. Prandaj, rri me Jezusin. Tek Ai zemra jote gjen prehje. Tek Ai ti bëhesh një instrument i dobishëm për shpëtimin tënd.

22 Tetor

“Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër qenieve të gjalla dhe në mes të pleqve, një Qengj si i therur, ...”

Zbulesa 5:6

Gjoni u rrëmbye në qiell. Pastaj ai pa fronin e Zotit. Ishte një pamje tronditëse. Në dorën e djathtë ishte letra me zbulesën, por nuk u gjet asnjë i denjë për ta hapur atë: kjo ishte arsyeja pse ai qante vazhdimisht. Por vajtimi i tij ndaloi kur pa Qengjin.

Qengji i therrur qëndronte përpara fronit të Zotit. Kjo do të thotë se Zoti e shihte gjithmonë Qengjin. Sepse për Zotin Qengji ishte qendra. Dhe qendra e tij duhet të jetë gjithashtu edhe qendra jote.

Të gjitha mendimet e Perëndisë janë të përmbledhura tek Jezusi. Të gjitha mendimet e tua duhet të përmbliidhen po njëllon tek ai. Ashtu siç Jezusi është gjithmonë i pranishëm për Zotin, po kështu edhe ai duhet të jetë gjithmonë i pranishëm për ty.

Pse Gjoni nuk e pa menjëherë Qengjin? Sepse Qengji nuk kishte madhështinë dhe lavdinë e jashtme. Në dekretin e mrekullueshëm të Zotit, ai i mbajti sytë e Gjonit të mbyllur për një farë kohe.

Kështu është edhe me ty. Ti nuk arrin të vendosësh se cili do të jetë zhvillimi yt shpirtëror. Zoti mund të fshihet për një farë kohe. Qëllimi i tij për një sjellje të tillë është që ti të kuptosh më thellë pasuritë që ke në të. Ai është i vetmi që mund ta hapë derën për ty. Ai të shpie drejt misterit të tij të përjetshëm. Ti duhet të kuptosh se ai do t'j bashkohet të gjitha gjërat tek Krishti, gjërat në qiell dhe gjërat në tokë.

Nëse kthejmë kokën pas dhe shohim jetën tonë, ne mund t'j kuptojmë qëllimet e Zotit. Zoti vazhdimisht dëshiron të bashkohet me Jezusin. E pavarësisht se e fsheh veten për një farë kohe, ai e bën një gjë të tillë që ti të gjesh Qengjin, i cili u therr për mëkatet e tua.

Dhe ti do ta gjesh Jezusin, jo së pari vetëm në zemrën tënde, por tek zemra e Perëndisë. Ai do të të mbushë me gëzim dhe ngazëllim. Zoti gjithmonë e sheh Jezusin si një Qengj të sakrifikuar që ka marrë me vete të gjitha mëkatet e tua.

Kjo është baza e shpëtimit dhe ajo qëndron përjetë e patundur.

“Në fakt mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju, sepse nuk jeni nën ligj, por nën hir.”

Romakëve 6:14

Mbretëria e Zotit është një mbretëri e hirit. Çdo gjë e ka origjinën dhe burimin tek hiri. Një fëmijë i Perëndisë shpëtohet prej tij, po kështu edhe fuqia për një jetë të shenjtë vjen gjithashtu prej hirit të Zotit.

Shumë shpëtohen përmes hirit dhe pas kësaj në mënyrë të paperceptueshme rrëshqasin nën ligj. Ata fillojnë të angazhohen me mënyrën se si ata dhe të tjerët duhet të jenë dhe të bëjnë si të krishterë. Pasoja është që mëkati fiton fuqi në jetët e tyre. Ligji i Perëndisë e bën të madh mëkatin.

Shumë kritika dhe hidhësi e kanë bazën e tyre në faktin se ligji arrin të marrë vendin e hirit në zemrat e njerëzve. Një person kërkon shumë gjëra nga vetja dhe nga të tjerët.

Atëherë mëkati fiton kontrollin. Njeriu fillon ta krahasojë veten me të tjerët. Vetëpohimi dhe zilia bëhen të fuqishme, ndërsa dashuria ftohet.

Zoti dëshiron që ta thyejë fuqinë e mëkatis në mes të fëmijëve të tij. Dhe e bën këtë duke i këshilluar ata se nuk janë nën ligj, por nën hir. Rruga e ligjit të çon drejt humbjes. Rruga e hirit të shpie në fitoren dhe pasuritë e Jezusit.

Është e rëndësishme që vdekja e Jezusit dhe ringjallja e tij të mos jenë gjëra të së shkuarës në jetën tënde të krishterë. Vazhdimisht ti duhet të kujtosh faktin se je bashkuar me të, në një vdekje si ajo e tij e kësajsoj do të jesh përsëri i bashkuar me të edhe në një ringjallje si ajo e tij.

Jezusi mbarti të gjitha mëkatet e tua, duke shkatërruar edhe veprat e djallit. Ai e bëri këtë në jetën tënde. Ti ende mund të ndotesh prej mëkatis, por në të njëjtën kohë ti e di se fuqia e tij është thyer. Triumfi ndaj mëkatis u krye prej Krishtit në Kalvar. Besimi yt në punën e përfunduar të Jezusit është fitorja jote.

Kur zemra jote mbushet me falënderime për shkak të hirit të Zotit, Satani duhet t'ia mbathë prej teje. Ai nuk mund ta durojë dot që ta kujtojnë për humbjen e tij në Kalvar. Edhe mëkati duhet të tërhiqet bashkë me Satanin. Hiri dhe gëzimi në Jezusin mbetet pas.

“mos e përdorni këtë liri si një rast për mishin ...”

Galatasve 5:13

Ti ke një trashëgimi në gjithë pasurinë e Krishtit. Çdo gjë që Jezusi fitoi përmes veprës së Kalvarit, ai ta dha ty menjëherë. Kjo vlen edhe për lirinë e mrekullueshme që ti ke nga ligji. Nuk ka ligj që mund të të dënojë, sepse Jezusi u dënua në vendin tënd. Jezusi është fundi i ligjit në mënyrë që të ketë drejtësi për këdo që beson.

Satani përpiqet me të gjitha mënyrat të të largojë nga ky ungjill i lavdishëm. Një nga rrugët e tij është të të tundojë të mendosh se nuk është aq serioze të mëkatosh, sepse Jezusi i ka shlyer të gjitha mëkatet e tua.

Ai nuk ua jep drejtpërdrejt këtë gjë. Nëse do ta bënte, atëherë ti mund të shihje përmes tij. Armiku yt më i keq kënaqet nëse jeta jote shenjohej nga një qasje e lehtë ndaj mëkatit. Atëherë ai e di se të ka mundur në një perspektivë afatgjatë.

Një i krishterë i vërtetë dhe me besim të gjallë mund të bjerë në mëkat, por ai nuk mund të mbetet në të. Ti nuk mund ta mbash mëkatin në një dorë dhe Jezusin në dorën tjetër. Nëse përpiqesh ta bësh këtë gjë, atëherë ti po përpiqesh praktikisht të ndërtosh një urë midis Jezusit dhe mëkatit. Gjithsesi, ai nuk do të lidhet edhe njëherë me mëkatin që e mbarti njëherë. Kjo është arsyeja pse të lëshon nëse do ta tërheqësh atë në jetën e mëkatit.

Një i krishterë nuk mund të jetë në paqe me Jezusin dhe njëkohësisht në paqe me mëkatin. Një i krishterë nuk mund të jetojë në mëkat. Ai mund të bjerë në të, por kjo është diçka tjetër. Atëherë është si të biesh në ujë ose në zjarr: duhet të shpëtohesh me shpejtësi ose mund të mbytesh apo digjesh në flakë.

Le të shfaqet kjo me karakter të zjarrtë në shpirtin tuaj: mund të jetë fatale të mëkatosh kundër Zotit! Ju e dini nga përvoja se si mëkati mund t'ju tërheqë. Por epshtet e mishit nuk duhet të mbretërojnë në jetën tuaj. Jezusi është ai që ju ka shpënuar dhe ju ka blerë me gjakun e tij.

Nëse mëkati hyn në zemrën tënde dhe bëhet i vetmi që ti do, atëherë frika e Zotit largohet dhe ti ia dorëzon veten mëkatit. Liria jote në Jezusin është një liri për një jetë të kaluar në shërbim të tij, jo për një jetë në rebelimin e mëkat kundër Qengjit të Zotit që ka marrë me vete mëkatin e botës.

“dhe ç’të shpenzosh më shumë, do të të jap kur të kthehem.”

Luka 10:35

A nuk kishte bërë vallë mjaftueshëm Samaritani i mirë? A nuk ishte përpjekur ai aq shumë të ndihmonte krijesën e mjerë që kishte rënë në duart e hajdutëve? Pasi i kishte fashuar plagët, ai e kishte hipur këtë njeri mbi gomarin e tij dhe e kishte sjellë në një han, duke i paguar qëndrimin. Por kjo s’ishte gjithçka. Kur të kthehej ai do ta paguante hanxhiun për shpenzimet shtesë që mund të kishte bërë.

Kur zemra jote u përshkua nga dashuria e Jezusit, atëherë drita u ndez në ju dhe ju duhet të duhet të bërtisnit me gëzim për shpëtimtarin tuaj. Asgjë nuk mund të krahasohet me gjendjen që kalon një person kur e gjen veten të çliruar nga të gjitha mëkatet. Jezusi i mbarti ato dhe Ai nuk do të t’i kthejë më kurrë tek ti. Kur zemra e një mëkatari e kupton këtë gjë shpirti i mbushet me falënderime, dhe lind një dëshirë e shenjtë për të mos mëkatuar më.

Pse nuk vazhdon të jetë kështu?

Sepse është e vështirë ta mbaj syrin e zemrës sime të kthyer përkundrejt Jezusit dhe vetëm atij. Mendja ime është e tërhequr në shumë drejtime. Dhe kur Jezusi dhe shpëtimi i tij i mrekullueshëm nuk ma mbush më zemrën, atëherë e humbas mbrojtjen kundër mëkatit.

Mëkatet që kreu përpara se të isha i krishterë janë të dhimbshme, por ato që kreu pasi u bëra fëmijë i Perëndisë janë shumë, shumë më të këqija. Tani unë ndjej se të mëkatosh është si të shkelësh me këmbë dashurinë e Zotit. Vetëm mendo pak sesa i ka kushtuar atij mëkati.

Gjithsesi, çfarë bën Jezusi kur në turpin tim unë jam përsëri në mes të papastërtisë së mëkatit? Ai rikthehet. Jo me qëllimin për të më fajësuar për çdo gjë, por që të mbulojë mëkatet e mia me pagesën e shpengimit të tij.

Kur mëkati rritet, hiri i Zotit rritet akoma dhe më shumë. Ti nuk mund ta kuptosh se si Zoti vazhdon të të falë vazhdimisht. E kjo për shkak se ti nuk arrin dot ta besosh se çdo gjë mund të jetë pa limit. Ai të do si fëmijën e tij dhe nuk mund të të lerë dot. Kur mëkaton, dëshpërimi i tij më i zjarrtë është të të tregojë hirin e pamerituar. Në mes të fajit të shkaktuar nga mëkati dhe të borxhit që të ka lënë ky mëkat, ti duhet të presësh Jezusin. Ai kthehet gjithmonë të paguajë.

26 Tetor

“Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.”

Isaia 43:25

Ekziston një mëkat që ne e quajmë keqbërje. Bëhet fjalë për veprime që ti e di që nuk duhet t’i kishe bërë. Ti e di që ato të identifikojnë ty në sytë e njerëzve. Kjo është arsyeja pse përpiqesh t’i mbash të fshehura. Ty nuk të pëlqen që të tjerët të shohin brenda teje. Ti ke përshtypjen se nëse kjo ndodh, vlerësimi i tyre do të bjerë.

Është një mendim i tmerrshëm që çdo gjë gjendet e pambuluar dhe lakuriq përpara syve të Atit, të cilit duhet t’i japësh llogari.

Çfarë do të ndodhë?

Gjëja më e tmerrshme nga të gjitha është të takohesh me Perëndinë me mëkate të cilat nuk janë falur. Po pse vallë do të duash ta bësh këtë gjë, kur Zoti digjet nga dëshira të fshijë të gjitha shkeljet dhe të gjitha keqbërjet e tua?

Lëre Jezusin të hyjë në zemrën tënde të fortë e të papastër. Rrëfeji atij të gjitha mëkatet e tua të fshehura. Ai do t’i zhdukë ato. Nuk mbijeton as edhe një mëkat i vetëm kur preket nga gjaku i Jezusit.

Ne e kemi të vështirë të kuptojmë sepse në fakt mbajmë mend çdo gjë që Zoti na ka falur. Por, kështu ndodh me një fëmijë të Zotit. Ti i mban mend dështimet dhe mëkatet si një hije që të ndjek përgjatë gjithë jetës. Kur ato kthehen, ti e ndjen vazhdimisht fuqinë e tyre akuzuese.

Megjithatë, për Zotin është ndryshe. Atë që ai e ka fshirë nuk e kujton më. Gjithçka është zhdukur. Ai i ka harruar.

Ne jemi të habitur nga fuqia e gjakut të Qengjit. Një mëkatar i pistë dhe i papastruar bëhet i bardhë si bora. Gjëra të thyera bëhen të plota. Ti shfaqesh si një person që nuk ka mëkatuar kurrë.

Shumë njerëz mendojnë se Zoti na fal për hirin tonë. Shumë beteja dhe dyshime vijnë si rezultat i një mendimi të tillë. Kjo e bën hirin të pasigurtë. Vazhdimisht duhet të pyesësh: A jam unë i tillë sa Perëndia të fshijë keqbërjet e mia? Ti je i çliruar nga kjo pyetje. Në vend të saj ti duhet të pyesësh: A është Jezusi i tillë, sa të ketë hir për mua? Dhe s’duhet të kesh asnjë dyshim për përgjigjen, sepse Ai e dha vetë atë përgjigje kur tha: “U krye!”.

“Atëherë lindi një grindje saqë ata u ndanë njëri nga tjetri”

Veprat e apostujve 15:39

Fillimi i rrugëtimit të dytë misionar të Palit ishte i tmerrshëm. Një mosmarrëveshje e hidhur i ndau dy vëllezërit. Pali dhe Barnaba nuk arritën të binin dakord me njëri-tjetrin. Subjekti i grindjes ishte kushëri i Barnabas, Gjon Marku. Ai kishte udhëtuar bashkë me ta në pjesën e parë të rrugëtimit të parë, por kur iu desh të shkonin në Azinë e Vogël, ai u kthye në shtëpi. Tani ai donte të vinte përsëri me ta përgjatë rrugëtimit të dytë. Barnaba pranoi, por Pali këmbënguli që ai të mos shkonte me ta, për shkak se ai u largua dhe nuk morri pjesë në punën e tyre. Rezultati ishte që Pali dhe Barnaba u ndanë nga njëri-tjetri.

Shumë të krishterë të devotshëm mendojnë se Zoti nuk mund të bekojë nën të tilla kushte, por ata në Antioki nuk e shihnin kështu. Ata dërguan për mision Barnaban dhe Markun dhe Palin me Silan.

Grindjet dhe mosmarrëveshjet midis vëllezërve janë fatkeqësi. Fjala e Zotit na inkurajon të bëjmë paqe me njëri-tjetrin. Mirëpo, mosmarrëveshjet vjedhin si besimin ashtu dhe gëzimin. Megjithatë, Zoti është kaq i madh dhe i hirshëm, saqë arrin të përdorë edhe fëmijë të vegjël e dështakë në shërbimin e tij. Ne duhet të jemi të kujdesshëm, të mos vendosim kufij ndaj bekimit që fjala e Zotit nuk i ka vënë.

Pali dhe Sila patën një rrugëtim të begatë; ata e shpërndanë ungjillin nëpër Evropë dhe nuk ka asnjë pikë dyshimi që Zoti shoqëroi edhe Barnaban me Markun po kështu. Zoti përdor mëkatarët në shërbimin e tij.

Kjo gjë i bën mirë edhe kishave të sotme. Grindja dhe mosmarrëveshja midis vëllezërve është mëkat, por ne nuk duhet ta lejojmë veten të paralizohemi. Ne duhet të ecim përpara, duke besuar se është hiri i Zotit është ai që jep jetë, përparim dhe rritje.

Në të njëjtën kohë ne duhet të jetojmë në lutje të vazhdueshme që Perëndia, me anë të Frymës së Shenjtë do të na i shërojë plagët e shkaktuara. Në letren e fundit që kemi prej Palit ai përmend Gjon Markun. Ai i kërkon Timoteut ta marrë me vete në Romë dhe pastaj shton: “merre Markun dhe sille me vete, sepse e kam shumë të dobishëm për shërbesë”.

Zoti mund t’i bëjë bashkë vëllezërit e grindur. Është një gjë e mirë kur ndodh kjo, në mënyrë që të ecin bashkë në rrugën drejt parajsës.

Fol me Jezusin. Ai bën mrekulli, edhe sot.

“Duke qenë se fuqia e tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe perëndishmërisë, me anë të njohjes së atij që na thirri me lavdinë dhe virtytin e vet.”

2 Pjetrit 1:3

Një fëmijë i vërtetë i Zotit jeton në një dëshirim të vazhdueshëm për një jetë të perëndishme. Një numër shumë i madh njerëzish kanë shkuar në rrugën e gabuar për shkak të kësaj dëshire. Ata kanë kërkuar ndihmë nëpër disa kanale të tjera dhe jo atë që tregon fjala e Zotit.

Shumë lëvizje fetare kanë depërtuar midis të krishterëve duke premtuar një jetë të perëndishme. Shumë kanë mbetur pas të zhgënjyer, kur pas disa viteve, atyre u është dashur të kuptojnë se rruga që kishin ndjekur ishte e gabuar.

Ka vetëm një rrugë për një jetë të perëndishme. Është ajo që na tregon fjala e Zotit. Dhe quhet rruga drejt bekimit.

Jezusi është urtësia e Zotit. Ai tejkalon atë që ne mund të kuptojmë ndonjëherë, por falë hirit të Zotit ne mund ta rrokim atë në zemrat tona nëpërmjet besimit.

Ne mund të krijojmë jetë, pavarësisht se sa shumë përpiqemi. Por nëse kthehemi tek Jezusi në besim, ne ndryshohemi. Ne marrim jetë.

Fjala e Zotit na tregon për një grua që harxhoi gjithçka kishte në trajtimet mjekësore, por nuk u shërua. Dhe në fatkeqësinë e saj, ajo u kthye tek Jezusi. Ajo shkoi dhe e preku. Atëherë një fuqi doli prej Jezusit dhe e shëroi atë.

E njëjta gjë ndodh edhe me jetën tënde. Nëse ti i shtrin duart e tua boshe drejt Jezusit, nuk do të zhgënjehesh. Jeta vjen prej tij. Ai është sekreti i një jete të perëndishme.

Mungesa e besimit tek Jezusi është shkaku i shumë dobësive shpirtërore. Shumë njerëz kanë kërkuar për ndihmë atje ku nuk mund të gjendej. Ata duhet ta drejtonin vëmendjen e tyre në atë që Bibla thotë për të. Të mbështetesh tek ajo fjalë do të thotë të besosh tek Jezusi.

Jezusi është rruga. Jezusi është jeta. Jezusi është çliruesi. Ai është burimi që nuk thahet kurrë. Ti mund të pish prej tij. Nëse e bën një gjë të tillë, ashtu siç thonë Shkrimet e Shenjta, rrëketë e ujërave të gjalla do të rrjedhin nga përbrenda teje.

Njohja e Jezusit është rruga e të gjitha rritjeve dhe bekimeve shpirtërore.

29 Tetor

“prandaj Perëndia, Perëndia yt, të vajosi me vaj gëzimi përmbi shokët e tu.”

Hebrenjve 1:9

Jezusi u vajos me vaj gëzimi.

A e pyet ndonjëherë veten se ti nuk mund ta kthesh vëmendjen ndaj Jezusit pa u ndeshur me një lumë gëzimi që vjen prej tij? Ti nuk mund ta lësh Jezusin të hyjë pa marrë gëzimin.

Nuk është një gëzim i lirë dhe sipërfaqësor. Ai e ka origjinën tek Fryma që mbretëron në të.

Midis Jezusit dhe Perëndisë ekziston një harmoni e fuqishme. Mendimet, emocionet dhe vullneti janë në unitet. Jezusi është i mbushur me paqen e Perëndisë, sepse Ai është një me Zotin. Dhe askush nuk mund të jetë i tillë pa u mbushur me gëzimin e Zotit. Ka ngazëllim në qiell kur një mëkatar pendohet. Zoti është i lumtur çdo herë që një mëkatar i humbur troket në derën e shtëpisë së Atit.

Po njëlloj, asgjë nuk e kënaq më shumë Jezusin se sa mëkatarët e shpëtuar. Ata janë shpërblimi i tij për çdo gjë që ai vuajti.

Nëse bën vend për atë që Zoti të tregon rreth Jezusit në mendimet e tua dhe në mendje, atëherë do të përjetosh diçka të mrekullueshme. Jezusi e ndan gëzimin e tij me ty. Rrëke ujërash të gjalla vijnë prej tij, e ti s'mund të pish prej tyre pa u ndryshuar. Ti e merr gëzimin tënd tek Jezusi. Çfarë kënaq Atë, të kënaq edhe ty njëkohësisht. Ai të vajos edhe ty me vajin e gëzimit.

Unë kam takuar të krishterë që ishin të etur për shpëtimin e të tjerëve. Ata nuk mund të rrinë të qetë ndërkohë që një numër i madh njerëzish në vendin tonë dhe në të gjitha vendet e tjera kudo nëpër botë, jetojnë pa Zot dhe pa shpresë. Fatkeqësia e tyre i shtrengon ata në lutje, shërbim dhe sakrificë.

Por mos mendoni se ata jetojnë një jetë të varfër. Ata janë të vajosur me vajin e gëzimit. Ata duan atë që do Zoti. Çfarë e kënaq zemrën e tij, i kënaq gjithashtu edhe ata.

Ata rrallë mendojnë për gëzimin e tyre. Janë të angazhuar me të gjithë ata njerëz që ende nuk janë arritur. Jetët e tyre i përkushtohen vetëm një gjëje: të kënaqin Zotin dhe Mjeshtrin e tyre.

Sot Jezusi po vjen tek ty. Ai do të të vajosë me vajin e gëzimit. Ai do të të mbushë me bekime hyjnore. Ai dëshiron të të shpëtojë shpirtin dhe të të kthejë në një instrument gëzimi.

30 Tetor

“Atëherë do të filloni të thoni: “Po ne hëngrëm dhe pimë me ty dhe ti mësove ndër rrugët tona”. Por ai do thotë: “Unë po ju them se nuk di nga vini; largohuni nga unë, të gjithë ju që bëni paudhësi””.

Luka 13:26-27

Dita e gjykimit do të jetë dita e madhe e surprizave.

Ata që ecën me Jezusin në tokë do ta takojnë atë përsëri. Fqinjët e Jozefit dhe Marisë, miqtë dhe anëtarët e familjeve të tyre; të gjithë ata mendojnë se Jezusi i njih. Por do të gabohen.

Ka njerëz që kanë ngrënë dhe kanë pirë me të; e megjithatë ata do të kalojnë përjetësinë me djallin dhe engjëjt e tij në zjarrin e pashueshëm të ferrit.

Po si ka mundësi një gjë e tillë?

Kjo ndodhi për shkak se ata nuk arritën të kenë një marrëdhënie të drejtë zemre me Jezusin.

Interesi për Jezusin nuk është mjaftueshëm as simpati e as admirim. Jezusi nuk kërkon mëshirë. Jo, ai kërkon zemrën tënde të varfër e të papastër.

A ia ke dhënë Jezusit?

A është bërë zemra jote e shtypur dhe e thyer shtëpia e tij?

Në ditën e gjykimit Jezusi do të njohë vetëm ata që ai pat njohur, këtu në tokë, nga përbrenda. Ai dëshiron që të hyjë brenda teje. E nëse ti ia hap derën, ai do të të pastrojë. Gjaku i tij shfajësues do të bëjë të bardhë si bora.

Nëse e lejon Jezusin ta bëjë një gjë të tillë këtu në tokë, atëherë ti je njëri nga ata që ai do të njohë në përjetësi.

Do të jetë një ditë e shënuar edhe atëherë. Ti nuk mund ta kuptosh se Jezusi të njih. Ti mendon se je i varfër dhe i pavlerë. Prandaj Jezusi mund të ketë arsye të mira për të lënë jashtë përgjithmonë.

Por Ai nuk e bën këtë. Ai ka ecur me ty përgjatë gjithë jetës tënde. Dhe përditë të ka mbuluar me hirin e tij. Po, ai të ka veshur me rrobat e shpëtimit. Ti je nusja e tij, për të cilin ai digjet nga dëshira t'i kapë dorën dhe ta çojë në sallonet e Parajsës.

Po, ti, që njihesh nga Jezusi, je i bekuar.

“Unë nuk e hedh poshtë hirin e Perëndisë ...”

Galatasve 2:21

Pyes veten nëse ka ndonjë të krishterë që ëndërron ta hedhë poshtë hirin e Perëndisë.

Në mes të mosmarrëveshjeve për gjithçka, a mund të biem dakord që të mos e lemë kurrë hirin e Perëndisë?

Përgjigjia duket e qartë. Por megjithatë nuk është aq e thjeshtë. Satani i përqundron përpjekjet e tij në keqpërdorimin ose anulimin e hirit të Zotit. Rugët e tij janë të shumta. Njëra prej tyre është mendja legaliste.

Një i krishterë ka dy natyra: një të vjetër dhe një të re. Natyra e vjetër i përket kësaj bote. Ajo nuk mund të shpëtohet, por do të shkatërrohet në varr. Natyra e vjetër mund të dëgjojë vetëm ligjin. Po, ligji mbretëron në të. Nëse natyra e vjetër dëgjon ungjillin, ai do ta përdorë gjithmonë hirin si një shfajësim për mëkatin.

Është krejtësisht ndryshe me njeriun e ri të krijuar prej besimit tek Jezusi. Ai duhet të dëgjojë vetëm ungjillin. Jezusi duhet të jetojë në zemrën e një të krishterë. Ai është kulmi i ligjit në mënyrë që të ketë drejtësi për çdo njeri që beson.

Aty ku është Jezusi, plotësohen të gjitha kërkesat e ligjit. Ai e ka bërë atë në një mënyrë të tillë që ligji nuk është më. Kjo gjen zbatim edhe ndaj detyrave të ligjit.

Satani përpiket në çdo mënyrë që ti ta lejosh ligjin të hyjë në zemrën tënde. Ai e di se nëse lejohet të hyjë, ai do ta zgjerojë zonën e tij të veprimit. Në fund ti mendon vetëm se si të jesh një i krishterë dhe se çfarë duhet të bësh.

Kjo nuk ndodh papritmas. Jezusi rrëshqet ngadalë nga mendja dhe mendimi yt. Dhe ti angazhohesh në krishtërimin tënd. Madje, pa e ditur as vetë, ti ke arritur të anulosh edhe hirin e Zotit. Satani e ka keqpërdorur ligjin, ndaj ka ndodhur kjo gjë e tmerrshme.

Prandaj, përqendroji përpjekjet në ruajtjen e hirit të Zotit. Në zemrën tënde ka vend vetëm për një person dhe ky është Jezusi. Vepra e tij e përfunduar në Kalvar është thesari i vetëm i zemrës tënde. Ky është themeli mbi të cilin ti ndërton.

1 Nëntor

“Dhe ne e dimë se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur sipas qëllimit të tij.”

Romakëve 8:28

Disa njerëz janë veçanërisht të privilegjuar. Këta, janë ata që e duan Perëndinë, dhe që janë thirrur sipas qëllimit të tij. Jo të gjithë ata që janë thirrur e duan Perëndinë. Jezusi tha se shumë janë thirrur, por pak janë zgjedhur. Në mes të të thirrurve ka disa njerëz që e kanë pranuar thirrjen dhe e duan Perëndinë. Të gjitha gjërat bashkëveprojnë për mirë për ata.

Ato punojnë së bashku për të mirë do të thotë se ato bashkëveprojnë për atë që është më e madhe se çdo gjë tjetër: shpëtimin e përjetshëm të shpirtit. Ti mund të fitosh kënaqësi, sigurisht, edhe prej gjërave të mira të përkohshme, nëse ato nuk e pengojnë mirëqenien tënde të përjetshme. Zoti i ndihmon fëmijët e tij në rrugë të panumërta përgjatë jetës, të cilat sigurisht s'janë të lehta. Gjithsesi, çfarë ndihme do të qe për ty nëse do ta humbisje shpirtin?

Zoti në të gjitha rrethanat ka një sy për shpëtimin tënd. Ai ndërhyr në të gjitha gjërat dhe i lë ato të të shërbejnë në rrugëtimin drej Parajsës.

Kjo ndodh në kohë të mira dhe në përparimin tënd këtu në tokë. Nëse e do Perëndinë, Ai do të të ndihmojë, në mënyrë të tillë që pavarësisht pasurisë që ke, ti të jesh i shpëtuar. Është e vështirë për një person të pasur të shpëtohet, por Jezusi ka thënë se me Zotin të gjitha gjërat janë të mundura.

Kjo gjë gjen zbatim edhe në betejat dhe vështirësitë tona. Kjo fjalë nënkupton shumë kur vështirësitë shtohen ose ti bie në humbje shkatërruese. Atëherë duhet të thuash: edhe kjo është në dorën e Zotit, dhe Zoti nuk mund të më prekë mua ose rrethanat e ndryshme të jetës time, vetëm nëse nuk është i shtrënguar të punojë për shpëtimin tim.

A nuk e ke përjetuar ti vallë se kur shumë shpresa tokësore dështojnë në jetë, shpresa hyjnore shkëlqen më shumë se kurrë më parë?

Po, Zoti vjen tek ti edhe nën plagët më të hidhura të mëkatit tënd. Dhe ti bëhesh një dëshmitar i mrekullisë së pakonceptueshme të dashurisë së tij. I Pastri prek mëkatet e tua dhe i bën të badha si dëbora. Dhe ti përjeton gjënë më të pakonceptueshme. Sepse aty ku mëkati rritet, hiri rritet akoma dhe më shumë. Zoti i mori mëkatet e tua dhe i fali me anë të hirit të tij. Zotit i pëlqen ta bëjë këtë me njeriun që e do Atë.

2 Nëntor

“Dhe pashë një qiell të ri dhe një dhe të ri; sepse qielli i parë dhe dheu i parë kishin shkuar, dhe deti nuk ishte më.”

Zbulesa 21:1

Mjaft njerëz zhgënjehen sepse ata presin shumë gjëra të mëdha nga jeta këtu në tokë. Në njëfarë mënyre ata besojnë se jeta si një i krishterë mund të krahasohet me udhëtimin në një rrugë të drejtë, të gjerë e të niveluar. Mirëpo Bibla thotë diçka tjetër. Rruga për në Parajsë është e ngushtë. Ajo kalon nëpër një botë ku Satani është Princ. Ai nuk mendon se e ka për detyrë ta bëjë atë rrugë të lehtë për të krishterët. Kjo është arsyeja pse Jezusi u tha miqve të tij: “në këtë botë ju do të keni mundime.”

Në kohën pak përpara Ardhjes së Dytë, djalli lufton me më shumë fuqi. Ai vjen me furi të madhe sepse e di që koha e tij është e shkurtër. Shumë njerëz janë persekutuar dhe po persekutohen kudo nëpër botë. Po, të gjithë të krishterët e ndjejnë, në një mënyrë a në një tjetër, se nuk janë të kësaj bote.

Të gjitha këtyre duhet t'u shtojmë edhe vështirësitë që fëmijët e Zotit kanë njëlloj me gjithë të tjerët. Sëmundjet, fatkeqësitë dhe shqetësimet me veten dhe me të afërmit tanë më të ngushtë mund të hedhin hije të errëta mbi jetën tonë.

Bota nuk e ka gjetur ende paqen që ne po kërkojmë, dhe prandaj dëshirojmë aq shumë për qytetin e Zotit.

Fjalët e Zotit na sigurojnë se nuk do të zhgënjehemi. A keni menduar për faktin se dëshira për qiejt rritet, kur Zoti të udhëheq përmes diçkaje të vështirë? Ekziston një lidhje midis ndjenjës së pasigurisë dhe pritshmërisë së qytetit me themele të patundura.

Zoti krijoi një qiell të ri dhe një dhe të ri, shtëpinë e drejtësisë. Nëse i përket Jezusit, ti je një qytetar i qiellit. Dhe do ta kalosh përjetësinë në një vend ku dielli nuk përëndon kurrë. Aty do t'i vijë fundi mëkatit dhe pasojave të tij të panumërta.

Para së gjithash duhet të qetësohet etja dhe uria jote shpirtërore. Duhet ta shohësh Jezusin ashtu siç është. Shikimi i tij të ndryshon ty. Ti duhet të jesh pikërisht si ai.

Zemra e gjithsecilit duhet të lartësojë dhe t'i shërbejë Zotit përgjithmonë.

Le të mbetemi në pritje të rishfaqjes së Jezusit. Ai nuk na ka harruar. Ai do të vijë shpejt dhe do të bëjë çdo gjë të re!

3 Nëntor

“Kur unë të shoh gjakun do të kaloj tutje...”

Eksodi 12:13

A e njihni pyetjen: Çfarë do të ndodhë në fund të jetës time? Ndoshta ke vizituar ndonjë nga të dashurit e tu në një azil për pleq, dhe nuk mund të rrish pa menduar nëse edhe ti do të përfundosh aty një ditë.

Po kështu, nuk mund të rrish pa menduar nëse do të jesh aq i dobët mendërisht saqë të mos arrish të rrokësh më asgjë. Është një gjë e mrekullueshme të shohësh se sa gjatë besimi tek Jezusi dhe shpëtimi në Të mund të jetë i gjallë në një mendje të dëmtuar. Por për disa njerëz do të vijë një ditë kur përmendja e emrit të Jezusit të mos sjellë gëzim në ta.

Por a kam besimin, kur nuk kuptoj më asgjë?

Zoti e ka përgjigjen për ne: “Kur unë të shoh gjakun do të kaloj tutje”. Kjo fjalë u përmbush për herë të parë kur njerëzit e Izraelit u shpëtuan nga dora e engjëllit të vdekjes. Që atëherë kjo ka ndodhur për çdo të krishterë, i cili e ka jetuar jetën e tij nën gjakun e Jezusit.

Shpëtimi yt dhe i imi nuk varet në gjërat që shohim. Ai varet në atë që shoh Perëndia. Ai nuk thotë se do të na kursejë nga goditja e tij shkatërrimtare, nëse shohim Zotin. Nuk jemi ne, por Zoti ai që duhet të shohë gjakun.

Gjaku i Jezusit ka vlerë të pafundme në këndvështrimin e Perëndisë. Kur gjithçka është thënë dhe bërë, gjaku është e vetmja gjë që ai kërkon të shohë në ne. Ai nuk shoh për fuqitë dhe aftësitë tona.

Izraelitët qenë të sigurt brenda shtëpive të tyre. Gjaku dëshmoi për ta. E njëjta gjë vlen edhe për ty që tashmë e ke zgjidhur çështjen tënde me Perëndinë. Gjaku i Jezusit është shfajësimi yt. Ajo që ka rëndësi nuk është ajo që ti mund të menaxhosh, por që dikush tjetër e ka bërë në vendin tënd.

Fakti që Zoti shih gjithmonë gjakun e Jezusit i jep prehje zemrës tënde të shqetësuar. Asgjë nga gjërat që bëjmë nuk është e mjaftueshme. Mirëpo Zoti shih gjakun pastrues atëherë kur ti gjen strehë tek Jezusi. Prandaj, dora e tij nuk do të godasë, por do të shtrihet mbi ty për të të bekuar.

Prehu në atë që Zoti shih! Lëre hirin e tij të jetë shpëtimi yt i vetëm. Ai të mban në jetë, në vdekje dhe në përjetësi.

4 Nëntor

“Pse keni frikë, o njerëz besimpakë?”

Mateu 8:26

Midis të qenit besimpakë dhe të qenit jobesimtar ekziston një ndryshim. Dishepujt ishin të llojit të parë, jo të llojit të dytë.

Ata besonin tek Jezusi, por besimi i tyre qe i paktë.

Kohë pas kohe miqtë e Jezusit janë portetizuar si një tufë buracakësh, njerëzish të dobët dhe egoistë të fokusuar tek vetja; por ky është një përfundim tërësisht absurd. Është e vërtetë se në shumë situata krizash ata qenë jo aq të mirë saç pritej; gjithsesi është po kaq e vërtetë se qenë pikërisht ata që lanë çdo gjë dhe filluan të ndiqnin Jezusin. Ata qëndruan afër tij në të gjitha provat. Nuk pyetën për kushtet dhe pasojat përpara se ta ndiqnin atë. Jo, ata lanë gjithçka dhe shkuan pas gjurmëve të tij.

E përsëri besimi i tyre qe i paktë. Jezusi ishte ai që vendosi se ata duhet të vozisnin përmes liqenit. Vetë Jezusi po flinte në barkë. Por, kur dallgët filluan të hyjnë brenda, ata i mbërtheu frika.

A e gjen veten edhe ti në këtë situatë?

Përpara se ta ndjeje veten të përfshirë në atë krizë ti ishe i sigurtë se Jezusi ecte përpara teje. Ishe i bindur se ishe në rrugën e Zotit, por kur stuhia dhe dallgët shpërthyen, nise të dyshosh. Fillove të pyesësh nëse Jezusi ishte vërtet aty.

Çfarë duhet të bësh?

Mëso nga dishepujt. Shko tek Jezusi. Tregoji atij se si je. Ata bënë kështu dhe u ndihmuan. Edhe ti do ndihmohesh.

Jezusi e dinte që më parë se stuhia po afrohej. Megjithatë, ai i udhëhoqi miqtë e tij drejt saj. Ai e dinte mirë mënyrën se si do të reagonin ata, por kjo nuk e bëri Jezusin të stepej e t'i kursente ata nga stuhia. Ai i udhëhoqi përgjatë gjithë rrugës, atje ku mendimet e tyre u ndeshën me dënimin me vdekje. Ai donte t'u mësonte atyre se edhe atëherë kur nuk ekziston më asnjë mundësi shpëtimi, ai ngrihet dhe qorton erërat dhe dallgët.

Kur dishepujt mbërritën shëndoshë e mirë në breg, ata e panë Jezusin nën një dritë tjetër. Ata mësuuan t'i besonin atij. Ata nuk qenë ende dishepuj të sprovuar, por besimi dhe siguria e tyre te Jezusi ishte bërë më i madh.

Është po kështu edhe për ty. Përgjatë krizave të jetës tënde Jezusi të tregon se cili është, kështu dhe besimi yt rritet.

5 Nëntor

“Të gjitha rrugët e Zotit janë mirësi dhe vërtetësi për ata që respektojnë besëlidhjen e tij dhe porositë e tij.”

Psalmi 25:10

Disa të krishterë nuk arrijnë të kuptojnë se në mbretërinë e Zotit ekzistojnë edhe shtigje. Ata mendojnë se mbretëria e Zotit ka vetëm rrugë. Kur ndeshen me diçka të vështirë dhe të rëndë, mendojnë se Zoti i ka lënë. Atëherë vjen Satani dhe i tundon me dëshpërim dhe hidhërim.

Mirëpo Zoti ka rrugë dhe shtigje. Dhe këtë gjë e thotë qartësisht në fjalën e tij. Herë pas here ai të shpie në rrugë ku nuk është vështirë të këndosh himnet e falënderimit. Herë të tjera nuk ndodh kështu. Ti nuk mund ta kuptosh këtë gjë, por duhet të besosh fjalën e tij.

Duhet të tregosh vëmendje ndaj asaj që të thotë Zoti: “Të gjitha rrugët e Zotit janë mirësi dhe vërtetësi.” Këtu nuk thuhet se shumica janë ashtu. Jo, Perëndia gjithmonë të takon ty në këto rrugë me mirësi dhe të vërtetë.

As nuk thuhet që kjo vlen për të gjithë. Në fakt kjo vlen vetëm për ata që respektojnë besëlidhjen dhe porositë e tij.

Ka të krishterë që e përdorin këtë cilësim për t'i grabitur vetes si ndihmën ashtu dhe ngushëllimin. Ata thonë se nuk kanë respektuar as besëlidhjen e Zotit dhe as porositë e tij. Ndaj dhe premtimi nuk vlen për ta.

Nëse ndihesh kështu, do të doja të të pyesja: Çfarë do të thotë të respektosh besëlidhjen e Zotit dhe porositë e tij?

Në fillim nuk duhet të ngatërrosh besëlidhjen e ligjit me besëlidhjen e hirit. Askush nuk qe i zoti të përmbushte besëlidhjen e ligjit. Kjo qe arsyeja pse Perëndia dërgoi Birin e tij si Shpengues dhe zëvendësues. Zoti vendosi një besëlidhje të re. Ajo është besëlidhja e hirit, nën të cilën ti je, kur beson tek Jezusi. Zoti e dëshmon këtë gjë, nëpërmjet Birit të vet, i cili arriti të përmbushë ligjin në vendin tënd, përmes fjalës së tij të përkryer dhe të shenjtë.

Nëse ti je një nga fëmijët e vegjël të Perëndisë që kërkon falje dhe hir tek Jezusi, ti je nën besëlidhjen e hirit të Zotit. Dhe Zoti kujdeset për ty në çdo mënyrë.

Në shtigjet e ngushta e të errta ai të takon me mirësi dhe vërtetësi. Nuk mund ta shohësh sot këtë gjë, por sytë e tu do të hapen në orën e Zotit. Është vetëm mirësia dhe e vërteta ajo që do të ndjekë përgjatë gjithë jetës dhe ti do të jetosh në shtëpinë e Zotit gjatë gjithë ditëve të tua.

6 Nëntor

“Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve, dhe na mëson të mohojmë pabesinë dhe lakmitë e botës, sepse ne rrojmë me urtësi, me drejtësi dhe me perëndishmëri në këtë jetë, ...”

Titi 2:11-12

Dëshirat e natyrës sonë mëkatore i rezistojnë Frymës. Mes tyre ekziston një luftë e vazhdueshme. Shumë të krishterë kanë një dëshirë të zjarrtë të shpengohen, sepse bota i tundon ata. Ndaj vazhdimisht një pyetje u vjen në mend: Si do të bëhem një i krishterë i vërtetë dhe i gjallë?

Fjala e Zotit na e jep përgjigjen.

Ti nuk bëhesh dot një i krishterë i vërtetë dhe i gjallë përmes veprimeve të reja; as prej ndonjë përpjekje të re të dorëzimit me gjithë zemër; dhe as prej ushtrimeve dovocionale të llojeve të ndryshme.

Jo, ekziston vetëm një mënyrë që të shpie përpara dhe kjo është rruga e hirit. Është hiri i Zotit ai që e mëson një të krishterë. Hiri i Zotit është i aftë të bëjë atë që askush tjetër nuk mund ta bëjë. Ajo që Zoti ka bërë për ty, të ndihmon të jetosh një jetë që nuk mundesh ta jetosh me forcat e tua.

Diçka ogurzezë vjen mbi një legalist të krishterë. Nëse ky person është i aftë të korrë fitore, zemra e tij bëhet akoma dhe më e sigurtë tek vetja dhe arrogante. Zilia, egoizmi dhe mosmirësia lulëzojnë nën sipërfaqe.

Ndërsa me një person të krishterë nën hir ndodh diçka krejt tjetër. Hiri e mëson atë t'i thotë “jo” asaj që është kundër Zotit. Kjo gjë nuk e bën të madh në sytë e tij. Ai e di se ishte asgjë pa Perëndinë. Por ai lavdëron hirin e Zotit. Zemra e tij është e mbushur plot me të. Po kështu është hiri ai që e bën atë të veprojë ndryshe nga sa do kishte vepruar. Por kjo nuk është diçka për t'u mburrur. Fryti nuk i takon atij, por Zotit.

A e pyet ndonjëherë veten pse nuk lodhesh kurrë së dëgjuari rreth Jezusit? Veprimi i tij për ty është buka e jetës. Jezusi si zëvendësuesi yt është burimi i çdo gjëje të mirë në jetën tënde.

Prandaj, qëndroni në hirin e vërtetë të Zotit. Ngazëllohuni në të. Lejoheni të depërtojë dhe t'ua ngrohë zemrat.

“Kush është i dhënë pas parasë, nuk ngopet kurrë me para, dhe kush dëshiron pasuritë nuk ngopet me të ardhurat.”

Predikuesit 5:10

Që nga dita e Rrëzimit të njeriut, shpirti njerëzor ka mbetur pa ushqim. Në verbërinë tonë ne nuk kuptojmë atë që na nevojitet, në mënyrë që të kemi me bollëk për të ngrënë. Të panumërta janë rrugët që kemi provuar; gjithsesi, nuk ka asnjë lloj ndihme përfundimtare prej tyre.

Nëse një person dashuron paratë, ato kthehen në thelbin e jetës së tij. Nuk ka rëndësi se sa para grumbullon dikush, shpirti i tij nuk do të kënaqet kurrë. Nuk ka rëndësi se sa i pasur është një njeri, ai lakmon gjithmonë të ketë sa më shumë.

Pse?

Sepse ne jemi objekt i mashtrimit. Mendojmë se uria e qëndrueshme e shpirtit vjen për shkak se na mungojnë paratë dhe pasuritë. Nuk kuptojmë se nuk ka asnjë mundësi në këtë rrugë për të kënaqur shpirtin.

I vetmi që mund të na ndihmojë në këtë fatkeqësi është Zoti. Kur vjen tek një person i zhgënyer dhe i mashtruar, ai krijon një etje dhe një uri që asnjë shpirt më parë nuk e ka pasur. Është etja dhe uria për drejtësi.

Jezusi të dëfton se gjithçka përreth teje do të zhduket. Një ditë, prej teje do të kërkohet shpirti yt dhe ti do të varrosesh. E pastaj do të shfaqesh përpara frontit gjykues të Perëndisë. Aty të gjithë ne jemi duarbosh. Nuk mund ta marrim me vete as arin e as argjendin tonë, madje, edhe nëse do ta merrnim, nuk mund ta shpëgonim shpirtin tonë me të.

Atëherë pyetjet janë fare pak. Po, mbetet vetëm një pyetje: A kam një Zot të hirshëm apo do të kalojë mbi mua gjykimin “i humbur”?

Kur Zoti me anë të Frymës së tij, e bën këtë pyetje të gjallë për një person, shpirti i tij fillon të digjet për shpëtimin. Ai i kthen shpinën të gjitha burimeve të kësaj bote, që janë si çisterna, çisterna të çara që nuk mbajnë ujë.

Po gjithsesi, Zoti nuk të zhgënjën. Ai vetë ka thënë: “Lum ata që janë të etur e të uritur për drejtësi, sepse atyre do tu jepet.”

Dhe Zoti është po aq i mirë sa edhe fjala e tij. Ai të jep pasuri të vërteta. Ai vetë e vendos banesën në zemrën tënde. Atëherë, ti je vërtetë i pasur.

“Asnjëri nuk kujdeset për jetën time.”

Psalmi 142:4

Kur të afrohet fundi i botës shumë njerëzve do t'u ftohet dashuria. Kjo është arsyeja pse vetmia po rritet në tokë. Njeriu ka hyrë gjithmonë i vetëm në jetë dhe do ta lerë atë vetëm. Në kohët e fundit, koha midis lindjes dhe vdekjes do të jetë gjithashtu karakteristikë e faktit se çdo person do të jetë vetëm. Ideali i madh i kohës është pavarësia. Kjo është arsyeja pse nyjet e lidhjes me të tjerët janë të këputura, përfshirë këtu edhe nyjen e dashurisë.

Sot shumë njerëz mund të thonë: askush nuk kujdeset për jetën time. Ndoshta dikush kujdeset për atë që ti mund të japësh. Nëse bëhet fjalë për diçka materiale, atëherë do të ketë gjithmonë interes për bashkëpunim. Por kur bëhet fjalë për ty, për veten tënde, për shpirtin tënd, kush kujdeset për të?

Edhe nëse ndihesh i vetëm si një zog mbi çati, ti mund të thuash se askush nuk kujdeset për jetën tënde. Edhe nëse mendon se shpirtërisht ti je si Llazari jashtë derës së të pasurit, ekziston përsëri dikush sytë e të cilit janë të ngulur mbi ty.

Ky është Zoti.

Zoti është në paqe me veten, por megjithatë, ai ka nevojë për ty. Ai e ka lidhur veten me ty me anë të dashurisë. Ai i mbarti mbi vete vuajtjet e vetmisë tënde. Tani janë pjesë e tij. Ndaj zemra e tij nuk gjen paqe derisa të ketë marrëdhënie me ty.

Dëgjojeni Zotin. Ai flet me ty përmes fjalës së Tij. Ajo është kaq e fortë dhe e madhërishme saqë e thyen vetminë, sepse ka vetëm një vend ku ti nuk je më i vetëm. E ai gjendet në themelin e përjetshëm të shpëtimit. Jezusi të bleu ty për Zotin duke dhënë veten për ty. Ja pse Zoti është për ty. Ai është në anën tënde. Ai është me ty.

Mos e lër të qëndrojë jashtë teje. Atëherë, ti do të jesh krejt i vetëm, i vetëm në jetë, i vetëm në vdekje, i vetëm në gjykim. Kështu, ferri do të jetë e vetmja gjë që do të të mbetet.

Lëre Jezusin të hyjë në zemrën tënde. Ai kujdeset për jetën tënde.

Sot është koha e hirit. Sot duhet të gjendet Zoti.

9 Nëntor

“mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta.”

Hebrenjve 1:3

Sa e vështirë është të besosh faljen e hirshme të të gjitha mëkateve tona. Duket sikur kjo gjë bëhet vit pas viti edhe më e vështirë.

Fakti që Zoti fal një mëkatar herën e parë është një hir i madh. Askush nuk mund ta besojë dhe ta pranojë këtë të vërtetë nëse Zoti nuk i jep Frymën e tij. Megjithatë, është më e lehtë të besosh se kam marrë hir herën e parë, sesa të besosh se Zoti e fal vazhdimisht. Por me një shqetësim përherë në rritje më duhet të pranoj se kjo gjë nuk është e suksesshme. Frika shkallë-shkallë më avitet ngadalë brenda duke thënë: a do ta arrij qëllimin? Zoti më shpëtoi dhe më tregoi rrugën, por unë nuk jam në gjendje të ec.

Gjatë hetimit të shpirtit tim, shumë kujtime të mëkateve të mia shfaqen. Disa prej tyre kanë hedhur hije të përheshme mbi jetën time. Ato më janë mbërthyer në mendje dhe rikthehen çdo herë që duhet të rregulloj marrëdhënien time me Zotin.

Po, është e vështirë të besosh hirin e Zotit. Ka vetëm një rrugë që duhet ndjekur. Dhe kjo rrugë është të pranosh atë që Zoti thotë në Fjalën e tij.

Zoti pushoi pasi kish krijuar gjithçka e pasi gjithçka ishte shumë mirë. Po kështu, Jezusi u ul në të djathtë të Perëndisë, pasi mbaroi së përmbushuri veprën e tij të shpëtimit.

Nuk ka as edhe një mëkat të vetëm që Jezusi nuk të ka pastruar. Jezusi vdiq dhe pagoi për mëkatet e së shkuarës tënde, të së tashmes dhe të së ardhmes. Dhe kjo vlen për mëkatet e rrefyera, ashtu dhe për shumë nga mëkatet që ti as që nuk i mendon ndonjëherë.

Nëse gjen strehë tek Jezusi dhe e lejon të pastrojë me gjakun e tij, atëherë mëkati nuk do të jetë më me ty.

Dëgjo, ti që të duket kaq e vështirë të besosh! Mëkatet e tua janë fshehur tek Jezusi. Ai e ka kryer pastrimin tënd përpara Perëndisë. Dhe ajo që është e vlefshme përpara Zotit është gjithashtu e vlefshme edhe për ty.

“Duke e njohur frikën e Zotit, ne bindim njerëzit.”

2 Korintasve 5:11

Përveç frikës së skllavit ekziston edhe një frikë tjetër. Ajo është frika ndaj atij që do. Frika e skllavit është e lidhur me ligjin. Frika e dashurisë është e lidhur me hirin.

Diçka ndodh me ty kur gjen hir në Perëndinë. Ti bëhesh tjetër njeri. Dashuria e Zotit derdhet në zemrën tënde me anë të Frymës së Shenjtë.

Ti fiton njëkohësisht një frikë të re. Kjo është frika e moskënaqjes të atij që do. Dashuria nuk kërkon të vetat.

Mendja e shpëtimtarit Jezus nuk është e kënaqur. Ai i njeh ata që ende nuk besojnë. Dhe ata nuk janë të parëndësishëm për të. Jezusi do çdo person të vetëm.

Jezusi e ndan dashurinë për të pashpëtuariat me ata që e duan atë. Ai e di se kjo gjë i shpie ata drejt veprimit. Dashuria frikësohet kur nuk është tërësisht në përputhje me vullnetin e Jezusit. Vetë Jezusi e ndjen këtë gjë kundrejt Perëndisë. Ndërsa ne e ndjejmë kundrejt tij.

Ne kemi miq, shokë, bashkëpunëtorë, fqinj e të afërm që duhet të fitohen për Jezusin. Gjithashu ekziston edhe një numër i madh njerëzish në fushën e misionit që duhet të shpëtohen. Ti nuk mund t'i arrish të gjithë, por ka disa njerëz, për të cilët Zoti dëshiron që ti të kujdesesh. Po kështu, nuk mund të përhapësh në çdo fushë misioni, por ka disa pjesë të caktuara në fushat e aktivitetit misionar që Zoti t'i ka besuar veç ty.

Ti duhet të marrësh pjesë në detyrën e dëshmimit. Ti duhet t'i kërkohesh Zotit të përgatisë rrugën për ty dhe të ndihmojë në këtë detyrë të rëndësishme dhe të vështirë. Lufta duhet luftuar në fillim në lutje. Çdo individ duhet të rrethohet nga lutje ndërmjetësuese në mënyrë që ta bëjnë armikun e shpirtrave ta lëshojë pengun e tij.

Nuk do të ketë askënd, në ditën e përjetësisë, që do t'i vijë keq që ka sakrifikuar kohë, fuqi dhe para, në mënyrë që të shpëtoheshin të tjerët.

Jezusi dëshiron ta ndajë shqetësimin e tij me ata që e duan. Vullneti i tij qoftë edhe vullneti yt. Lutu, jep dhe shko!

“O Zot, sa të shumtë janë armiqtë e mi!”

Psalmi 3:1

A ke shumë armiq?

Në përballjen e parë me këtë pyetje ti me shumë gjasa do të thuash jo! Je në marrëdhënie të mirë me ata me të cilët ke raporte. I trajton me mirësjellje dhe ata të trajtojnë po njësoj. Ke arritur sukses në këtë botë duke qenë në paqe me të tjerët, sa herë ka qenë e mundur.

E megjithatë ti duhet të vësh re fjalët e Jezusit kur ai thotë se ka ardhur të sjellë ndarje.

Midis teje dhe atyre që nuk i përkasin Jezusit ekziston një armiqtësi e fshehtë. Ju bëni pjesë në mbretëri të ndara me mbretër të ndryshëm. Kjo do të zbulohet kur të shpërthejë persekutimi kundër të krishterëve. Dhe do të dalë se armiqtë e njeriut do të kenë qenë bashkëpunëtorët e tij.

Kjo gjë ndihet edhe sot prapa pamjes së tyre të sjellshme dhe të qeshur e do të jetë më e dukshme në kohën menjëherë para Ardhjes së Dytë.

Gjithsesi, armiqtë e shpirtit tënd nuk janë thjesht përreth teje. Ti ke gjithashtu, edhe një armik në vetë mishin tënd; është natyra jote e vjetër egoiste. Ajo nuk do të vritet. Ajo do që të mbajë larg çdo gjëje që të afron me Jezusin.

Nëse nuk di asgjë rreth këtij armiku, atëherë je në rrezik. Mishi nuk i nënshtrohet ligjit të Zotit, as nuk mund ta bëjë një gjë të tillë. Nëse fiton mishi, ai e vret Jezusin në ty.

Përtej të gjithë armiqve kemi dhe armikun kryesor. Ky është Satani. Në ligësinë e tij ai nuk mund të pajtohet me faktin se ti do të shpëtohesh dhe do të nderosh Qengjin. Ai do që të shkosh me të në ferr. Ai rri e pret si një bishë gjahun, rri e pret për momentin kur mund të të vërsulet.

Po, ti ke armiq! Nëse mendon për ta, ti edhe mund të pyesësh veten nëse do ta arrish ndonjëherë parajsën.

Gjeje përgjigjen tek Jezusi. Ai është fitimtari y! Tregoi atij se sa i dobët je. Falënderoje atë sepse i ka mposhtur të gjitha fuqitë e këqija. Fshihe veten tënde tek ungjilli. Atëherë ti bëhesh i pathyeshëm. Askush nuk është më i fortë sesa ai që në pafuqinë e vet ngjitet pas Jezusit.

12 Nëntor

“Por unë nuk dua t’ia di fare për jetën time që nuk e çmoj aq, sa ta kryej me gëzim vrapimin tim dhe shërbesën që mora nga Zoti Jezus, të dëshmoj plotësisht ungjillin e hirit të Perëndisë.”

Veprat e Apostujve 20:24

Si mund të arrijë vallë një njeri në përfundimin që nuk e çmon fare jetën e vet? Shumë të krishterë që jetojnë në një luftë të pareshtur me veten, bëjnë të njëjtën pyetje. Ata e dinë, se mendojnë shumë për veten dhe se digjen nga dëshira për një jetë ku nuk janë vazhdimisht në qendër të botës së ideve të tyre.

Fjala e Zotit ndihmon ata që janë të zhytur thellë nga rrethanat e tyre.

Pali jetoi për shumë vjet si një farise me veten e vet në qendër. Ato që kishin rëndësi ishin mëshira, zelli dhe shërbimi i tij. E kjo iu shndërrua në një jetë skllavërie. Ai ishte zhytur gjithnjë e më thellë në mëkat ndërsa po përpiqej t’i shërbente Zotit. Po, ai përfundoi në një njeri të dhunshëm dhe në një vrasës.

Kur Pali u shpëtua, Jezusi u bë gjithçka për të. Nuk kishte më asgjë që ai duhet të bënte ose të meritonte. Ai ishte i pasur në besimin e Shpëtimtarit të tij. Sikur vetëm të përfundonte vrapimin dhe të ruante besimin! Edhe ti duhet të arrish një qëllim. E ky akt është të shpëtohesh. Është e krahasueshme me një garë me korsi vrapimi. Kjo vlen për të gjithë ne, që duhet të këmbëngulim me durim, përndryshe nuk do t’ja arrijmë qëllimit.

Si një fëmijë i Perëndisë, e di nga përvoja se çfarë mund të ndihmojë drejt këtij qëllimi. Nëse e përdor shpesh Fjalën e shenjtë bota e padukshme shpirtërore bëhet e gjallë për ty. Ti e kupton se sa e pasigurtë është çdo gjë në tokë. Dhe kujtohesh sesa e shkurtër mund të jetë një jetë njerëzore. Pasuria dhe bollëku i hirit portretizohen para syve të tu dhe ti e kupton se ajo që ka rëndësi është parajsja.

Po në të njëjtën kohë, fjala e Zotit thotë se Zoti ka një detyrë për ty. Ajo mund të jetë e vogël dhe e pabujshme në sytë e të tjerëve. Por, ti përmbushe! Ti nuk do t’i japësh llogari njerëzve të tjerë.

Nëse e lejon qëllimin dhe detyrën e Zotit në jetën tënde, çdo gjë tjetër bëhet dytësore. Lidhjet me botën bëhen më të dobëta, ndërsa ti lidhesh më fort me qiellin. Prandaj ti e konsideron jetën tënde si të pavlerë, mjafton që të përfundosh garën dhe të plotësosh detyrën.

13 Nëntor

“ju...keni pranuar me gëzim t’ju zhveshin nga pasuria juaj, ...”

Hebrenjve 10:34

Të krishterët e parë na lënë me gojë hapur. Imagjino sesi e pritën zhveshjen nga pasuritë e tyre. Ata e pritën hareshëm.

Si mundën vallë ta pranonin?

Ata e dinin se preferonin të kishin pasuri më të mira dhe që zgjasnin e nuk humbisnin kurrë. Ekzistonte një pasuri që askush nuk mund t’ua vidhte. Dhe kjo pasuri qe veç e tyre.

Një i krishterë është i pasur në dy kuptime të fjalës. Ai është para së gjithash i pasur në Jezusin. Jezusi ndan çdo gjë që ai është dhe çdo gjë që ka me ata që e duan. Përveç këtyre pasurive gati të paimagjinueshme, Zoti derdh mbi fëmijët e tij shumë bekime të përkohshme.

Midis dy formave të pasurive ekziston një ndryshim i madh. Njëra i përket jetës njerëzore, kurse tjetra i përket si kohës ashtu edhe përjetësisë.

Herët a vonë ne do t’i humbasim të gjitha dhuratat tokësore të Zotit. Kjo do të ndodhë ditën kur ne do të vdesim, në mos më parë.

Për shumicën e njerëzve kjo ndodh shumë kohë më parë. Zoti është njëherësh ai që jep dhe ai që merr.

Po njëjloj, shumë të krishterë kanë të përbashkët faktin e kishës së hershme kur mësuan prej përvojës së tyre të hidhur se çfarë do të thoshte të persekutoheshe për hir të Jezusit. Shumë të krishterë kanë humbur punën, lirinë dhe familjen, sepse besonin tek Jezusi. Një person ndihet i varfër kur është i zhveshur nga gjithçka. Megjithatë, një i krishterë nuk është më i varfër në një situatë të tillë. Ai zotëron një thesar që askush nuk mund t’ja rrëmbejë. Kur Zoti i merr atij pasurinë e përkohshme, kjo ndodh ngaqë pasuria e përjetshme duhet të bëhet shumë më e çmuar në zemrën e tij.

Njerëzit mund të zhveshin nga pasuria për shkak se ti i përket Jezusit. Është një gjë e mirë që një i krishterë ta lejojë këtë mundësi. Nëse jetoni në Fjalën e Zotit, Zoti do të të ndihmojë përgjatë kësaj sprove. Ai do të të japë gëzim në pasuritë e tua të përjetshme. Ai do të të sigurojë që lumturia e jetës nuk konsiston në atë që ti ke si pasuri tokësore. Pasuria jote është Jezusi. Ti e ke atë në zemër dhe në Parajsë. Dhe askush nuk mund ta marrë atë prej teje. Ndaj, ti je i pasur në mes të varfërisë dhe pikëllimit.

“Sillni këtu rrobën më të bukur dhe visheni.”

Luka 15:22

Fjala e Zotit e përdor rrobën si një ilustrim të shpëtimit disa herë. Nuk mund të mos mendojmë për këtë në shembëlltyrën e djalit plangprishës. Ati nuk do që ta ketë rrobën më të mirë për veten. Ia jep atë birit të tij të humbur.

E njëjta gjë ndodh edhe në mbretërinë e Perëndisë. Zoti do të na shohë ne të veshur me Jezusin. Ndaj, fjala e Zotit na këshillon të veshim Jezusin. Ne duhet ta bëjmë këtë gjë vazhdimisht.

Kjo ndodh me anë të besimit. Nëse beson tek Jezusi, ai është i yti. Nuk ka kostum më të bukur se ai i tij. I fsheh të gjitha mëkatet e tua. Nuk ka asnjë mangësi dhe papërsosmëri që nuk mbulohet nga Jezusi.

Ne nuk e dimë se sa shpesh djali i humbur i hodhi sytë tek rrobat e tij. Pyes veten nëse ajo rrobë e siguronte atë sa herë që e shihte për dashurinë e atit të tij.

Një fëmijë i Perëndisë nuk mund ta shohë shumë shpesh rrobën e vet. Ai vesh një rrobë që i siguron se ai është fëmija i mbretit.

Ti ndoshta je i pushtuar nga habia: a mund të jetë e vërtetë kjo?

Ti tundohesh ende të shohësh veshjen e pistë e të mjerueshme që ke pasur më parë. Ajo veshje tregon historinë e jetës tënde. Ti nuk mund ta kuptosh se duhet të veshësh një rrobë që është rezultat i jetës dhe vdekjes së dikujt tjetër. Po, është pikërisht kështu.

Të gjitha falënderimet dhe lavdërimet për Perëndinë e kanë zanafillën në gëzimin që Jezusi të veshi ty me drejtësinë e tij. Ky fakt shkon përtej çdo gjëje që ti mund të kuptosh. Prandaj, ti duhet të dëgjosh përsëri dhe përsëri. Kështu besimi mund ta pranojë mesazhin. Falë hirit të Zotit zemra jote mund ta rrokë veprën e përfunduar të Jezusit.

Ti nuk je i vetmi që do ta shohësh rrobën tënde më të mirë. Edhe Ati yt në qiell e shikon atë. Ai e gjen gëzimin e tij në këtë rrobë. Kjo rrobë i kujton atij Jezusin, Birin e tij të dashur. Kur Zoti të vështron, Ai sheh tek ty Jezusin. Ky është sekret i dhe pasuria e shpëtimit.

Për këtë arsye ti nuk duhet të dëshpërohesh për pavlefshmërinë tënde. Nëse beson tek Jezusi, ti vishesh me Jezusin. Ti ke rrobën më të mirë. I veshur me të, ti mund të qëndrosh para Jezusit përgjithmonë.

“Sepse në ëndrrat e shumta dhe në fjalët e shumta ka kotësi; por ti ki frikë nga Perëndia.”

Predikuesit 5:7

A harxhoni shumë kohë në ëndërrime? Shumë të rinj e bëjnë këtë. Ata përfytyrojnë veten e tyre si do jenë një ditë. Ata mund të hyjnë kështu në botën e një fantazie që kërcënon edhe sensin e tyre të realitetit.

Kjo nuk është rrezik vetëm për të rinjtë. Edhe mjaft njerëz në moshë të mesme ëndërrojnë për një kohë ku do të jenë elegantë dhe të rehatuar. Por mjaft njerëz janë të zhgënjyer. Madje disa çiftë e marrin si të mirëqenë që vazhdojnë të jenë së bashku. Mirëpo, papritur njëri prej tyre nuk është më.

Ëndrrat të pengojnë të përmbushësh detyrat e jetës së përditshme. Zoti të ka dhënë një thirrje. Ti duhet t'i shërbesh Zotit me të. Dhe shërbimin që duhet ta kryesh tani, nuk mund ta kryesh më vonë. Kjo vlen edhe për detyrën tënde në mbretërinë e Perëndisë. “Vjen nata kur askush nuk mund të veprojë”. Vlen gjithashtu edhe për jetën tënde. Ndaj Zoti të ka thirrur t'i shërbesh atij sot.

Mos e ëndërro veten në një të ardhme të panjohur. As mos ëndërro të jesh diku gjetkë. Shërbeji Zotit aty ku je.

Pali e dinte se çfarë do të thoshte të kishe frikë Perëndinë, prandaj u përpoq t'i bindte të tjerët. Ai e dinte se e jetonte këtë jetë në tokë vetëm një herë. Dinte gjithashtu se Zoti kishte përgatitur që më parë vepra të mira për të bërë.

Ti do të paraqitesh para Zotit dhe do t'i japësh llogari për jetën tënde. Nëse e dorëzon veten tek ëndrrat, nuk do të arrish shumë. Ëndërrimi gjithashtu të bën të pakënaqur me kushtet që Zoti të ka vënë për t'i shërbyer atij. Ti bëhesh një i krishterë mosmirënjohës. Ti nuk thua: “Sot unë dëgjoj. Sot unë besoj. Sot unë shërbej.”

Ti duhet të qëndrosh me frikë para Perëndisë. Atij i janë neveritur ëndrrat e tua. Përkundrazi, ai do ta vendosësh besimin tënd tek Ai, sepse Perëndia kujdeset për ty.

Ai nuk ka premtuar kurrë që jeta jote në tokë do jetë e lehtë. Ai e di se gjithmonë është e vështirë të mohosh veten dhe të marrësh kryqin e ta ndjekësh atë. Por ai kujdeset për ty. Ai do që të të japë bukën tënde të përditshme.

Dhe Zoti do të mësojë se nuk jemi ende në parajsë. Tani është koha të qëndrosh me frikë para Zotit dhe t'i shërbesh Atij me gjithë zemër.

16 Nëntor

“Në fjalët e shumta faji nuk mungon, por ai që i frenon buzët e tij është i urtë.”

Fjalët e Urta 10:19

A të duket e vështirë të rrish në qetësi? A duhet të flasësh gjatë gjithë kohës?

Të flasësh shumë është diçka e rrezikshme. Me të shteruar subjektet e bashkëbisedimit, biseda gradualisht shkon në fusha dhe tema që do të qe më mirë të mos flisim, sepse nuk duhet të tregosh çdo gjë që di. Shpesh ti tregon dashuri më të madhe nëse nuk e anashkalon atë që di.

Sa herë e vendosim veten në vendin e gjyqtarit? Dhe flasim në një mënyrë që të tjerët të mos dyshojnë në atë që themi.

Thashethemet janë një mëkat shkatërrimtar. Ato kanë ndarë aq shumë miq. Ne thamë diçka, të cilën dashuria duhet ta kishte mbuluar. Edhe pse personi tjetër nuk e di çfarë keni thënë, përsëri hijet pllakosin mbi marrëdhënien tonë të përbashkët. Pikëpamja jonë ngurtësohet ndaj gabimeve të tjetrit.

Jesusi tha se në të njëjtën mënyrë që gjykoni të tjerët do të gjykoheni edhe ju. Kriteret që do të formojnë bazën e gjykimit tuaj mbi të tjerët, do të zbatohen një ditë edhe për ju.

Por si do të jetë për ty ajo ditë?

A e ke vënë re që je shpesh më i ashpër në gjykimin tënd në ato fusha ku ti je i dobët?

Imagjino të dëgjosh edhe një herë këto fjalë? Imagjino ta përjetosh edhe një herë jetën me të gjitha ato që ke thënë për të tjerët? Imagjino të gjykohesh nga vetë ato fjalë?

Zoti nuk sheh ashtu siç shohin qeniet njerëzore. Ai shikon zemrën. Ajo është e papastër dhe gënjeshtarë.

Fjala e Zotit thotë se ti duhet t'i vësh fre gjuhës. Gjuha është një zjarr, një botë ligësie në mes të pjesëve të trupit.

Shmangiu fjalëve të tepërta. Kaloje kohën duke i kënaqur dhe inkurajuar të tjerët. Fol para së gjithash me Zotin për mëkatet e tua. Kërkoji atij mëshirë për veten dhe vëllain tënd.

17 Nëntor

“ndëshkimi për të cilin kemi paqen është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar.”

Isaia 53:5

Mëkati e ka thyer zemrën tonë. Ne mund të largohemi prej kësaj të vërtete. Madje mund të përpiqemi të ngjism atë që është thyer. Pikërisht këtë bëjnë miliona njerëz.

Ekzistojnë mjaft rrugë për të ecur por vetëm njëra të shpie drejt qëllimit. Jezusi është i vetmi që mund ta shërojë shpirtin.

Jezusi nuk vepron kështu duke të treguar një rrugë ku mund të ecësh. Ai të tërheq vëmendjen tek rruga që ai përshkoi: rruga drejt Kalvarit.

Shpirti yt nuk mund të shërohej përmes ndonjë ilaçi a ndonjë gjëje tjetër. Jo, ti je i shëruar për shkak të vurratave të Jezusit.

Gjaku i Jezusit është ai që i pastron të gjitha mëkatet. Përmes veprës së tij në kryq ai mori mëkatet prej zemrës tënde dhe i vendosi në zemrën e tij. Ja pse Perëndia e goditi atë me shfryrjen e zemërimit të Tij.

Me anë të vurratave të Jezusit ka shërim për shpirtin.

Kur Zoti të dha shërimin, të dha paqen, paqen me Perëndinë.

Ti nuk ke për të gjetur kurrë paqe me veten. Ka shumë luftë të brendshme në jetën e një mëkatarit. Një fëmijë i Zotit është në një mosmarrëveshje të vazhdueshme midis shpirtit dhe mishit.

Gjithsesi, unë kam paqe te Jezusi. Ai u ndëshkua. Ai shpengoi të gjitha mëkatet e mia. Ndaj, mëkati nuk mund të më ndajë më nga dashuria e Krishtit.

Çmimi për shpëtimin tim është paguar në përjetësi nga një person tjetër. Unë mund të pushoj në veprën e tij të kryer.

Nuk kam pse bëj asnjë përpjekje për të kryer diçka që tashmë është kryer.

Mëkati na ka shkatërruar shumë më tepër nga sa jemi në gjendje të kuptojmë. Por është pasuri të jesh një mëkatar, që ka paqe tek Jezusi. Sa gjë e mirë është të bësh pjesë në një popull që thotë falemnderit, për shkak se ai u ndëshkua dhe ne u shëruam prej vurratave të tij.

“dhe endemi pa shtëpi.”

1 Korintasve 4:11

Një nga dhuratat më të mëdha të Zotit është një derë që është e jotja. Kur e mbyll atë, ti je në shtëpinë tënde. Ajo mund të jetë një shtëpi e madhe apo e vogël, e pasur apo e varfër, por shumë njerëz nuk i vënë rëndësi kësaj gjëje. Ata janë të lumtur se kanë një vend që iu përket.

Pali dhe shokët e tij qenë pa shtëpi. Edhe Jezusi ishte pa shtëpi. Ata duhet të jetonin në shtëpitë e të tjerëve dhe t'i kalonin netët jashtë.

Për çdo njeri të pastrehë, është bekim të mendojë faktin se fatkeqësia e tij njihet nga Jezusi. Veçanërisht në shekullin tonë, kur ndjekja pas e gjurmëve të Jezusit i ka shpënë shumë njerëz prej shtëpive të tyre nëpër burgje apo kampe përqëndrimi, për shkak se nuk donin ta fshinin se i përkisnin Jezusit.

Le të mos i harrojmë të burgosurit. Ata dëshirojnë me zjarr të jetojnë në një vend, të cilit i kanë çelësin e derës së shtëpisë. Frika, pasiguria dhe ankthi i bëjnë ditët dhe netët e tyre të gjata dhe asnjë mur burgu nuk mund t'i kthejë mbrapsht shigjetat flakëruese të të ligut. Le të kuptojmë gjithashtu se të gjitha dhuratat e Zotit i kemi hua. Jezusi tha se ai është gjithmonë me ne deri në ditët e fundit, por ai nuk tha se ne do të kemi gjithnjë këtu poshtë një shtëpi.

Ndaj së pari le të jemi të gjithë mirënjohës. Në mirësinë dhe kujdesin e tij Jezusi dëshiron që ti të kesh atë që Ai nuk e pati. Ai u ka dhënë mjaft njerëzve të vetmuar dhe atyre që janë pjesë e një familjeje tashmë, një vend që të ishte i tyre.

Le të mos harrojmë të jemi falënderues ndaj Zotit! Le të ndajmë me të tjerët falë bujarisë, dhuratat që Zoti na ka dhënë.

Shumë të moshuar duhet të lënë shtëpinë e tyre një ditë. Ato mund të bëhen fati juaj apo i imi. Por gjithsesi, Zoti nuk na braktis. Nga ana tjetër, shumë njerëz vendosen nëpër banesat e tyre të reja. Në të vërtetë një i krishterë nuk është kurrë pa shtëpi. Jezusi nuk ishte pa shtëpi. Pali nuk ishte pa shtëpi dhe ti nuk do të jesh pa shtëpi nëse beson.

Ti je në rrugën për në shtëpi, shtëpi të cilën nuk do e lësh kurrë. Jezusi ka për-gatitur një vend për ty atje. Prandaj, zemra jote nuk duhet të tmerrohet. Dhe as nuk duhet të shkurajohesh. Këtu poshtë kushtet dhe rrethanat ndryshojnë, por ato nuk ndryshojnë me Jezusin. Ti mund të jetosh nën këtë dritë. Çdo ditë është një ditë udhëtimi që të shpie më afër shtëpisë tënde të përjetshme.

“Prandaj ne duhet t’u përmbahemi më shumë atyre që dëgjuam, se mos shkasim ndonjëherë nga rruga.”

Hebrenjve 2:1

Ekziston një numër i madh njerëzish që “kanë qenë të krishterë”. Kur i takon nuk mund të rrih pa pyetur veten: Përse vallë u larguan nga besimi i tyre?

Shumë njerëz fillojnë të shkasin para se të bien. Vetëm pak prej tyre vendosin qëllimisht se nuk duan më që Perëndia të jetë Ati i tyre dhe Jezusi shpëtimtari dhe shpenguesi i tyre. Kjo braktisje është e krahasueshme me një rrëshqitje të ngadaltë që qetësisht dhe pandjeshmërisht i shpie të krishterët larg Jezusit.

Braktisja ndodh në anën e brendshme. Fjala e Zotit dëgjohej vazhdimisht, por asaj, nuk i kushtohet vëmendje. Kjo do të thotë se njerëzit nuk e marrin atë në zemrat e tyre. Po kështu mëkatet as nuk njihen e as nuk e rrëfohen. Pastrimi i një mëkatari bëhej diçka e largët dhe teorike.

Nëse predikohet një fjalë këshillimi për t’i kushtuar kujdes mospërputhjeve, ajo nuk ndiqet.

Jeta vazhdon të jetohej siç është bërë prej një kohe të gjatë.

Një indiferencë e tillë a mund të mos lërë shenjë edhe në shfaqjen e jashtme? Një qëndrim kritik ndaj kishës fillon të rritet e të bëhet më i fortë. Pjesëmarrja e një personi nëpër takime nuk është gjithnjë e rregullt. E në fund fillon të mos shkojë më.

Po, kështu u ka ndodhur shumë të krishterëve.

Gjithçka nis kur ata nuk i kushtojnë vëmendje asaj që dëgjojnë.

Unë duhet të jetoj në një marrëdhënie të ngushtë me fjalën e Zotit, ndaj të cilës jam i ekspozuar vazhdimisht. Duhet të zhvishem nga e gjithë drejtësia ime, ndërsa shoh humnerën e prishjes brenda vetes nën dritën e fjalës së Zotit.

Në të njëjtën kohë Fryma e Zotit, duhet ta gjallërojë fjalën për Jezusin, në zemrën time. Fakti që zëvendësuesi dhe shpëtimtari im la lavdinë e qiejve për të më shpëtuar mua duhet të ma përflakë shpirtin.

Unë nuk mund të jetoj pa kujtuar se gjaku i Jezusit pastron shpirtin tim të papastër nga të gjitha mëkatet e mia. Unë jetoj me anë të kësaj fjale. Ajo është buka e jetës për shpirtin tim. Më duhet t’i kushtoj vëmendje asaj që thotë, përndryshe do të vdes.

“... i dhanë zemër dhe e ngushëlluan për të gjitha fatkeqësitë që Zoti kishte dërguar mbi të.”

Jobi 42:11

Fjala e Zotit na mëson se djalli nuk mund të sjellë një fatkeqësi kundër një të krishteri nëse Zoti nuk e lejon atë. Mirëpo, shumë të krishterë thonë se Zoti nuk do ta lejojë të ndodhë një gjë e tillë. Mendimet e Zotit, ashtu siç dihet, janë të së mirës dhe jo të së keqes.

Zoti kujdeset vërtetë për ne. Ai e mban parasysh shpëtimin tonë dhe dëshiron që t'i shërbejmë në planin e tij të përjetshëm. Për disa njerëz kjo përfshin goditjen nga dhimbja, pikëllimi dhe fatkeqësia. Jobi ishte një shembull i gjithë kësaj.

Asnjë nga tre miqtë e Jobit nuk e kuptoi se cila ishte arsyeja për vuajtjet e tij. Zoti donte t'i tregonte Satanit se ai kishte një shërbëtor që kishte frikë Perëndinë dhe e shmangte të keqen edhe atëherë kur fatkeqësitë e godisnin nga të gjitha anët.

Shumë të krishterë kanë ndjerë se Zoti i ka trajtuar çuditshëm. Ata nuk ishin në gjendje të shpjegonin linjën e veprimeve të tij. Ata duhet të kënaqeshin me të besuarin.

Të gjithë fëmijët e Zotit janë në duart e Tij. Zoti nuk na udhëheq të gjithëve njëllëj. Ai u cakton disa të krishterëve detyrën e këmbënguljes në vuajtje dhe vështirësi. Të tjerë luftojnë me një mendje të vështirë. Ai i lë disa të krishterë ta kalojnë vetëm jetën. Ndërsa të tjerë mund të kenë një barrë të rëndë martesën e tyre.

Zoti nuk kërkon falje kurrë për veprimet e tij. Ai mori përgjegjësinë për fatkeqësitë me të cilat u ndesh Jobi. Kështu është edhe për ty. Asnjë harabel nuk bie përtokë po nuk qe vullneti i Zotit.

Sipas mënyrës sonë të të menduarit, ne do ta nderonim Perëndinë shumë më tepër nëse ai nuk do të na ulte poshtë dhe të na përulte përmes sprovave. Por vështirë se e njohim veten. Zoti na njeh plotësisht.

Prandaj mund të gjejmë ndihmë tek fjala e Zotit në mes të gjithçkaje me të cilën ndeshemi. E të mendojmë se asnjë fatkeqësi nuk ndodh pa dorën e Zotit! Ai dëshiron të të takojë në gjërat më të vështira në jetën tënde. Ai dëshiron të prekë barrët e tua, në mënyrë që ato të bëhen një bekim për ty. Ti jo gjithmonë e kupton rrugën e Zotit, por duhet të besosh atë që Ai ka thënë.

21 Nëntor

“Le t’i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevoje.”

Hebrenjve 4:16

Është më e natyrshme t’i kërkojmë Zotit të na ndihmojë sesa të dëshirojmë të gjejmë hir për të na ndihmuar. Pa e kuptuar këtë, ne e fshijmë hirin dhe e lemë në sfond. Kjo vjen nga natyra jonë e vjetër. Ajo ka besim vetëm në atë gjë ku merr pjesë vetë.

Prandaj është e domosdoshme të udhëzohemi dhe rregullohemi nga fjala e Perëndisë.

Nën drejtimin e Tij çdo që kthehet e të mban ty nën hir. Dhe ti duhet ta gjesh atë vazhdimisht. Dhe do ta bësh një gjë të tillë vetëm atëherë kur burimet e tua të shterojnë. Kur nuk mund të vazhdosh më ti duhet të fillosh të kërkoresh se çfarë mund të bëjë Jezusi. Kur pikëllosh për egoizmin që të është ngjitur nga pas mund të fillosh të kënaqesh me Atë që nuk erdhi në tokë me qëllim që të shpëtonte veten.

Nuk mund të gjesh ndihmë më të madhe sesa hiri i Zotit. Kur ai ta mbush zemrën, ti bëhesh i pasur në mes të gjithë varfërisë tënde. Gjen bollëk, edhe pse mendon se je pa asgjë.

Ti duhet të shfaqesh para fronit të Zotit.

A ke frikë të dalësh para tij? A ke frikë se do të dënohesh kur të qëndrosh ballë për ballë me të Shenjtin?

Duhet të mbash ndër mend se ti nuk je i pari që qëndron përpara fronit të Zotit. Jezusi ka qenë aty përpara teje. Kështu Ai mori gjykimin për të gjitha mëkatet e tua. Dhe atë që Jezusi e mbarti mbi vete nuk do ta hedhë kurrë mbi ty.

Jezusi e shndërroi fronin e gjykimit në fronin e hirit për ty, që gjen strehë tek ai. Prandaj duhet t’i afrohesh fronit të Zotit me besim. Zoti nuk do të refuzojë të pranojë. Ai nuk do të nxjerrë në dritë të gjitha gjërat e pasuksesshme dhe të dështuara të jetës tënde.

Ai do të lërë të gjesh hir. Imagjino të gjesh hir! Kur gjithçka të jetë thënë dhe bërë, do të ngelet vetëm një gjë: të rrethohesh nga kënaqësia e Zotit.

Atëherë të gjitha gjërat do të jepen, po kështu edhe ndihma në kohën e nevojshme. Perëndia nuk është kurrë vonë. Ti nuk je i harruar, syri i tij po të ruan. Ai ka ruajtur më të mirën për në fund.

“Prandaj shërbëtori yt pati guximin të të drejtojë këtë lutje.”

2 Samuel 7:27

Të jesh i heshtur në lutje është e vështirë. Vazhdimisht ne duhet të themi bashkë me dishepujt: Zot, më mëso të lutem. Ne nuk mund të lutemi nëse Zoti nuk derdh mbi ne Frymën e lutjes. Dhe Fryma e lutjes është Fryma e hirit.

Kur Zoti i zbuloi Davidit se çfarë do t'i jepte, ai gjeti kurajën të lutej, ose siç thuhet fjalë për fjalë, gjeti zemrën për t'u lutur.

E njëjta gjë vlen edhe për ty. Lidhja e lutjes me qiellin ndodh vetëm kur arrijnë të zbulohen të mirat dhe pasuritë e hirit. Atëherë nuk ka asnjë derë të mbyllur që duhet të hapet më parë. Syri i zemrës tënde sheh që Jezusi ka përgatitur rrugën drejt e tek Zoti.

Një jetë në ungujllin e pamerituar dhe të përmbushur, nënkupton që si të krishterë ne kemi një lidhje të ngushtë me Zotin në lutje. E përderisa është e vështirë të mbahesh me besimin e hirit të pamerituar të Zotit, jeta jonë e lutjeve mund të jetë e varfër. Zoti dëshironte të ndërtonte një shtëpi për Davidin. Këto fjalë nuk tregojnë për atë që duhet të bëjë Davidi. Ato thonë vetëm që Zoti do të bëjë për të. Davidi u bë i vogël para syve të tij për shkak të këtyre fjalëve. Ai e quan veten një shërbëtor. Një mbret nuk është kurrë më shumë mbretëror sesa kur i përul gjunjët përpara mbretit të përjetësisë. Atëherë ai e gjeti vendin e vet. Dhe u bë i pranueshëm ndaj pasurive të Zotit.

Gjëja e mrekullueshme është se nëse ti gjen vendin tënd në marrëdhënien me Jezusin, ti e gjen atë vend edhe për t'u lutur në zemrën tënde.

Prapa gjithë lutjeve të vërteta qëndron kuptimi i faktit se sa i pafuqishëm dhe i pamjaftueshëm ti je. Ti gjen vetëm mëkat, varfëri dhe hutim brenda vetes. Në këtë pikëllim të thellë ti shfaqesh përpara fronit të hirit me qëllim që të gesh ndihmë dhe mëshirë. Fryma e lutjes është ajo që të tërheq tek Perëndia. Ti vjen njëherësh me frikë e drithërim, por edhe me sigurinë e plotë të besimit. Ti e di që Zoti yt po të pret. Ai përulet tek ty dhe dëgjon lutjen tënde. Prandaj lutja duhet të shtyjë që të dëgjosh trokitjen e hapave të tij.

Tashmë ti ke gjetur zemrën tënde për t'u lutur.

23 Nëntor

“Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij.”

1 Pjetrit 2:22

Në luftën kundër mëkatit është shumë e dobishme të mendosh për Jezusin. Po, sekreti i fitores qëndron në kthimin drejt Tij. Nëse e bën këtë, atëherë e pranon Jezusin dhe ai i ka shkatërruar veprat e djallit. Ky fakt është i një rëndësie të veçantë në jetën tënde si një i krishterë.

Jezusi nuk kreu asnjë mëkat. Këto fjalë nuk mund të karakterizojnë jetën tënde. Ti e di se është shumë e rrezikshme të mëkatosh, sepse mëkati të ndan nga Zoti. Megjithatë, ti mund ta kapësh veten si jo të veçantë. Në orën e tundimit mëkati duket krejt i padëmshëm. Për turpin tënd duhet të hedhësh sytë pas në jetën tënde. Sa mendime të liga e të papastra fshihen në thellësinë e mendjes tënde?

Atëherë çfarë duhet të bësh? Ti duhet të gjesh strehë tek Jezusi.

Ai është ndryshe nga ti. Në të nuk ka asnjë mendim që nuk është i pastër. Djalli nuk mundi ta tundojë me atë që donte të bënte. Jezusi i rezistoi atij. I mbushur me fjalën e Zotit ai i hodhi poshtë të gjitha sulmet e djallit.

Në botën time të pistë u gjet një vend ku mëkati nuk ekziston. Ai është aty ku gjendet Jezusi. Çdo herë që vrapoj tek Ai dhe fshihem në drejtësinë e Tij, shigjetat e helmëta të mëkatit nuk më lëndojnë. Mëkati nuk mund ta shpojë veprën e përfunduar të Jezusit. Telashi im është se jetoj dhe pushoj shumë pak në ungjill. Jam shumë i angazhuar me atë që duhet të bëj dhe të jem si një i krishterë. Është kaq e vështirë të kuptosh se të jesh një i krishterë do të thotë të qëndrosh tek Jezusi. Duket shumë më e lehtë. Po megjithatë është e vërtetë. Këtë gjë e ka thënë vetë Jezusi. Dhe asnjë mashtrim nuk u gjet në gojën e tij.

Ne shpesh përpiqemi të ndjekim gjurmët e Jezusit me forcat tona. Kur dështojmë i lutemi Zotit për më shumë fuqi.

Provojeni në një mënyrë tjetër.

Vendose pafuqinë tënde para Zotit. Lëre fjalën e tij të ta mbushë zemrën. Lëre shpëtimtarin tënd fitimtar të jetojë jetën e fortë të besimit në zemrën tënde. Ai e mposht mëkatin dhe e arrin fitoren për ty, kur ti e vendos besimin tënd në veprën e tij të përfunduar.

“Do të nderosh atin tënd dhe nënën tënde, me qëllim që ditët e tua të jenë të gjata mbi tokën që Zoti, Perëndia yt, po të jep”.

Eksodi 20:12

A keni mëkatuar ndonjëherë kundër këtij urdhërimi të pestë? A i ke rrëfyer mëkatet e tua para Zotit? Apo mos vallë i shikon urdhërimet e Zotit si fjalë boshe?

A u ke kërkuar falje prindërve, kur ke mëkatuar kundër tyre? Apo është diçka që s’ka ndodhur kurrë?

Shumë të rinj janë kritikë ndaj prindërve të tyre. Ata i njohin nga afër dhe nuk e kanë të vështirë të dallojnë mëkatet e tyre. Ditë pas dite ata mbledhin drunj për të ushqyer zjarrin e tyre të kritikës.

Rrallë arrijnë të kuptojnë se Zoti i bashkëngjit urdhërimit të pestë premtimin e një jete të gjatë. Disa njerëz e kanë humbur bekimin, sepse u treguan të pabindur ndaj prindërve të tyre.

Shumë të rinj mendojnë se kur të martohen vetë, martesë e tyre do të jetë krejt ndryshe nga ajo e prindërve. Por gjithsesi, gjërat nuk shkojnë kurrë ashtu, sepse mëkatarët martohen me njëri-tjetrin.

Disa të tjerë nuk kanë një martesë të lumtur, sepse nuk kanë mësuar të respektojnë nënat dhe etërit e tyre. Ka edhe nga ata që bien në vështirësi financiare sepse janë treguar shumë krenarë për të dëgjuar këshillat e mira të prindërve. Shumë njerëz kanë probleme në punë sepse nuk mësuat të ishin të përlulur. E të tjerë qenë prindër të këqinj, sepse nuk e rrëfyan mëkatin kundër urdhërimit të pestë në jetën e tyre. Ata e humbën bekimin që Zoti i ka bashkëngjitur zbatimit me këmbëngulje të këtij urdhërimi.

Por, ajo që është akoma më serioze. Shumë njerëz do të vdesin përjetë, sepse nuk duan t’i binden Zotit. Një person nuk mund të shpërfillë atë që ka thënë Zoti dhe t’ia hedhë paq. Të mos respektosh urdhërimin e Zotit është njëllëj si të mos respektosh Atë vetë. Urdhërimet e Perëndisë janë vullneti i tij dhe një i krishterë nuk mundet thjesht ta zbatojë atë për aq sa ai/ajo mendon se është e arsyeshme ta bëjë këtë. Urdhërimet e Zotit nuk janë thjesht sugjerimet e tij, por fjala e tij e gjallë. Nëse ligji nuk merret seriozisht prej teje, edhe hiri konsiderohet po njëllëj.

Prandaj, ti duhet ta nderosh atin dhe nënën tënde.

25 Nëntor

“Dhe ai, duke qenë në agoni, lutej edhe më fort; dhe djersa e tij po i bëhej si gjak i mpiksuar që bie për tokë.”

Luka 22:44

Zoti do që ne të jemi bashkë me të në Getsemane. Ajo që ndodhi në natën e errët nuk duhet të mbetet e fshehur.

Zoti na lejon të shohim Birin e tij. Ai është përkulur i tëri në një lutje zemre. Ndërsa dridhet nga frika e vdekjes i përgjërohet Atit me klithma të zjarrta dhe lot.

Ne shohim atë, prej të cilit u krijua gjithçka. Çdo krijesë është e lidhur me të dhe ai mban dhe mbështet çdo gjë me fuqinë e vet. Perëndia vendosi se çdo gjë duhet t'i shërbejë lavdisë së tij.

Në të njëjtn kohë Jezusi është ai që mbarti mëkatet e gjithë botës. Kjo është arsyeja pse rruga e tij ishte kaq e vështirë. Gjithsesi, gjëja më e vështirë ishte të ngrije barrën jashtëzakonisht të madhe të mëkatit në kryq, nën gjykimin dhe zemërimin e shenjtë të Perëndisë.

Jezusi e dinte atë me të cilën do të përballej. Ai vet ishte Perëndi. E njihte kësisoj Zotin në mënyrë intime. Madje e dinte si ishte zemërimi dhe shenjtëria e tij. Pra, ishte i ndërgjegjshëm për faktin se asgjë nuk ishte më e tmerrshme se kjo. Ndaj, u mbush me ankth dhe agoni.

Në letren drejtuar Hebrejve thuhet se ai u dëgjua nga Zoti. Por Ai duhet të shkonte në rrugën e tij për në Kalvar. Kupa e zemërimit të Zotit duhej të zbrazej, përndryshe ti nuk mund të shpëtoje.

Prandaj është mirë për një të krishterë të ndjekë Jezusin në Getsemane. Aty ti kupton se sa shumë Ai vuajti për ty. Ka një lidhje të ngushtë midis dashurisë dhe vuajtjes së Tij. Dashuria mund të shprehet me fjalë, por provohet me vuajtje. Pikat e djersës së Jezusit binin si gjak për tokë. Kaq e tmerrshme ishte agonia e shpirtit të tij. Por ai e duroi dhimbjen. A mund të dyshosh, atëherë, se ti je i çmuar për të?

A nuk depërton thellë brenda qenies tënde fakti se një tjetër person duhet të kalonte nëpër të gjitha ato vuajtje që në fakt duhet t'i kaloje ti?

Ti qëndron në heshtje në Getsemane. Mëkati të neveritet, sepse ai të sjell në gjunjë. Dhe ti përgjunjesh në përlulsi dhe turp.

Po në të njëjtn kohë ti je i mbushur me mrekullinë e shenjtë dhe lumturinë. Zoti të ka treguar kështu se sa i shtrenjtë je për të.

“Në qoftë se ju fyejnë për emrin e Krishtit, lum ju, sepse Fryma e lavdisë dhe Fryma e Perëndisë prehet mbi ju.”

1 Pjetrit 4:14

Një i krishterë e do emrin e Krishtit. Ky emër e ka ngritur lart, kohë pas kohe. Jezusi erdhi tek ty në errësi, atëherë kur ti kishe ngecur dhe të dukej se gjithçka ishte e pashpresë. Sa shpesh të ka ngritur Ai prej llucës dhe baltës së mëkateve e t'i ka vendosur këmbët të qëndrojnë fort mbi shkëmb? Ai të ka vënë një këngë të re në buzë.

A është një gjë e çuditshme, atëherë, që ti e do emrin e Jezusit?

Gjëja e çuditshme është se ky emër ngjall neveri, sepse jo vetëm duhet por edhe urrehet. Njerëzit që janë kundër emrit të Jezusit e drejtojnë zemërimin e tyre kundër njerëzve që e duan atë. Kjo është arsyeja, se përse një fëmijë i Zotit tallet për hir të emrit të Krishtit.

Bibla thekson faktin se kontrasti midis dritës dhe errësirës bëhet gjithnjë dhe më i mprehtë në kohën përpara Ardhjes së Dytë. Rrethanat e të krishterëve asokohe do të jenë gjithnjë e më të ngjashme me rrethanat me të cilat jetuan të krishterët e parë.

Ne kemi bekimin që jetojmë në një vend ku fjala e Zotit është predikuar në shekuj. Por na hidhëron fakti se shumë njerëz janë çliruar nga kufizimet e Zotit që ndalonin mëkatën dhe epshin në jetën e tyre. Ja, përse ata kanë një qëndrim përçmues për jetën sipas këndvështrimit të krishterë dhe për këndvështrimin e natyrës njerëzore. Përbuzja e tyre drejtohet kundër atyre që e duan emrin e Jezusit dhe që jetojnë në përputhje me fjalët e tij.

Shumë të krishterë e përjetojnë këtë në shkollat e tyre, në vendet e punës, në familje dhe kudo që ata ndeshen me jo të krishterë. Dhe të dhemb kur dikush përçmohet dhe konsiderohet paksa i çuditshëm.

Çfarë mund të ndihmojë ty?

Kjo e vërtetë mund të bëjë, që nëse e do emrin e Jezusit, ti gjithmonë do të ndiqesh prej tij. Ai do të qëndrojë me ty. Kur ty të fyejnë, kjo ndodh për shkak se zotëron diçka që armiqtë e Zotit nuk e kanë.

Në mes fyerjes Fryma e lavdisë prehet mbi ty. Ti duhet t'i japësh kësaj të vërtete një vend në zemrën tënde. Në vend të fyerjeve të të tjerëve, ti zotëron Frymën e Perëndisë. Ajo prehet në jetën tënde me të gjithë lavdinë e vet. Çfarë pasurie dhe çfarë bekimi!

“Djema të mi, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni.”

1 Gjoni 2:1

Mëkati na ndan me Perëndinë. Ai vepron si helm kundër një marrëdhënie të gjallë e të shëndetshme me Zotin. Për këtë arsye, Satani bën gjithçka që mundet me qëllim që t'i bëjë të krishterët të rrëzohen dhe të jetojnë në mëkat.

Sapo një i krishterë rrëzohet, Satani përpiqet që ai ta përsërisë këtë veprim, sepse do që mëkati të bëhet një zakon. Kur kjo ndodh atëherë ti mendon se mëkati është gjithnjë e më pak i rrezikshëm. E në fund mendon se mund të përshtasësh veten ndaj mëkatit dhe përsëri të jesh një i krishterë në marrëdhënie me Jezusin. Por nuk është kështu. Nëse nuk e lejon Jezusin të të ndajë nga mëkati, atëherë mëkati të ndan ty nga Jezusi. Shpëtimtari yt shpengoi mëkatet e tua dhe arriti të shkatërojë veprat e djallit. Të mëkatosh do të thotë t'i shërbesh Satanit dhe ti nuk mund t'u shërbesh dy zotërinjve.

Si mund ta heqë qafe mëkatin një i krishterë?

Gjëja më e rëndësishme është të kuptosh pafuqinë tënde. Paskëtaj ti duhet t'i kushtosh vëmendje asaj që ka shkruar Gjoni në lidhje me mosmëkatimin.

Përpara paralajmërimit të mosmëkatimit, Gjoni shkroi: “Po t'i rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi.”. Gjaku i Jezu Krishtit është antidoti më i mirë kundër mëkatit. Dikush mund të mendojë se falja e mëkateve mund ta inkurajojë një njeri të mëkatojë përsëri. Edhe djalli do të përpiqet të të tundojë të mëkatosh duke iu referuar faljes që ti mund të marrësh. Por nëse njuh hirin e vërtetë të Perëndisë, atëherë do të kuptosh se asgjë tjetër nuk mund të krijojë një urrejte më të madhe për mëkatin, se sa të marrësh hir herë pas here.

Prandaj, është e rëndësishme që të jetosh me anë të së vërtetës së ungjillit. Por nëse ti si i krishterë je i angazhuar vetëm me të gjitha gjërat që duhet dhe do të bësh, atëherë mëkati do të fitojë shumë shpejt fuqi mbi ty. Fjala e Zotit thotë se fuqia e mëkatit është ligji.

Ligji mund të dëftojë rrugën, por kur përpiqesh ta ndjekësh atë, ti kupton se mëkati është një realitet i gjallë.

Nëse jeton nën gjakun pastrues, Zoti krijon një dëshirë të shenjtë në zemrën tënde me anë të Frymës së tij të shenjtë. Në pafuqinë tënde ti gjen strehë tek Jezusi. Hiri i tij është një mburojë kundër të gjitha sulmeve të djallit.

“Çliro ata që i tërheqin drejt vdekjes dhe mbaji ata që po i çojnë në thetore.”

Fjalët e Urta 24:11

Nëse një komb është katandisur në mjerim dhe pikëllim nisin të vihen në lëvizje programe ndihme të shkallës së gjerë.

Po ç'bëhet për të lehtësuar pikëllimin e përhershëm shpirtëtor i cili përfundon duke i shpënë në ferr të gjithë njerëzit e pashpëtuar?

Si është e mundur që të krishterët të qëndrojnë kaq pasivë sa qëndrojnë tani?

Pse nuk e paralajmëron vallë fqinjin tënd jo të krishterë ose mikun tënd që po çojnë në thetore që të vritet nga armiku i shpirttrave, i cili ka ardhur të vjedhë, të vrasë e të shkatërrojë.

Mos mendon vallë se ke shumë kohë? Mund të vijë dita kur ti të kuptosh me dhimbje se kjo mundësi nuk ekziston më.

A mos e shfajëson veten në lutje që kjo nuk është koha e duhur? Ka situata ku është më mirë të heshtësh. Por ka gjithashtu dhe kohë të tjera kur duhet të flasësh. Dikush ka thënë se mundësia e parë për të dëshmuar është më e lehta. Këto fjalë përmbajnë shumë mençuri.

A është frika e njerëzve të tjerë ajo që të zbraps? Nëse duam t'u flasim të tjerëve për shpëtimin e shpirttrave të tyre, frika e njerëzve të tjerë duhet kapërcyer gjithmonë. Rruga për të bërë këtë gjë është të kesh frikë më shumë Perëndinë sesa njerëzit.

Shpesh pyes veten në mos vallë shkaku i heshtjes së shumë njerëzve nuk gjendet në faktin se ata e kanë humbur besimin në ferr. Ata nuk e besojnë se gjërat do të shkojnë në mënyrën që e thotë Jezusi. Ata shpresojnë se Zoti do t'i shpëtojë të gjithë në fund. Besimi dhe shpresa e tyre janë kundër fjalës së Zotit dhe kjo është një doktrinë e rrezikshme dhe e gabuar. Ajo paralizon çdo dëshirë dhe hov për punë misionare.

Nuk ka rëndësi se sa të mirë dhe të këndshëm janë njerëzit, ne kemi lindur si mëkatarë të humbur. Ne vdesim si mëkatarë të tillë dhe do ta kalojmë përjetësinë në zjarrin e ferrit nëse nuk ndërtojmë një marrëdhënie të gjallë me Jezusin.

Prandaj është koha të shpëtohem. Është koha të fitojmë të tjerët për Jezusin.

“Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen.”

Hebrenjve 10:14

Disa njerëz mendojnë se janë të aftë të jetojnë një jetë të pjekur të krishterë, që nga momenti që nisin të besojnë tek Jezusi. Është një keqkuptim që ka pasoja serioze.

Një mëkatar që beson tek Jezusi zotëron një shpëtim të tërë dhe të plotë. Asgjë nuk mungon. Jezusi mundi të marrë një kriminel me vete në parajsë atë të premtë të mirë.

Çfarë do të kishte ndodhur nëse këtë kriminel do ta kishin hequr të gjallë nga kryqi dhe do të kishte vazhduar jetën e tij mbi tokë?

Kështu, ai do të kish filluar të rritej nga një fëmijë në Krishtin deri në pjekurinë e plotë të një burri. E kjo s'mund të ndodhë në një ditë, as në një muaj e as në një vit.

Një fëmijë i Zotit shenjtërohet përgjatë gjithë jetës së vet. Mëkatet e fshehura dhe të dukshme duhet të përfundojnë në të. Njeriu i vjetër egoist duhet të vdesë, për t'u rritur kështu “Njeriu i ri”.

Shumë pikëllim dhe agoni shpirtërore janë të lidhura me këtë betejë. “sepse mishi ka dëshira kundër Frymës, dhe Fryma ka dëshira kundër mishit; dhe këto janë të kundërta me njëra-tjetrën,” (Galatasit 5:17)

Sidoqoftë lufta është pothuajse e domosdoshme. Jeta shpirtërore vdes pa të dhe një i krishterë nuk shenjtërohet.

Por Zoti të jep një ngushëllim të mrekullueshëm. Nuk është shenjtërimi yt më shumë apo më pak i suksesshëm ai që do të udhëheqë drejt qëllimit. Me fjalë të tjera, nuk është rritja jote shpirtërore ajo që të shpëton ty.

Me një ofertë të vetme, ai të bëri të përsosur përgjithnjë. Ti nuk mund të bësh sakrificën që Jezusi tashmë ka bërë. Ai të ka udhëhequr përgjatë gjithë rrugës së shpëtimit dhe e ka bërë këtë përgjithmonë.

Në këtë gjë ka shumë ngushëllim. Por ti nuk mendon se po rritesh në shenjtëri. Përkundrazi, përvoja jote të bën të duket sikur mëkati është ai që po rritet në ty.

Pas kësaj, të duhet vetëm të prehesh në faktin se Jezusi të ka shpëtuar ty vetëm me anë të hirit.

“Ti e di se të gjithë ata që janë në Azi më kthyen krahët.”

2 Timoteut 1:15

Këto fjalë janë shkruar në letrën e fundit të Palit. Oh, çfarë dhimbje që përmbajnë! Sa shumë duhet t'i ketë kushtuar atij të përhapë ungjillin në Azi? Si mundet vallë të krishterët t'i kthenin atij krahët, kur ai kish qenë instrumenti i shpëtimit të tyre?

Pali ishte një valëpritës në mbretërinë e Zotit. Dallgët e shkumëzuara përplaseshim më parë tek ai. Ja pse atij iu desh të kalonte nëpër shumë beteja. Ai donte të siguronte bregun që fitoi për Zotin. Zemra e tij nuk mund t'i duronte dot fuqitë e të keqes që gërryenin tokën e Zotit copë pas cope. Ja pse ai e vendosi veten në krye. Ai qëndroi aty. Ai kishte tokën e patundur të fjalës së Perëndisë nën këmbët e tij. Zoti e mbronte atë. Por, ai pagoi një çmim të lartë në kuptimin njerëzor të fjalës.

Njerëzit mendonin se Pali ishte një njeri i vështirë. Ai nuk ishte i gatshëm për të bërë kompromis. Ai nuk dinte se si të përshtatej. Ishte shumë serioz dhe i paaftë për të dhënë një gjykim të balancuar. Të gjitha këtyre mund t'u shtohen edhe akuzat e të qenit i pavendosur dhe i vështirë për t'u kuptuar. Po, shumë njerëz e akuzonin për mjaft gjëra dhe ia dolën t'u mbushnin mendjen dhe të tjerëve. Në fund, edhe shokët arritën t'i kthenin krahët.

Edhe sot Zoti ka valëpritës të tillë. Ata janë të krishterët që kanë marrë hirin të testojnë shpirtërat. Kur ngrihet një stuhi kundër njerëzve të Zotit, ata ngrënë lart zërin e tyre si një paralajmërim. Megjithatë, është e vështirë që ata të dëgjoen. Shumica e njerëzve mendojnë se ata shohin anën e errët të gjërave dhe janë të kënaqur që nuk ka shumë të tillë si ata në mbretërinë e Zotit.

Ata shpesh bëhen gjithnjë e më të vetmuar, sepse gjithnjë e më shumë njerëz largohen prej tyre. Gjykimi i kohës dhe i ditëve të tyre është shpesh i ashpër për ta, mirëpo gjykimi i përjetësisë do të jetë krejt ndryshe.

Dashuria për të vërtetën ka çmimin e vet. Ne duhet ta paguajmë atë çmim pa zhgënjim dhe hidhërim. Premtimet e Zotit rrinë mbi ata që janë besnikë ndaj tij. Shërbimi i tyre sjell shumë fryte me perspektivë afatgjatë. Pali ishte një shembull i këtij shërbimi. Kurse gratë dhe burrat e krishterë dëshmojnë po të njëjtën gjë përgjatë historisë së njerëzve të Zotit.

Mëso prej tyre! Ndiqi hapat e tua! Ndiqe besimin e tyre!

1 Dhjetor

“Sepse qytetaria jonë është në qiejt.”

Filipianëve 3:20

Nëse i përket Jezusit ti je një qytetar i mbretërisë së Perëndisë.

Sa e lehtë është ta harrosh këtë gjel! Detyrat tona tokësore angazhojnë mendjen dhe mendimet tona. Në të njëjtën kohë, ne jetojmë në një botë ku fjalët dhe imazhet përcaktohen nga një mënyrë jo e krishterë e të menduarit. Pa e thënë drejtpërdrejt, njerëzit flasin sikur kjo botë është gjithçka. Prandaj, gjëja më e rëndësishme është të ruash jetën në këtë botë, sa më gjatë që të jetë e mundur, dhe të arrish cilësinë më të mirë të jetës.

A habiteni që shumë të krishterë pushtohen prej kësaj bote deri në atë shkallë sa harrojnë qiellin?

Po, kjo është e pakuptueshme!

Kur Zoti, përmes fjalës, na siguron se vendlindja jonë është në qiell, ne duhet të gjunjëzohemi të turpëruar. Është e pakuptueshme që ne mendojmë kaq pak rreth shtëpisë që Jezusi pagoi me kaq dashuri për ta përgatitur për ne.

Ti je një qytetar i qiellit. Ti je rrugës duke shkuar për në shtëpi. Çdo ditë të sjell gjithnjë e më pranë destinacionit.

Shumë gjëra të jetës tënde vendosen në vendin e tyre kur ti i shikon ato në dritën e faktit se Zoti po të udhëheq drejt qiellit. Nëse Zoti do të jepte gjithçka që dëshiroje, atëherë ti s'kishe për të mbërritur në destinacion. Atëherë do të ndërtoje për vete një parajsë të vogël në tokë.

Sfidat dhe shqetësimet që Zoti dërgon në rrugën tënde janë të nevojshme. Ato të ndihmojnë që t'i përqendrosh sytë përpara dhe drejt shtëpisë tënde. Vuajtjet dhe vështirësitë e bëjnë më të lehtë shikimin përmes zhgënjimit dhe mashtrimit të botës.

Ti je rrugës për në shtëpi.

Po çfarë është vallë qielli?

Para së gjithash është Jezusi. Këtu në tokë ti nuk e sheh atë, edhe pse ai ecën përkrah teje. Në qiell do të jetë ndryshe. Aty ti do ta shohësh ballë për ballë.

Në qiell lavdia e Jezusit do të jetë e madhe në zemrën tënde. Çdo gjë që do të bësh do të jetë e mbushur me të. Do të jetosh nën dritën e tij. Ai do të fshijë çdo lot nga sytë e tu. E atëherë nuk do të ketë më as urrejte e as dhimbje, as pikëllim e as vajtim.

2 Dhjetor

“Lum ai të cilit i kanë falur shkeljen, ai të cilit i kanë mbuluar mëkatin!”

Psalmi 32:1

Nuk ka bekim më të madh për një njeri se sa t'i falen mëkatet. Të mendosh se midis teje dhe Zotit nuk ka më asnjë hije mëkati. Ka vetëm dritë, pastërti, dashuri dhe shenjtëri.

Me Perëndinë ekziston falja e mëkateve. Ndjaj ti nuk duhet ta fshehësh veten prej tij. Ti nuk duhet të përpiqesh të pastrosh veten. As nuk duhet të shlyesh mëkatet e tua duke kryer vepra të mira. Jo, vrapo drejt atij që është i vetmi që mund të falë.

Kur Zoti fal, ai vërtet fal. Ai i mbulon mëkatet dhe pastaj i fshin.

Nuk ka asgjë që të mund të fshijë mëkatet. Ekziston vetëm një mjet që mund t'i zhduk ato. Ky mjet është gjaku i Jezusit.

Dhe ti je i bekuar sepse mëkati yt është i mbuluar nga gjaku i Jezusit. Pas kësaj, Zoti nuk i sheh më mëkatet e tua. Ai sheh vetëm atë gjë që mbulon mëkatet. Kur Zoti i kthehet atyre mëkateve, ai ndeshet me atë që është më e çmuar se çdo gjë tjerë. Ai sheh gjakun dhe gjaku i Qengjit u derdh që ti të ishe i lirë.

Nëse vjen tek Jezusi me mëkatet e tua, ti je tërësisht i shpëtuar. Sepse gjaku i Jezusit të mbulon ty. Ai nuk i ndan mëkatet e tua në dy pjesë: disa që ai do t'i falë dhe disa të tjera që nuk ia “vlejnë” të falen. Shumë të krishterë torturohen nga këto mendime. Ata nuk kanë asnjë dyshim se Jezusi mund t'i falë mëkatet që triumfojnë mbi ta. Por kur vjen rasti tek mëkatet prej të cilëve vazhdojnë të torturohen, ata nuk e gjejnë dot guximin t'i drejtohen Zotit. Ata nuk mendojnë se mund të shkojnë tek Zoti herë pas here me të njëjtin mëkat.

Ky është një mendim i rrezikshëm. Nëse ai arrin ta pushtojë mendjen tënde, do të të shpjerë dalëngadalë larg Jezusit.

Çfarëdo që të ndodh ti duhet të shkosh tek Zoti bashkë me mëkatet e tua, në mënyrë që ato të mbulohen nga gjaku. Të jesh i krishterë nuk do të thotë që ke triumfuar mbi mëkatin, por do të thotë që mëkatet e tua janë të falura për shkak të gjakut të Jezusit.

Nuk ka asgjë që të jetë e përkryer në jetën tënde të krishterë, përveç se gjësë më të madhe të gjithçkaje: hirit të Zotit. Mirëpo ai është i yti. Për këtë arsye ti je i bekuar.

3 Dhjetor

“Kush banon në strehën e Shumë të Lartit, pushon në hijen e të Plotfuqishmit. Unë i them Zotit: “Ti je streha ime dhe kështjella ime, Perëndia im, të cilit i besoj”.”

Psalmi 91:1-2

Zoti është një strehë, një kështjellë dhe Perëndia i secilit prej fëmijëve të tij, por jo të gjithë i drejtohen atij me këto emra.

Shumë të krishterë zotërojnë pasuri prej të cilave nuk arrijnë të marrin gëzimin e duhur. Kjo lidhet me faktin se ata nuk ndjekin rrugën e fjalës së Zotit. Bibla është rruga për të njohur pasuritë që ti tashmë zotëron.

Një numër i madh të krishterësh kanë shumë pak për t'i thënë Zotit, sepse ata nuk pushojnë në hijen e të Plotfuqishmit. Mendjet e tyre janë të shpërndara në shumë drejtime dhe ata rrallë janë të heshtur përpara Perëndisë.

Të prehesh në hijen e të Plotfuqishmit, do të thotë ta jetosh jetën me një Bibël të hapur, duke dëgjuar në mënyrë të vazhdueshme fjalën e mrekullueshme të hirit të Perëndisë.

Shkrimet e shenjta shpallin tek ty atë që ti nuk mund ta arrish vetëm me anë të mendimeve dhe spekulimeve të tua.

Dielli mund të djegë, por ai nuk të konsumon ty. Ti ke një zëvendësues që kaloi midis rrezeve të forta dhe jush. Jezusi u godit nga zemërimi i vetëtimës së Zotit; prandaj ti ndodhesh nën hijen e të Plotfuqishmit. Zoti të ka ardhur më pranë, jo si një gjykatës por si një shpëtimtar. Vetëm imagjino, i mbulur nga hiri i Zotit ti lejohesh të prehesh nën hijen e të Plotfuqishmit. Ti lejohesh të jesh aty me të gjitha andrallat e tua. Ti duhet t'i dorëzohesh mendimet e shqetësuara tek Zoti që është aty për ty. Kjo nuk është diçka që mund ta bësh në momente të caktuara. Jo, ti mund ta bësh këtë çdo ditë.

Sepse sa më shumë e bën, aq më shumë ti duhet t'i tregosh Zotit. Zemra jote është e mbushur dhe goja jote rrjedh. Ti e shikon se gjithmonë ke një vend strehimi. Nuk është një rrugëdalje, por janë krahët e hapur të Shpëtimtarit dhe Atit tënd.

Ti gjithmonë ke një kështjellë. Armiqtë mund të mblidhen rreth teje. Gjithsesi ti je i mbrojtur në kështjellë. Toka mund të dridhet nga tërmeti, por këmbët e tua qëndrojnë në një shkëmb të patundshëm. Dhe ky shkëmb është vetë Zoti.

Në mes të një bote ku çdo njeri u jep vëmendje zotave të vet, ti ke për Perëndi të vetmin Zot të vërtetë. Perëndia do t'i zbulojë këto pasuri të tij për ty që prehesh në hijen e Tij.

4 Dhjetor

“Cilin kam në qiell veç teje? Dhe mbi tokë nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje.”

Psalmi 73:25

Ti nuk mund të kesh asgjë nga ato që zotëron në tokë. Kjo është një e vërtetë që humbet nga syri i shumë njerëzve. Mirëpo kjo do të thotë të arratisesh nga realiteti. Një ditë ata do të përballen me të, ashtu siç ndodhi në jetën e fermerit të pasur. “Por Perëndia i tha: “O i pamend, po atë natë shpirtin tënd do të ta kërkojnë dhe ato që përgatite të kujt do të jenë?” (Luka 12: 20).

Një ditë fuqitë tona do të bien; sëmundjet do të na trokasin në derë dhe dita e largimit tonë nga kjo botë do të afrohet gjithnjë e më shumë. Një ditë të tjerët do të mbeten pas në këtë tokë, ndërsa ti do të jesh varrosur.

Ne e kemi gjithçka hua. Nuk ka asgjë që duart tona nuk do ta lëshojnë.

Disa të krishterë kujtohen për këtë në mënyrë të veçantë përmes shqetësimeve dhe pikëllimeve. Asafi ishte një prej tyre. Gjatë gjithë ditës ai mendohej dhe çdo mëngjes sillte dënime të reja dhe ai nuk ishte në gjendje të kuptonte vuajtjet që duhej të kalonte.

Megjithatë, kjo ndryshoi kur perspektiva e përjetësisë u bë e gjallë për zemrën e tij. Nën dritën e kësaj, gjithçka tjetër u tkurr në diçka të parëndësishme. Madje nuk ishte më e rëndësishme për të që të ishte i aftë të kuptonte Perëndinë. Atij i mjaftonte siguria që do ta kishte atë në parajsë.

Kur beson tek Jezusi, ai jeton për ty në qiell. Ai është atje si Shpëtimtari dhe si Shpenguesi yt. Kur mëkaton, ai shfaqet përpara Perëndisë si drejtësia jote. Ti nuk mund të meritosh lavdinë e qiellit. Megjithatë, Jezusi e ka blerë për ty me gjakun e tij. Ndaj ai është mjaft i interesuar që ti të mund të kesh një pjesë në thesaret e përjetshme që i kushtuan atij aq shumë.

Vetëm imagjino. Ti ke atë që pagoi çmimin e shpëtimit, në qiell. A mund të dyshosh atëherë që Zoti do të të japë lavdinë e qiellit?

Nuk ke asnjë arsye. Ti je blerë tek Perëndia me gjakun e Qengjit. Jezusi i ringjallur është “po”-ja e Perëndisë për shpëtimin tënd. Po ku vallë është ai? Ai është në qiell përpara fytyrës së Zotit. Prandaj ti duhet të thuash: “Dhe mbi tokë nuk dëshiroj tjetër njeri veç teje”.

5 Dhjetor

“Mirësia jote më ka bërë të madh.”

Psalmi 18:35

Dëshira për të qenë një njeri i madh është e rrënjosur thellë në natyrën tonë. Vini re se sa shpesh shfaqet kjo tek një fëmijë. Ai ende nuk ka mësuar të fshehë atë që mendon, por do të përmirësohet me kalimin e kohës. Shumica e të rriturve nuk e tregojnë këtë, por dëshira e madhështisë është ende nën sipërfaqe. Kjo ndikon në të gjitha kushtet e jetës, po njëjloj edhe ndaj Zotit.

Unë dua të jem dikushi vetë. Dua ta dalloj veten mbi të tjerët. Dua të bëj diçka që do të vihet re.

Midis dëshirës së Satanit për të qenë Zot dhe dëshirës time për të qenë i madh ekziston një lidhje e drejtpërdrejtë. Helmi i gjarprit ka depërtuar brenda nesh. Sa më shumë e lartëson veten, aq më shumë rritet mali i mëkatit tënd.

I vetmi që mund të të bëjë ty të madh është Jezusi.

Jezusi u poshtërua. Ai e përuli veten dhe hoqi dorë nga të drejtat e tij. Kjo është ajo që të bën të madh.

Në fillim Jezusi erdhi nga qielli në tokë. Ajo se çfarë do të thotë kjo mund të kuptohet vetëm nga ata që e njohin parajsën nga brenda. Megjithatë, ky nuk ishte poshtërimi më i madh i Jezusit. Kur Jezusi po bëhej gati të merrte pagën e mëkateve të tua, ai pyeti nëse do të ishte e mundur që t'i kursehej ajo kupë; por nuk ishte. Jezusi duhet ta nënshtronte veten ndaj mallkimit dhe zemërimit të Perëndisë. Nuk kishte asnjë mënyrë që Jezusi t'i shpëtonte Kryqit, në mënyrë që ti të ishe i madh në sytë e Perëndisë. Mëkati yt duhet të ndryshonte pronësi. Ai duhej të bëhej pjesë e Jezusit.

Në të njëjtën kohë ai duhet ta linte drejtësinë e tij që ajo të bëhej e jotja. Madhështia e Jezusit duhej të bëhej e jotja.

Ai e kreu veprën e tij. Çdo mëkatar i shpëtuar do të duhet të përlëvdojë Qengjin e therur të Zotit në përjetësi.

Nëse ti je një fëmijë i Zotit e di se asgjë jotja nuk mund ta bëjë këtë. Po tek e fundit kjo s'ka rëndësi, sepse ti nuk dëshiron madhështi tjetër, përveç asaj që ti zotëron në Jezusin. Ai është gjithçkaja jote.

6 Dhjetor

“Por kam diçka kundër teje, sepse dashurinë tënde të parën e le.”

Zbulesa 2:4

Udhëheqësi i kishës së Efesit kishte shumë nga frytet e dashurisë. E donte të vërtetën, kishte këmbëngulje dhe durim të madh; por atij i mungonte vetë dashuria.

Çfarë është dashuria e parë?

Nuk është stuhia e ndjenjave të dashurisë që përjetojmë në vendimarrjet e rëmbyeshme. Jezusi i këshilloi dishepujt që t'i llogarisnin kostot.

Jo, dashuria e parë buron nga një zemër që është pushtuar dhe tejmbushur nga dashuria për dikë tjetër.

Ti dashuron, sepse Ai të deshi i pari. Dhe dashuria jote është një dashuri mahnitëse. Ti nuk mund ta kuptosh pse Jezusi të do. Po në të njëjtën kohë, e di se je nën rrjedhën e ngrohtë të dashurisë së tij. Ai e ka thënë këtë gjë në fjalën e Tij dhe Fjala ka arritur të krijojë bindjen në zemrën tënde.

Dashuria jote për Jezusin mban një sekret. Dashuria e tij është derdhur në zemrën tënde. Po përsëri ajo është e jotja. Je ti ai që dashuron. Dhe e bën këtë me dashurinë që ke marrë prej Zotit.

Dashuria e parë nuk kërkon të vetat. Nuk do që të bëhet e pasur vetë, por digjet nga dëshira që Jezusi të bëhet i pasur. Ajo i jep gjithçka atij. Prandaj, e ndjek kudo që Ai shkon.

Është kaq e lehtë të largohesh nga dashuria e parë. Ajo jeton vetëm aty ku, ti, si një mëkatar i humbur, fiton gjithçka falë hirit. Atij që i është falur shumë, do shumë. Dashuria e parë, kësisoj, do të ruhet për aq gjatë sa hiri i dhënë lirisht e në mënyrë të pamerituar është ende i gjallë në zemrën tënde. Ti mbushesh me habi vazhdimisht e vazhdimisht. Vetëm imagjino që mund të ketë shpëtim edhe për një mëkatar si unë! Së bashku ne mund të qëndrojmë në këmbët e Jezusit. E dimë që ai na shikon në brendësinë tonë. Por Jezusi ka diçka për të na thënë: “Mëkatet e tua të shumta janë falur!”

Dashuria rrjedh drejt nesh përmes kësaj fjale faljeje. Ajo e lë dashurinë e parë të jetojë në zemrat tona. Dhe është kjo lloj dashurie që Jezusi kërkon brenda nesh.

7 Dhjetor

“Sepse ju nuk keni marrë një frymë robërie, që të keni përsëri frikë, po keni marrë frymën e birërisë, me anë të së cilës ne thërrasim: “Aba, o Atë!”.”

Romakëve 8:15

Si një nënë a baba ti nuk mendon ndonjëherë se ç'të drejta të mëdha i jep fëmijës tënd. Të duket diçka e natyrshme ta lësh të zotërojë gjithçka që ke. Ti nuk e mendon fëmijën si një trashëgimtar. E megjithatë vepron sipas fjalëve: “Gjithçka që kam është e jotja”.

Një fëmijë nuk mendon me largpamësi. Ai drejtohet sipas situatës aktuale. Gjëja e mirë afatshkurtër ka një rëndësi shumë të madhe për një fëmijë. Por ai nuk merr përgjegjësi. Ndaj, ti duhet ta ndihmosh me këshilla, inkurajim dhe udhëheqje, përveçse me qortime dhe disiplinë. Në çdo gjë që bën ti nisësh nga dashuria për fëmijën tënd.

Perëndia të jep Frymën e Shenjtë kur zemra jote e vendos besimin tek Jezusi. Një i krishterë mbështetet tek Zoti si Atë dhe është si një fëmijë që vrapon gjithë besim të takojë nënën dhe babanë, duke u hedhur në krahët e tyre.

Ti nuk duhet të largohesh nga Zoti. Zoti e di se ti je një fëmijë, dhe vetëm një fëmijë. Natyrisht që edhe ti do të rritesh e do të bëhesh i pjekur. Por një jetë e shëndetshme e krishterë është një rritje e patundur në besimin tek hiri i Jezu Krishtit.

Zoti e di se në vetvete ti nuk do të jesh kurrë asgjë më shumë se sa një mëkatar i humbur. Prandaj Ai do të mbushë me hir çdo ditë. Nëse kjo nuk ndodh, atëherë adoptimi i bijve nuk mund të kryhet. Zoti nuk ta jep hirin e vet pa dëshirë. Jo, gëzimi i tij është në gjakun e Jezusit dhe ai është i lumtur kur e bën shpirtin tënd të bardhë si bora.

Perëndia gjithashtu kënaqet të të sigurojë se të gjitha pasuritë e Jezusit të përkasin ty, sepse ti je bashkëtrashëgimtari i tij. Biri të ka udhëhequr drejt të gjithë të drejtave të tij.

Ngriji, pra, sytë lart! Kundro zemrën atërore të Perëndisë. Ajo është e hapur për ty. Perëndia veproi për shpëtimin tënd përpara se ti të lindje. Sot mendimet e tij janë bërë realitet. Ai fillon këtu në tokë. Dhe vazhdon deri në përjetësi. Ti je fëmija i dashur i Zotit dhe krahasuar me këtë, çdo gjë tjetër s'ka rëndësi.

8 Dhjetor

“Kur një numër i madh shqetësimesh më mbysnin, përdëllimet e tua më jepnin zemër.”

Psalmi 94:19

Shumë prej vështirësive më të mëdha të të krishterëve lidhen me jetën intelektuale, mendime shqetësuese që lidhen me jetën në tokë. Këtyre u shtohen të gjitha shqetësimet që vijnë prej jetës shpirtërore. Ato ngrihen si një akuzë kundër teje. Jeta e krishterë nuk është bërë ashtu siç duhet të ishte. Ka shumë më pak lutje dhe lexim Bible. Guximi i besimit dhe gëzimi nuk kanë depërtuar mjaftueshëm.

Atëherë shtrohet pyetja: “Ku do të përfundojë gjithçka?” Pyes veten nëse jam aq i pasuksesshëm sa që gjithçka përfundon në hiç. Gjithçka kthehet në asgjë. Unë nuk e arrij qëllimin.

Autori i psalmit i njihje të gjitha këto shqetësime, por ai dinte gjithashtu edhe se ku mund të gjendej ndihma. Prandaj ai mund të na ndihmojë.

Ne mendojmë se ndihma që na nevojitet është që mungesa jonë e suksesit të fillojë të jetë e suksesshme. Sidoqoftë kjo është e gabuar. Rruga për të dalë nga shqetësimi është që të gjejmë ngushëllimin e Zotit.

Dhe ngushëllimi i Zotit është Jezusi. Në mes të gjithë pakënaqësisë tënde me veten ti fiton pasuritë e pakonceptueshme të Jezusit. Me të ti gjen çdo gjë që të mungon tek vetja. Po, ti nuk ke për të shkuar aq larg sa të ndihesh i pasur në vetvete; madje as çdo i krishterë i vërtetë dhe i gjallë në besim. Të gjitha pasuritë tona gjenden tek Krishti. Ndaj ti nuk mund të kesh një gëzim apo të bazohesh në diçka që gjendet në veten tënde. Jezusi është i vetmi me të cilin ti mund të kënaqesh.

Sa e mrekullueshme është e gjitha kjo! Edhe pse je i pasuksesshëm Jezusi është gjithçka për ty. A nuk shkëlqen Ai aq qartë kundër sfondit të çdo gjëje që nuk është ashtu siç ne do të dëshironim të ishte? A nuk bëhet Jezusi edhe më i çmuar në zemrën tënde, kur ti vetë nuk ke asgjë?

Zoti të ngushëllon duke e kthyer vështrimin tënd ndaj Birit me të cilin Ai është i kënaqur. Ai thotë: Jam i kënaqur me Jezusin. Ti je në të. Kjo është arsyeja pse edhe unë jam shumë i kënaqur me ty. Të gjitha mëkatet janë fshirë. Ti zotëron një drejtësi të përjetshme.

9 Dhjetor

“..., sepse ke i çuar arkën e Perëndisë, Zotit, përpara atit tim David dhe ke marrë pjesë në të gjitha vuajtjet e tij”.”

1 Mbretërve 2:26

Solomoni ishte ai që ia tha këto fjalë priftit të lartë Abiathar. Këto fjalë zbulojnë se si e shihte Solomoni atin e tij. Jeta e tij ishte plot me vuajtje e poshtëtime.

Për ne, Davidi është mbret i madh. Ai pushtoi Jeruzalemin dhe e bëri atë, kryeqytetin e mbretërisë së tij. Ai ishte i jashtëzakonshëm si udhëheqës dhe kuptoi se si të zgjidhte komandant të mirë ushtrie. Ai e lartësoi popullin hebre, duke i dhënë atij një fuqi që i mbushi fqinjët e vet me frikë dhe admirim.

Vetëm se jeta e tij ishte plot me vuajtje, një parakusht ky i detyrës së tij më të rëndësishme. Përmes fjalëve dhe jetës së tij ai duhet ta kthente vëmendjen e njerëzve drejt Jezusit.

Edhe ti ndoshta po mendon se po jeton përmes një vuajtje të madhe. Je lutur të çlirohesh prej saj, por një gjë e tillë nuk ka ndodhur kurrë. Nuk mund të rrish pa pyetur: Pse?

Jezusi nuk mund të reflektohet në një jetë të krishterë pa vuajtje. Nëse çdo gjë shkon vaj në jetën tënde, fjalët e tua tingëllojnë bosh kur kërkon të ndihmohet të tjerët në fatkeqësinë e tyre. Sepse ti duhet ta kesh përjetuar Jezusin si ndihmuesin tënd për të dëshmuar se ai vjen tek ai person që nuk mund ta gjejë dot vetë një rrugëdalje.

Davidi nëpërmjet psalmeve të tij ka ndihmuar njerëz të panumërt që përjetonin vuajtje të brendshme në jetën e tyre. Psalmi janë frymëzuar nga fryma e Perëndisë dhe në të njëjtën kohë dolën prej vetë vuajtjes që Davidi provoi. Ato të udhëheqin ty drejt një toke të shenjtë. Në pafuqinë tënde Zoti është një shkëmb i patundur që nuk mund ta lëkundin vuajtjet e tua.

Vuajtjet na bëjnë të qetë. Nuk kemi shumë për të thënë kur jemi të përlulur e të poshtëruar nën atë që është e vështirë. Në të njëjtën kohë po digjemi nga dëshira që dikush tjetër të fillojë të flasë.

Zoti nuk na zhgënjën. Ai ka folur dhe ende flet përmes asaj që është shkruar. Ai do të na ngushëllojë, të na udhëheqë dhe të na shpjerë përpara. Dhe Perëndia dëshiron të përdorë ty si dëshmitar i njeriut që vuan. Ja, pse Ai të ka shpënë në luginën e dëshpërimit. Kur gjendesh atje fjala për të bëhet jashtëzakonisht e çmuar për zemrën tënde. Dhe kur kjo ndodh, ashtu si Davidi, jepua të tjerëve këtë fjalë që të kthehet në jetë dhe bekim.

10 Dhjetor

“Do t’i bëj të verbërit të ecin nëpër një rrugë që ata nuk e njihnin dhe do t’i çoj nëpër shtigje të panjohura; do të ndryshoj para tyre terrin në dritë dhe vendet dredha-dredha në fushë. Këto gjëra do të bëj për ta dhe nuk do t’i braktis.”

Isaia 42:16

Një i krishterë ka një rrugë të panjohur përpara tij. Ti mund të mendosh shumë gjëra, por nuk di asgjë me siguri. Jezusi mund të kthehet në çdo kohë. Ka mundësi që ti të mos i shpëtosh dot vdekjes, por kjo për ty është e panjohur. Në orën tënde të luftës dhe ankthit, ajo mund të përjetohet si një errësirë e thellë përpara teje. Dhe ti ndihesh i verbër, i pafuqishëm.

Ti mund të marrësh gjithmonë ndihmë në fjalën e Zotit. Ati flet në situatën e jetës tënde dhe time. Ai e pasqyron atë në mënyrë që ne ta njohim veten. Paskëtaj Ai zbulon rrugën e tij.

Zoti mund t’i hapë sytë e verbër të njerëzve, por nuk e bën gjithmonë këtë gjë. Ai edhe mund të tregojë që më parë se ku të çon një rrugë e panjohur, por kjo është një gjë e rrallë. Në shumicën e herëve, Zoti i merr fëmijët e tij të verbër për dore dhe i udhëheq drejt së panjohurës. Nëse mendon për të ardhmen e panjohur, atëherë fillon e mbushesh me frikë, shqetësim dhe ankth. Ndaj ktheji mendimet e tua drejt Jezusit. Ai do të ecë kah teje e do të të udhëheq në gjithçka. Nuk duhet të kesh frikë nëse Perëndia të udhëheq drejt vuajtjeve. Zoti ka thënë se forca jote do të jetë e barabartë me ditët e tua (pra do të bjerë me kalimin e viteve), dhe jo se ditët e tua do të barazohen me fuqinë tënde. Jo, kur ti hyn tek diçka e panjohur dhe tek errësira, është Zoti ai që të kap. Atëherë ti mund të ecësh me hapa të vendosur.

Klopasi dhe dishepujt e tjerë ecën drejt Emmausit të mbushur me mosbesim. Por Jezusi erdhi dhe u bëri shoqëri përgjatë rrugës u hapi shkrimet e shenjta, duke bërë që zemrat t’u digjeshin nga brenda.

Jezusi është i tillë edhe ndaj teje që beson tek Ai. Ti ende s’ke marrë dritën mbi vete. Ti ecën në një rrugë të errët. Por, Ai që është drita e jetës ecën përkrah teje.

Në fund, ai e kthen errësirën në dritë dhe i lëmon vendet e ashpra. Do të vijë dita kur ti do ta kapërcesh majën e kodrës së fundit. Që prej aty drita do të shndrisë drejt teje prej mbretërisë së përjetshme të Zotit. Atëherë ti s’do të ecësh më vetëm. Shpëtimtari dhe shpenguesi, Zoti ynë Jezu Krisht, do të jetë përkrah teje. Ai të ndjek ty gjatë gjithë rrugës, drejt e për në mbretërinë e tij.

11 Dhjetor

“dhe i udhëhoqi me shkathësinë e duarve të tij.”

Psalmi 78:72

Shumë gjëra duken ndryshe kur vështrohen nga një kënd tjetër. Në mes të jetës, jo gjithmonë je i aftë të shohësh shkathësinë e duarve të Zotit.

Nuk arrin ta kuptosh përse Zoti nuk i përgjigjet lutjeve të tua. Me shumë mundësi duhet të thuash njëlloj si Davidi: “Sytë e mi konsumohen në pritje të Perëndisë tim”. Ti mendon se Zoti i shtyn çështjet shumë gjatë pa ndonjë arsye. Pse vallë nuk ndërhyt?

Ti mund të jesh në nevojë të madhe fizike. Ndjen se sëmundja po të shkatërron të gjithin. Sjell ndërmend vitet kur ishe me shëndet të plotë. Tani torturohesh përgjatë gjithë ditës. Ti e di se mjafton vetëm një fjalë e Zotit që gjithçka të ndryshojë. Po atëherë pse nuk e bën?

Shqetësimet personale, vështirësitë financiare ose një e ardhme e pasigurtë mund të vijnë si hije mbi jetën tonë, dhe atëherë e kemi të vështirë ta kuptojmë Zotin.

Por një ditë gjithçka do të jetë ndryshe kur ta shohim nga lart. Atëherë do të kuptojmë se një fëmijë i Zotit në mes të të gjitha lufrave dhe vështirësive, ka të bëjë vetëm me Zotin. Në fakt nuk janë njerëzit e tjerë apo rrethanat ato që vendosin. Është vetëm Zoti. Ne nuk jemi në mëshirën e fatit. Çdo gjë është në duart e Zotit dhe duart e tij janë gjithçka.

Udhëtimi yt në jetë është i paparashikueshëm. Ti mund të shohësh vetëm deri tek kthesa tjetër ose maja tjetër e kodrës. E megjithatë shtegëtimi yt është një udhëtim festiv. Udhëtimi në vetvete nuk është Parajsja, por ai përfundon në dyert e Parajsës.

Do të vijë dita kur ti do të jesh në gjendje të shohësh pas. Atëherë do të thojë: “Zoti më udhëhoqi me shkathësinë e duarve të tij” dhe se “Me siguri pasuria dhe mirësia më kanë shoqëruar në gjithë ditët e jetës ime”. (Psalmi 23:6).

Përgjatë udhëtimit mund ta kesh të vështirë t’i nënshtrohesh duarve të Zotit, por sa e bekuar është të veprësh kështu!

Vetëm Zoti ka një dije të përkryer të gjithçkaje që ndodh. Ai e di se çfarë mund të duroj unë dhe ti. Ai është i vetmi që lejon bekimet dhe fatkeqësitë. Syri i tij është mbi shpëtimin tonë të përjetshëm në të gjitha rrethanat. Sepse shumë shpejt ne do të jemi aty ku do të mbarojnë të gjitha dhimbjet, vuajtjet e betejat. Atëherë ne do të lëvdojmë dhe falënderojmë Zotin për duart e tij të shkathëta.

12 Dhjetor

“Në fakt mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju, sepse nuk jeni nën ligj, por nën hir.”

Romakëve 6:14

Mënyra jonë e natyrshme e të menduarit na tregon se, nëse duhet të arrijmë një rezultat duhet të marrim një vendim dhe ta ndjekim atë. Dhe përvoja jonë na mëson se kjo është gjëja e duhur në mjaft rrethana. Rrjedhimisht ne nxitojmë të mendojmë se një metodë e tillë funksionon edhe në lidhje me mëkatin. Por ky është një gabim që sjell pasoja të tmerrshme.

A je vallë dhe ti një i krishterë që e ndjen veten të lodhur në ndjekjen e kësaj rruge? Ti do të doje të ishe i vërtetë dhe i gjallë me të? Nuk dëshiroje asgjë më të mirë se sa portreti i Jezusit të pasqyrohej në jetën tënde. Sa shpesh ke vendosur që duhet të ndodhë, kështu, tani dhe menjëherë! Sa herë vallë je munduar të bësh një përpjekje!

Po pse vallë nuk ke patur sukses?

Ti nuk je liruar nga mëkati në saj të vendimeve të tua. Mëkati është aq i fortë sa fuqitë e tua janë të paafta të bëjnë diçka kundër tij.

Në fjalët e Zotit të gjitha fuqitë dhe aftësitë tona quhen vepra ligji. Mirëpo ligji nuk arrin kurrë të na çlirojë nga mëkati. Përkundrazi! Ligji i jep joshjes nga mëkati një fuqi gjithnjë e më të madhe nga ndalimet e tij. Ndaj, mëkati fiton pushtet atëherë kur ti përipiqesh të bëhesh i shenjtë.

Vetëm hiri mund ta thyejë fuqinë e mëkatis. Kur mendja jote hapet ndaj hirit të pamërituar në zemrën e Zotit, atëherë nis të krijohet urrejtja ndaj mëkatis.

Kur gjen pushtet mbi ty ideja se sa shumë i kushtoi Zotit për të të paguar një gjë të tillë, atëherë ti nuk do ta konsiderosh mëkatin kaq lehtësisht. Nëse gjaku pastrues i Jezusit është pasuria e zemrës tënde, atëherë në jetën tënde bëhen aktive të dyja si mjetet e shlyerjes ashtu dhe mjetet e shpengimit të mëkateve.

Jezusi pagoi për të gjitha mëkatet e tua. Ndaj Satani nuk ka më asnjë të drejtë mbi ty. Nuk i detyrohesh askujt të mëkatosh.

Biri i Zotit të shëroi nga tirania e Satanit. Ti e jeton jetën nën hir. Besimi në të t'i liroi prangat. Ti e ke përjetuar këtë. Ndaj, ktheju edhe një herë tek hiri i vërtetë i Perëndisë. Ti e more fitoren në saj të gjakut të Qengjit. Sa më shumë i largohesh idesë së fitores me forcat e tua dhe sa më shumë i kthehesh fitores së Jezusit aq më shumë Jezusi do të formësohet brenda teje.

13 Dhjetor

“Kush është njeriu që ka frikë nga Zoti? Ai do t’i tregojë rrugën që duhet të zgjedhë.”

Psalmi 25:12

Nuk është një çështje e natyrshme të jesh në një marrëdhënie të drejtë me Perëndinë. E as nuk është kështu nëse do të ishe konvertuar kohë më parë në besim. Jeta jote e shkuar nuk është një garanci që të kesh frikën e Zotit sot.

Po çfarë është frika e Zotit?

Do të thotë të jesh i vendosur në vendin tënd nëpërmjet fjalës së Zotit. Ti nuk je partneri i tij negociues. Ti dhe Zoti nuk mund t’i zgjidhni çështjet së bashku.

Zoti është Zot. Ti je krijesa e tij e rrëzuar në mëkat. Ndaj nuk mund t’i shtosh asgjë asaj që Ai ka thënë. Ti qëndron përpara Tij me gojë të kyçur. Zoti është i shenjtë. Ai sheh drejt e në zemrën tënde gënjeshtare. Ai njeh çdo mendim që buron nga zemra jote dhe që ti nuk guxon ta shqiptosh. Nuk është shoqëria apo rrethanat e pafata ato që të bëjnë mëkatar. Është zemra jote e ligë.

Kjo është arsyeja pse ti shkon me frikë përpara Zotit. Nëse Ai do të jepte atë që meriton, atëherë ai duhet të të refuzonte.

Gjithsesi, nëse gjen strehë tek Jezusi, Zoti nuk do të mohojë. Përkundrazi! Ai e sheh me hir atë që është i thyer në mëkat dhe atë që e ka shpirtin e rënduar.

Duke u takuar me Zotin ti njeh veten. Dhe kupton se pa Jezusin ti nuk mund të bësh asgjë për gjëje. Je tërësisht i pafuqishëm. Kjo gjë gjen zbatim në çështjen e shpëtimit tënd, por edhe në të gjitha rrethanat e tua të jetës. Ndaj ti duhet të vish përpara Zotit me ankth dhe frikë të shenjtë. Ai duhet të jetë mbështetja dhe udhëheqja jote në gjithçka: nëse nuk ndodh kështu, atëherë gjërat do të shkojnë pashmangshmërisht keq.

Mirëpo, dëgjoni premtimin e tij të mrekullueshëm: “Kush është njeriu që ka frikë nga Zoti? Ai do t’i tregojë rrugën që duhet të zgjedhë.”

Ti dëshiron të kesh një përgjigje të shpejtë. Mirëpo, Zoti nuk përgjigjet gjithmonë në këtë mënyrë. Ai shpesh pret në mënyrë që të të mësojë të mbështetesh tek Ai. Por, gjithsesi, ai nuk është kurrë shumë vonë.

Zoti nuk të fajëson pse zgjedhe rrugën tënde. Ai të jep ty sigurinë dhe prehjen në zgjedhjen tënde me anë të Frymës së tij, në mënyrë që ti të ecësh përpara me besim duke u mbajtur fort tek dora e tij.

Zoti nuk të fal prej zgjedhjes së rrugës tënde, por të jep ty sigurinë dhe prehjen. Në këtë zgjedhje falë shpirtit të tij, në mënyrë që ti të ecësh përpara me besim në duart e tua në duart e tij.

14 Dhjetor

“Pastaj Zoti i tha Moisiut: “Pse më bërtet mua? U thuaj bijve të Izraelit të shkojnë përpara”.”

Eksodi 14:15

Situata për Moisiun që më e pamundur nga ç'mund të bëhej; Izraelitët kishin përpara Detin e Kuq, male në të dyja anët dhe ushtrinë e Faraonit pas tyre. Njerëzit nuk mund ta imagjinonin se Zoti do të hapte një rrugë përmes detit. Ata iu kthyen Moisiut të indinjuar, por ai nuk i lejoi ata që t'ia rrëmbenin besimin. U rezistoi, me sigurinë se Zoti nuk na braktis atëherë kur kemi nevojë për të më shumë se kurrë.

Lutjet mbajnë një sekret. Davidi përdor një shprehje për veten duke thënë se ai është “njeri që i drejtohet lutjes” (Psalmi 109:4). Shpesh ne jemi të pakënaqur me lutjet tona. A nuk e keni përjetuar se kur fjalët ndalojnë, lutja kthehet thjesht në një psherëtimë? Ose lutja jote bëhet thjesht një thirrje ndaj emrit të Jezusit. Ti thua vetëm një fjalë: Jezus. Ti nuk thua me fjalë atë që do të doje të thojë por veç thërret emrin e tij.

Si duhet të lutemi dhe për çfarë duhet të lutemi, ne nuk e dimë. Por është vetëm Fryma ajo që ndërhyr për ne në psherëtimat të patregueshme (Romakëve 8:26). Nëse je i shpëtuar prej hirit të Zotit, ti je një vendbanim për Frymën e Shenjtë. Kështu që psherëtimat shkojnë lart te Zoti nga thellësia e zemrës tënde.

Kur e kupton këtë, ti nuk ndalon lutjen me fjalë. Përkundrazi, ti fiton një sinqeritet të ri për t'u shfaqur përpara Zotit.

Lutja jote nuk është kaq e pashpresë sa ti mendon. Ti lutesh në emrin e Jezusit dhe kjo do të thotë se gjaku i tij i fshin lutjet e tua prej gjithë mëkatit dhe egoizmit. Jezusi i bën të tija lutjet e tua. A nuk befasohesh që ato nuk mbërrijnë në zemrën e Zotit?

Lutja nuk është një çështje metodash ose fjalësh të mirëstrukturuara. Jo, lutja është varësia e thellë e zemrës tek Jezusi. Moisiu nuk kishte asnjë rrugë tjetër shpëtimi, përveç se ndërhyrjes së Zotit. Dhe ai nuk u zhgënjye. As ti nuk do të zhgënjehesh. Vetë Zoti do të përgatisë rrugën e tij për ty drejt e përmes errësirës së vështirësive dhe detit kërcënues.

15 Dhjetor

“Do të thuhet për mua: “Vetëm tek Zoti kam drejtësi dhe forcë”.”

Isaia 45:24

Sa shpesh dëshpërohesh për shkak se kërkon diçka tek vetja, që në fakt e gjen vetëm te Zoti.

Ndoshta për shumë vite ke kërkuar dhe luftuar që drejtësia dhe fuqia të gjenden tek ty. Gjithsesi, me këtë nuk ke arritur sukses. Ti mendon se jeta jote e krishterë dallohet në mënyrë të vazhdueshme nga dështimi. Ka mundësi që të tjerët të gjykojnë ndryshe, por ti e di se si janë gjërat nga brenda. Ti e njeh jetën tënde të fshehtë tek e cila nuk ka leje të ndërhyjë askush. Ajo është e mbushur me mëkate si farërat e këqija në pranverë.

Fjala e Zotit pajtohet me ty: në ty, në mishin tënd pra, nuk banon asgjë e mirë. Natyra jote e vjetër mund ta ndërrojë uniformën, por vazhdon të jetë e njëjtë si më parë.

A e sheh se sa thelbësisht e rëndësishme është të kërkohet drejtësinë dhe fuqinë diku gjetkë dhe jo tek vetja jote?

Kur do ta njohësh të vërtetën dhe realitetin? Kur do të kërkohet tek Jezusi atë që mund ta gesh vetëm te Ai?

Nuk mund të rrih pa pyetur veten. Në të njëjtën kohë, duhet të falënderosh dhe Zotin. Ai të ndihmon përmes fjalës së tij. Në të, Ai të kujton ta kërkohet drejtësinë dhe fuqinë tek Ai. Të gjitha pasuritë e vërteta dhe të përjetshme janë vetëm tek Ai. Ai është burimi i jetës. Dhe ajo çfarë është më e mrekullueshme është se Ai të jep gjithçka që ka. Këtë gjë e bën jo si një shpërblim për të gjitha përpjekjet e tua. Jo, Ai e bën këtë prej hirit. Dhe ti duhet ta pranosh atë me besim. Është krejt e pamerituar.

Çfarë gjen tek Jezusi është e jotja falë besimit në të. Dëshira për drejtësi dhe fuqi është një dëshirë për Jezusin. Në Të ti je i pasur në drejtësinë që nuk mund ta sigurosh vetë. Dhe zotëron fuqi në mes të gjithë dobësisë tënde.

Mbretëria e besimit është e mrekullueshme. Kur beson se pasuritë janë vetëm në Jezusin, atëherë ti mbushesh me një gëzim të mrekullueshëm. Je i ngazëllyer që ke plotësinë e shpëtimit në të. Ti nuk do që të zotërosh asgjë në mënyrë të pavarur nga Jezusi. Je kaq i lumtur që shpëtimtari yt i çmuar ka gjithë nderin që i takon. Prej thellësisë së zemrës tënde ngrihet lart urimi: “Vetëm tek Zoti janë drejtësia dhe fuqia”.

16 Dhjetor

“... Dhe Ai do të quhet këshilltari i admirueshëm.”

Isaia 9:6

Të gjithë ne kemi nevojë për një këshilltar. Nuk jemi të aftë ta gjejmë rrugën vetë. Kjo lidhet me shumë gjëra. Hijet e zymta të mëkatit kanë errësuar mënyrën tonë të të menduarit. Kështu që ne nuk arrijmë dot të shohim qartë. Nuk jemi të aftë të vëmë mend nga mësimet e së shkuarës dhe e ardhmja është e panjohur.

Jezusi dëshiron të jetë këshilltari ynë. Rruga që Ai na tregon nuk është e gabuara. Nëse dëgjon ato çfarë ai ka thënë ti nuk ke për ta dëmtuar apo shkatërruar veten. Në të kundërt, rrezikon ta bësh një gjë të tillë.

Përgjatë endjes së tyre në shkretëtirë, kur izraelitëve iu dha mish për të ngrënë, ata hëngrën më shumë seç duhet. Ata vdiqën me mish nëpër dhëmbë. Nëse unë dhe ti do të vendoseshim para një zgjedhje, do të qemë po njësoj në rrezik. Ne zgjedhim rrezet e diellit dhe kënaqësinë e plotë, pa e kuptuar se ajo na kushton shpirtin.

Jezusi nuk shtrengon asnjë për ta vënë nën kontrollin e tij. Ai vjen tek njeriu dhe i troket në derën e zemrës. Pas kësaj, ai dëgjon në mënyrë që të kuptojë nëse lejohet që të hyjë.

A mund të hyjë vallë si Ai që është lejuar të këshillojë në shumë aspekte të jetës tënde? A është Jezusi Ai që ti lejon që të vendosë apo dëshiron të jesh ti Zoti i vetes?

Nëse e pranon këshilltarin tënd, ai do të lidhë ty me fjalën e tij. Ti e gjen vullnetin e Jezusit në atë që është shkruar atje. Nëse je i ndikuar nga Bibla në zemër dhe në shpirt, atëherë ti bëhesh tjetër njeri, do të mendosh e veprësh në mënyrë të ndryshme nga normalja.

Jezusi është këshilltar i admirueshëm. Rruga jote këtu në tokë bëhet një zinxhir mrekullish. Ajo çfarë i ndodh të gjithë të tjerëve, nuk do të të ndodhë ty. Në pamje të parë gjërat mund të duken ashtu, por realiteti është ndryshe.

Jezusi gjendet pas gjithçkaje dhe Ai vjen tek ty përmes të gjitha gjërave. Vazhdimisht dhe vazhdimisht ti dëgjon hapat e tij dhe ndjen dorën e tij mbrojtëse.

Ai të udhëheq ty drejt ditës kur do të shohësh pas i habitur. Atëherë ti do të thuash: veprat e tua janë të mrekullueshme, unë e di këtë gjë mjaft mirë: Këshilltari i admirueshëm.

17 Dhjetor

“tani e tutje të gjitha brezat do të më shpallin të lume,”

Luka 1:48

Maria lavdëron Perëndinë. Ajo e lartëson atë prej thellësisë së shpirtit. Zoti e ka lejuar të përjetojë një realitet që shkundte të gjitha idetë dhe mendimet njerëzore.

Ajo ishte një vajzë e zakonshme dhe aspak mbresëlënëse nga një fshat në veri të Izraelit. Askush nuk mund ta përfytyronte se ajo do të bëhej e njohur në mbarë botën.

Por gjërat shkuan ashtu siç i tha Zoti. Brez pas brezi historia e Marisë është bërë mjaft e njohur. Shumë njerëz e nderuan atë si një shenjtorë. Madje i kanë dhënë një nderim të tillë që fjala e Zotit nuk e thonë. Maria nuk u lind pa mëkat. Fjala e Zotit nuk thotë se ajo ishte marrë në qiell në një mënyrë tjetër nga ajo që i bie shorti të gjithë fëmijëve të Zotit. Ne nuk duhet ta adhurojmë Marinë.

Nga ana tjetër, duhet të marrim pjesë në përmbushjen e fjalës së Zotit duke e quajtur atë të bekuar, sepse e tillë që ajo. Po gjithësesi, jo falë vetes.

Ajo është e bekuar sepse është një mëkatore e shpëtuar nga gjaku i çmuar i djalit të saj. Maria i ishte borxhlie Jezusit për gjithçka. Nëse nuk do të kishte besim do të ishte e humbur. Ajo nuk mund të shpëtohej përmes thirrjes së madhe dhe detyrës së lavdishme që Zoti i caktoi.

Mirëpo Maria kishte besim. Himni i saj i falënderimit na tregon se edhe pse një vajzë shumë e re ajo kishte njohuri për fjalën e Zotit. Ajo fjalë jetonte në zemrën e saj. Pas vdekjes së Jezusit ne e gjejmë në mes të dishepujve. Jeta për të nuk u bë më e lehtë. Të ishe nëna e Jezusit nënkuptonte që një shpatë do t'ia shponte zemrën. Megjithatë, Maria iu nënshtroi vullnetit të Zotit dhe e lejoi atë të qeveriste në çdo gjë. Ajo është e bekuar! Po, çdo person është i bekuar kur është pastruar me gjakun e Qengjit. Atëherë nuk ka asnjë mëkat që e dënon mëkatarin.

Është një gjë e pasur të jesh në qendër të vullnetit të Zotit në jetën tënde! Atëherë, nuk jemi më ne, por Ai që i mbart të gjitha përgjegjësitë. Atëherë Ai e përfundon detyrën e tij në mënyrë triumfuese. Kështu edhe ti je një himn i gjallë falënderimi për të dhe s'mund të jesh kurrë më i madh sesa ai.

“Përsëndetje, o hirplotë, Zoti është me ty!”

Luka 1:28

Ja pra përsëndetja e engjëllit Gabriel për Marinë.

Ne nuk do t'i gjejmë sekretet e jetës së saj në cilësitë e mira që padyshim ajo do t'i ketë pasur. Por, vetëm falë hirit iu dha kjo përsëndetje.

Para së gjithash ajo kishte një hisë në hirin e shpëtimit. Kjo është gjëja më e madhe që mund të thuhet për një qenie njerëzore. Dhe kjo gjë nuk e bën atë më pak të pasur, a më pak të mrekullueshme nëse zbatohet në një turmë të madhe njerëzish. Nga ana tjetër, Maria kishte një hisë edhe në hirin e shërbesës. Detyra e saj ishte unike. Ajo duhet të ishte nëna e Birit të Zotit.

Jetë e Marias u bë më e rëndë dhe më e vështirë se e shumicës së njerëzve, sepse ishte pikërisht detyra që i kish caktuar Zoti që e kishte bërë këtë jetë veçanërisht të vështirë.

Ne e dimë nga akuzat e hebrenjve ndaj Jezusit që ata e konsideronin si të lindur prej kurvërisë. Mohimi i lindjes nga një e virgjër nuk është i kohëve të fundit. Rëfimtaret e ungjillit nuk na lejojnë të dyshojmë as që familja e Jezusit e shihte shërbesën e tij si një turp. Edhe ata kishin pjesën e tyre në kundërshtitë ndaj tij.

Sa shumë duhet t'i ketë kushtuar nënës së Jezusit ta ndjekë birin e saj në rrugën e tij të fundit dhe të dhimbshme në Kalvar! Si u ndje ajo nën këmbët e tij në kryq?

Ajo vështirë se ndihej e favorizuar. E megjithatë, ajo ishte. Mbi detyrën që Zoti i kishte caktuar asaj, i kishte dhënë edhe këto fjalë: Perëndia është me ty!

Zoti ka një detyrë dhe një shërbim për të gjithë ne. Askush nuk mund të jetë i bindur për thirrjen nëse ajo nuk kushton diçka. Kjo gjë kërkon besnikëri dhe këmbëngulje të fortë në çdo rrethanë. Megjithatë, ekzistojnë disa njerëz, të cilëve Zoti u ka dhënë një detyrë veçanërisht të rëndë dhe të vështirë. Kostot e tyre janë të mëdha.

Nëse edhe ty të është caktuar një detyrë e tillë, atëherë duhet ta dish se je i favorizuar në sytë e Perëndisë. Ja, pse Zoti po të dërgon sot një përsëndetje të veçantë duke dërguar se është me ty.

Ti je një instrument në dorën e tij. Ti i shërben planit të tij të shpëtimit në tokë. Dhe je i bekuar prej tij. Zoti është me ty.

“sepse i Pushtetshmi më bëri gjëra të mëdha.”

Luka 1:49

Në himnet e falënderimit të Marisë ka mjaft gjëra që secili prej nesh mund t'i bëjë të vetat. Kjo gjë mund të shihet edhe në fjalët: “I Pushtetshmi më bëri gjëra të mëdha”.

Shumë njerëz e lejojnë mendjen e tyre të mbushet me të gjitha problemet dhe vështirësitë që secili prej nesh ndesh në udhëtimin e jetës. Po kështu është e vërtetë se, ne nuk mund t'i zgjidhim sprovat dhe vështirësitë me një ngritje të thjeshtë të supeve, pa u treguar sipërfaqësorë. Por ti je i varfër nëse nuk kënaqesh me atë që Zoti ka bërë tashmë për ty.

Maria e lavdëronte Zotin edhe pse thirrja e Tij ngrinte shumë pyetje. Çfarë do të thoshte Jozefi kur të mësonte se ajo priste një fëmijë? Po familja si do të rregonte? A do të që ajo e aftë të rriste Birin e Zotit?

Vështirësitë dukeshin të pakapërcyeshme. Por pavarësisht nga kjo, Maria nuk u mposht. As nuk filloi të kërkonte për ndihmë. Jo, ajo lavdëroi Zotin për atë çfarë Ai kishte bërë tashmë për të.

Ndiq gjurmët e Marias. Mendo se sa shumë të ka ndihmuar Zoti deri më sot.

Para së gjithash, ai e ka përmbushur veprën që të shpëton ty nga mallkimi i përjetshëm në ferr. Kjo nënkupton më shumë se çdo gjë tjetër. Nuk po flasim për shqetësimet dhe vuajtjet tokësore, sikur provat dhe disiplinat të mos ishin serioze. Por na duhet të themi se ato zgjasin për një kohë të shkurtër. Përjetësia është përpara nesh. Secili nga ne do të që i humbur pa vdekjen pajtuese të Jezusit. Por gjithsesi, i Pushtetshmi ka bërë vepra të mëdha për ne. Ai nuk e mbajti për vete Birin e Tij të dashur, por e dërgoi atë në botë. Dhe kjo s'që e gjitha. Ai lejoi që Jezusi të bëhej Qengji që do të mbarte mbi vete të gjitha mëkatet e botës. Ja pse rruga e shpëtimit është e hapur dhe e përgatitur.

I Pushtetshmi ka bërë gjithçka për ty.

Duke të dhënë besimin te Jezusi, ai ka vendosur në zemrën tënde botën e shpëtimit.

Ne nuk mund ta shohim përmes rrethanave të shumta e të ndryshme të jetës. Megjithatë ne dimë gjënë më të madhe; jemi të shpëtuar falë hirit nëpërmjet besimit në Jezus. I Pushtetshmi ka bërë gjëra të mëdha për ne.

“dhe i Shenjtë është emri i tij!”

Luka 1:49

Maria jetonte në fjalën e Zotit. Rrjedhimisht himnet e saj të falënderimit ishin të tejmbushura me atë që shkruhej në Testamentin e Vjetër. Ajo e njihte Zotin e Shenjtë dhe ndjente se distanca midis saj dhe Atij ishte e pafundme.

Zoti ndërhyri befas një ditë në jetën e saj. Fuqia e të Pushtetshmit do ta mbulonte atë dhe fëmija që ajo do të lindte do të quhej i shenjtë, Biri i Perëndisë.

Nga ana tjetër, fakti që Zoti erdhi tek ajo, që foli me të, dhe që duhej të ngjizte Birin e Tij me anë të Frymës së Shenjtë, nuk e bëri Atë më pak të shenjtë në sytë e saj. Përkundrazi! Tani ajo kuptoi si kurrë më parë, se i shenjtë është emri i tij.

Është po kështu edhe për një të krishterë.

Fakti që Jezusi vjen dhe ulet në mjerimin e jetës tënde, nuk e bën atë më pak të shenjtë. Nuk ka asnjë mëkat të kësaj jete që ai s'e ka prekur. Por përsëri, Ai është i shenjtë dhe më i larti.

Kjo është arsyeja pse ti nuk duhet ta tolerosh përdhosjen e emrit të tij. Kur dëgjon të flitet për Zotin dhe Jezusin pa ndjenjë respekti atëherë ndjen një sëmbim në zemër.

Jezusi është më i larti. Kur të flet ty përmes fjalës së tij, ti je i përlulur. Hiri i tij i pamasë është tërësisht i pamerituar. Ndaj, habitesh kur Ai të përdor në shërbimet e tij. Ti i nënshtrohesh Atij sa herë që Zoti lejon që të përdoresh për të qenë ndihmë dhe një bekim. Ti thua: I shenjtë është emri i tij.

Për shumë njerëz nuk ka më asgjë që është e shenjtë. Edhe nëse ata konsiderojnë Zotin, ata e bëjnë atë të barabartë me veten. Kjo është njëllë sikur ai t'u japë llogari atyre. Nëse Ai nuk mund të kalojë para gjykatës së tyre, ata e refuzojnë atë ose mbajnë qëndrim të rëndë kritik ndaj Tij.

Një qëndrim i tillë nuk është vetëm shprehje e varfërisë shpirtërore, por edhe e një joshje satanike. Zoti është i shenjtë. Sa herë që ne bëjmë lutjen e Zotit ne themi “u shenjtëroftë emri yt”. Në shpjegimin e Luterit për këtë lutje thuhet: Emri i Zotit është padyshim i shenjtë në vetvete, por ne lutemi në këtë lutje që Ai të jetë i shenjtë edhe mes nesh.

Kur të ndodhë një gjë e tillë, atëherë do të kemi një festival përpara Zotit.

21 Dhjetor

“Atëherë Maria tha: “Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate.””

Luka 1:38

Gatishmëria në zemrën e Marias u krijua nga leximi dhe dëgjimi i fjalës së Zotit. Të pranosh vullnetin e Zotit së pari dhe mbi gjithçka nuk është një rezultat i ardhur prej mendimeve apo vendimeve tona. Mënyra e duhur për ta pranuar është të dëgjosh fjalën e Zotit.

Fjala e Zotit arrin të bëjë atë që asgjë tjetër nuk e bën dot. E njëjta gjë vlen edhe për jetën tënde. Ajo të nxjerr jashtë nga bota e vjetër, ku ti je qendra e vetes, dhe të vendos në mbretërinë e mrekullueshme të Zotit. Po! Fjala e Zotit të fal parajsën në mes të një bote mjerimi dhe mëkati.

Maria u zgjodh nga Zoti që prej përjetësisë, por vepra e tij në të nuk filloi deri atëherë kur ajo u vendos nën fuqinë e Fjalës. Në këtë moment jeta e saj u ndërthur bashkë me jetën e Jezusit.

Zoti vendosi që Maria duhet të ishte nëna e Jezusit dhe se Jezusi duhet të merrte tiparet e saj. Ajo thirrje ishte unike.

Mirëpo Maria nuk ishte unike. Ajo ishte mëkatore si çdo njeri tjetër. Edhe ajo duhet të shpëtohej nga vepra e Birit. E përsëri ajo është një shembull për të tjerët. Në besim ajo ishte në dispozicion të planit të shpëtimit të Zotit: “Ja, shërbëtorja e Perëndisë. Le të më ndodhë sipas fjalës sate”.

Le t'i ndjekim edhe ne gjurmët e saj. Nëse veprojmë kështu, do të bëhemi një bekim.

Maria i kujtoi Zotit atë çfarë ai i kishte thënë asaj. Kjo është rruga e drejtë. Të kujtosh Zotin për atë çfarë është shkruar. Zemra e Zotit kënaqet kur shikon një mëkatar që ngjitet pas Fjalës së Tij. Një marrëdhënie e duhur të hap rrugën që Ai të futet në zemrën tënde. Atëherë Zoti do të vijë tek ty me bekimin e tij.

Nëse jeton me fjalën e Zotit, jeta jote do të ndërthuret me Jezusin. Ai do të bëhet zemra e historisë së jetës tënde. Ai bëhet Personi që vepron përmes teje.

Fjala e Zotit të kthen ty në një bekim sa herë që ndodh një gjë e tillë. Dhe kjo zgjat përtej kohës së shkurtër të viteve që të janë besuar. Ti përcjell fjalën e Perëndisë tek brezat e tjerë dhe nuk mund të bësh një gjë më të mirë se sa kjo. Ajo është e gjallë dhe vepruese në kohë dhe në përjetësi.

22 Dhjetor

“Dhe mëshira e tij shtrihet nga brezi në brez për ata që e druajnë.”

Luka 1:50

Maria i druhej Zotit. Kjo është arsyeja pse ai i tregoi asaj mëshirë.

Disa të krishterë nuk janë të lumtur, sepse ndihen të mjerë dhe të pavlerë. Nuk është gabim të ndihesh kështu. Atëherë si duhet të sillemi?

Zoti jeton në një vend të lartë e të shenjtë. Ne jetojmë në mbretërinë e mëkatit dhe vdekjes. E gjithë natyra jonë e vjetër njerëzore karakterizohet nga kjo. Ne nuk rritemi kurrë duke qenë se jemi të mjerë dhe mëkatarë të humbur, të cilët duhet të shpëtohen vetëm prej hirit.

Nëse del përpara Zotit, mjeran në sytë e tu, atëherë ti e druan Atë. Je i habitur që mund të dalësh para tij. Si ka mundësi që një mëkatar të shfaqet përpara gjyqit të tij/të saj të shenjtë dhe të mos shkatërrohet?

Vetë Zoti do t'i përgjigjet kësaj pyetjeje. Ai e ka hapur për ty zemrën e tij përmes Fjalës së shenjtë dhe do të të lerë ty të shohësh çfarë ka brenda saj. Ai na e ka bërë të ditur mëshirën e tij. Ne nuk mund ta kuptojmë se si mund të zgjasë ajo nga njëri brez në tjetrin. Mendojmë se një ditë duhet të ndalojë. Por ajo çfarë na befason më shumë është fakti se ajo mund të vazhdojë krahas nesh.

Si mund të vazhdojë Zoti me mua vit pas viti? Do të qe më e lehtë të kuptoj nëse kam mundur të bëhem ai që dua të jem. Megjithatë, kur kjo nuk ka ndodhur, a është lodhur Zoti dhe a ka pushuar së qeni i mëshirshëm?

Ne duhet të kujtojmë se mëshira nuk e ka origjinën brenda nesh ose në asgjë tonën. Ajo vjen prej zemrës së Zotit dhe rrjedh si një lumë i stërmadh drejt nesh. Së pari na mbulon dhe pastaj na mbart në rrjedhën e vet.

Mendoni për Marian. Ajo fitoi mëshirë dhe u bë një instrument në duart e Zotit. Ajo nuk qe e pamëkat, por përsëri jeta e saj ishte e shënuar dhe u mbush me mëshirën e Tij. Nëpërmjet saj, Zoti ua dha brezave të ardhshëm atë që jeton në zemrën e tij.

Gjithçka filloi në mënyrë të papërfillshme. Një vajzë e re në një qytet hebre, e cila sipas të gjitha gjasave ishte si çdokush tjetër. Por, ajo druante Perëndinë. Ja pse Ai e bëri atë një instrument të tij. Druajeni Zotit. Atëherë mëshira e Tij do të prehet mbi ty.

23 Dhjetor

“Dhe Maria tha: “Shpirti im e madhëron Zotin, dhe fryma im ngazëllon në Perëndinë, Shpëtimtarin tim”.”

Luka 1:46-47

Thirrja e Zotit ndaj Marisë e bëri jetën e saj mrekullisht të pasur, por në të njëjtën kohë ajo doli kundër zakoneve të njerëzve. Deri atëherë kishte shumë njerëz që nuk i besonin fjalëve të saj mbi ngjizjen prej Frymës së Shenjtë. Ndaj, Jezusi solli njëherësh bekim dhe vuajtje në jetën e saj.

Shërbimi për Zotin ka gjithmonë dy anë. Ai e bën jetën pafundësisht të pasur. Në të njëjtën kohë, askush nuk mund të qëndrojë në të, pa paguar një çmim.

T'i shërbesh Jezusit do të thotë t'i ndash rrethanat me të. Ai është njeriu më i dashur dhe më i përçmuar në botë. Shërbimi ndaj Jezusit e çon shërbëtorin në një tension që askush nuk mund ta përballojë me forcat e veta. Prandaj duhet të mësojmë nga Maria. Kur Zoti e thirri, ajo përlëvdoi Perëndinë si shpëtimtarin e saj.

Nëse e ke pranuar Jezusin, ai është shpëtimtari yt në të gjitha rrethanat. Ai të ka shpëtuar nga mëkati, vdekja dhe gjykimi. Ai është gjithashtu shpëtimtari në atë shërbimin që ti nuk mund ta bësh dot me forcat e tua.

Detyra juaj në mbretërinë e Perëndisë e bën jetën tuaj me kuptim. Por mund të ngrihet edhe si një akuzë kundër jush. Në orët e vetëshqyrtimit ju mendoni se rezultati i të gjithë gjësë është kaq i vogël. Thirrja ishte e pasur, sigurisht, por ju nuk mundët ta përmbushnit plotësisht. Nëse e shihni me kujdes, nuk është e vështirë të dalloni edhe mëkatin në mes të shërbimit tuaj. Sa shpesh keni kërkuar nderimin tuaj? Ku ishte qëndrimi juaj i lumtur dhe i gatshëm?

Mëso nga Maria! Lutju Zotit si shpëtimtarit tënd!

Jezusi mori përgjegjësi për të gjitha mëkatet e tua. Ti mund të mbështetesh tek Ai. Ti mund të dëshpërohesh për shkak të vetes, por Zoti nuk dëshpërohet kur ti ngjitesh pas Tij. Ai të ka njohur përgjatë gjithë kohës. Ai nuk është pjesërisht Shpëtimtari yt. Jo, Ai të ka shpëtuar plotësisht.

Ndaj, ti duhet ta nderosh Atin. Duhet të ngazëllehesh me të. Nëse bën këtë, askush dhe asgjë s'mund ta marrë gëzimin prej teje.

24 Dhjetor

“Le të shkojmë deri në Betlehem për të parë ç’ka ndodhur dhe ç’na bëri të ditur Zoti.”

Luka 2:15

Ky që barinjte i dhanë njëri-tjetrit ishte një propozim i mençur: “Le të shkojmë deri në Betlehem”. Zemrat e tyre kishin marrë flakë duke dëgjuar atë çfarë u thanë engjëjt. Ndaj, bënë diçka që ndryshe s’do ta kishin bërë. Që nga ajo natë shumë njerëz kanë ndjekur shembullin e barinjve. Ata dëgjuan një mesazh. Shpresa lindi, dhe ata duhet të shkonin në vendin ku ishte Jezusi.

Ata kanë përjetuar se Zoti është i njëjti që ishte edhe në natën e Krishtlindjes. Ai nuk pyeti se çfarë dhurata mund të sillnin. Ai u foli duarboshëve dhe u zbuloi atyre Birin e Tij.

Engjëlli u tha barinjve të shkonin në Betlehem. Po ne ku duhet të shkojmë?

Ne duhet të shkojmë te fjala e Zotit. Në të, Jezusi vjen tek ty.

Ndoshta ti mendon se Fjala nuk duket aq e madhe dhe aq e pasur. Shumë njerëz angazhohen me mesazhe të tjera. Por nuk është kjo arsyeja që ti duhet të ndalosh të dëgjosh Fjalën. Barinjte pa dyshim, që u habitën nga stalla e thjeshtë dhe e varfër. Por kur e gjetën Jezusin ata u mbushën me gëzim dhe falënderuan Zotin.

E njëjta gjë ndodh edhe me ty. Kur ti e gjen Jezusin tek Fjala, nuk mund të rrish pa qenë i lumtur dhe i ngazëllyer për shkak të tij. Madje shtangesh që jeta jote, në një masë të madhe, nuk vërtitet rreth kërkimit të Jezusit, derisa ai të mund të gjendet.

Barinjte e gjetën atë në botën e tyre. Nuk iu desh të kapërcenin asnjë kufi. As ti nuk duhet ta bësh një gjë të tillë. Ai erdhi tek ty përmes fjalëve të thjeshta të unguillit të shpëtimit, për të gjithë ata që nuk arrijnë të shpëtojnë dot veten.

Shumë njerëz mendojnë se gjëja më themelore duhet të jetë ajo që do të vijë në të ardhmen. Ata nuk e kuptojnë se ngjarjet më të rëndësishme tashmë kanë ndodhur.

Biri i vetëm i Zotit u lind nga virgjëresha Mari. Ai vjen nga përjetësia. Gjithçka u krijua prej Tij dhe çdo gjë synon të lavdërojë Atë. Ai është mbi gjithçka. E përsëri u bë një genie njerëzore. Barinjte e dëshmuar se kjo ishte e vërtetë. Ndiq hapat e tyre. Atëherë ti vjen tek Jezusi dhe merr një natë të bekuar Krishtlindjesh.

25 Dhjetor

“sepse sot në qytetin e Davidit lindi për ju një Shpëtimtar.”

Luka 2:11

Kush ka nevojë për një shpëtimtar?

Ai që ka nevojë të shpëtohet.

Shumë njerëz nuk e kanë njohur këtë të vërtetë. Disa mendojnë se çdo gjë shkon shumë mirë. Të tjerë mendojnë se gjërat janë mjaft mirë. Ndërsa të tjerë akoma se jeta shkon me ulje-ngritje. Në fakt vetëm kur dikush është i humbur ka nevojë për Jezusin.

Njerëzit që mbështeten tek vetja nuk kanë kremtuar kurrë një Krishtlindje të vërtetë. Ata zbukurohen me veshjet e dukshme të Krishtlindjes, dhe patjetër që këto nuk duhen përçmuar. Festivali është një dhuratë. Familja dhe miqtë janë gjithashtu dhurata. Të njëjtën gjë mund të themi për ushqimin dhe pijet. Megjithatë, ti do të ngelesh i varfër nëse Krishtlindja nuk nënkupton një takim me Jezusin.

Mëkati rron në thellësi të zemrës sonë. Ti lind me të dhe e jeton jetën tënde me të. E gjithë kjo falë mëkatis të parë. Ky është një qëndrim themelor ndaj Zotit, përcjellë brez pas brezi.

Pavarësisht nga përjetimi i gëzimit në shumë gjëra të mëdha të Krishtlindjes, asgjë nuk ndryshon nëse ti nuk e lejon Zotin të ndryshojë zemrën tënde.

Kjo është ajo që Ai do. Ai nuk e dërgoi Jezusin tek ne në mënyrë që t'i festonim ditëlindjen vetëm me urime të mira.

Jo, ai na njuh më mirë se sa e njohim veten tonë. Kjo është arsyeja pse Jezusi u lind si një shpëtimtar.

Njeriu ka nevojë për një shpëtimtar, atëherë kur duket se jeta i ka ngecur. Zoti do që ti të fitosh zotërimin e jetës së përjetshme. Ai nuk mund ta durojë dot të na shohë të humbasim. Ja, pse dërgoi Birin e vet, të lindur nga një grua.

Kjo ndodhi. Nata e Krishtlindjes është një gur kilometrik në historinë tonë të shpëtimit.

Gjithsesi, kjo natë nuk është e vetmja natë kur Zoti ndërhyri. Ai gjithashtu kalon nëpër natën tënde të ftohtë e të errët të jetës. Zemra jote e papastër nuk arrin dot ta zmbarsë. Ai do që ti të pranosh Jezusin.

Nëse e bën këtë, atëherë bëhet Krishtlindje jo vetëm në tokë; por bëhet Krishtlindje edhe në zemrën tënde. Ti ke lindur përsëri. Kjo Krishtlindje të ka bërë një person të ri.

“Ja, unë po shoh qiejt e hapur.”

Veprat 7:56

Sot është dita e martirit të parë të krishterë. Dje u ndeshëm me fjalën për paqen në tokë për ata mbi të cilët qëndron favori i tij. Sot jemi ndalur përballë fjalëve të Jezusit: “Mos mendoni se unë erdha të sjell paqen mbi tokë; nuk erdha të sjell paqen, por shpatën”. (Mateu 10:34)

Jezusi erdhi me paqen e vërtetë të Zotit, por shumica e njerëzve dashurojnë errësirën më shumë se sa dritën. Kjo është arsyeja pse e përgatisin veten për mundime. Stefani nuk ishte martiri i fundit. Kjo gjë na vjen gjithmonë në mendje. Prej të gjithë shekujve në historinë e kishës, nuk ka pasur ndonjë shekull me kaq shumë martirë se sa shekulli XX. Dhe përpara na pret koha e mundimit të madh. Nëse ato ditë nuk do të ishin shkurtuar prej Zotit, askush nuk do të mbijetonte, por për hir të të përzgjedhurve, ato ditë do të shkurohen.

Nëse mendon për atë që u është dashur të vuajnë të krishterëve, ty të mbyllet goja. Nuk mund ta kuptosh se si po ia del kaq mirë, kur shumë njerëz kanë kaluar vite në burgje dhe në kampe pune të detyruar. Po, disa njerëz madje janë torturuar deri në vdekje. Si kanë mundur ta kapërcejnë atë? Kur e bëjmë këtë pyetje, ne pyesim sikur ata të kishin në dispozicion vetëm forcën e tyre. Megjithatë, nuk është kështu. Asnjë nga fëmijët e Perëndisë nuk është në asnjë moment jashtë fushës së fuqisë së Perëndisë.

Zoti lejoi Stefanin të shihte qiejt të hapeshin.

Një vajzë e krishterë, që kishte qenë nën torturë dëfton se ajo kishte ndjerë vetëm fshikullimin e parë. Atëherë një figurë e shndritshme kishte hyrë në dhomën e torturave dhe kishte qëndruar atje derisa ajo humbi ndjenjat.

Jemi të shqetësuar nëse mund t'i kalojmë vuajtjet, kur na godasin hallet dhe persekutimet e jashtme.

Gjeni strehë tek Jezusi. Ai nuk i braktis kurrë fëmijët e tij, në momentin kur ata gjenden në vështirësi të tejskajshme. Por jo vetëm kaq! Jezusi është gjithmonë e më pranë atij që ka më shumë nevojë për të. Le të kujtojmë pra, në ditën pas ditës së Krishtlindjes ata që janë në robëri apo ata që keqtrajtohen. Le të bashkojmë duart dhe të lutemi për vëllezërit dhe motrat e krishtera, të cilëve u është dashur të festojnë Krishtlindjen të ndarë nga të dashurit e tyre. Le të lutemi që ata të shohin qiejt e hapur.

“Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit ...”

Luka 1:32

Si mundet engjëlli Gabriel t'i thotë Marisë se Jezusi do të jetë i madh? A nuk kishte qenë vallë gjithmonë i madh?

Po vërtet! Bota u krijua prej tij. Ai i dha jetë gjithçkaje. Gjithçka i përket atij. Çdo gjë duhet të lavdërojë atë dhe çdo gju duhet të përulet përpara tij. Zoti i ka dhënë atij një emër përmbi të gjitha emrat. E megjithatë ajo që engjëlli Gabriel thotë është e vërtetë: Jezusi do të jetë i madh në zemrat e atyre që e njohin atë si Bir të Perëndisë.

Nëse rron pa të, ka mundësi të thuash gjëra të mira dhe të drejta rreth tij. E megjithatë, Jezusi nuk është i madh në jetën tënde. Kjo është arsyeja pse ti nuk e do, nuk i bindesh dhe nuk e ndjek atë. Është krejt e ndryshme nëse ti rilindesh. Perëndia të jep një zemër tjetër. Ti je bërë një person tjetër dhe kur të shohësh lavdinë e Zotit në Fjalën e Tij, atëherë do të ndryshosh.

Pra, Jezusi nuk është një ndihmës dhe udhërrëfyes mes shumë të tjerëve. Jo, ai është i vetmi. Sigurisht që mund të pësosh humbje në një mënyrë ose në një tjetër. Ato të dhembin dhe të pikëllojnë. Mund të ndihesh i varfër dhe i pafuqishëm. Megjithatë, ti zotëron gjithçka me Jezusin. Ai është më i madh se çdo gjë tjetër. Prandaj, ti je i pasur në mes të varfërisë tënde.

Ti je i dashur, i shoqëruar dhe i shpëtuar nga Biri i Shumë të Lartit. A është gjë e çuditshme atëherë që Jezusi është gjithçka për zemrën tënde?

Ekziston një lidhje e thellë midis rënies së Jezusit dhe madhësisë së tij. Po, nëse Ai nuk do të kishte ardhur në ngjashmërinë e mishit mëkatar, atëherë nuk do të ishte lartësuar në zemrat njerëzore. Zoti i dha atij një emër mbi të gjithë emrat, sepse ai e përuli veten duke u bërë i bindur deri në vdekje - madje deri në vdekjen e kryqit.

Rritja e jetës së krishterë nuk është një rritje në madhësinë tënde. Nuk je ti, por Jezusi ai që bëhet i madh. Kështu, bëhesh gjithnjë e më i varur prej tij. Nevoja për t'u pastruar në gjakun e tij bëhet gjithnjë e më e madhe.

Zoti të mëson në të njëjtën kohë se çfarë është adhurimi. Nga thellësia e zemrës tënde, këngët e lavdërimit dhe falënderimit ngrihen lart deri tek ai që është më i madhi. Ai është gjithë zemra jote. Ja përse ti shoh përpara drejt përjetësisë, ku ti do ta lavdërosh gjithmonë atë.

“dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij.”

Luka 1:32

Engjëlli Gabriel ia i tha këto fjalë Marisë.

Dikush mund të habitet me to.

Biri i Shumë të Lartit ka qenë që prej përjetësisë Zot i gjithçkaje dhe i çdokujt. I gjithë universi e gjithçka që ai mban qeverisen prej tij. Ç’e shtyn vallë atë të ketë një fron tokësor? Mbretëria e Davidit ishte padyshim e madhe, por ajo duhet të jetë një gjë e parëndësishme për Princin e Qiejve.

Jezusi nuk e sheh në këtë mënyrë. Ai do të jetë mbret në zemrat e njerëzve. Kjo do të thotë shumë më tepër sesa lavdia qiellore.

Nga ungjijtë mësojmë se disa njerëz donin ta bënin atë mbret, për ta çliruar popullin nga zgjedha romake. Por ai vazhdimisht i refuzoi të gjithë ata që donin ta bënin një mbret tokësor.

Ai donte të kishte fronin e Davidit. Premtimi i Zotit për këtë nënkupton dashurinë dhe falënderimet e mëkatarve të varfër.

Froni i Jezusit nuk ndërtohet mbi asgjë nga ato që ne bëjmë. Ai e ndërton vetë. Çdo herë që Ai hyn në zemrën e një personi mëkatar dhe e pastron atë me gjakun e Tij, pohon mbretërinë e vetme në Tokë.

Askush nuk mund ta kurorëzojë Jezusin si mbret për jetën e tij. Ne nuk mundemi dot falë fuqisë tonë të besojmë apo të shkojmë tek Ai. Jezusi është i vetmi që duhet të vijë tek ne. Me anë të Frymës së Shenjtë Ai duhet të hedhë dritë mbi zemrat tona dhe të na japë besim dhe siguri në veprën e tij të përfunduar në Kalvar.

Sa herë që ndodh një gjë e tillë Zoti rigjeneron dikë, duke bërë që froni i Jezusit të themelohet.

Bibla na drejton drejt një sekreti kur thotë se është Perëndia Ai që ia jep Jezusit këtë fron. Çdo mëkatar i shpëtuar është dhuratë e Zotit për të.

A nuk është dëshira më e thellë e zemrës tënde të jesh i tillë? A nuk do të thotë për ty më shumë se çdo gjë tjetër, që Perëndia mund të të çojë tek Jezusi? A nuk dëshironi më shumë se çdo gjë që jeta juaj të jetë një ofertë falënderimi?

Prandaj, pranoje atë; bëj vend për ungjillin në zemrën tënde. Lëre Jezusin të jetë gjithçkaja jote.

29 Dhjetor

“ ... sepse ai e shikoi me pëlqim ultësinë e shërbëtores së tij;”

Luka 1:48

Që Zoti shikon me pëlqim do të thotë që Ai të premton ty hirin e vet.

Maria mendonte se ishte prej një rangu të ulët. Ekziston një lidhje midis kësaj dhe kuptimit të hirit. Nëse e lejon Zotin ta derdhë hirin e tij në jetën tënde, ti ndihesh i pavlerë. Përballë Jezusit njeriu ndihet kaq i vogël. Është krejt e pakuptueshme që Ai dëshiron të ketë të bëjë me një mëkatar si unë. Drita e ardhur prej tij ndriçon errësirën time. E shoh sa i papastër jam.

Kjo nuk do të thotë që Jezusi më bën mua një person të parëndësishëm. Sigurisht, unë nuk mund të bëhem ai që tashmë jam. Por Ai zbulon realitetin tim të vërtetë.

Mjaft njerëz i largohen Jezusit. Ata ndihen si një i sëmurë me kancer që nuk guxon të shohë një doktor nga frika e mësimit të së vërtetës.

Gjithsesi është një rrugë e rrezikshme të zgjedhësh. Ajo përfundon në vdekje. E kjo vlen si për jetën tokësore edhe për atë shpirtërore.

A mund ta duroni të dëgjoni të vërtetën për veten tuaj?

Ti nuk do të mund të qëndroje nëse do të ekzistonte vetëm një e vërtetë për ty. Gjithsesi nuk ekziston vetëm një. Janë dy: e vërteta e mëkatit dhe e vërteta e hirit.

Me Jezusin ti je i zhveshur nga maskat dhe qëndron si i humbur, por ai të sheh ty me hir.

Është diçka e mrekullueshme ta përjetosh një gjë të tillë. Imagjino të qëndrosh përpara Jezusit me vogëlsinë tënde. Unë do të kisha pritur që ai të më refuzonte. Po ai nuk vepron kështu. Ai më sheh me hir.

A është e çuditshme që një ndjenjë lumturie më emocionon shpirtin? A nuk duhet të bërtas nga gëzimi kur shoh se hiri i Perëndisë mbulon gjithçka në jetën time? Aq më tepër që di se vogëlsia ime do të zgjasë vetëm për një kohë. Së shpejti do të përfundojë. Si një kostum rrobash të konsumuara do të lihet pas në varr. Çfarë mbetet është hiri i Zotit.

Zemra jote gjen prehje kur kupton se Jezusi të shikon ty me hir. Ai e bëri këtë njëherë. E bën edhe sot. Ai është i njëjti person në përjetësi. Edhe shërbëtorët e tij të parëndësishëm ai i sheh në këtë mënyrë. Zemra e tij është e tejmbushur me dashuri për ty.

“Ai ngriti për ne bririn e shpëtimit.”

Luka 1:69

Zakaria është ai që i thotë këto fjalë në këngën e tij. Si një prift në tempull ai e dinte se ç'ishte një bri shpëtimi. Ai kishte parë njerëz të turrëshin drejt njerit prej katër brirëve në altarin e flijimeve dhe ta kapnin atë. Më pas, kriminelit kishte arritur në strehën e tij, ku askush nuk mund ta prekte. Gjaku i flijimit që prifti kishte vendosur mbi brirët e altarit ishte shpëtimi i tij.

Ndoshta ti nuk ndihesh një kriminel përpara Zotit. Po përsëri, ti ke mëkatuar kundër ligjit të tij. Nën dritën e ashpër të Zotit, del që ti nuk ke përmbyshur përsosmërisht asnjërin nga 10 urdhërimet e Zotit.

Mëkati ka vendosur shenjën e vet në çdo gjë që bën. Të gjitha veprimet e tua karakterizohen nga ai që ti je. Edhe pse qëllimet e tua janë të mira dhe të drejta, për aq sa mund t'i shohin të tjerët, Zoti e shikon egoizmin dhe vetëkënaqësinë që ngjitet pas gjithçkaje.

Asgjë nuk mund t'i rezistojë provës së gjykimit dhe shqyrtimit nga ana e Zotit. Edhe gjëja jote më e mirë është e papastër. Pas kësaj mbetet vetëm një pyetje: Si do të jem në gjendje të qëndroj përpara Perëndisë? A ka ndonjë vend ku mund të shkoj, që të mos vdes nga zemërimi i tij?

Fjala e Zotit na e jep përgjigjen.

Është një vendstrehim ku ti mund të shpëtohesh, sepse një tjetër person ka marrë ndëshkimin për të gjithë mëkatet e tua.

Zoti ka ngritur një bri shpëtimi për ty. Fuqia e tij është aq e madhe sa që pavarësisht se çfarë dhe sa mëkate ke bërë, ti je i shpëtuar kur kapesh pas saj.

Ky bri shpëtimi është Jezusi.

Fuqia e tij e mrekullueshme qëndron në gjakun e tij. Nuk bëhet fjalë për gjakun e një kafshe të sakrifikuar, por për gjakun e çmuar të Jezusit. Në të ka shpëtim. Ai shpëton tërësisht këdo që beson në të. Ai ka shpëtim për të gjitha mëkatet e tua.

Zoti ka ngritur bririn e shpëtimit për ty. Ky bri është lartësuar njëherë e përgjithmonë. Vetëm ky bri shpëtimi është ai që të mban ty lart. Ti qëndron në vendin e mrekullueshëm të strehimit. Në këtë mënyrë ti je i shpëtuar, me të vërtetë i shpëtuar nga Jezusi.

31 Dhjetor

“I fshiva shkeljet e tua si një re e dendur, dhe mëkatet e tua si një mjegullinë;”

Isaia 44:22

Në ditën e fundit të vitit mendimet tona instiktivisht shkojnë pas. Si ishte viti që po mbaron? Çfarë shenjash ka lënë ai tek ty dhe ç’shenja ke lejuar ti që ai të linte?

Si do të jetë vlerësimi që duhet të bëni përpara gjykatës së drejtë të Perëndisë, në lidhje me ditët që tani nuk mund të zhbëhen?

Kjo pyetje varet nga marrëdhënia jote me Jezusin. Nëse e ke pranuar atë si shpëtimtarin tënd personal, ti nuk do të jesh vetëm atëherë kur Zoti të japë gjykimin. Jezusi do të jetë me ty. Ai pagoi për të gjitha mëkatet e tua. Kjo do të thotë se ti nuk do të jesh përgjegjës për të gjithë të keqen që gjendet brenda teje. Jezusi është përgjegjës në vendin tënd.

Vetëm imagjino të jesh i aftë të shohësh pas një vit, kur një shtresë resh e dendur mbulon shkeljet dhe mëkatet! Ti e di që një shtresë e dendur reje mbulon çdo gjë. Nuk bën diskriminim. Si një qilim i stërmadh mbulon gjëra të vogla dhe të mëdha.

Isaia përdor një figurë grafike. Megjithatë, mund të ketë diçka në këtë pamje që ju shqetëson. Çfarë ndodh kur reja zhduket? A nuk sheh Zoti gjithçka atëherë?

Shumë të krishterë kanë frikë se do të shkojë kështu. Mëkatet e vjetra i mundojnë vazhdimisht. Ato mblidhen nga viti në vit dhe barten në vitin e ardhshëm. Harresa nuk ka tërhequr një perde mbi ta. A nuk është shprehje e faktit se as Zoti nuk i ka harruar?

Jo, nuk është! Shtroja e reve që mbulon mëkatet është gjaku i Krishtit. Atë që gjaku ka mbuluar është pastruar nga të gjitha mëkatet. Nuk ka më mëkate.

Çdo fëmijë i Perëndisë mund të shikojë pas një vit hiri sot. Gjithë viti është mbuluar nga hiri. Kur Perëndia do të bëjë llogarinë tënde, ti do të kesh hir mbi hir për gjithçka që mban viti i kaluar.

Kjo është pasuria e shpëtimit dhe falja e mëkateve. Prandaj falënderimet dhe këngët lavdëruese janë gjithashtu mënyra e duhur për të përfunduar vitin. Zoti duhet nderuar. Qengji duhet nderuar. Fryma e Shenjtë duhet nderuar!

Vetëm një gjë është e nevojshme

Iu përgjigj Jezusi Martës kur ajo u ndje e vetme për të përmbushur të gjitha detyrat në kuzhinë dhe fajësoi Marinë për dembelizëm.

Çfarë është e nevojshme? Jezusi nuk na jep një përgjigje të drejtë-përdrejtë, por thekson se Maria kishte zgjedhur pjesën më të mirë. Vendi ku duhet të jesh, për të pasur atë gjë që është e nevojshme së pari në jetë, është në këmbët e Jezusit, ku ai na jep atë që kemi nevojë më shumë se gjithçka tjetër, veten e tij!

Ky është fokusi i këtij libri me lexime ditore. Këshira jonë është që ju të mund të takoni Perëndinë në Krishtin në një mënyrë që mos të humbasë kurrë.

Autori:

Hans Erik Nissen ka jetuar në Kopenhagen, Danimarkë. Ai ka lindur në vitin 1938 dhe ka marrë Master në Teologji në vitin 1965. Ka qenë i martuar me Benedicte dhe ka tre vajza të rritura. Ai u nda nga kjo jetë në vitin 2016. Për një kohë të shkurtër shërbeu si klerik në Kopenhagen. Nga periudha 1970-2003 ai ka qenë shefi i kolegjit biblik në Hillerød. Ky kolegji drejtohet nga Misioni Danez Luteran.

Dansk Balkan Mission 2021